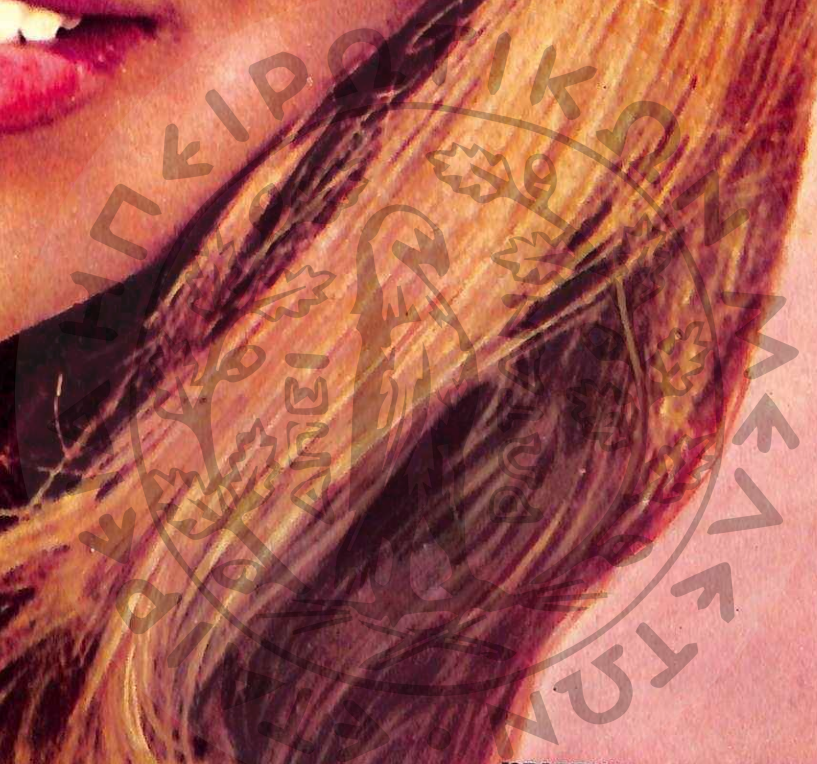

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΚΡΙΣΤΙΝΑ ΓΚΑΓΙΟΝΙ

ΘΕΛΕΙ ΚΑΙ Η ΖΩΗ ΛΙΓΗ ΤΟΛΜΗ

Προσπάθησε να μου εξηγήσει πολλά ενδιαφέροντα που είχαν, ύστερ' από την απογοήτευσί μου, πεθάνει για μένα.

Σεκουράζεσαι όταν καταλαβαίνεις ότι δεν υπάρχει υπερβολή στην προσφορά του άλλου, Παρηγορία ανέλαβε η κοπέλλα από την καινούργια της συντροφιά. Μαζί μ' αυτήν, ανακούφισι, εμπιστοσύνη, αναγέννησι της χαράς της ζωής που ύστερ' από το τραύμα είχε μέσα της νεκρώσει.

Χωρίς ερωτικό σύνδεσμο, έννοιωθε όμως ευχαριστία και σιγουριά κοντά του.

Επέρασε έτσι μαζί λίγους μήνες σαν δυο καλοί φίλοι. Είχαμε μία φίλια αγνώστη για τη σημερινή εποχή. Βοήθησε σ' αυτό και η αμοιότητα των χαρακτήρων μας και η μόρφωσί μας. Δεν τον είχα δη ποτέ σαν άντρα. Σ' αυτό πρόσωπο του έδωκα τον ευγενικό κύριο, τον τίμιο, τον έξυπνο, τον πνευματώδη, τον άνθρωπο με τη μεγάλη αξία...

Η συμπάθεια όμως και η εκτίμησι δὲ βρίσκονται σε μεγάλη απόστασι από το ερωτικό ενδιαφέρον, κι' ως λέμε ότι δεν θέλωμε ο ένας τον άλλον σαν άντρα ή σά γυναίκα.

Άφ' ουθεν πάντως, ήταν οι σχέσεις τους. Καμιά πρόκλησι εκ μέρους της. Ούτε καν νύξι. Τό ίδιο κι' εκείνος. Έγκάρδιος φίλος, χωρίς κανένα υποκείμενο στη συμπεριφορά του.

Πολύ της έλειψε όταν το περασμένο φθινόπωρο πήρε την άδεια του. Αντ'ήλθαν ένα δυο επιστολές θερμές, όχι όμως και ερωτικές.

Καθώς τους έδωσαν συχνά μαζί σε εκδρομές και σε κέντρα, οι γνώριμοι, με την κοινοπολιτιστική διάθεσι που κυριαρχεί, έλεγαν τα δικά τους. Κανένας όμως δεν έπαιρνε όρκο, ότι οι σχέσεις είχαν περάσει πέρα από τα φιλικά όρια.

Όταν τελείωσε η περίοδος της άδειας, έμειναν με χαρά, σχεδόν με συγκίνησι. Δεν έκρυψαν ότι κατά τη διάρκεια του χωρισμού έννοιωσαν πολύ μόνοι. Ούτε λέει όμως για έρωτα, ούτε ένα σφιγμένο χερίδι.

Και πόση διακριτικότητα μεταξύ τους... Άσφαλώς υπήρχε το ενδιαφέρον, κανένας όμως δε ρωτούσε τον άλλον πώς περνούσαν τις ώρες, που δεν ήταν μαζί. Έλεγε ο ένας ότι ήταν το θρόνιστο σινεμά, ότι θα πήγαινε την επομένη με συντροφιά σε παβέρνα. Έλεγε η άλλη ότι ήταν καλεσμένη σε πάρτυ ή ότι θα πήγαινε σε κάποια εκδρομή. Κανένας όμως δε ρωτούσε «με ποιόν;» ή «με ποιάν;».

Και δεν νομίζω να ήταν το ενδιαφέρον που έλειπε. Ήταν η διακριτικότητα. Ίσως ακόμα και η περηφάνεια.

Με το ρυθμό αυτό αναπτύσσονταν οι σχέσεις, όταν φέτος την άνοιξι σ' ένα έξοχό τους περίπατο, χωρίς τίποτα να της βί, χωρίς τίποτα να προημιώση την εκδίωξή, την τράβηξε κοντά του και τη φίλησε. Άλλά κι' αυτό στά όρια του μέτρου. «... Μου φίλησε τα μαλλιά μόνο και τα χέρια».

Δέχτηκε χωρίς αντίστασι το χάδι του. Γιατί ν' αντίσταζε; Της ήταν τόσο ευάριστο... Σ' αυτό τό ήθελε, σ' αυτό τό περίμενε, ν' ατ' αναζητούσε.

Και τώρα; Τι γίνεται τώρα που η γνώριμία ξεπέρασε τα όρια της απλής φίλιας; Θά' εξελισσόταν η φίλια σε ειλύλλιο, σε ερωτικό σύνδεσμο; Ήταν η εκδίωξι εκείνη ξεσπάσσι απωθημένων επιθυμιών που, μία που άρχισαν, άδάρχαναν στο κορφομάκι τους;

Τα πράγματα ακολούθησαν διαφορετικό δρόμο. Η Εκτίμησι δεν είχε την έκτασι, που μπορούσε να περμιένη κανείς. Ο άσπασμος έμεινε στα μαλλιά και στα χέρια. Πρεμιέρα χωρίς συνέχεια. Άντι ν' ανάμειξη η ερωτική φλόγα, συμφώνησαν να μείνουν εκεί που ήταν πριν από το φίλημα. Η συμφωνία φαίνεται ότι προέρχεται από δική του πρωτοβουλία. Ύπαρχε όμως μία εξήγησι, όπως θα ήθελε στη φράσι του κοριτσιού. «... Συμφωνήσαμε να μείνουμε όπως πρώτα φίλοι, μία που εκείνος φοβόταν νά βεί τα τριανταφεύτα χρόνια του με τα δικά μου είκοσι...».

Όχι μόνο οι σχέσεις δεν έγιναν περισσότερο στενές, αλλά άρραίσαν και οι συναντήσεις τους. Άρραίσαν που δεν σημεινεί έλαττων των κλίσεων τους. Πιά ζωντανά από πρώτα οι κλίσεις. Ζωηρός όμως και ο φόθος—ο φόθος του— μίλησε τα πράγματα προχωρήσουν.

Βρίσκε τόση μεγάλη την απόστασι... Άλλοι απέχουν μισό αιώνα από τη γυναίκα που παρουν. Δεν είναι άσυνθητος το φαινόμενο εξημερώνων. Εξημερώνονται όμως, έδωμονταίνονται, που παντρεούνται παιδοίους. Ο σημερινός βρίσκει α

γεφύρωτο το χάσμα των δεκαεφτά χρόνων. Ύπερβολή. Πολλές φορές έχουμ εκφράσει την άδια μας για γάμο, όπου ο σύζυγος έχει την ήλικία του παππού της νύφης. Ώμη αγοράπωλοία. Άσέβεια απέναντι του θεσμού του γάμου, που η εκκλησία του δίνει την ιερότητα Μυστηρίου. Ποία ιερότητα όμως απομένει σε ένωση, όπου δεν υπάρχει ο αμοιβαίος έρωτας; Έγώ όμως πλούσιων γερόντων που επιβάλλονται με την οικονομική έπάρκεια, την οποία υπάγονται στις νέες υπάρξεις. Χωρίς ίχνος ασθένειας με απέχθεια προσέρχονται αυτές στον ύμνασι, εκπνέοντας ότι συντομή δά είναι η διάρκεια του συζυγικού τους βίου και ότι ο γηραιός σύντροφος δάχι τη λεπτότητα ν' αποσυρθεί από την παρούσα ζωή και νά τις αφήσει μόνες νά χαρούν τον πλοίο του.

Άν φανή αδιάκριτος και παρατείνη την παρουσία τότε οι άπιδρασμένες από τη νομιμότητα ή μαραινούνται ή στρέφονται στην παρανομία.

Γάμοι χωρίς ήθική δάσι στους άποιους τις περισσότερες φορές οδηγούν οι γονείς διά της βίας τις θυγατέρες τους.

Δεν άφηνομε εύκαιρα χωρίς νά εξεγερθούμε έναντιον τέτοιων ένωσης και νά επικαλεσούμε το ενδιαφέρον της εκκλησίας και της πολιτείας και την απαγόρευσι του σώματος τους.

Στη σημερινή όμως περίπτωσι η χρονική απόστασι έρμκεται στα όρια του μέτρου. Άρκεσι, όχι όμως και μεγάλη η διαφορά. Ούτε καν νά συζητήται.

Τη συζητεί όμως ο ίδιος και άρνείται νά προωθήσει τις σχέσεις τους σε γάμο. Συναγινέει και φίλοι προστάδων νά τον μετακινήσουν από τη θέσι που πήρε και κρατά με πείσμα. Το ίδιο και το σπίτι του που γνώριζε και συμπάσκει την χρόνια. Άμεταπίεστοι ο κύριος με τα τριανταφεύτα χρόνια. Σκέπτεται, λέει, τί θα γίνει ύστερ' από είκοσι χρόνια όταν εκείνος, πενήνταεφτά έτών άντρας, θ' άρχισα νά μπαίνει στο δρόμο των γεροντιών, ενώ εκείνη θά είναι ακόμα ν.α... Παράλοισι οτι σκέψι ότι θά πάσχι ν' ανταποκρινείται στα ερωτικά της ενδιαφέροντα και ότι η άδυναμία του αυτή θά την ψυχράνη και θά την απομακρύνη από κοντά του.

Ύπερβολές που φθάνουν στη νοσηρότητα. Εύσυνευσία που καταντά εφάλατς. Μιλήσαμε στην άρχη για εύγενεια αισθημάτων, για λεπτότητα, για υπέρμετρη σύνεσι. Σκεπτόμαστε τώρα κάτι άλλο; Μήπως, δηλαδή η άγκυράς, η έπιμονη στην άρνησι, ο τρόμος έμπρός σε μία απόστασι που κάθε άλλο παρά ελαφρετική είναι, αποτελούν δεύματα πρόωρης σεμιατικής κόπωσης του άνδρα που, που νέος ακόμα έλπει εντρομο, στην ένωσι με την είκοσιάρχη κοπέλλα; Ύπαρχουν τόσες ένδειξεις... Πάνω στο σφόνδυλο των τριανταφεύτα έτών άποφασίζει νά πάρη στην άγκαλιά της την κόρη της; στα μαλλιά και στα χέρια περιορίζει τους άσπασμούς του. Σκεπτόμαστε άν πίσω απ' αυτό δεν κρύβεται και κάποια μικρή ή μεγάλη άνεπάρκεια.

Τά γερατά έλπει στο τέλος τών είκοσι έτών. Γλάνη. Ο κανόνας δεν είναι νά σβήσι από τη νηγταφεύτα η άνδρική άκμή. Έκτός άν πρόκειται για ειδικές περιπτώσεις. Άλλά κι' άν έπληρωι χάσσι, δεν είναι λογός νά ψυχράνη η χαλάρωσι γυναικα, που γνώρισε το σύζυγό της στα είκοσι χρόνια της εκρηκτικότητας της.

Με τέτοιες σκέψεις που φθάνουν στα όρια του άποφασισμύ ούτε γυναικες, ούτε άντρες θ' άφείρονται ποτέ νά παντρευτούν. Οι γυναικες που τέχονταν από γρήγορα από τους άντρες, ά καμάκρυνε απ' ατς το σύντροφό τους, ά άντρες θά ζούσαν με το άγχος ότι κάποιο πρωί θά έμνησσαν άδιάφορο έμπρός στα συζυγικά ή και στα ξένα ακόμα θέλητρα.

Η σύνεσι και η προνοητικότητα, γίνονται έλπιψι συνέσεως και προνοητικότητας όταν φθάνουν στα άκρα. Είναι και λίγο παινιδι ή ζωή. Δεν είναι πρδξή άριθμητική, όπου όλα μπορούν με άπόλυτη ακρίβεια νά προδλεφθούν. Έχει και η λογική την έλαστικότητα της. Άκαμπτη λογική παει νά είναι λογική. Γίνεται λδξα, φόβος, νευρασθένεια.

Στη φόβος θυσιάζεται ένα αίσθημα. Έχει γεινήθη ένα άριστο αίσθημα με σπορνή με εκτίμησι, με θαυμασμό. Έρω ότι με άγαπά. Κάποτε που το πρότενο νά χωρισούμε, άφού τόσο τον θαυμάζει η μικρή διαφορά της ήλικίας μας, έκανε σάν τρελλός. Ήταν άναστατωμένος από τον πόνο. Ξέρει ότι τον άγαπά κι' έγω. Είναι εθέσιος ότι θά γίνει έλαστική σύζυγος και μητέρα άφωσιμένη στον άντρα και στα παιδια της, η γυναικα στην οποία μπορεί νάχι ευχή εμπιστοσύνης...».

Δεν είναι έκ μέρους της, θεσάεινος, ένας νεαλός ο προτάσεις, που της γίνονται, πολλοί άσοι την τριγυρίζουν. Έν τούτοις δεν κλονίζεται. Η σοδαρότητα όμως και η σταθερότητα της δεν προωθούν την ύποθεσι τους. Μία κατάσταση που έγινε έλαστική και για τους δυο τους.

Νά άρχουν άλες οι προϋποθέσεις για μία γεμάτη ζωή, νά συμφωνούν τόσο οι χαρακτήρες τους, νά έναρμονίζονται οι σκέψεις τους, νά άπάρχη άμοιβαία κατανόησι, νά νοιώθουν την πληρότητα ο ένας κοντά στον άλλον, και νά θυαίνε ένα νοήμα, ο αριθμός 17, που τους κλείνει το δρόμο της ευτυχίας. Νοσηρότητα που καταστρέφει, χωρίς λόγος, δυο ανθρώπινες υπάρξεις. Δεν είναι κρίμα;

Π. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓΟΣ

ΘΗΣΑΥΡΟΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ
Ίδρυτής Ι. Γ. ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ—Δραγατσανίου 4—Τηλ. 236.781

Θέματα της εποχής

ΕΠΙΓΡΑΦΕΣ

ΉΤΑΝ μία από εκείνες τις «τολμηρές» ιδέες, που κατατείνον καμιά φορά στο κεφάλι όσων κατέχουν υπεύθυνες θέσεις—και που μόλις τους είναι να μείνουν τελικά ανέφρμστες: «Οτι θα καταργούσε τις ξενογλωσσες έπιγραφές, εξελληνίζοντες έτσι την ελληνική πρωτεύουσα, είχε έδωγειλνει — πέντε τρία χρόνια τώρα—κάποιος ύπουργός. Δεν ήταν ο πρώτος, που έπαιρνε μία τέτοια άποφασί. Και δέ θάνα—είμαι σίγουρος—ούτε ο τελευταίος. Άλλά οι ξενογλωσσες έπιγραφές δεν πρόκειται —όσες φορές κι' άν παρθεί, άπ' όποιους κι' άν παρθεί, η ίδια άποφασί—νά εξαφανιστούν απ' την Άθήνα. Το πολύ—πολύ, νά εξαφανιστούν... οι έλληνικές!

Φανερά, κανείς δεν είχε αντίδρασι στην ιδέα του τότε ύπουργού. Άντίθετα, την είχαν έπικροτήσι άνωθρασι όλων των πολιτικών άποχρώσεων και δεν λείψαν οι έπαινοι από τις στήλες των έφημερίδων, χωρίς νά γραφή, άν θυμάμαι καλά, ούτε μία λέξι αντίθετη.

Η αντίδρασι ήταν κρυφή. Κι' η κρυφή αυτή αντίδρασι έφερε το ποθυμένο αποτέλεσμα: Νά «εξαχαστή» το πρόγνμα, νά πιχιστή στα βουδά, νά μην έσαν/ίνη λόγος για άντικατάστασι των ξενογλωσσων έπιγραφών μ' έλληνικές.

★

Η κρυφή, ή μουλωχτή αυτή αντίδρασι, που άντρεψε τα ύπουργικά σχέδια, φαίνεται, έκ πρώτης όψεως, άκατανόητη: Γιατί νά έπιμένουν στη διατήρησι των ξενογλωσσων έπιγραφών κι' οι καταστηματαρχες, άφού η κοινή γνώμη έπικροτούσε τον «ελληνογλωσσισμό» τους; Τι θάχαναν, άν συμμορφωνόντουσαν με την ύπουργική άποφασί, άφού όλοι ήταν, όπως έδειχναν, συμφώνησι μαζί της;

Δεν αντίδρασαν, ωστόσο, από ξεροκεφαλί. Ούτε έπειδή προτιμούσαν εκείνοι ξενογλωσσες έπιγραφές στο κέντρο τους ή στο μαγαζί τους. Μάλιστα, άπολύστατα, με την διαίσθησι οτι τους και την πείρα τους, πώς θεωρητικά μόνο έπικροτούσε η κοινή γνώμη την ιδέα του ύπουργού, πώς εύρισκε «αωστόν» νά γίνει η αντικατάστασι με χωρίς νά παύη νά αισθάνεται έλξι άκαταμάχητη για την ξενογλωσσή έπιγραφή, νά προτιμή, άνάμεσα σ' ένα μαγαζί μ' ελληνικό όνομα κι' ένα με ξενικό, εκείνο με το ξενικό, νά το βρίσκη, εξ αίτίας του ξενικού του ονόματος, το «αριστοκρατικό», πιο «έικο», πιο «καθώς πρέπει» από το άλλο!

Άρραστείτε! Μα πού δέ βρέθηκε άκμή το φόρμακο που θά την θεραπείση...

★

Τό κακό — και σ' αυτή την περίπτωση, όπως και σε πολλές άλλες άκμή — ξεκινάει από τον λεγόμενο «καλό κόσμο».

Ο «καλός κόσμος» κατέχεται, στη μεγάλη πλειοψηφία του, από βλαβεί αποστολή για κάθε τι το ελληνικό. Τρέφει για την ελληνική γλώσσα μία κρυφή κι' άνοηλόγητη έχθρα, φροντίζει νά βείη πως δεν την έζει καλά, πώς την έμισε κάποτε στα θρανία του σχολείου, μ' αυτήν έξεχσε, α

τυχώς, εξ αίτίας των συχνών ταξιδιών στο έξωτερικό και των άκόμη πιο συχνών επαφών με ξένους, στις κοσμικές δεξιότητες. Άλλοι μιλούντά ελληνικά μ' έλαφρό ξενικό «άξάν», που προσπαθούν, δίδεν, νά το διορθώσουν. Άλλοι καμώνονται πώς δυσκολεύονται νά βρουν μία «δυσκολή» ελληνική λέξι και καταφεύγουν στην άντίστοιχη άγγλική ή γαλλική, για νά «εκφραστούν».

Δεν είναι—πρέπει νά όμολογήσω—ιστορία της ελληνικής μόνο «καλής τάσεως» ή αποστορφή αυτή προς την έθνική γλώσσα. Το φαινόμενο είναι διεθνές. Κάποτε, στην Γερμανία και στην Αυστρία, ή ιδιόνοια τάξι μιλούσε άποκλειστικά γαλλικά. Τά γερμανικά, τά χρησιμοποιούσε μόνο όταν άπευθυνόταν στο ύπνρετικό προσωπικό! Άλλά και σήμερα άκόμη, το γλωσσικό άνακάτεμα—ο «δανεισμός» λέξεων από μία ξένη γλώσσα, εξακολουθεί ν' άνηκή στις συνήθειες μιας τάσεως, που φιλοδοξεί, σ' όλα τά γεωγραφικά ήθκη και πλάτη, νά βείη, πώς δεν έχει... έθνικές προκαταλήψεις!

★

Ν' αξιώσωμε από μία έπίχειρσι ν' άγνοήση την «καλή τάξι» θά ήταν παράλογο. Γιατί η «καλή» αυτή τάξι είναι ο κυριώτερος, ο άποδοτικώτερος πελάτης των κατεστημένων κέντρων και των καταστημάτων πολυτελείας, των «μυστικών» και των «κλάμπ», των «κοσμικών» ταβερνών και των «κοσμικών» ζαχαροπλαστείων.

Μονάχα άν θέλη νά δώση την άποδοτική αυτή πελατεία, ο έπιχειρηματίας μπορεί νά δώση ελληνικό όνομα στο μαγαζί του. Έκτός άν είναι τόσο άχυρά τά άλλα πλεονεκτήματα, που παρουσιάζει, ώστε νά μπορεί νά προβέληη πώς η κοσμική πελατεία θά πάη, συγχωρώντας την... άπρέπεια του ελληνικού ονόματος!

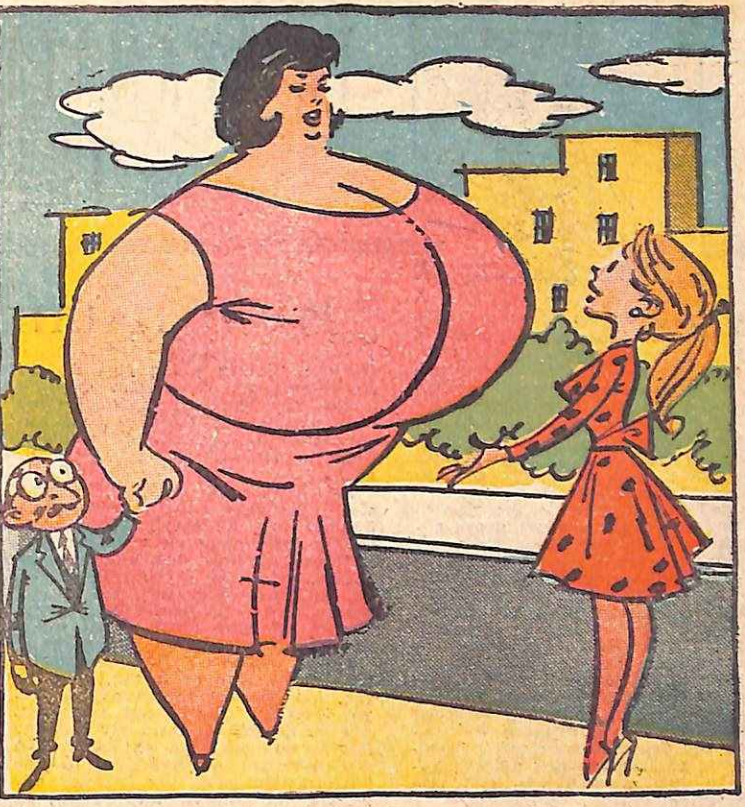
Θά πάη—άποδειχτηκε πρόσφατα—άλλά θά... διορθώση, με δική της πρωτοβουλία, αυτή την άπρέπεια! Θά... εξαγγίση δηλαδή — γιατι η χρήση της άγγλικής θεωρείται σήμερα πιο «έικο» από την χρσι των λοιπών ξένων γλωσσών—το ελληνικό όνομα, που γηταιεί τόσο άσχημα και τόσο δυσάρεστα σ' αυτή της!

Άν το ξενοδοχείο στην συνήθεια των ξενικών ονομασιών, ή διεδοκίαι ένός καινούργιου μεγάλου ξενοδοχείου άποτόλμησε την ελληνικότητα: «Όνόμασε «Καλαξία» το κέντρο, που βρίσκεται στην τωράστα του ξενοδοχείου, και «Βυζαντινός» το καφενείο—ζαχαροπλαστείο του ίσως.

Άν το ξενοδοχείο ήταν λιγώτερο «καθώς πρέπει», ή «καλή τάξι» θά το τιμωρούσε με την άποχή της. Έι, τυχ, όμως, νάναι πάλι «καθώς πρέπει». Κι' ή «καλή τάξι» έρθηκε την λύσι, για νά τιμήση με την παρουσία της το ξενοδοχείο, χωρίς νά προβέληη καί... τις άρχες της. Διάθω, σε τον «Καλαξία» σε... «Καλαξία Κλάμπ». Και το «Βυζαντινός» καφενείο σε... «Μπισχαντίνι!» Έτσι τά κατέρωσε, έτσι τ' άποκατέ, όταν θέλη νά δώση εκεί το θρασύνο ραντεβού της! «Μπισχαντίνι» και «Καλαξία»...

Άπό δά κι' έμπρός, άς τολήση όποιος θέλει νά καταργήση τις ξενογλωσσες έπιγραφές. Η λύσι ύπαρχει: Η «καλή τάξι» θά διαβεί ελληνικά και θά προφέρη άγγλικά! Κι' οι άλλες, δυστυχώς, θά την μινούνται...

ΦΑΙΔΡΟΣ ΜΠΑΡΛΑΣ

— Χαριτωμένη τό αγοράκι σας, κυρία...
— Κάνετε λάθος!... Είναι έ άντρας μου!...

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ	
ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ	ΣΕΛ. 5
Αθηναϊκά επίκαιρα ζητήματα	
ΤΑ ΚΟΡΙΤΕΙΑ ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ	» 6
Μοιάζουν καταπληκτικά με τις άρχαίες του 5ου π. Χ. αιώνα	
ΠΕΡΕΥ ΣΕΛΛΕ-Υ'	» 9
Ο έπαναστάτης Άγγλος ποιητής, που έζησε ρωμαντικά	
ΑΦΡΙΚΗ: ΤΟ ΠΑΡΟΝ ΚΑΙ ΤΟ ΜΕΛΛΟΝ ΜΙΑΣ ΗΠΕΙΡΟΥ	» 16
Μετά τη διάσκεψι της Άντις Άμπέμπας	
ΟΙ ΦΑΚΙΔΕΣ ΜΕΤΡΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ	» 20
Οι διάφοροι τρόποι για το σβσίσιμο τους	
Η ΛΕΡΟΦΑΓΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΑΣΘΕΝΕΙΑ	» 22
Προκαλεί, όμως, σοβαρότατες ένοχλήσεις	
ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ	» 32
Η «διεθνής» τραγωδία	
ΑΝΝΑ — ΜΠΕΛΛΑ	» 33
Η έγγοη του Μεσολογγίτη βιολίστη Μπαταριά	
Ο ΣΙΒΙΝΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ	» 34
Η εκπληκτική ζωή του ίδρυτή και διευθυντή της τουρκικής μουσικής άστνομίας	
ΤΟ «ΧΕΡΙ ΠΟΥ ΛΥΣΝΕΙ»	» 36
Μία τρμενι και άνάτη άσθένεια	
ΥΠΑΡΧΟΥΝ ΣΠΙΤΙΑ ΠΟΥ ΕΥΝΟΥΝ ΤΟΝ ΚΑΡΚΙΝΟ	» 37
Ο κίνδυνος από τά άργιλώδη έδάφη	
ΓΙΑ Ν' ΑΛΛΑΞΕΤΕ ΤΙΣ ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ	» 44
Τά τεσσέρα στύλ της μόδας	
ΤΟ ΜΑΓΑΖΙ ΠΟΥ ΠΟΥΛΑΕΙ ΤΟΝ ΥΠΝΟ	» 53
Κάνει χρσές δουλειές στη Νέα Υόρκη	
ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΑ-ΙΡΟΝ	» 54
Αυτότερι εικονογραφημένα άριστουργήματα	
«Η ΝΤΙΑΝΑ ΣΑΝΑΓΥΡΙΣΕ»	» 60
Το συγκαταστικό μυθιστόρημα της ζωής μιας μικρής Ολλανδέσας	
ΕΛΛΑΦΡΑ ΠΡΩ-ΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ	» 63
Η ρωμαντική νύτα στα νέα έλαφρά ταγίερ. — Νέα κοψι της φούστας. — Η τυνική της μόδας. — Νέα άπογευματινά σύνολα. — Έπιστροφή του στύλ «Σαιν Τροπέζ». — Η νέα καλικά για την πλάσι. — Το νέο στύλ «σειρήνας» για τη θάλασσα. — Η «πυτζάμα» της πλάσι. — Τολμηρά νεκολετά στα μαγιό. — Η «μπαρινέρι» για την πλάσι. — Νέοι συνδυασμοί χρωμάτων. — Νέες γραμμές στα μαγιό. — Συμβουλές για το ντύσιμο. — Η παιδική μόδα	
ΣΤΑ ΝΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΩΜΑΤΕΜΠΟΡΩΝ	» 67
Τό νέο συγκλονιστικό άστυνομικό μυθιστόρημα του δημοφιλούς Άγγλου συγγραφέως Τζέιμς Τζέις	
Ο ΚΑΤΑΛΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΟΗΚΕ ΤΗΝ ΑΥΓΗ	» 80
Μία συγκινητική ιστορία, που μοιάζει με άστυνομικό φίλμ και με ρομαντικό παραμύθι	

ΤΑ ΔΡΑΜΑΤΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

ΜΕΣΑ στον ήλιο στην πρασινάδα, στον ανάλαφρο αέρα της έσοχής, η Ντενίς περίμενε τον αγαπημένο της. Βρισκόταν σ' ένα μικρό δάσος σ' απόσταση δυο χιλιομέτρων από την πόλη που κατοικούσε.

Ο Μισέλ πήγαινε εκεί και την συναντούσε συχνά. Την έπαιρνε στην αγκαλιά του, της χάριζε μερικές όνειρετες ώρες κι' έπειτα την ξανάφερνε κοντά στο σπίτι της. Αυτό κρατούσε από πάντα χρόνια. Στην άρχη είχαν περάσει μέρες καλύτερες: τρία χρόνια αληθινής ευτυχίας. Η Ντενίς, όταν σκεφτόταν την περασμένη της ευτυχία, ένιωθε την καρδιά της να σφίγγεται. Μήνες ολόκληρους είχε τον έρωτα, και μαζί με τον έρωτα την εμπιστοσύνη στο μέλλον, τη θεσπαστική του γάμου. Διάφορες δυσκολίες που έφερνε ο πατέρας του Μισέλ, ανέβαλλαν την πραγματοποίησή του γάμου τους. Νέα, διορση, φλογερά έρωτευμένη κι' αγαπημένη απ' αυτόν που θεωρούσε πια για μνηστήρα της το έννοιασε σαν μεγάλη χαρά να γίνει γυναίκα του, πριν από την επίσημη ώρα.

— Ο πατέρας μου θα υποχωρήσει, της έλεγε ο Μισέλ, και θα ξήσου- με μαζί για πάντα!

Στην άρχη, η Ντενίς τόν πείσ- τευε. Κατόπιν άρχισε να νιώθει τον έαυτό της λιγότερο σίγουρο και μία μέρα κατάλαβε ότι δεν έ- πρεπε να πιστεύει στα λόγια του. Ώστόσο, του έλεγε:

Μην ανησυχείς, αγαπημένε μου... Σ' αγαπώ κι' εγώ μ' α- γάπες κι' αυτό είναι το σπουδαίο... χα- παντρευτούμε αργότερα, αν μπορέ- σομαι!...

Συναντιάντουσαν, λοιπόν, κάθε μέρα. Η άσπλοκη μητέρα της Ντε- νίς δεν έναντιωνόταν σ' αυτές τις συναντήσεις. Δεν είχε αμφιβολία ότι η ιστορία αυτή θα κατάληγε σε γάμο.

Μία μέρα, που η Ντενίς είχε μνη- σ' ένα μαγαζί για να ψαλίση, ά- κούσε αυτά τα λόγια:

— Ξέρετε, ο γιός του Γκαμπιέ, ο Μισέλ, παντρεύεται...
— Η Ντενίς, χαμογέλασε. Μα τι

έλεγαν; Έκείνη μόλις είχε αφήσει στο δάσος τον αγαπημένο της. Τού είχε τόσο εμπιστοσύνη, που ούτε στιγμή δεν αμφέβαλε γι' αυτόν. Θα γελούσε την άλλη μέρα, όταν θα του έλεγε τα λόγια, που ά- κουσε...

Μα εκείνος, δέ γέλασε. Άπεναν- τίας έκλαψε! Και έβλεπόμενος τα δάκρυά του, η Ντενίς ένοιώσε έ- ναν τρελό τρομό να την κυριεύη. Ήταν αλήθεια. Θα παντρευόταν, λοιπόν, με μιάν άλλη... Η Ντε- νίς θα ήθελε να πεθάνη. Μα δεν πε- θάνει κανείς μ' αυτά τα πλάγμα- τα. Ζή κι' αυτό είναι το πιο σκλη- ρό, και το πιο φοιχτό απ' όλα.

Μήνες πέρασαν. Ο Μισέλ είχε παντρευτεί. Στο σπίτι της, ολόγυρά της, δεν έλεγαν τίποτα στη δύστη- νη Ντενίς. Όλα είχαν τελειώσει. Δεν θα ξανάβλεπε αυτό τον άνανδρο Μισέλ, που δεν είχε καταλάβει να την αγαπήσει αληθινά. Δε θα ξαναμιλούσε ποτέ. Θα έφαιγε την καρδιά της για να τον ξεχάσει!

Μα τη νύχτα, στις όδυνηρές ώ- νες της, τού φώναζε:

— Άπίστε! Παράτησες έμένχ πού σ' αγαπούσα, έμένα που σε ά- κρευαί!...

Κι' όλο η καρδιά της την τρα- βούσε προς αυτόν, όλο της το κορ- μί ζητούσε τα χάδια του.

Ο Μισέλ, όστόσο της έγραψε. Η- θελε να την ξαναβεί... Έκείνη ό- μως δεν άπαντούσε στα γραμμάτα του. Και όταν έπαιρνε κανένα, όρ- κιόταν ότι δεν θα τ' άνοιγε... Μα έρωτευμένη πάντα, περίμενε με ά- γονία τον ταχυδρόμο. Με λαχτάρα άρπαζε το φάκελλο, που τον ξε- χωρίζει ανάμεσα στους άλλους.

Μήνες πάλεψε με την ίδια της την καρδιά και με τις αισθήσεις της. Πού τόν ζητούσαν.

Μία νύχτα, που ο πυρετός, ο πό- νος κι' ο έρωτας την σήκωσαν από το κρεβάτι της, πριν απ' τα χα- ράματα, τού έγραψε κι' αυτή:

— Έλα να με συναντήσεις στη δά- σα!

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΑΛΛΗΣ

σος! Δεν ξέρω πιά αν σ' αγαπώ ή σε μισώ... Ξέρω μόνο πως θέλω να σε ξαναδώ... Ξέρω πως χωρίς έσένα, θα πεθάνω!

Ετσι η ζωή τους ξανάρχισε ό- πως άλλοτε, με τα ραντεβού τους στο δάσος!...

Ο θόρυβος ενός αυτοκινήτου την έβγαλε από τις όνειροπολήσεις της. Η ώρα ήταν σχεδόν πέντε. Θάταν ασφαλώς ο Μισέλ. Έβλεπε απ' τα χαρακτηριστικά της τον πόνο και προσπάθησε να πάρη για το φίλο της μία χαρούμενη έκφραση...

Επειτα, με τη σκέψη, ότι θα τόν διασκέδαζε, διάλεξε ένα μεγάλο κορμό δέντρου και κρύφτηκε από πίσω του.

Τώρα το αυτοκίνητο είχε σταθή κι' άκούσε κατάληκτα, το Μισέλ να φωνάζει:

— Κατέβα, Κλάρα... Θα πάμε να έρωμε μία καλή κι' όμορφη νεράι- δα!...

Η Ντενίς κατάλαβε πως ο άγα- πημένος της είχε φέρι μαζί του το κοριτσάκι του. Και τότε κρύ- φτηκε περισσότερο, ενώ μέσα της έλεγε:

— Μιά στιγμή... μία στιγμή άκό- μη για να συνένθω...

Κι' έφερε το χέρι της στο πρό- σωπό της για να διώξη τόν τρομό της.

— Θεέ μου! Έλεγε. Η κόρη του! Τέλος, πήρε θάρρος και πρόβα- λε από την κρυψώνα της.

Ο Μισέλ, κρατώντας την κόρη του, έτρεξε κοντά της. Περήφανος κι' εύχυσμένος της φώναζε:

— Κούταξε, Ντενίς! Κούταξε τί σοφ' φέρνω!

Κι' άπόθεσε στα χέρια της φι- λης του το κοριτσάκι του. Αυτό, ά- νανθρεμένο σε ευγενικό περιβάλλον, ναθρεμένο σε ευγενικό περιβάλλον, δεν ήταν άγριο, ούτε φοδόν. Κύτ- δεν ήταν Ντενίς με τα γαλάζια μά- τας του και της χαμογέλουσε.

Τρήγορα, γρήγορα ο Μισέλ της έξηγησε:

Η μητέρα της έφυγε για μία έβδομάδα. Πάει να περιποιηθή μιάν άρρωστη συγγενή της. Όταν θα ξαναγυρίσει, η Κλάρα δε θα θυμά- ται πιά... Επειτα κι' αν πη τίποτα στη μητέρα της, θα πώ πως δεν ξέ- ρει τί λέει... Σου την έφερα, λοι- πόν, γιατί σκέφτηκα πως δε θα μόν, γιατί άλλη παρόμοια ευκαιρία, για να σου τη δείξω! Και ήθελα τόσο να δής τη μικρούλα κι' όμορ- φούλα κόρη μου...

Η Ντενίς τόν άκούε σαστισμέ- νη. Κούταζε τα γαλάζια μάτια της παιδιούλας, τα ξανθά μαλλάκια της. Σ' αυτά έμοιαζε με την άλλη γυ- ναίκα, τη γυναίκα του.

Μα το χαμογέλαστό στόμα της μικρούλας πως τόν άναγνώριζε!...

Ήταν το στόμα του Μισέλ.

Μπροστά στη Ντενίς, που στεκό- ταν άβολη, ο Μισέλ άρχισε τώρα να τ' αχάνη. Δεν ήταν πιά σίγου- ρος, αν αυτό που έκανε ήταν λε- πτό... Κρίμα! Έλεγε στη Ντενίς με κομ- μένες φράσεις:

— Αλήθεια, δε σε στενοχωρεί αυ- τό... Είναι τόσο όμορφη η μικρού- λα, δεν ειν' έτσι; Κλάρα, πές κα- λημέρα στην κυρία!...

Το κοριτσάκι, τότε άπλωσε στη Ντενίς τα ποχούλα χεράκια του. Την κούταζε και γελούσε...

Η Ντενίς διάσσε μία στιγμή. Ήταν συγκινημένη, άναστατωμένη. Κούταζε το Μισέλ σαν τρελή κι' έπειτα ξαναφέρνοντας στο κερίτσά- κι τα μάτια της, που έλαμπε σ' αυτά για μία άκόμη φορά η θυ- σία, έσφιξε στην αγκαλιά της με λαχτάρα το παιδί.

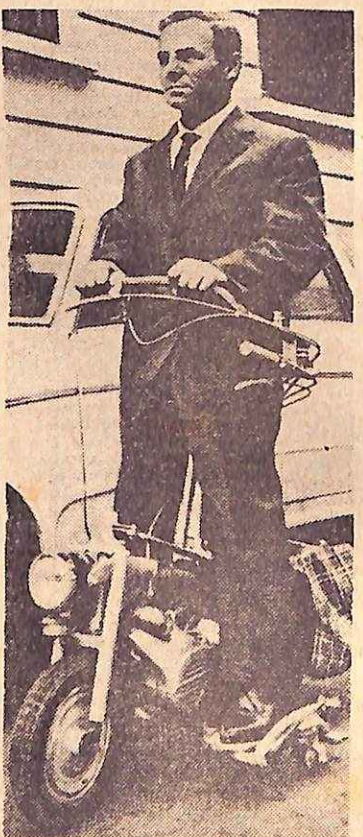
Το παιδί αυτό που έπρεπε να είναι δικό της, και που —άλλοιμονο!— δεν ήταν παρ- α το παιδί της άλλης...

ΖΑΝ ΡΟΜΠΕ

ΕΠΙΔΟΞΟΣ ΜΙΣ ΕΛΛΑΣ

Η γοητευτική Ράνια Θεογάρη, ένα διεθνούς φήμης μοντέλ, έκανε ξε- χωριστή εντύπωση στην πρόσφατη επίδειξη ελληνικών όφαντων, που έ- γινε στο άρχηγείο του ΝΑΤΟ, στη Νεάπολη. Η όρανία Ράνια πρόκει- ται να διεκδικήσει τόν τίτλο της «Μίς Έλλάς» στα προσεχή καλλι- στεία.

ΜΗΧΑΝΟΚΙΝΗΤΟ ΠΑΤΙΝΙ

Πριν από μερικούς μήνες, ένα ιτα- λικό περιοδικό δημοσίευσε ένα μι- κροσκοπικό έχημα μίας θέσεως, δη- μιούργημα της φαντασίας ενός άπ- τούς σκιτσογράφου του, τονίζοντας στη λεξάντα πως μόνο με παρόμοια τροχοφόρα θα μπορούσε πιά κανείς να κυκλοφορή στις μεγαλουπόλεις της άυριον. Ένας Ιταλός μηχανικός σκέφτηκε άμέσως να εκμεταλλεύει την ιδέα αυτή και παρουσιάζει τώ- ρα το μηχανοκίνητο αυτό πατινι, που μπορεί να μεταφέρει ένα μονά- χα επίβατή και αυτόν όρθιο. Το νέο τροχοφόρο διαδέχεται μία μηχανή 3/2 ίππων, που τόν εξασφαλίζει ικανο- ποιητική ταχύτητα. Σε περίπτωσης κακοκαιρίας, ένα διαφανές, κλιν- δρικό πλαστικό κάλυμμα καλύπτει ολόκληρο τόν επίβατή και τόν προ- στατεύει από τη έροχή και το κρύο.

ΑΘΗΝΑ·Ι·ΚΑ ΕΠΙΚΑΙΡΑ ΖΗΤΗΜΑΤΑ

ΣΤΗ διασταύρωσι των όδων Βασιλέως Κων- σταντίνου και Γεωργίου Β', ένας χώρος ειδικά διαρρυθμισμένος, διετέθη για τόν άν- δριάντα του πρώην Προέδρου της Αμερικής Χάρρυ Τρούμαν. Τό άγαλμα είναι χάλκινο. Κατασκευάστηκε στην Αμερική, με εϊσφορές των μελών της Οργάνωσης ΑΧΕΠΑ. Είναι έργο του Αμερικανού γλύπτη Ντέ Ουέλντον και στοιχίσε 3 εκατομμύρια δολάρια. Τό ύψος του άνδριάντος είναι 3μ2 και τοποθετήθηκε πάνω σ' ένα βάθρο 2μ50. Δηλαδή, συνολικά πλησιάζει τα 6 μέτρα.

Η τοποθέτησι του άγάλματος προκάλεσε μεγάλες αντιδράσεις, τόσο από αισθητικής και καλλιτεχνικής άπόψεως, όσο και γιατί είναι άσύνηθες να στήνονται άνδριάντες σε πρό- σωπα, που ζουν, όταν μάλιστα στην πρωτεύ- ουσά δεν έχουμε στήσει άκόμη τό άγαλμα του Έλευθερίου Βενιζέλου.

Βέβαια, η αισθητική πλευρά του ζητήματος, για τό στήσιμο του άνδριάντος του Τρούμαν, παίζει δευτερεύοντα ρόλο στη σύγχρονη πρω- τεύουσα, όπου έχουν γίνει, τα τελευταία χρό- νια, τόσα και τόσα έξαμβλώματα. Δε νομίζω, άλλωστε, πως τό άγαλμα του Τρούμαν πρό- κείται να χαλάσει περισσότερο την περιοχή εκείνη, απ' ό,τι την άσχημίζει τό ξενοδοχείο του Χίλτον. Έκείνο, που πρόχει και που δι- καιολογεί περισσότερο τις διαμαρτυρίες, είναι η ήθικη άποψη. Άν, δηλαδή, δικαιολογείται τό στήσιμο του άγάλματος ενός ξένου πολιτικού, που ζή άκόμα και δρό, έπειδή βοήθησε οικο- νομικώς την Έλλάδα, σε μία δύσκολη περίοδο της.

Γιατί περί αυτού, έν ύστάτη άναλύσει, πρό- κείται. Ούτε ένας Αμερικανός στρατιώτης δε σκοτώθηκε, στον άγώνα, που διεξήγαγε η Έ- λλάς έναντίον της σλαβοκομμουνιστικής εισβο- λής. Η συμπαράστασι των Ήνωμένων Πολι- τηιών ύπηρξε μόνο οικονομική. Κι' αν έπρό- κειτο να στήσουμε άγάλματα σε όσους κατά καιρούς μάς βοήθησαν οικονομικώς, θα έπρεπε, ίσως, ν' άρχίσουμε από τόν Άγγλοεβραίο τραπεζίτη Χάιμπερ, που έδωσε τα πρώτα δά- νεια στο διάστημα της Έλληνικής Έπανα- στάσεως στο άνύπαρκτο άκόμα ελληνικό κρά-τος. Άφινω τό φιλελληνικότατο βασιλιά της Βαυαρίας Λουδοβίκο Α', που διέθεσε μεγάλα ποσά για τόν άγώνα της έλευθερίας μας, και τούς άλλους φιλέλληνες, που ώργάνωσαν τό φι- λελληνικό κομιτάτα στη Γαλλία, την Έλβετία, την Αγγλία και τη Γερμανία και έκαναν τούς πρώτους έράνους για την άγωνιζόμενη Έλλάδα τού 1821.

Όλους όμως αυτούς τούς έθαψε η λησμοσύνη. Και θυμηθήκαμε τόν ζώντα άκόμα κ. Τρούμαν. Αξίεπαινη η προσπάθεια από άμερικανικής πλευράς. Ίσως λίγο καθυστερημένη. Γιατί η βοήθεια στην Έλλάδα—με τό «όγμα Τρούμαν» — άρχισε πον άπό 16 χρόνια. Και τώρα υ- λics θυμηθήκαμε τόν Πρόεδρο, όταν ήρθε και τό δημοκρατικό κόμμα —δηλαδή τό κόμμα του Τρούμαν— στα πράγματα.

Οπωσδήποτε, με πρωτοβουλία της ΑΧΕΠΑ έγινε ο έράνος και τόν περασμένο χρό- νο (1962) άνακοινώθηκε και στην ελληνική κυβένησι η άπόφασις για τό άγαλμα. Ο κ. Κα- ραμανλής με τηλεγράφημά του έσπευσε να έκφοση τόν ένθουςισμό του και τή συγχρο- ηνία του «δία τό έπίτευμά του και τή συγχρο- ηνία του άγαλματος του φίλου μας και πρώην προ- έδρου Πρόσβυ Τρούμαν...». Στο ίδιο τηλεγρά- φημα προσθέτει ότι: «... η ελληνική κυβένησις είναι έτοιμος να βοηθήσει ύμας καθ' όσονδήποτε τρόπον θα θεωρήσετε ότι δύναμεθα να σάς φα- νώμεν χρήσιμοι».

Καμιά συζήτησις, από ελληνικής πλευράς, δεν έγινε ούτε για τό ύψος, ούτε για τό είδος του άγάλματος. Η ελληνική κυβένησις διάλεξε μόνο τόν τόπο για να στήθ ό άνδριάνς του Τρούμαν. Κατά συνέπεια, κάθε έπικρίσι για τό άγαλμα, πρέπει να στρεφθ ένάντιον τόν άρμό- διον Έλληνα και όχι τόν φίλον μας Αχέπαν, που ήσαν κι' από τό μνημείο έπρόσαν στην Θεομυτιλίδα, ότι ή σμειρνή Έλλάδα είναι «έλευθερα Κέρκυρα», όπου ο καθένας μπορεί να φτιάχνη ό,τι τού άρέσει και να στήνη, όπου τού άρέσει, άγάλματα και μνημεία.

Δεν ύπάρχει αμφιβολία πως ο Τρούμαν ύπηρ- ξε ένας από τούς καλούς προέδρους των Ήνω- μένων Πολιτειών. Και η βοήθειά του προς την Έλλάδα και κατόπιν με τό «σέγδιο Μάρσαλ», ή οικονομική ένίσχυσις της Αμερικής προς τό

Ο άνδριάνς του Τρούμαν έχει ύψος 3 μ. 20 και είναι έργο του Αμερικανού γλύπτου Ντέ Ουέλντον.

ΤΟ ΑΓΑΛΜΑ ΤΟΥ ΤΡΟΥΜΑΝ

δυτικό έλεύθερο κόσμο, ύπήρξαν σωτήριες για την έξαντλημένη Ευρώπη μετά τό δεύτερο παγ- κόσμιο πόλεμο. Τα μέτρα όμως αυτά τα έλαβαν ο Τρούμαν και οι διάδοχοί του, όχι από φιλελ- ληνική ή φιλερωπαϊκή αισθητική, αλλά γιατί συμπίπτουν με τή άμερικανική συμφέροντα. Μόνο άνίδειο μπορούν να φανταζόνται ότι, κυ- βερνώνται μεγάλοι κρατών κανονίζουν την πο- λιτική τους έναντίον της Έλλάδος με τή προ- σωπικά τους αισθήματα. Και με την αντίληψη αυτή, πριν από μερικά χρόνια, βαφτίσαμε με τό όνόματα τών Ρούζβελτ, Τσώρτσιλ, Μάκεν- ζυ Κίνγκ, Γιάν Σμάτς και άλλων ξένων εν έ- νεργεία πολιτικών, μερικούς κεντρικούς και Ιστορικούς δρόμους της Αθήνας. Για να τούς ξαναδώσουμε όμως πάλι τό παλιό τούς όνομα- τα, ύστερ' από λίγο καιρό, όταν αντίληφθ- κάμε την πλάνη μας.

Φιλέλληνες ύπήρξαν πολλοί ως τώρα. Ήταν όμως φιλέλληνες ως άτομα και όχι ως υπεύθυ- νοι πολιτικοί. Από αυτούς, την πρώτη θέσι την παίρνουν όσοι κατέδρακαν στην επανάστασι τού 21. Γι' αυτούς, και για τούς μεταγενέστε- ρους φιλέλληνες, κάθε τιμητική έκδήλωσι είναι δικαιολογημένη. Και σε παλαιότερα χρόνια έστησαν άγάλματα και προτομές φιλελλήνων στην Έλλάδα και έδωσαν τα όνόματά τους σε άθλητικούς δρόμους. Όνομάσαμε άκόμα έναν από τούς κεντρικούς δρόμους της πρωτεύουσας όδο Φιλελλήνων.

Άλλά οι τιμητικές αυτές διακρίσεις δεν άπο- νέμονται παρά μόνο μετά τό θάνατο του φιλελ- ληνά. Άγάλματα σε ζωντανούς δείχνουν περίο- δο παρακμής και μυρίζουν κολακεία και έπιπο- λαιότητα. Γιατί ποιά βεβαιότητα έχουμε, για ένα ξένο πολιτικό, πως θα μείνη ως τό τέλος φιλέλληνας, όταν συμφέροντα της πατρίδος του βρεθούν αντίθετα με τή δική μας; Και τότε θα πρέπει να τό ξηλώνουμε τό άγαλμα, όπως κα- τεβάσαμε τό όνομα του Τσώρτσιλ από την όδο Σταδίου, όταν άναψε τό Κυπριακό;...

Υπάρχει μία άπόφασις—άρκετά σοφή— που άπαγορεύει στους δήμους να δίνουν σε δρόμους τα όνόματα συγχρόνων και πονι πε- ράσουν δέκα χρόνια από τό θάνατό τους. Άν αυτό έπιβάλλεται για την όνοματεβασία τών ό- δων, κατά μείζονα λόγο ίσχύει για τό στήσιμο άγαλμάτων, που είναι ή άνωτάτη τιμητική διά- κρισι, άδιάφορο αν τή άγάλματα έχουν ύψος ένα ή έξη μέτρα.

Όταν, μετά τόν πρώτο παγκόσμιο πόλεμο, θέλησαν να τιμήσουν τόν πρωθυπουργό της Γαλλίας Γεώργιο Κλεμάντο και τόν πρωθυ- πουργο της Αγγλίας Λούδ Τζώρτζ, που ύ- πήρξαν κι' από τούς πρωτεργάτες της Με- γάλης Έλλάδος της Συνθήκης των Σεβρών, ούτε άνδριάντες τούς έστησαν, ούτε έλλαξαν τα όνόματα κεντρικών δρόμων. Έδωσαν τα όνόματα του Κλεμάντο και του Λούδ Τζώρτζ σε δύο δρόμους στο Δουρογούτι. Αυτή την τι- μητική διάκρισι θεώρησε έπαρκή για τούς δύο αυτούς φιλέλληνες και συμμάχους πρωτεργα- γούς ενός παγκοσμίου νικηφόρου πολέμου, ο τότε πρωθυπουργός Έλευθερίος Βενιζέλος, τό 1918. Και όμως, από τούς δύο αυτούς πρωτα- γωνιστάς τού πρώτου πολέμου έξαρτίονταν τό- τε ή δολοφονία τών προαιωνίων πόνων του Έλληνισμού και η επέκτασι της Έλλάδος.

Όλη αυτή η ύπόθεσι τού άνδριάντος του Τρούμαν, μάς θυμίζει την έποχή της έλληνι- κής παρακμής επί ρωμαϊκρατίας, όταν, ά- πέναντι από την Ακρόπολι, ο φιλέλληνας Φι- λόπαππος έστησε τό μνημείο του, που ένα κομ- μάτι του σώζεται και σήμερα.

Ο Γάιος - Ιούλιος Φιλόπαππος ήταν έγ- γονός τού τελευταίου Βασιλιά της Κομμαγε- νής Συρίας Αντιόχου Δ' τού Έπιφανούς.

Ο Φιλόπαππος, που ήταν ύπατος και άρ- χοντας στο ρωμαϊκό κράτος, έπεσε σε δυσμέ- νεια και έξορίστηκε στην Αθήνα (114—116 μ. Χ.). Οι Αθηναίοι τόν περιποίησαν τόν άνεκρούσαν μάλιστα και έπίτιμο δημότη της πόλεως. Και, όταν ο Φιλόπαππος άποκατα- στάθηκε και ξαναγύρισε στη Ρώμη, θυμήθηκε τούς φίλους του Αθηναίους και τούς ευεργέ- τησε σε διάφορες περιστάσεις. Κι' αυτοί, για να τιμήσουν τόν ευεργέτη τους, έστησαν στο λόφο τού Μουσειού — με έξοδα του Φιλοπάπ- που — τό μεγαλότατο μνημείο τού Μαρα- θώνα, με τή άγάλματα τού ίδιου και τών προγόνων του.

Η έποχή εκείνη, παρακμής και κατοχής, δι- καιολογούσε τέτοια άγάλματα και μνημεία. Εί- χε περάσει ο καιρός, που οι Αθηναίοι δεν ά- φησαν τό Μιλτιάδη, μετά τη μάχη τού Μαρα- θώνα, να φορέση τό στεφάνι του νικητή.

Όταν νικήσει μόνος σου Μιλτιάδη, στο Μαραθώνα, τού φώναζε ένας από τούς Αθη- ναίους στην Έκκλησία του Δήμου, τότε θα μπερδέσει να κηρύξθ θριαμβό και να φορέσης στεφάνο...

Στην έποχή, όμως, του Φιλοπάππου συνέ- δαιναν και άλλα περίεργα: Στη Δήλο βρήκαν άγάλματα άφιερωμένα σε Ρωμαίους άρχοντες με ξένα όνόμα... κεφάλια. Ήταν η περίοδος, που άλλαξαν στη Ρώμη συχνά οι άρχοντες. Και οι πρακτικότεροι κάτοικοι της Δήλου, αντί να στήνουν καινούργιους άνδριάντες στους ίσχυρούς της ημέρας και στους φιλέλληνες, άλλαξαν μόνο τό κεφάλι από τό άγαλμα! Έ- νας άγαλματοποιός από την Πάρο, ο Άρίστην- δρος, έκανε χυστες δουλειές, αλλάζοντας τό κεφάλι στα πολλά άγάλματα...

Μήπως φιλοδοξήσαμε να ξαναφέρουμε την έποχή τών «γραικύλων»;

ΕΠΑΜ. Κ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΘΘ

Ο ΠΟΙΗΤΗΣ ΛΙΝΕΡ ΚΙ' Ο ΑΓΙΑΣΜΟΣ

Ο ποιητής Λινέρ ήπια κάποτε, άνήμερα τών φώτων, όλο τό άγίασμένο νερό μιάς έκκλησις, άπλώς και μόνο γιατί είχε βρέξει μέσα σ' αυ- τό η άγαπημένη του τή ροδόχρομα δαχτυλί- της!

ΟΙ ΑΘΛΟΙ ΤΟΥ ΓΕΡΟ-ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΥ

ΕΠΙΔΕΙΞΕΙΣ

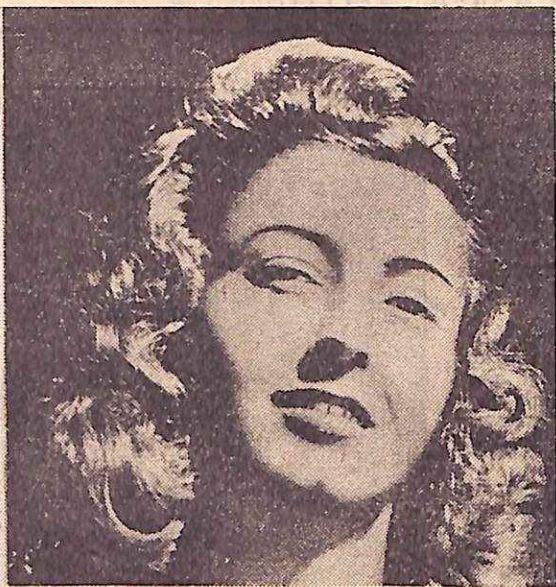
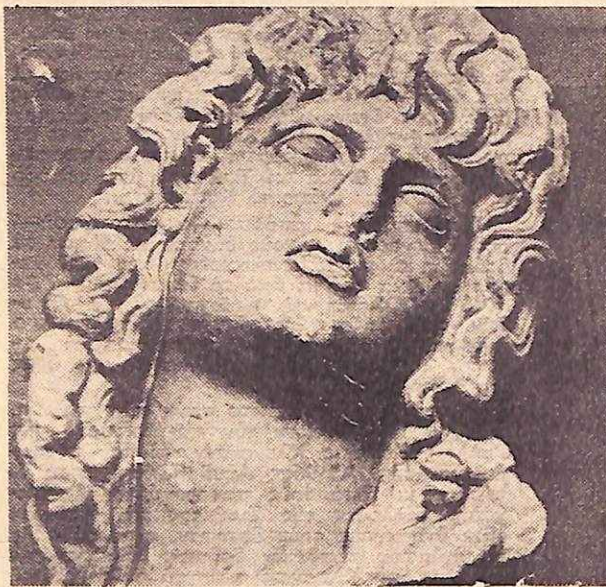
Έκ τών καυσάνων των πολλών ο τάλας φλογιζόμενος κι' υπό έλπίδων πονηρών προσέτι έλαιοδωμένο, μετέβην έχων έξαψιν, ως ειρήται, τοιαύτην είς την άμυγήν την άκτιν παρά τόν Πορτοφάττην. Κι' έν μέσω δίδων εύρεθείς και μανδύαν επίσης κι' έν όψει τού θεάματος πάσης κομψής γοήσεως έκάρφονον τούς όφθαλμούς τή μάλα άναιδώς μβανίζων άσκαρδαμικέ και μβονταλοειδώς. Κι' έπιθυμών την δράσιν μου ν' άρχισω έξ άπίνης ως μέγιστος Καζανόβις και γλαφυρός τσαπλίνης έβγαλον τή μάτια γοργώς άνευ άνσας και προς τας δίδας έσπευσον εύθής ο έμβογάσας.

— Θαυμάσατε τό σώμα μου, έδόρσαν, ό Μίς! Άλλά όποία έκπληξις! Όποία κεραμίσ! Ένώ έν μέσω των γυνών περιπατών βόδην έκείναι, φεύ, κατέντρομοι άπτήρχοντο τροχάδην

«Πρός τί, λοιπόν, των Α'θιδών, έσκέ- (φθν, ή φυγή;» Κι' έκύτταζον τό σώμα μου τό θαυμα- (στον μέ ζήλον κι' «Ω Δία!» άνεδόρσαν ατίκα έν όργη τάς πένδε τρίχας συν αυτό της κεφα- (λής μου τίλλων. Κι' εύθής έν τας καμβίνισιν έκλεισθην (αυθωρε! Ίν' άποκρύψω άτυχώς τό λαύρον άτομόν (μου καθ' ότι τή μάτια έκβάλας έν σπουδή ό! παίδες, έλησμόνησον να βάλω τό... (μαγιώ μου!

Ο ΓΕΡΟ — ΠΑΡΑΤΑΤΙΚΟΣ

Αριστέα: Τὸ μαρμαρίνο πρόσωπο τῆς Νιόβης ἢ τῆς περικλυτῆς Μούσας καὶ δεξιά: Τὸ ἀγγὸ παρθενικὸ πρόσωπο γνωστῆς Ἀθηναίας κόρης. Ἡ ομοιότητα μεταξὺ τους εἶναι ἀπολογούμενος καταπληκτικῇ.

χαιολογικὲς ἀνασκαφὲς στὴν Ἀκρόπολιν τὸ 1885—1890. Τὸ ἴδιο κ' οἱ ἐπιβλητικοὶ Κούροι, τοῦ Ἑθνικοῦ Ἀρχαιολογικοῦ Μουσείου, μὲ τὰ μακρὰ βοστρυχωτὰ μαλλιά ποὺ πέφτουν ἀνομιχὰ στὸν τράχηλο, μὲ τὸ ἀνάλατρο ἀπὸ φῶς τῆς αὐγῆς ἀρχαῖο μείδιμα ποὺ μόλις μαντένεται στὰ μαρμαρένια τους χεῖλη. Τὰ ἀγάλματα αὐτὰ ὅλως τὰ χαρακτηριστικὰ Ἀπόλλωνος κ' ἄλλοι ἀρχαιολόγοι εἰκονιστικὰ ἀφιερῶματα νέων στὸν ναὸ τῆς λατρείας τους.

Η ΠΡΟΣΩΠΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΕΣ

Μὰ εἶναι κ' ἄλλες ἀρχαῖες μαρ-

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΦΥΛΗ ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΥΣ ΑΙΩΝΕΣ

Οἱ σύγχρονοι Ἕλληνες, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, μοιάζουν φυσιογνωμικὰ τουλάχιστον μὲ τοὺς ἀρχαίους προγόνους τους τῆς διηρηθῆς ἢ κλασσικῆς ἐποχῆς.

Ὁ Γερμανὸς ἱστορικὸς Φαλμεράνερ, ἀρνήθηκε ὅπως εἶναι γνωστὸ τὴν ἀρχαία καταγωγή μας καὶ δογματίσεν πὼς οἱ σὺντες κ' ἀλλεπάλληλες μὲ τὸ πέρασμα τῶν αἰώνων ἐπιδρομὲς τῶν βαρβάρων λαῶν στὸν ἑλληνικὸ χῶρο, διαφοροποίησαν τὴν οὐσία μας. Κι' ὅμως οἱ φωτογραφίες, ποὺ παρουσιάζουμε διαφεύδουν κατηγορηματικὰ κ' ἀνατρέπουν τοὺς μισέλληλους ἀφορισμούς τοῦ γερμανικοῦ ἱστορικοῦ. Ἐπίσης πιστοποιοῦν μὲ τὸν πῶ εὐγλωττο τρόπο τὴν ἐντυπωσιακὴ ομοιότητα μεταξὺ φυσικῶν ἀρχαίων ἑλληνικῶν ἀγαλμάτων εἰκονιστικῆς τέχνης καὶ τῶν σύγχρονων Ἑλλήνων.

Κυττάξτε π.χ. τὸ γάλινο κεφάλι τοῦ πυγμάχου τῆς Ὀλυμπίας, ποὺ φιλοτεχνήθηκε στὸν 5ον π.Χ. αἰῶνα (βολεῖται στὸ Ἑθνικὸ Ἀρχαιολογικὸ Μουσείο) καὶ κάνετε μιὰ συγκριτικὴ ἀντιπαράβολη μὲ τὸ μαλλιαρὸ κεφάλι τοῦ δρεσδίνου γιδοποιμένου τοῦ Παρθενίου, τοῦ μάρμαρου Στρατῆ, ἀπὸ τὴν Ἀρχαία. Βολεῖτε καμιά διαφορά; Τὸ ἴδιο πλατὺ μέτωπο ποὺ πλασιάζουν τὰ μετωπιδεμένα κασιδιάρια, τὰ ἴδια στοχαστικὰ βαθουλωμένα μάτια, ἡ ἀδρὴ πλαζοντωτὴ μύτη, τὰ ἴδια πλατεῖα καὶ χονδρὰ χεῖλη ποὺ μισοσκιεπάζει ἡ φωνητικὴ ροιμελιώτικη μοντάνα. Τέλος τὰ ἴδια σγουρὰ γένεια.

ΟΙ ΓΑΥΠΕΣ ΚΑΙ ΤΑ ΜΟΝΤΕΛΛΑ ΤΟΥΣ

Ὁρισμένοι ἀρχαιολόγοι ἰσχυρίζονται καὶ γράφουν ὅτι ἴσως τῆς ἀρχαίας 4ου π.Χ. αἰῶνα οἱ ἀρχαῖοι ζωγράφοι καὶ γλύπτες δὲν χρησιμοποιοῦσαν μοντέλα στὴ δουλειὰ τους, ἐπειδὴ ἱστοροῦσαν συμβολικῶς, ἐξιδανικευμένες μορφές, κλασσικὰ πρότυπα. Ἀργότερα, λανθάνεται ἡ Εἰκονιστικὴ Τέχνη ποὺ φιλοδοχεῖ ν' ἀποτυπώσῃ στὸ χαλκὸ, στὸν πῆνα καὶ στὸ μάρμαρο τὴν φυσικὴ μορφή τοῦ προσώπου: μοντέλου. Πιθανὸν οἱ ἰσχυρισμοὶ αὗτοι νὰ εἶναι λαθεμένοι. Τ' ἀρχαῖα ἀγάλματα τῶν Κού-

ρων(τοῦ 5ου καὶ 4ου π.Χ. αἰῶνα) καὶ τὰ χαριτωμένα ἀγάλματα τῶν Κορών (στὸ Μουσεῖο τῆς Ἀκρόπολεως) εἶναι ἀναθηματικά καὶ παριστάνουν χωρίς ἀμφιβολία ὑπαρκτὰ πρόσωπα, δηλαδὴ εἶναι εἰ-

κονιστικὰ ἀφιερῶματα γυναικῶν καὶ παρθένων στὸ Δωρικὸ Ναὸ τῆς ἀματωμένης Παλλάδος. Βοήθησαν ὅπως εἶναι γνωστὸ στὶς προσχωσεις τοῦ Παρθενίου καὶ τοῦ Ἐρεχθείου κατὰ τῆς πρώτης ἀρ-

Φιλαρέσκεια! Μιὰ ἐπισκέπτρια τοῦ Ἀχιλλείου στὴν Κέρκυρα, προσπαθεῖ νὰ μιμηθῇ τὴν αἰθερία προσβολὴ τοῦ μαρμαρένιου ἀγάλματος τῆς Μούσης μὲ τὸ γραμμικὸ πόδι. Τὸ πετυχαίνει!

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ ΜΟΙΑΖΟΥΝ ΚΑΤΑΠΛΗΚΤΙΚΑ ΜΕ ΤΙΣ

ΞΑΝΘΕΣ ΚΑΙ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΕΣ

Στὴ δεύτερη φωτογραφία, ἡ ομοιότητα ἀμέσως στὴ μαρμαρένια Νιόβη ἢ περικλυτὴ Μούσα καὶ τὴν σύγχρονή Ἀθηναία κοπέλλα εἶναι σχεδὸν καταπληκτικὴ! Κυττάξτε χωρὶς προκατάληψη τῆς δύο φωτογραφίες. Καὶ στὰ δύο πρόσωπα, τὸ ἴδιο περὶτερο χτένισμα μὲ τῆς γραφικῆς μπούκλες δεξιά καὶ ἀριστερὰ στὸν ἀδρὸ, παρθενικὸ τράχηλο, τὸ ἴδιο ἀγνὸ μέτωπο, τὰ ἴδια δνειροπόλα μάτια, ἡ ἴδια φινέτρα στὰ χαρακτηριστικά, στὸ πηγούνι μὲ τὸ χαριτωμένο ἐκείνου λακκάκι, «σημὰ κατὰθεθὲν» τῆς γοητευτικῆς θηλαστικῆς, τὸ ἴδιο μισάνοιχτο στόμα, σὰν μπουμπουζοῦν τὰ χαμωχτὰ φρύδια κ.λ.κ. Οἱ Ἀθηναῖες τοῦ κλασσικοῦ πέμπτου αἰῶνα κ' ἀργότερα, ὅπως διαπιστώνεται ἀπὸ τὰ ἀναθηματικά κ' ἐπιτύμβια ἀνάγλυφα, τῆς παραστάσεως τῶν μελανομόρφων κ' ἐρυθρομόρφων ἀγγείων, ἦταν μετρίου ἀναστήματος, μελαχροίνες,

τοὺς κήπους τοῦ Κεραμεικοῦ, παντοῦ, σὲ περιβόλια καὶ πάρκα.

Η ΜΟΔΑ ΣΤΗΝ ΑΡΧΑΙΑ ΑΘΗΝΑ

Οἱ Ἀθηναῖες τῆς κλασσικῆς ἐποχῆς ἦσαν φιλάρεσκες. Στὴν ἀθηναϊκὴ ἀγγειογραφία μπορεῖ νὰ ξεχωρίσῃ κανεὶς 18 πάνω - κάτω μοντέλα. Τὸ κλασσικὸ φόρεμα ἦταν τὸ πτυχωτὸ ἱμάτιο, ποὺ τὸ συγκρατοῦσαν στοὺς ὤμους περόνες, κ' ὁ πέπλος (τετράγωνο ὕφασμα) ἀπὸ λινό, σὲ διάφορα χρώματα, ποὺ ἀναδιπλώνονταν μὲ θεληματικὴ ἀφέλεια στοὺς ὤμους.

Τὰ γυναικεῖα φορέματα, ποὺ κατεβαίναν μέχρι τὸν ἀστρογάλο, λεγόταν «στολαί», κ' ὅσα φτάναν μέχρι τὸ γόνατο (λακωνικὴ μὸδα) «συμμετρία». Γιὰ νὰ φαίνονταν ψηλὲς οἱ Ἀθηναῖες παρήνευαν πρόσθεταν στὰ σανδάλια τους τεχνικὲς σόλες, ἀπὸ ἔνυλο γιασμοῦ καὶ γιὰ νὰ περιορίσουν τὸ πληθωρικὸ στήθος, ὅσες δέβαιναν εἶχαν τὸ μειονέκτημα αὐτὸ,

ποὺ δονόντουσαν μὲ σταυρωτὰ λουριά σ' ὅλο τὸ μήκος τῆς γάμπας, οἱ στρατιῶτες φοροῦσαν γοντὰ παπούτσια μὲ μικρὰ οἰζοκόρφα, τῆς «κρητίδας», οἱ κομικοὶ ἡθοῖοι «ἐμβάδες» (κάτι σὰν νησιώτικο γεμενὶ καὶ παντούφα) κ' οἱ τραγικοὶ ὑποκριτὲς «κοθόβρους», ποὺ ταυρίζαν καὶ στὰ δύο πόδια.

Ἀπὸ τὴ λέξι αὐτὴ δῆλξε ἡ προσβολὴ «κόθρονος» καὶ «κοθροβίζω», ποὺ σήμαινε τὸν δίδουλο ἢ «ἐπαμφοτερίζοντα» ἄνθρωπο.

Οἱ ἐταῖρες φοροῦσαν λευκὰ παπούτσια, ποὺ ἀσημένια ἢ χρυσὴ ἀγκυρά, ποὺ λέγονταν «περσικά». Στὴν σόλα ἦταν χαραγμένη ἡ ἐπιγραφὴ «ἀκολουθεῖ μοι» γιὰ νὰ παρακινῶνται οἱ ὑποψήφιοι φίλοι νὰ τῆς ἀκολουθοῦν.

Οἱ Σπαρτιάτισσες μὲ τὴν αὐστηρή, ἀλλὰ εὐέθερη ἀγωγή, ἦταν πῶ ἀντα ντυμένες, ἐπειδὴ δὲν ἦσαν ὑποταγμένες σὲ αὐστηροὺς πειθαρχικοὺς νόμους, ὅπως οἱ Ἀθηναῖες. Οἱ κυρίες, οἱ παντοειμένες δηλαδὴ, φοροῦσαν στε-

κτοῖνον χρώματος) καὶ σπανιότερα τὰ μπλε, τὰ βιολετί, τὰ πορτοκαλί καὶ τὰ πράσινα. Τὰ μαλλιά τους οἱ γυναῖκες τὰ δέσανε σὲ κότσος ἢ τ' ἀφήνανε σὲ μπούκλες.

Ὁ Ἀριστοφάνης ἀναφέρει σὲ κωμῳδίᾳ του, ὅτι πολλοὶ Ἀθηναῖοι (ἄνδρες καὶ γυναῖκες) ἔβαφαν τὰ μαλλιά τους, μὲ εἰδικὴ βαφή γιὰ νὰ γίνονιν ὑποξάνθη ἡ φωτεινὰ καστανὰ κ' ἐχρησιμοποιοῦσαν ραφιναρισμένα λάδια γιὰ νὰ δυναμώσουν τὴν τριχοφυΐα ἢ νὰ προστατεύουν τὴν κόμη τους ἀπὸ τὸν ἥλιο κ' ἐπιβλαβὴ γιὰ τὰ μαλλιά καλοκαιρινὸ ἥλιο.

ΑΡΩΜΑΤΑ ΚΑΙ ΨΙΜΜΥΘΙΑ

Ὁ Σοκράτης, ὅπως γράφει στὰ «Ἠθικά» του ὁ Πλωτάρχης, διαμαρτυροῦταν γιὰ τὸ ἐλεύθερο Ἀθηναῖο χρησιμοποιοῦσαν μυρονδίες ὅπως κ' οἱ γυναῖκες, μὲ βάσι τὰ ἐποχιακὰ λουλούδια καὶ τὸ λέσδιο λάδι.

Οἱ κυρίες τοῦ καλοῦ κόσμου τῆς Ἀθῆνας διατρυποῦσαν στὸ στήθος ὀλόκληρο, ἀπλοστάσιο ἀπὸ χαλκίνοιο καθέστες, τοιμηδάνια δεσίδια τῶν μαλλιών, χτένες, χτενάρια, ἀποτριχωτικὲς κορέμες, ψιμύθια κ.λ.κ. Ἐβαφαν τὰ χεῖλη τους καὶ μακιγιάζαν τὰ μάγουλα καὶ τὰ φρύδια, μαρμαρίζαν μὲ εἰδικὰ χρώματα τῆς δλεφαρίδας καὶ φρεσκαρίζαν μὲ ἀτμόλουτρα καὶ μασσὰς ποὺ ἐκτελοῦσαν οἱ δοῦλοι τὸ δέμα τους.

ΤΗΣ ΑΘΗΝΑΣ ΑΡΧΑΙΕΣ ΤΟΥ 5ου π.Χ. ΑΙΩΝΑ

καστανὲς καὶ σὲ πολὺ μικρὸ ποσοστὸ ξανθὲς καὶ γαλανομάτες. Οἱ ὁμορφὲς ξανθὲς προκαλοῦσαν βαθιτάτην ἐντύπωση στοὺς Ἀθηναίους χλαμυδοφόρους δαγδῆδες καὶ γι' αὐτὸ οἱ ξανθοστὲς Ἀθηναῖες καὶ Κορίνθιες ἐταῖρες Μυρτιάλη, Χούσις, Λαῖς, Φοῖνη, Ἀσπασία, Δορσίχη, κ.λ.κ. γίνονταν ἀντικείμενο παλαυκῶν θαυμασμοῦ.

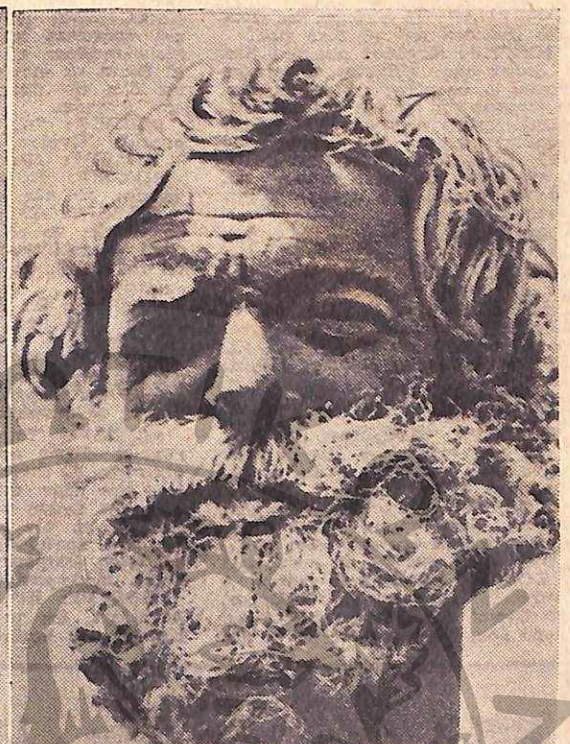
Ἡ Ἀθηναία κόρη, σύμφωνα μὲ τὰ αὐστηρὰ ἦθη κ' ἔθιμα τῆς ἐποχῆς, ἦταν περιορισμένη στὸ σπῆτι τῆς, ποὺ δὲν εἶχε παράθυρα στὸν δρόμο καὶ περνοῦσε τὸν καιρὸ τῆς στὸν ἀργαλειό, στὸ νοικοκυριὸ καὶ στὸ κέντημα. Ὁ Ἀριστοφάνης στὶς «Θεσμοφορίζουσες» δίνει μ' ἐπιγραμματικὴ λιτότητα τὸν ὁλο καὶ τὴν ἀποστολὴ τῆς Ἀθηναίας τοῦ 5ου αἰῶνα π.Χ. «Κλειδάς γάμου φυλάττει» (φυλάει τὰ κλειδιά τοῦ γάμου) κ' ἔχει τὴν ἱερὴν υποχρέωση νὰ κρατῇ ψηλά τὴν τιμὴ καὶ τὴν ὑπόληψιν τοῦ σπιτοῦ τῆς. Ἡ μοναδικὴ τῆς ἀποστολὴ στὴν κλασσικὴ ἐποχὴ ποὺ καρπίζει στὴν Ἀθῆνα, ὁ ὑψηλότερος καὶ ἰδανικότερος πνευματικὸς καὶ καλλιτεχνικὸς πολιτισμὸς ποὺ εἶδε ποτὲ ὁ κόσμος, εἶναι ὁ γάμος κ' ἡ τεκνοποιία.

Οἱ Ἀθηναῖες κοπέλλες τῶν τριῶν αἰώνων τῆς ἀμῆς, εἶχαν δικαιώματα νὰ παρουν μέρος στὴν τοιμητικὴ γιορτῇ τῶν Παναθηναίων, ποὺ γινότανε κάθε τέσσαρα χρόνια (ὁ Φειδιάς ἀναπαράστανε τὴν ἐπιβλητικὴν αὐτὴ τοιμὴ στὴ ζωγραφὸ τοῦ Παρθενίου) στὶς γιορτὲς τῶν Βαυρωνείων, ποὺ γίνονταν στὸ Ἱερό τῆς Βαυρωνίδος Ἀρτέμιδος (10 χιλιόμετρα Β.Α. ἀπὸ τὸ σημερινὸ Μαροπόπολο), στὶς τοῦ μεσες ἀθηναῖες γιορτὲς τῶν Ἀνθεστηρίων, στὶς παραστάσεις τῆς ἀρχαίας τραγωδίας, στὴ γιορτῇ τῶν Ἀρναίων κ' ἀποκλειστικὰ μονάχα οἱ παντρεμένες στὰ «Θεσμοφορίας».

Κι' ἐνῶ οἱ Ἀθηναῖες παρθένες κ' οἱ παντρεμένες ἦταν σχεδὸν φυλακισμένες στὸ γυναικονεῖο, οἱ ἐταῖρες εἶχαν τὸ ἐλεύθερο ν' ἀλόνδρουν, νὰ παίρνουν μέρος στὰ δλονικτὰ συμπόσια, νὰ σεργιανῶν στὴν Ἀγορὰ τῶν Ὠνίων, κάτω ἀπὸ τὸ Ἑφαιστεῖο (Θησεῖο) καὶ ἀπὸ τὸν Ἰερό τοῦ Ἀπόλλωνος.

ΤΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΤΑ ΧΡΩΜΑΤΑ ΤΩΝ ΦΟΡΕΜΑΤΩΝ

Τὰ παπούτσια τῶν ἀρχαίων Ἀθηναίων, γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν ἦσαν σὲ πολλὰ καὶ περίτεχνα σχέδια. Οἱ ἄνδρες φοροῦσαν «διάβαθρα» μὲ χοντρές σόλες, οἱ κοπέλλες σανδάλια μὲ τὰ δάκτυλα ἔξω.

Αριστέα: Τὸ γάλινο κεφάλι τοῦ πυγμάχου τῆς Ὀλυμπίας καὶ δεξιά, τὸ ὁμοῖο κεφάλι τοῦ Ἀραχωδίτη ποιεῖται μάρμαρο Στρατῆ.

φοροῦσαν κάτω ἀπὸ τὸ ἱμάτιο κορσέδες ἀπὸ λινὸς ἱμάντες καὶ δεξιματίνους στηθόδεσμους. Φινικά, ὅσες παρουσιάσαν τὸ πλεονέκτημα τοῦ ἀρμονικοῦ καὶ σπῆτος στήθους, τ' ἀφήνανε ἐλεύθερο νὰ διαγράφεται κάτω ἀπὸ τὸ λεπτότατο ἱμάτιο.

Ἀντίθετα οἱ κοπέλλες φοροῦσαν κοντὰ λακωνικὰ χιτῶνιο μὲ ἀνοικτὲς σχισμὲς (ἀνοίγματα) δεξιά καὶ ἀριστερὰ, ὅπως νὰ φαίνονται καὶ νὰ κρύβονται οἱ μηροὶ στὸ περσικόν. Τὰ φορέματα αὐτὰ ἀπεκαλούντο «φαινομήριδες».

Τὰ χρώματα τῶν ἀρχαίων φορεμάτων ἦσαν πολὺ ἀκριβὰ, ὅπως γράφει ὁ Ἀθηναῖος στοὺς «Δειπνοσοφιστές» του. Τῆρχαν π.χ. ἀκριβὰ κόκκινα χρώματα ἀπὸ θαλάσσια ὄστρακα καὶ ζωφία, τὴν κοκκινίλη, τὰ κροκωτὰ (ζωροδ

Ὡ γυναῖκα σ' ὅλους τοὺς αἰῶνες καὶ σ' ὅλες τῆς ἐποχῆς σκαίνονταν τὴν παχυσαρκία καὶ περνοῦσαν τὴν σιλονετία τῆς, τὸ δέμα τῆς καὶ τὸ στήθος τῆς, ποὺ ἐθεωροῦτο τὸ ὁρμητικότερο φυσικὸ σποῖδι. Μήπως κ' οἱ σύγχρονοι κοπέλλες δὲν συνεχίζουν μὲ τὸ ἴδιο πάθος νὰ περιποιῶνται τὴν ὁμορφίαν τους καὶ νὰ ὑπογραμμίζουν τὰ μάτια καὶ τὰ χεῖλη τους; Συνεπῶς οἱ αἰῶνες, οἱ ἑλληνικοὶ δηλαδὴ αἰῶνες, ἀντιγράφουν ἀλλήλους κ' ἡ κοquette θὰ μοιαζοῖ στὸν κόσμο ἐφ' ὅσον ἀνιέλλει ὁ ἥλιος!

ΠΑΤΑΟΣ ΚΡΙΝΑΙΟΣ

«Ένα τραγούδι - Μιά ιστορία»

ΑΓΑΠΗΜΕΝΕ μου... Αληθινή... Σήμερα που ο ήμεροδείκτης δείχνει και πάλι τη γνωστή μας ημερομηνία, σήμερα που είναι και πάλι η επέτειος της ημέρας, που ένωσε τους δρόμους μας, η σκέψη μου ξαναγυρίζει σε σένα, στο τραγούδι μας, στην κιθάρα μας.

Πόση μελαγχολία τυλίγει την ψυχή μου αγαπημένε! Πόσο μόνιμο νιώθω σήμερα, πόσο θλιμμένη! Η νοσταλγία και ο πόνος ξεχειλίζουν στην καρδιά μου και λαχταρώ να βρω λίγη ανάκουφισι, λίγη παρηγοριά. Λαχταρώ καλέ μου, να σε νιώσω για λίγο κοντά μου, έστω και φανταστικά, όπως εκείνη την αέχαστη ημέρα. Γι' αυτό πήρα την απόφαση να γράψω την ιστορία μας, τη γλυκεία και πονεμένη ιστορία της αγάπης μας...

Εκείνη την ημέρα γιόρταζε ο αδελφός μου ο Κώστας και στο σπίτι δινόμαε μία χαρούμενη γιορτή. Το σπλιτ του σπιτιού μας ήταν γεμάτο κόσμο και όλοι... θυμάμαι... μου ζητούσαν να παίξω κάτι στην κιθάρα μου. Εγώ, προσπαθώ να φωνάξω, μα στο τέλος υποχώρησα. Κάθισα με την κιθάρα μου στα γόνατά μου, έκλεισα τα μάτια και τα δάχτυλά μου άρχισαν να δονούν τις χορδές της, ενώ από τα χείλη μου έβγαζαν τα λόγια του τραγουδιού, που, χωρίς να ξέρω γιατί, το ένοιωθα να μιλάει στην ψυχή μου:

«Το τραγούδι σου κιθάρα — που στενάζει στο πλευρό μου — στη δαθεία σιγή του δρόμου — με λαχτάρα, που μιλά... — Κι' αν με γέλασε μιά ψεύτρα — πάλι εσύ μ' ανακουφίζεις — σαν μού λες, γιατί δακρύζεις; — Κάπου αλλού θα βρεις χαρά...».

Εξακολουθώντας να παίζω και να τραγουδώ, άνοιξα τα μάτια και στρίψα το βλέμμα αφήρημένα και ευθέως μπροστά μου. Και τότε... στο άνοιγμα της πόρτας, που βρισκόταν αντίκρου μου, αντίκρισα για πρώτη φορά «έκείνον».

Ήταν ένας νέος ψηλός, μελαγχολικός, γοητευτικός, ολότελος αγνώστος σ' εμένα. Στεκόταν ακουμπισμένος στο κούφωμα της πόρτας και τα μάτια του ήταν καρφωμένα πάνω μου φωτισμένα από μία φλόγα παράξενη, που έμοιαζε να βγαίνει από ένα βάθος αλλοκότου σκοτεινίου, σαν τη χαρά που γεννιέται, προσπαθώντας να νικήσει μία απάτηνη θλίψη. Μα εκείνη τη στιγμή δεν ήταν δυνατό να καταλάβω τί ήταν εκείνο, που μου δημιουργούσε αυτή την εντύπωση. Αργότερα, πολύ αργότερα το έμαθα.

Όταν οι τελευταίες νότες έδωσαν από την κιθάρα μου, οι ένοίμας με χειροκρότησαν θερμά, ενώ ο αδελφός μου, ο Κώστας, προχώρησε προς το μέρος μου ακολουθούμενος από τον αγνώστο επισκέπτη.

Μπράβο, αδελφούλα! μού φώναξε με κέφι. Είσαι μία πραγματική άστρα για τη γιορτή μου. Μα τώρα έλα να γνωρίσεις έναν καινούργιο φίλο. Ο κύριος... Δημήτρης Γ. μετατέθηκε μόλις πριν από λίγες μέρες στην επαρχία μας.

Εγώ του άπλωσα το χέρι, ενώ η καρδιά μου χτυπούσε τρελά κι ενώ συλλογίζομαι πόσο παράξενο είναι ο κόσμος, πόσο παράξενο είναι ο έρωτας. Κάθε κοπέλλα συναντάει στο δρόμο της τόσοι άντρες! Πολλοί απ' αυτούς τη φλερτάρουν, προσπαθούν να την κατακτήσουν και εκείνη περνά από μπροστά τους διάφορη, ασυγκίνητη, ώσπου σε κάποια απροσδιόριστη στιγμή συναντάει ξαφνικά κάποιον και καταλαβαίνει ότι είναι «έκείνος». Αυτό αμείωως είνε συμβή τώρα και σε μένα και με είχε αναστατώσει.

Το χέρι του Δημήτρη έσφιξε το δικό μου ζεστά, τα μάτια μας συναντήθηκαν πάλι και μέσα στο βλέμμα του διάβασα ότι συλλογίζοταν κι' εκείνος τα ίδια...

Εκείνο το βράδυ χορέψαμε πολύ μαζί, μιλήσαμε για χίλια δυο πράγματα, άνακαλύψαμε πώς είχαμε τις ίδιες προτιμήσεις, τα ίδια γούστα, τις ίδιες ιδέες. Το άλλο απόγευμα συναντηθήκαμε δίδαν τυχαία και από τότε... δεν πέρασε μέρα, που να μην αναζητήσω ο ένας μας τη συντροφιά του άλλου.

Ο έρωτας, που είχε γεννηθεί ανάμεσα μας φαινόταν όμορφος και δυνατός κι' εγώ νόμιζα πως θα κρατούσε παντοτινά.

Σ' αγαπώ, Τζένη, μούλεγε ο Δημήτρης με πάθος. Σ' αγαπώ όχι μονάχα επειδή είσαι μία κοπέλλα όμορφη, κομψή, χαριτωμένη, αλλά

για τους θησαυρούς, που κλείνει μέσα στην ψυχή σου. Πάντα ανιχνεύοντας να συναντήσω μία γυναίκα σαν και σένα, πάντα...

Ενα βράδυ ενώ με κρατούσε στην αγκαλιά του και μου μιλούσε για τ'ά σου, αγάπη μου... — Τό ξέρω πως μ' αγαπάς, Δημήτρη. Κι' εγώ σ' αγαπώ και γι' αυτό θέλω να ήσω για πάντα κοντά σου, αγάπη μου, για όλη μου τη ζωή...

Τόν ένοιωσα ν' ανασκιάζει κα σήκωσα το κεφάλι για να τον κυτάξω σαρκισμένη. Και τότε τον είδα να κούνη το κεφάλι άγανμεσα στα χέρια, με τους άγκώνες ακουμπισμένους στα γόνατά του.

Τότερα Τζένη, μουμύρισε με βραχνή φωνή. Τότερα πως άργα ή γρήγορα θάφτανε αυτή η στιγμή, ότι κάποτε... όμορφο όνειρο, που έζησα κοντά σου θα πέθαινε. Τό ξέρω ότι δε σου φέρθηκα σωστά. Δεν έπρεπε να πληγώσω την ψυχή σου που είναι άγνη και διάφανη, σαν κρύσταλλο. Έπρεπε να σου πω από την αρχή την αλήθεια...

Ποιά αλήθεια; Είπαμε τραγουδι, νοιώθοντας το αίμα να σταματάει στην καρδιά μου.

Είμαι παντρεμένος, Τζένη, εξακολουθώ να είμαι παντρεμένος. Είμαι παντρεμένος από τρία χρόνια κι' έχω μία κορούλα δυο χρόνων. Κανείς δεν το ξέρει αυτό εδώ. Δεν ήθελα ν' άφισω τους άλλους να δουν γλυμνή όλη μου τη δυστυχία. Γιατί, βλέπεις, με τη γυναίκα μου παντρευτήκαμε από έρωτα, μάς ο γάμος μας ήταν μία άποτυχία. Εκείνη η...

Τζένη, μουμύρισε. Τζένη σ' αγαπώ. Δε θέλω να σε χάσω... Κατωρθώσα να τού χαμογελάσω, ενώ μέσα μου η ψυχή μου θρηνηούσε πάνω στο πεθαιμένο μου όνειρο.

Μα δε θα με χάσεις, Δημήτρη, τού ψιθύρισα. Εγώ σ' αγαπώ, το ξέρεις, και θα κάνω ό,τι μπορώ για την εύτυχία σου...

Εκείνος μ' ευχαρίστησε με συγκίνηση, μ' ευγνωμοσύνη. Δεν είχε καταλάβει την πραγματική σημασία, που είχαν τα λόγια μου. Μα, εγώ, είχα πάρει πια την απόφαση μου.

Τό ίδιο βράδυ έγραφα στη γυναίκα του ένα μεγάλο γράμμα. Της έγραφα ότι ήμουν άδελφή ενός φίλου του Δημήτρη, ότι μας είχε εξομολογήσει τον πόνο του κι' ότι εγώ, σ' αγαπώ και τον είχα καταλάβει. Της έγραφα ότι ο Δημήτρης ήταν δυστυχισμένος χωρίς αυτή, χωρίς το παιδί τους, ότι έπρεπε να παραμερίσει πια κάθε έγωισμό, να καταλάβει ότι η θέα κάθε γυναίκας είναι κοντά στον άντρα της...

Την άλλη μέρα μεταχειρίστηκε ένα μικρό τέχνασμα, για να πάρω τη διεύθυνσή της από το Δημήτρη και με χέρι, που έτρεμε, με καρδιά κούρελισμένη, έρριξα το γράμμα μου στο ταχυδρομείο...

Μιά βδομάδα αργότερα, η γυναίκα του Δημήτρη έφτανε στην επαρχία μας πάλι, κρατώντας στην αγκαλιά της την κορούλα της.

Τότε μονάχα ο Δημήτρης έμαθε για τó γράμμα, που της είχα στείλει και καταλάβε με τί πρόπο θέλησα να τού ξαναδώσω την εύτυχία.

Μ' ευχαρίστησε κι' πάλι με συγκίνηση, μ' ευγνωμοσύνη, με πόνο και... ζήτησε να μεταβεί σε κάποια άλλη επαρχία. Έτσι ήταν τό σωστό, έτσι έπρεπε να γίνει, ή απόσπασι θα μάς βοηθούσε και τούς δυο να ξεχάσουμε...

Ρίχνω μία ματιά στην παλιά μου κιθάρα, που είναι κρεμασμένη αντίκρου μου, στον τοίχο, και νομίζω ότι την άκουω να μου ψιθυρίζει με τη μελωδική φωνή της:

«Γιατί δακρύζεις; Κάπου αλλού (θα βρεις χαρά...)».

Κι' εγώ, σκουπίζοντας τα δυο χοντρά δάκρυα, που ήταν έτοιμα να κυλήσουν από τις άκρες των ματιών μου, συλλογίζομαι: «Εγώ χάρισα τη χαρά σ' εκείνους που τούς άνηκε, βγάζοντάς την από την καρδιά μου. Έμένα τάχα θα βρεθεί κάποιος να μου την ξαναφέρει».

ΤΖΕΝΗ
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ.— ΛΟΥΤΣΙΑ: άρεκα! καλό. Όα δημοσιεύθ. ΜΑΡΙΟΝ Β. Ν.: Όα ιστορία πού στείλατε, είναι άπληθνη. Στείλτε κάτι άλλο. ΝΙΤΣΑ: Όα ιστορία σας είναι πολύ άπληθ.

ΣΠΥΡΟΣ ΜΠΟΡΛΕΣΣΗΣ

— Τό ξέρω πως μ' αγαπάς, Δημήτρη. Κι' εγώ σ' αγαπώ και γι' αυτό θέλω να ήσω για πάντα κοντά σου...

«ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΣΟΥ, ΚΙΘΑΡΑ...»

ΣΥΝΑΡΠΑΣΤΙΚΟ
ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ
ΥΠΟ ΙΩΑΝΝΑΣ
ΑΝΑΓΝΩΣΤΟΥ
ΜΠΟΥΚΟΥΒΑΛΑ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Η Μαρλένα αναφέρει στον πατέρα της ότι ο Λίνος κι' εκείνη αποφασίζουν να παντρευτούν την πρώτη 'Ιουνίου. Ο Βασιλειάδης απομένει καταπληκτικός και της δηλώνει πως δε θα φέρη κανένα εμπόδιο στο γάμο της. Η μητέρα της κατόπιν της φανερώνει ότι είναι πάντα πολυφρονι κι' ότι ο πατέρας της κατέφυγε στο τέχνασμα της προίκας, στήνοντας στο Λίνο μία παγίδα, βέβαιος ότι ο νέος θα εγκατέλειπε την «παρτίδα» Μαρλένας.

Λοιπόν, το Λίνο νύφη και τη ζητήση επίσημα, μα ο νέος δεν παρουσιάζεται, μόνο της στέλνει ένα γράμμα, εξηγώντας της ότι έμαθε πως τα οικονομικά του Βασιλειάδη είναι άθροφα και πως δε δέχεται να την πάρη, χωρίς προίκα. Δέχεται, όμως, αν η Μαρλένα τον άφισει να διεκδικήση την προίκα της δικαστικά.

Η Μαρλένα μένει σαν κεραυνωμένη από αυτό το σκληρό χτύπημα...

— «Η θέλεις να τ' άφισουμε γι' αύριο;... πρόφερε η Κλάρα, φοβισμένη.

— Δε μάς παίρνει ο καιρός... φώναζε ο Βασιλειάδης. Τα κατέφερε αυτός ο προικοθήρας, να χάσουμε χρόνο πολύτιμο... Τώρα πρέπει να κάνουμε γρήγορα... Πρέπει να γίνει ο άρραβώνας άμέσως κι' ο γάμος, όσο γίνεται πιο γρήγορα... Γι' αυτό, λέγε, παιδί μου... Σ' αυτές τις περιστάσεις, όσο τα στριφογυρνάει κανείς στο μυαλό του, τόσο χειρότερα είναι τα πράγματα... Λέγε... Να κάνω το τηλεφώνημα;...

Δεν άποκρίθηκε άμέσως η κοπέλλα. Σ' άγιο, όμως, το κεφάλι της έγειρε. Κι' η κίνησι αυτή έδειχνε μαζί συγκατάθεσι κι' άπελπισία.

9ον

— «Επειδή πολλές άκτές μας είναι έφ'ότος μοιρασμένες κι' άλλες είναι με πασαλούς και με σύρματα φραγμένες, τό μπανάκι του ο κόσμος κινδυνεύει να ξεχάσει κι' από τώρα, ο καμένος τά... νερά του έχει χάσει! Δηλαδή στις τόσες άλλες τις σκοτούρες και τις ένοιες, προσετέθησαν, έφέτος, κι' οι άκτές οι δαυτελλένες, που με πετρελαιοφόρα έχουν πηξεί όλες πλέον, κι' όσοι περνούν για υπάνιο, βγαίνουν σόμπες... πετρελαίον!

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Χαχά! γέλασε ο Βασιλειάδης... Τό ένστικτό μου!... Τό ήξερα πως δε με γελούσε το ένστικτό μου!... Δε μπορούσα να τόν υποφέρω, αλλά δεν είχα καμιά χειροπιαστή έξήγησι για την αντίπαθείά μου... Η διαγωγή του με κάνει να μ' έχω τύψεις. Πραγματικά, να μ' έχω τύψεις, Μαρλένα... Γιατί, να σου πω την άλήθεια, έχοντας στιγμές, που τα έβαλα με τόν έαυτό μου, ότι είμαι σχολαστικός, ότι βλέπω τη ζωή πολύ στενά... ότι άπειρα παιδιά άρχίζουν με δυσκολίες κι'

ΣΠΑΡΑΓΜΟΣ

— Έν τάξει! φώναξε μετά λίγα λεπτά της ώρας ο Φίλιππος, θριαμβευτικά. Αύριο, τέτοια ώρα, θάρρη ο Πετρόπουλος. Μίλησα με τόν πατέρα σου. Μη ρωτάς πόσο ένθουσιαστική!... Μαρλένα, είμαι σίγουρος πως, μία μέρα, θα μ' ευγνωμονής κι' έμένα και θα δοξάζης το Θεό, που ήρθαν έτσι τα πράγματα...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

ΤΟ ΞΕΡΡΙΖΩΜΑ ΜΙΑΣ ΨΥΧΗΣ

έπειτα ζούνε περίφημα... Ναι, ναι, όλα αυτά τα έλεγα μέσα μου... Τώρα όμως βλέπω, ότι είχα απόλυτα δίκιο! Απόλυτα!...

Μιά βαρειά σιωπή... Κι' άξαφνα, ένα πνιγμένο βογγητό, σ'ά να υπέφερε από ένα ξαφνικό σωματικό πόνο, ή κοπέλλα... Κι' έπειτα ξεσπασαν τ' αναφυλλητά της...

— «Έτρεξε ή Κλάρα, την άγκάλιασε, την έσφιξε άπάνω της.

— Μαρλένα, κοριτσάκι μου! Κλάψε!... Κλάψε!... Καλύτερα να κλάψης. Τα δάκρυα γλυκαίνουν τόν πόνο. Τό ξέρω, τό ξέρω, σε καταλαβαίνω...

Σ'ά γυναίκα αυτή, εύρισκε τα λόγια που έπρεπε να πη κι' έμπαινε στην καρδιά της δυστυχής κοπέλλας. Αντίθετα, ο Βασιλειάδης τάχασε... Κτύπαζε τη μικρή με ύφος δυστυχισμένο, κάπως ένοχο, κάπως θυμωμένο...

— «Ελα! της φώναζε κάποια στιγμή. Δεν πρέπει να δείχνεις τόση άπελπισία. Δεν τ' είπαμε; Τί θα προτιμούσεις; Να παντρευτής μόνο και μόνο για τó λεφτά σου;... Όα τό θεωρούσες εύτυχία αυτό;...

Η Μαρλένα δεν άκουγε. Σπάρταζε στο κλάμα. Τώρα μόλις αντίλαμβανόταν τί είχε συμβή. Όλη αυτή την ώρα, το μυαλό της σ'ά να είχε σταματήσει. Η άποφασι να τηλεφωνήσουν στον Πετρόπουλο, της φαινόταν σαν κάτι ξένο, σαν κάτι, που δεν την άφορούσε. Τώρα μόλις καταλάβαινε πως συν-

— «Επειδή πολλές άκτές μας είναι έφ'ότος μοιρασμένες κι' άλλες είναι με πασαλούς και με σύρματα φραγμένες, τό μπανάκι του ο κόσμος κινδυνεύει να ξεχάσει κι' από τώρα, ο καμένος τά... νερά του έχει χάσει! Δηλαδή στις τόσες άλλες τις σκοτούρες και τις ένοιες, προσετέθησαν, έφέτος, κι' οι άκτές οι δαυτελλένες, που με πετρελαιοφόρα έχουν πηξεί όλες πλέον, κι' όσοι περνούν για υπάνιο, βγαίνουν σόμπες... πετρελαίον!

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

— «Ελα τώρα... σήκωσε το κεφάλι σου, είπε η Κλάρα, σποργικά. Ούτε να τού δώσης άπάντησι. Να φερθής με άξιοπρέπεια. Άκούς;... Τον άχρείο!... Τόν άσυνειδήτο άνθρωπο... να σε βάλη να πας δικαστικά...

έβαινε κάτι τό τρομακτικό. Πώς ο άνθρωπος, που πίστευε, ότι την αγαπούσε, την είχε άπαρηγή. Πώς ο πατέρας της θα της έφερνε αύριο κάποιο άλλο γαμπρό. Ένα άγνωστο άντρα! Ένα άντρα, που δε θα την έπαιρνε φυσικά για τó λεφτά της μόνο, αφού ήταν κι' ο ίδιος πλούσιος, που δε θα την έπαιρνε πάντως από άγάπη.

Τό κορμί της τρανάζοταν σ'ά αναφυλλητά και τ'ά βογγητά της έσχιζαν την καρδιά της Κλάρας, πούβαλε στο τέλος κι' αυτή τα κλάματα.

— «Μαρλένα μου, πρόφερε κάποια στιγμή. Δεν πρέπει να κάνεις έτσι! Στό κάτω-κάτω, όλα μπορούνε να γίνουν άκόμα. Η προίκα σου υπάρχει... Άν νομίζης πως μπορείς να είσαι εύτυχής μαζί του... Κι' αυτό άκόμα μπορεί να γίνει...

— Αυτό θα ήταν καθαρή τρέλα... πρόφερε κοφτά ο Φίλιππος. — Τί να κάνουμε; Άν τό παίρνη τόσο κατάκαρδα...

— Όα της περάση... Άς δη αύριο τόν Πετρόπουλο. Δε χάνει, στο κάτω-κάτω, τίποτα να τόν πελπιζόταν...

— Τί θα γίνει με τ'ά μάτια σου; Φαίνεσαι κλαμμένη. Πλύσου άλλη μία φορά.

Η Μαρλένα ήταν χλωμή σαν πεθαμένη. Πλύθηκε, πειθαρχικά, κι' η Κλάρα τη βοήθησε να μακιγιαριστή, να ντυθή. Φόρεσε ένα άνοιχτοπράσινο φουστάνι, που της πήγαινε ώραία, αλλά όσο και να την περιποιήθηκε η Κλάρα, δε μπορούσε να την κινήσει όσον χτες. Θόδλεγε κανείς πως από τό νεανικό αυτό προσώπακι, είχε φύγει κάθε δροσιά, κάθε λάμψη...

— Μαρλένα, ψιθύρισε η Κλάρα κάποια στιγμή. Άκουσε, κορούλα μου... Καί τώρα άκόμα στο λέω... Άν νομίζης πως είναι άδύνατο τόν δυνάμεν σου... θάβλεες να μ'ήνυσης τόν Λίνο;...

— Έκανε μία ζωρή άρνιτική κίνησι ή κοπέλλα: — Άποκλείεται!...

— Σέ καταλαβαίνω... Πρέπει να τόν μ'ήνυσης. Σού είπε ψέμματα. Σού δηλητηρίασε την ψυχή σου με τ'ά ψέμμάτα του... Πρέπει τούλάχιστον να τόν περιφρονήσης...

— Έλα, μαμά, άφ'όσε με πιά, να ζήσης... φώναζε η Μαρλένα, με ξαφνική άπελπισία, καθώς της συνέριζε η Κλάρα τα μαλλιά. Σού είπα: Είμαι άποφασισμένη να πώ τό ναί... Φαίνεται πως κι' εκείνος θάρρη με την ίδια άποφασί. Άσπε δεν έχει σημασία αν είμαι δυσόρη ή όχι...

— Πάντως, πρέπει να τού κάνης καλή εντύπωση. Σ'νοικέσιο είναι αυτό...

— Σ'νοικέσιο!... επανέλαβε ή κοπέλλα, κι' ή φωνή της αντίλαλσε σ'ά θόρυβο.

— Έλα τώρα, μη σε δοξίζη ή λέξι. Πόσα σ'νοικέσια δεν καταλήγουν; σε εύτυχισμένους γάμους...

— Μαμά, φώναζε με απόγνωση ή κοπέλλα. Μη μού ξαναρχίσης τ'ά ίδια. Πάει, τελείωσε. Όα τόν παντρεύω, τί άλλο θέλεις να σου πώ; Τέλειωσε μόνο με τ'ά μαλλιά μου...

Πετάχτηκε όρθια, πεσχετισμένη...

δη... Μόνο, που δεν έχωμε περιθώριο χρόνο. Πάντως... έχωμε κάμποσες ημέρες. Άς δη αύριο αυτό τό παιδί... Είμαι σίγουρος, ότι θα παρηγορηθή πολύ γρήγορα...

— Άς πη ή ίδια...

Η Μαρλένα δε μπορούσε να μιλήση. Πέρασαν πολλές ώρες, ώσπου να σταματήσουν οι λυγμοί της, ώσπου να μπορέση ν' άρθώση λίγα λόγια. Με φωνή άχρωμη, όπως πρώτα, με χείλη άσπρα, πρόφερε σιγανά:

— Άς έρθη αύριο ο Πετρόπουλος. Όπως και νάναι, θα πώ τό ναί.

ΕΝΑΣ ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ ΓΑΜΠΡΟΣ

Τα μάτια της Μαρλένας ήταν άκόμα προσημένα από τό κλάμα, όταν έφτασε ή ώρα να έτοιμασθή για να δεχθή τόν καινούργιο γαμπρό. Την κτύπαζε ή Κλάρα κι' άπελπιζόταν...

— Τί θα γίνει με τ'ά μάτια σου; Φαίνεσαι κλαμμένη. Πλύσου άλλη μία φορά.

Η Μαρλένα ήταν χλωμή σαν πεθαμένη. Πλύθηκε, πειθαρχικά, κι' η Κλάρα τη βοήθησε να μακιγιαριστή, να ντυθή. Φόρεσε ένα άνοιχτοπράσινο φουστάνι, που της πήγαινε ώραία, αλλά όσο και να την περιποιήθηκε η Κλάρα, δε μπορούσε να την κινήσει όσον χτες. Θόδλεγε κανείς πως από τό νεανικό αυτό προσώπακι, είχε φύγει κάθε δροσιά, κάθε λάμψη...

— Μαρλένα, ψιθύρισε η Κλάρα κάποια στιγμή. Άκουσε, κορούλα μου... Καί τώρα άκόμα στο λέω... Άν νομίζης πως είναι άδύνατο τόν δυνάμεν σου... θάβλεες να μ'ήνυσης τόν Λίνο;...

— Έκανε μία ζωρή άρνιτική κίνησι ή κοπέλλα: — Άποκλείεται!...

— Σέ καταλαβαίνω... Πρέπει να τόν μ'ήνυσης. Σού είπε ψέμματα. Σού δηλητηρίασε την ψυχή σου με τ'ά ψέμμάτα του... Πρέπει τούλάχιστον να τόν περιφρονήσης...

— Έλα, μαμά, άφ'όσε με πιά, να ζήσης... φώναζε η Μαρλένα, με ξαφνική άπελπισία, καθώς της συνέριζε η Κλάρα τα μαλλιά. Σού είπα: Είμαι άποφασισμένη να πώ τό ναί... Φαίνεται πως κι' εκείνος θάρρη με την ίδια άποφασί. Άσπε δεν έχει σημασία αν είμαι δυσόρη ή όχι...

— Πάντως, πρέπει να τού κάνης καλή εντύπωση. Σ'νοικέσιο είναι αυτό...

— Σ'νοικέσιο!... επανέλαβε ή κοπέλλα, κι' ή φωνή της αντίλαλσε σ'ά θόρυβο.

— Έλα τώρα, μη σε δοξίζη ή λέξι. Πόσα σ'νοικέσια δεν καταλήγουν; σε εύτυχισμένους γάμους...

— Μαμά, φώναζε με απόγνωση ή κοπέλλα. Μη μού ξαναρχίσης τ'ά ίδια. Πάει, τελείωσε. Όα τόν παντρεύω, τί άλλο θέλεις να σου πώ; Τέλειωσε μόνο με τ'ά μαλλιά μου...

νη, επαναστατημένη. Τό πρόσωπό της έμοιαζε με μάσκα απέλπι-
σίας.

Έκανε κι' η Κλάρα μια κίνηση απέλπισης, δεν τόλμησε όμως να μιλήσει άλλο. Καταλάβαινε πως κάθε της λέξη μπορούσε να προ-
καλέσει μια κρίση.

Πέντε παρά πέντε ήθεο ο Φί-
λιππος από το γραφείο του. Πέν-
τε ακριβώς χτύπησε το κουδούνι.
Με μια αυθόρμητη κίνηση, γαντζώ-
θηκε η Μαρλένα στο μπράτσο της
Κλάρας, λές και ζητούσε βοήθεια.

— Μαρλένα, της ψιθύρισε εκεί-
νη έντονα. Τώρα θα δείξεις αν έ-
χεις θέληση κι' αξιοπρέπεια. Τώρα
θα δείξεις τί αξίζεις.

Κι' η Μαρλένα σήκωσε τὸ κε-
φάλι της.

Τὴν άλλη στιγμή, μπήκε ὁ Πέ-
τρος Πετρόπουλος στο σαλόνι.
— Ετρέβε ὁ Βασιλειάδης, τὸν
χαίρετ'ε:

— Καλῶς τὸν Πέτρο! "Ελα...
Δὲ χρειάζονται πολλοὶ τύποι...
"Εδὼ εἶναι ἡ γυναίκα μου, κι' αὐ-
τὴ εἶναι ἡ Μαρλένα!

Φίλησε ὁ Πέτρος τὸ χέρι τῆς
κυρίας Βασιλειάδῃ κι' εἵπαι προ-
κρίσας πρὸς τὴ Μαρλένα, πού
στεκόταν πρὶν πίσω. Τὴν κύτταξε
μια στιγμή ἀπὸ πάνω ὡς κάτω.
Τὸ πρόσωπό του φωτίστηκε κι' ἡ
φωνὴ του ἀκούστηκε εὐγενική, σί-
γουρη:

— Χαίρω πολὺ, δεσποινίς...
Κάτ' ἦγε νὰ πῇ κι' ἡ Μαρλέ-
να, ἀλλὰ με τρῶμο τῆς κατάρλα-
σε πῶς ἕνας κόμπος ἀνέβαινε στὸ
λαιμό της. Τὸ χέρι τῆς ἦταν πα-
γωμένο.

Κατάλαβε ἡ Κλάρα τὴν ταρα-
χὴ τῆς καὶ μπήκε γρήγορα στὴ
μέση:

— Κύριε Πετρόπουλε... Περά-
στε, καθήστε!...

Κάθισαν... ὁ Πέτρος ἀντίκρυ
στὴν ὑποψηφία νύφη. Ὁ Βασι-
λειάδης πρόσφερε τσιγάρο, γιὰ
νὰ περάσουν οἱ πρώτες δυσκόλες
στιγμές.

Τὰ μάτια τῆς Μαρλένας καρ-
φώνονταν πελώρια στὸ γαμπρό.
Δὲ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν
πῇ ὁμορφο, ἀλλὰ οὐτε ἀσχημο.
Ἦταν μέτριος στὸ ἀνάστημα, με-
λαχροινὸς μάλλον, με πρόσωπο κά-
πως τετράγωνο, με μάτια μαύρα,
ἐξυπνα καὶ με τὸνο φωνῆς, σίγου-
ρο καὶ βαθύ.

Γρήγορα ἔφερε ὁ Βασιλειάδης
τὴ συζήτησι στὸ φλέγον θέμα:

— Λοιπὸν... Δὲν ὑπάρχει λό-
γος νὰ κρυθώμαστε πίσω ἀπὸ τὸ
δαχτυλὸ μας... Τάχουμε μιλήσει,
Πέτρο... Καὶ νομίζω... πῶς δὲ μέ-
νει παρὰ νὰ συζητήσετε λιγάκι
με τὴ Μαρλένα...

Τὴν κύτταξε ὁ νέος πάλι ἀπὸ
πάνω ὡς κάτω, καὶ πρόσφερε εὐ-
γενικά, με κάποια ἀνεπαίσθητη

συγκατάθεσι ὁμοῦ:

— Μά, φυσικά... φυσικά... θὰ
συζητήσουμε με τὴ δεσποινίδα...
ἀν καί...

Τὸ ὕφος συμπλήρωσε τὴ φρά-
σι του. "Επειτα, πίσω ἀπὸ τὴν
πλάτη τῆς Μαρλένας, ἔσκυψε καὶ
ψιθύρισε στὸ Φίλιππο:

— Εἶναι πολὺ ὁμορφή. "Εκ μέ-
ρους μου ὅλα εἶναι ἐν τάξει!

Ὁ Βασιλειάδης ἀστράψε ὀλό-
κληρος.

— Κι' ἐκ μέρους τῆς, φαντά-
ζομαι...

Ἡ Κλάρα πρόσφερε ἕνα τσαί
ἀπλό, κάπως βιαστικό. "Επειτα,
με κάποιο πρόσχημα, ἔφυγαν κι',
οἱ δυὸ γονεῖς ἀπὸ τὸ σαλόνι, κι'
ἡ Μαρλένα ἔμεινε μόνη με τὸν ὑ-
ποψήφιό.

Πῆγε αὐτὸς, με τὸ σίγουρο ὕ-
φος του, κάθισε κοντὰ τῆς σὲ μια
πολυθρόνα, τὴν κύτταξε στὰ μά-
τια, ἐξεστιακτά:

— Δεσποινίς... ἡ μοῦ ἐπιτρέπε-
τε νὰ σὰς φωνάξω κιόλας Μαρ-
λένα;

— Ὅπως θέλετε... ἀποκρίθηκε
ἡ κοπέλλα, πιέζοντας τὸν ἑαυτοῦ
τῆς νὰ χαμογελάσει λιγάκι.

— Λοιπὸν... Μαρλένα... Ὁ πα-
τέρας σου τὰ εἶπε καλὰ με τὸν
πατέρα μου... "Επειτα μίλησαν
καὶ μ' ἐμένα. Μοῦ φαίνεται, λοι-
πὸν, ὅτι μπορῶ νὰ σοῦ μιλήσω
κι' ἐγὼ ἐλεύθερα... Εἴμαστε πολ-
ιτισμένοι ἄνθρωποι καὶ δὲν ὑ-
πάρχει λόγος νὰ κάνουμε τὰ νά-
ζια, πού κάνουν στὰ χωριά... Ἐ-
ρουμε πού βαδίζουμε, δὲν εἶναι ἔ-
τσι!...

Λοιπὸν, Μαρλένα, εἶπα
στὸν πατέρα σου: "Εκ μέρους μου
δὲν ὑπάρχει ἐμπόδιο... "Ἀν νομί-
ζης, λοιπὸν, κι' ἐσύ... ἀν δὲν ἔ-
χεις ἀντίρρηση!...

Ἐκανε ἡ Μαρλένα μιὰ ἀόρι-
στη κίνηση, πού τὴν πῆρε γιὰ
συγκατάθεσι ὁ Πετρόπουλος, καὶ
συνέχισε, πρὶν σίγουρος ἀκόμα:

— Ὡραία! "Ἀς μιλήσουμε,
λοιπὸν, ἐλεύθερα... Ἐλπίζω νὰ σὲ
κάνω εὐτυχισμένη, Μαρλένα! Μοῦ
ἀρέσεις... Εἶσαι πραγματικά μιὰ
κοπέλλα πολὺ ὁμορφή! "Εξ ἁλ-
λου, νομίζω πῶς ταιριάζουμε...

Γέλασε καὶ πρόσθεσε, εὐφρολο-
γώντας:

— Ὅχι στὴν ὁμορφιά... μὴ με
παρεξηγήσης, πρὸς Θεοῦ!...
"Επειτα συνέχισε σοβαρά:

— Ταιριάζουμε σὲ ὅλα... Τὸ
ἐργοστάσιο τοῦ πατέρα μου θὰ
συνεργαστῇ με τὸ ἐργοστάσιο τοῦ
δικοῦ σου τοῦ πατέρα... Ὅα εἶναι
περίφημα!

Ἐτριψε τὰ χέρια του, εὐχαρι-
στημένος.

— Τί λές; Δὲ σ' ἐνθουσιάζει
ἡ ἰδέα, ὅτι οἱ περιουσιές μας θὰ
ἐνωθῶνται;

Ἐκανε πάλι μιὰ ἀόριστη κί-
νησι ἡ κοπέλλα κι' ὁ Πέτρος συνέ-

χισε, ἐνθουσιασμένος:

— Πάντα ὀνειρευόμουν ἕνα τέ-
τοιο γάμο! Μοῦ φαίνεται πῶς δὲν
εἶναι δυνατόν ν' ἀποτύχη ἕνας τέ-
τοιος γάμος!

— "Επειδὴ ταιριάζουν οἱ πε-
ριουσιές μας... ρώτησε ἡ κοπέ-
λλα, προσπαθώντας νὰ μὴν ἀκου-
στῇ στὴ φωνὴ τῆς οὐτε σπαργα-
μός, οὐτε ἐρωσινία...

— Ναί! ἀποκρίθηκε με ὅλη του
τὴ σιγουριά ὁ νέος. Ναί, Μαρλέ-
να! Γι' αὐτὸ... καὶ γενικά ται-
ριάζουν οἱ οἰκογενεῖς μας... Αὐ-
τὸ ἔχει μεγάλη σημασία... Ἐρῶ
ποῖα γυναίκα παίρνω κι' ἐσύ
θα ξέρεις σὲ τί σπῆτι θὰ μῆγῃς...

Ὁ πατέρας μου πετούσε ἀπὸ τὴ
χαρὰ του... "Εξ ἁλλου, ἐλπίζω
νὰ ταιριάζουν καὶ τὰ γούστα μας.
Θὰ σοῦ πῶ δυὸ λόγια γιὰ τὸ χα-
ρακτήρα μου: Μοῦ ἀρέσει ἡ δου-
λεία. Δουλεύω πολὺ στὸ ἐργαστά-
σιό... "Επειτα, ὁμοῦ, γλεντῶ...

Μ' ἀρέσει κι' ὁ κόσμος. Φυσικά,
θὰ σ' ἀρέσει κι' ἐσένα... Θὰ πῇ-
γαίνουμε σχεδὸν κάθε βράδυ στὸν
καίμο... Δὲν πιστεύω νὰ σὲ κου-
ράξῃ μιὰ τέτοια ζωὴ... Φυσικά,
δὲ θὰ σὲ κουράξῃ... Μήπως κι'
ἡ μητέρα σου δὲν εἶναι μιὰ πολὺ
κοσμική κυρία; "Ετσι θὰ εἶσαι κι'
ἐσύ! "Ετσι εἶναι κι' ἡ μητέρα
μου... "Εγὼ εἶμαι ἀκούραστος!

Μπορεῖ νὰ σὲ σκοτώθῃ ὅλη μέρα
στὴ δουλειά, τὸ βράδυ μ' ἀρέσει
ὁ κόσμος! Δὲ σοῦ λέω, τότε-πότε
καὶ κανένα θέατρο, καλὸ εἶναι!

Κι' ὁ κινηματογράφος μ' ἀρέσει...
"Ενοῖα σου, θὰ ταιριάζουμε...

Τῆς ἀνέλε με τὸ χαρακτήρα του
καὶ κανονικά θάπρεπε νὰ περι-
μένη νὰ μιλήσῃ κι' αὐτὴ, νὰ τοῦ
πῇ τίς ἰδέες της... "Ἦταν ὁμοῦ
τόσο σίγουρος γιὰ τὸν ἑαυτοῦ του,
πού δὲν περιέμενε ν' ἀκούσῃ οὐτε
μια τὴν λέξι...

Ἐλεγε, ἔλεγε με
αὐτοσχεδία καὶ μ' ἐνθουσιασμό,
ἐτριβε τὰ χέρια του, εὐχαριστη-
μένος:

— Ὅα περάσουμε θαυμάσια!...
"Ἀντε... ἦταν καιρὸς πιά νὰ ἡσυ-
χάσω κι' ἐγώ... νὰ μῶ στο ἡσυ-
χάσιμόν... ὅπως μοῦλεγε ἡ μη-
τέρα μου... Δὲν εἶμαι πολὺ νέος,
ζέρεσι! "Εκλείσα τὰ τριανταπέν-
τε... "Εσύ εἶσαι μικρή, τὸ ξέρω...
Εἰκοσι... Ἀλλὰ ξέρω, ὅτι τὰ κο-
ριτσόπουλα θέλουν ἄντρες σοβα-
ροῦς!...

Σήκωσε τὸ κεφάλι του, γεμά-
τος σιγουριά:

— Πετάχτηκε ζωηρὰ ὁρθός... Ἡ
Μαρλένα τὸν κύτταξε με φόβο...
Τὸ ὕφος του, τὸ σίγουρο καὶ ὀρ-
μητικό, τὴ σάστιζε... "Ἦταν, ἔξ
ἁλλου, σίγουρη ἐκείνη τὴ στιγμή
πως θὰ ἔσκυβε νὰ τὴ φιλήσῃ,
ἀφοῦ τὴ θεωροῦσε ἀρραβωνιαστι-
κία του πιά... Στὴ σκέψι αὐτὴ,
τὴν ἔπιανε πανικός... Φοβόταν μὴ

λυτὰ σίγουρος πῶς κι' ἔκλειν
συμφωνοῦσε...

— Μαρλένα... Νομίζω, ὅτι μπο-
ροῦμε νὰ τοὺς ποῦμε, ὅτι εἴμα-
στε κιόλας ἀρραβωνιασμένοι... φώ-
ναξε ὁ Πέτρος Πετρόπουλος, ἐν-
θουσιασμένος, κάποια στιγμή. Τί
λές;...

Τὸν κύτταξε ἀθελά τῆς με
τρόμο.

Γέλασε αὐτὸς:

— Σὲ ξάφνιασα;... Δὲν περι-
μενες τόσο ξαφνικὴ τὴν ἀπόφασί
μου;... "Ἀ, ἐγὼ, Μαρλένα, εἶσαι
εἴμαι; ἄνθρωπος τὸν γρήγορον
ἀποφάσεων!... Γιατί ν' ἀναβάλω
ἕνα πράγμα ὅταν τὸ ξέρω, ὅτι
πρόκειται νὰ γίνῃ; Πάντα ἀποφα-
σιζῶ γρήγορα... Ἀλλὰ ὄχι ἐπι-
πλοαία... Τὸ μυαλό μου δουλεύει
γρήγορα! Ἀπὸ μικρὸς εἶχα αὐτὸ
τὸ προτέρημα! Στὸ σχολεῖο ἤ-
μουν πάντα πρώτος στὴν τάξη! (Πρόσθεσε αὐτὰ τὰ λόγια βιαστι-
κά, με μετροφορσὴν τάχα, ἐνῶ
μέσα του φαίνονταν πῶς ὑπερηφα-
νευόταν). "Ἦμουν πρώτος στὴν τά-
ξη, χωρὶς ν' ἀνοίγω βιβλίο!... Τὰ
μάθαίνα ὅλα στὸ μάθημα! Φαί-
νεται, ὅτι ἡ ταχεία μου ἀντίληψι
τότε ἔφερε ἔπειτα τὴν ταχύτητά
μου στὶς ἀποφάσεις... Κάθε φορὰ,
πού παρουσιάζονταν προβλήματα
στὴ δουλειά μου, ὁ πατέρας μου
σκάει μερονηχὰ καὶ βασανίζεται
με τίς σκέψεις... "Εγὼ τοῦ δίνω
τὴ λύσι ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή! Πού
νὰ τὴν παραδεχθῇ ἐκεῖνος;...
Βασανίζεται, βασανίζεται, ὥσπου,
στὸ τέλος, κατὰ κανόνα, συμφω-
νεῖ μαζί μου...

Ἐκορδίστηκε στὰ γέλια, ἐν-
θουσιασμένος με τὸν ἑαυτοῦ του.

— Μαρλένα... Ποτέ δὲν ἔπε-
σα ἐξω στὴ ζωὴ μου! Εἶμαι, λοι-
πὸν, σίγουρος πῶς κι' αὐτὴ τὴ
φορὰ... θέλω νὰ πῶ μ' ἐσένα... δὲν
πέφτω ἐξω... Εἶμαι σίγουρος πῶς
θὰ γίνουμε ἕνα εὐτυχισμένο ἄν-
θρώπου! "Επειτα... δὲ μοῦ φαί-
νεται νὰ ὑπάρχουν τόσα προβλή-
ματα σ' ἕνα γάμο! Οἱ ἄνθρωποι
τὰ δημιουργοῦν τὰ προβλήμα-
τα... Οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρωποι, ὅταν
δὲν εἶναι ἀποφασισμένοι νὰ κερ-
δίσουν μὲ τὴ θέλησί τους τὴν εὐ-
τυχία!... "Εμεῖς εἴμαστε ἀποφα-
σισμένοι, δὲν εἶναι ἔτσι!...

Κοῦνησε ἡ Μαρλένα ἀνεπαίσθη-
τα τὸ κεφάλι τῆς κι' ἐκεῖνος φώ-
ναξε ἐνθουσιασμένος:

— "Εν τάξει, λοιπὸν! Νὰ τοὺς
ἀναγγεῖλουμε, ὅτι συμφωνήσαμε!

Πετάχτηκε ζωηρὰ ὁρθός... Ἡ
Μαρλένα τὸν κύτταξε με φόβο...
Τὸ ὕφος του, τὸ σίγουρο καὶ ὀρ-
μητικό, τὴ σάστιζε... "Ἦταν, ἔξ
ἁλλου, σίγουρη ἐκείνη τὴ στιγμή
πως θὰ ἔσκυβε νὰ τὴ φιλήσῃ,
ἀφοῦ τὴ θεωροῦσε ἀρραβωνιαστι-
κία του πιά... Στὴ σκέψι αὐτὴ,
τὴν ἔπιανε πανικός... Φοβόταν μὴ

ξεσπᾶσι σὲ κλάμα... Γι' αὐτὸ, πε-
τάχτηκε κι' αὐτὴ ὀρθία, ἐτοιμη
σχεδὸν ν' ἀμυνθῇ...

Ὁ Πετρόπουλος ὁμοῦ δὲν ἔ-
δειξε καμμιὰ δισταξι νὰ τὴ φιλή-
σῃ... Τῆς ἀνοίξε εὐγενικά τὴν
πύρτα — με μιὰ εὐγενεῖα ἐντονη
μάλιστα, κάπως φωναχτή — καὶ
τὴν ἄφησε νὰ περάσῃ πρώτη, γιὰ
νὰ πᾶνε διπλὰ στὸ γραφεῖο, ὅπου
ἦταν ὁ Βασιλειάδης με τὴ γυναί-
κα του.

— "Εν τάξει! φώναξε ὁ Πέ-
τρος ἀπὸ τὸ κατῶφλι. Ἡ Μαρ-
λένα συμφωνεῖ σὲ ὅλα μαζί μου!
Τὸ ξέρω, ὅτι θὰ ταιριάζαμε...
ὥστε...

— Ὅστε μποροῦμε νὰ σὰς θεω-
ρήσουμε ἀρραβωνιασμένους; ρώ-
τησε ὁ Βασιλειάδης, πρόθυμος.

— Φυσικά! ἀποκρίθηκε ὁ Πέ-
τρος. Φυσικά!

Κι' οὕτῃ κἂν σκέφθηκε νὰ γυ-
ρίσῃ, νὰ ρίξῃ μιὰ ματιά ἐρωτη-
ματικὴ στὴν κοπέλλα...

— Νὰ ζήσετε, λοιπὸν!

Ὁ Φίλιππος ἔδωσε τὸ χέρι του
θερμὰ στὸ μέλλοντα γαμπρό του.
"Επειτα ἀνοίξε τὴν ἀγκαλιά του
στὴ Μαρλένα.

Τὸν κύτταξε ἐκείνη με μάτια
πελώρια... Τὸ πρόσωπό της ἔδει-
ξε ἀξάφια τρῶμο...

— "Ελα νὰ σὲ φιλήσω! φώνα-
ξε ὁ πατέρας της.

Ἡ φωνὴ του ἔμοιαζε με δια-
ταγή... Κι' ἡ Μαρλένα ἔγειρε πει-
θαρχικά στὴν ἀγκαλιά του. Ὅ-
ταν ὁμοῦ τὴν ἔσφιξε κι' ἡ Κλάρα
στὴν ἀγκαλιά της, δὲ βάσταξε.

Δάκρυα ἀνάδυσαν στὰ μάτια
της...

Μαρλένα! τῆς ψιθύρισε ἡ
Κλάρα, με τρῶμο.

— Νὰ τα μα! εἶπε διασκεδά-
ζοντας με τὴ συγκίνησι τῆς ὁ Πέ-
τρος. Ἐχομε βλέπω καὶ δά-
κρυα... "Ἀφήστε τὴν, δὲν πειρά-
ζει... "Ελα, Μαρλένα... Δὲν ὑπάρ-
χει λόγος νὰ κλαῖς... Βάστα τὰ
πολλά τὰ δάκρυα γιὰ τὸ γάμο
τοῦλάχιστον...

Σκούπισε Βιαστικά, ντροπια-
σμένη, τὰ μάτια τῆς ἡ κοπέλλα.

— Δὲ θὰ κλαῖω στὸ γάμο...
πρόφερε σιγανὰ.

Κι' ἡ Κλάρα ἀνατρίχιασε, ἐπει-
δὴ ἄκουσε τὸ θῆνο, πούκρυβε ἡ
φωνὴ της...

«ΘΑ ΤΡΕΛΛΑΘΩ!...»

Ὅταν ἔφυγε ὁ γαμπρός, ἡ
Μαρλένα φάνηκε στὴν ἀρχὴ ψυ-
χραϊμῃ. Ὁ πατέρας της ἦταν ἐν-
θουσιασμένος καὶ μιλοῦσε ζωηρὰ
γιὰ τὸ μέλλον:

— Λοιπὸν... Ὁ γάμος θὰ γί-
νῃ, τὸ ἀνόγτερο, σὲ δέκα μέρες!
"Επειτα, Μαρλένα, θὰ σὲ πᾶρῃ
καὶ θὰ πᾶτε ἔξω, στὸ ἔξωτερικό,
κανένα μῆνα... Εἶναι καλὸ καὶ γιὰ
ἐσένα... Νὰ σοῦ φύγουν οἱ πα-
λιές ἐντυπώσεις καὶ γιὰ τὴν ἄλλη
ὑπόθεσι... Καλύτερα νὰ μὴ βρι-
σκεσαι στὴν "Ελλάδα αὐτὸν τὸν
καιρὸ... Στὸ διάστημα, πού θὰ
λείπτετε, θὰ κανονιστοῦνε ὅλα...

"Ἀκούγε ἡ κοπέλλα, ἀπαντοῦσε,
σὰ νὰ ἦταν τὸ πιδ φυσικὸ πρᾶγμα
τοῦ κόσμου, σὰ νὰ μιλοῦσαν γιὰ
κάτι, πού δὲν τῆς ἔκανε ἐντύπω-
σι... Κι' ὁ Βασιλειάδης ἔπειρε
θάρρος, κι' ἔλεγε, ἔλεγε...

Εἶμαι πολὺ εὐχρησιστημένος,
Μαρλένα! Εἶναι λομπρὸ παιδί!...
"Ἀντρας, ὄχι κανένας μάγκας...
Φαντάζομαι, ὅτι αὐτὴ τὴν ἐντύ-
πωσι σοῦδωσε κι' ἐσένα...

Ἡ Κλάρα κύτταξε τὴν κοπέ-
λλα, ἀνήσυχη. Μὲ τὴ γυναικεία τῆς
διαίσθησι, καταλάβαινε πῶς, μέσα
στὴν καρδιά τῆς Μαρλένας, μα-
ζευόταν ἡ ὑπόρα...

Συγκατέθηκε πάντως ἡ δύ-
στυχη κοπέλλα, ὥσπου νάσῃ ἡ
ὥρα νὰ πέσῃ στὸ καρδιά της.
Ἐκεῖ, ὁμοῦ, τὴ σπινθὴ, πού πῆ-
γε νὰ τὴ φιλήσῃ ἡ Κλάρα, ὅπως
τὸ συνήθιζε πάντα, πρὶν κοιμηθῇ.

Ἐπίμαχοι βίχλοι

ΑΘΗΝΑ... ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΕΤΡΑ

Τοῦ Δήμου πλείστοι ὑπάλληλοι κι' ἐργάται καθαριότητος
κινούνται, ὅπως λέγεται, μετὰ δασαριότητος
καὶ σ' ἀπεριεὶς πρὸκειται κι' αὐτοὶ νὰ προχωρήσουν.
γιατὶ τίς «ἐκμετρώσεις» ζητοῦν νά... καθαρίσουν!

Ἐάν, λοιπὸν, ὁ Δήμος μας τοὺς ἀνοήτῃ τὰ γρήματα,
βουνα θὰ σηματοῖζονε στοὺς δούλους τ' ἀποροῖματα
καὶ στοὺς πολλοὺς τουρίστες μας, πού καταφθάνουν ἤδη,
μοιραῖως κι' ὀπωδιόποτε, θὰ γίνουμε «ἀκουλίδι»!

ΑΛΛΕΣ ΦΟΥΡΤΟΥΝΕΣ

Τὰ τόσο ἀφηνιάσανα ποικίλα τροχοφόρα,
πού κόσμο καὶ περὶτερα παέσσαν με φόρα,
πρὸς τίς ἀντίες μας ἀρξισαν νὰ κάνουν τώρα τσάρκες
καὶ πέφτουν με πάταγο καὶ στοαπατσάδουν... βάρκες.

Πρὸς τὰ νερά τ' ἀπύθμενα τροχῶν ὀλοταγῶς
καὶ κάνουν στὰ πλεοῦμενα γιουρούσια κι' ἐπελάσεις,
δι' ὃ κι' εἰν' ἀπαράιτητο νὰ γίνῃ ποσειδῶς
καὶ μιὰ τροχαία κίνησις τῆς... ἀνοικτῆς θαλάσσης!

ΟΝΟΜΑ ΚΑΙ ΧΑΡΙ

Στὴν Κόρινθο ταῖδεγεν νὸ φερέλις Χαρίτος
καὶ μαγαζιά σταμπάροντας καὶ σπιτία ἀδιακρίτως.
«ἐπιχειρήσεις» ἔκανε τίς ὥρες, πού ἐδράναζε
καὶ ράφια καταρῶμα καὶ υπερχαλῶδες ἀδειάζει...

Μά, δυστυχῶς, ἡ δοῶσις του κι' ἡ σταδιοδρομία
ἐκόπηκε ἀπᾶντα ἀπ' τὴν ἀστυνῶμια
κι' ἐμπῆκε στὸν κατάλογο ληποδυνῶν ἐγκρίτων
κι' ἕνας Χαρίτος ἐφηδος, μετὰ «πολλῶν...χαρίτων»!

...ὍΣΟ ΘΕΛΕΙΣ ΒΡΟΝΤΑ

Οἱ τεχνικοὶ κι' ὑπάλληλοι τοῦ θουλικῆς Ο.Τ.Ε.,
πού «θὰ» λαμβάνουν πάντοτε καὶ αὐξήσει ποτέ,
σεῖς ἀπεριεὶς πρὸκειται καὶ πάλι νὰ τὸ οἶζον
καὶ, κατὰ τὸ λεγόμενον, «τὰ δόντια τους θὰ τρίζουν»!

Ἄλλὰ στὸ βρόντο, φίλτατοι τεχνίται καὶ ὑπάλληλοι,
θὰ πᾶνε κι' οἱ ἀγῶνες σας οἱ νέοι κι' ἀλλεπαλλήλοι
καὶ τοῦ Ο.Τ.Ε. τοὺς ἀγογντας ἔὰν τους συγκινήσετε,
παρακαλῶ σας δῶντες σας νὰ μὴ... τηλεφωνήσετε!

ΣΗΜΑ ΚΑΤΑΤΕΘΕΝ

Στὶς «μῖς» καὶ «στάρ», πού βγαίνουμε γραμμὴ καὶ σωρηδὸν
κι' ὀλόκληρη τὴ σφαῖρα μας κατέκλυσαν σχεδὸν
καὶ ἡ «Μῖς... φλάς» ἐπέπρωτο νὰ προστεθῇ ἀκόμα
καὶ νὰ μωστοῶν ἡμῖνων τὸ τζονετὸ τῆς σώμα!

Κι' ἡ ἐκλογὴ της, πράγματι, εἰν' ἐπιτυχημένη,
ἡ μάλλον εἶναι ἡ γόνισα γιὰ «φλάς» ἐνδεδειγμένη,
διότι ἐμφανίζεται χωρὶς σεμνοτυφίαις
καὶ βγάζει σ' ὅλους τῆς ἀδρῆς «φωτογραφίες»!

ΙΑΟΥ Η ΡΟΔΟΣ...

Εἰδήσεις καταφθάνουν ἀπὸ τὸ Ροδῶνσι,
πού κάθε βέρον «Ἐλλῆνα κατὸν ἐν συγκινήσει,
γιατὶ στῆς γῆς τὰ περάτα οἱ Ρόδιοι σκορπᾶνε
καὶ οἱ μεταναστεύοντες πληθαίνουν ὅσο πᾶνε...

Κατόπιν τούτου, φίλε μου, μπορεῖς νὰ πῇς φαρσί,
πῶς ἀρξισαν καὶ γίνονται τὰ χρόνια μας ἐπώδυνα.
ἐφ' ὅσον καὶ στὸ πλῆθος τῆς Ρόδου τὸ νησί,
σταμάτησαν τὰ πρᾶματα νὰ εἶναι πλέον... οὐδὲνα!

ΑΛΛΟΥ ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ...

Δελμηπανάκης λέγεται ὁ νεαρὸς ἐκεῖνος,
πού καλ' ὀδὸν ἐβουτῆζε τὴν Μπέη ἐπικινδύνως
καὶ μέσα ἀπὸ τὴν τᾶντα τῆς ἐσοῦφωρεσε τὰ γρήματα,
καθὼς καὶ κατὶ πρῶγεια βραγυῖα καὶ κοσμήματα...

Ἀπὸ τὴν Μπέη ἀοῖσσε τὴν ὁμορφὴν του δαδσι,

θέλεις να του μιλήσης. Και να του πής το μυστικό για την προίκα. Είναι βέβαια πολύ άσχημα όλα αυτά και καταλαβαίνω, ότι δε σ' ενθουσιάζει η ιδέα να του μιλήσης έτσι ωμά για τα χρήματα. Άλλα τι να γίνη;... "Αν νομίζεις, ότι θα είσαι ευτυχισμένη μαζί του, δεν έχω αντίρρηση να σου δώσω την προίκα σου... Τι άλλο θέλεις, παιδί μου;... Τι άλλο πια μπορώ να κάνω για την ευτυχία σου;...

Σκούπισε η Μαρλένα τα μάτια της και κτύπησε τον πατέρα της σταθερά: "Όχι... όχι... Αυτό δεν πρόκειται να γίνει ποτέ, ποτέ!..."

Γιατί, Μαρλένα; "Ρωτάς; φώναξε η κοπέλλα άγρια. Ρωτάς, πατέρα; Φαντάζεσαι πώς είναι δυνατόν να βρω πια την ευτυχία μου κοντά σ' αυτόν τον άνθρωπο; Δεν το καταλαβαίνεις πώς σε κάθε του λέει, θ' άκούω ενώ μόνο μιά λέει: Προίκα! Δεν καταλαβαίνεις πώς σε κάθε του ματιά θα νομίζω, ότι κτυπάει το πορτοφόλι μου;...

Τότε, λοιπόν, τι θέλεις; φώναξε ο Φίλιππος, έκνευσιμένος. Τι θέλεις, Μαρλένα; "Δε θέλω το Λίνο, ούτε τον Πετρόπουλο!

Το ξέρεις, ότι δε μπορεί να γίνει αυτό, παιδί μου, το ξέρεις!... Ξεχνάς τί κίνδυνος σε περιμένει...

Χτύπησε η Μαρλένα τα χέρια της με απελτίσια: "Όχι, δεν το ξεχνάω... αλλά δε μπορώ... δε μπορώ!... Δε θέλω να παντρευτώ!... Δε θέλω κανένα..."

Μά τι σου φταις ο Πετρόπουλος; ρώτησε μαλακά η μητέρα. Τι σου φταις;...

Φέρεθηκε άσφονα... συμπλήρωσε ο Φίλιππος. Γέλασε η Μαρλένα, μέσα στ' αναφυλλιά της:

Πραγματικά, άσφονα... Πραγματικά άσφονα... "Θα μάς τρελλάνουν! ψιθύρισε ο Βασιλειάδης στη γυναίκα του. Θα μάς τρελλάνη απόψε ή μικρή..."

Άκουσε η Μαρλένα τα λόγια του και πετάχτηκε σά σουστός από το κρεβάτι της. Το πρόσωπό της έγινε ξαφνικά μαύρο. Ξάλεγε κανείς πώς από τη μία στιγμή στην άλλη, κάποιος μεταμόρφωσι συντελέσθηκε μέσα της.

Κι' η φωνή της άκούστηκε τραχεία, άγρια:

ΕΣΥ ΤΑ ΦΤΑΙΣ ΟΛΑ!

— 'Εσύ τα φταίς όλα, εσύ τα φταίς όλα!... "Ο Φίλιππος κι' η γυναίκα του κτυπάχτηκαν σαστισμένοι.

— 'Εσύ τα φταίς όλα! φώναξε πάλι η Μαρλένα. Γιατί να μου πής το ψέμμα; Γιατί;

— Παιδί μου, προσπάθησε ν' άποκριθ ψυχραιμά ο Βασιλειάδης, σου το εξήγησα: "Ήθελα να βεβαιωθώ..."

— Νά, λοιπόν, Βασιλειάδης!... γέλασε σπαραχτικά η μικρή. Βεβαιώθηκε! Είσαι ευχαριστημένος τώρα;...

— Μαρλένα, πώς μιλάς έτσι στον πατέρα σου;... Ψιθύρισε η Κλάρα, φοβισμένη.

— Δεν είναι πατέρας μου! φώναξε η Μαρλένα.

— Μαρλένα!... "Αν ήταν πατέρας μου, δε θα μου κατάστρεφε έτσι την ευτυχία μου!

— Μαρλένα, είσαι άδικη... φώναξε η Κλάρα, επαναστατημένη.

— Γιατί να μου πής το ψέμμα;... φώναξε η κοπέλλα και τ' αναφυλλιά τα την έπνιξαν πάλι.

— Το ψέμμα δε σου φταίει, είπε ο Βασιλειάδης, με χείλη άσπρα. Σου φταίει η δική του ή

διαγωγή... Θά σ' άρεσε να μην ξέρεις τα αίσθημά του; Νά ζης με την αυταπάτη, ότι σ' αγαπάει;...

— Ναι, ναι! Βόγγηξε η Μαρλένα. Θά ήμουν ευτυχισμένη! Θά ζούσα στο ψέμμα, αλλά μέσα σ' ένα γλυκό, μέσα σ' ένα θείο ψέμμα!... Πίστευα τόσο στην αγάπη του! Πίστευα τόσο!...

Το κορμί της τραντάχτηκε από τ' αναφυλλιά κι' ο Φίλιππος με την Κλάρα κτυπάχτηκαν τρομαγμένοι, δυστυχισμένοι...

— Μαρλένα, είπε πάλι, όσο μπορούσε πιο ψυχραιμά ο Βασιλειάδης. Μην κάνεις έτσι! Στο κάτω-κάτω, ούτε ο πρώτος, ούτε ο τελευταίος είναι, που αποθλέπει στην προίκα...

— 'Αφού το ξέρεις αυτό, γιατί μ' έκανες δυστυχισμένη, γιατί; "Νά μη λέμε πάλι τα ίδια. 'Επειδή σ' αγαπάω τόσο, κι' έχω τόσο ιδέα για σένα, που πίστευα, ότι ήταν έγκλημα να παντρευτής μόνο για τα λεφτά...

Κτύπησε η Μαρλένα το θετό πατέρα της, με ξαφνικό μίσος. "Ή φωνή της άκούστηκε κακιά:

— Κι' ο Πετρόπουλος; Γιατί θέλει να με παντρευτή ο Πετρόπουλος!

— Το ξέρεις, ότι δε μπορεί να γίνει αυτό, παιδί μου, το ξέρεις!... Ξεχνάς τί κίνδυνος σε περιμένει...

Χτύπησε η Μαρλένα τα χέρια της με απελτίσια:

— Όχι, δεν το ξεχνάω... αλλά δε μπορώ... δε μπορώ!... Δε θέλω να παντρευτώ!... Δε θέλω κανένα..."

Μά τι σου φταις ο Πετρόπουλος; ρώτησε μαλακά η μητέρα. Τι σου φταις;...

Φέρεθηκε άσφονα... συμπλήρωσε ο Φίλιππος. Γέλασε η Μαρλένα, μέσα στ' αναφυλλιά της:

Πραγματικά, άσφονα... Πραγματικά άσφονα... "Θα μάς τρελλάνουν! ψιθύρισε ο Βασιλειάδης στη γυναίκα του. Θα μάς τρελλάνη απόψε ή μικρή..."

Άκουσε η Μαρλένα τα λόγια του και πετάχτηκε σά σουστός από το κρεβάτι της. Το πρόσωπό της έγινε ξαφνικά μαύρο. Ξάλεγε κανείς πώς από τη μία στιγμή στην άλλη, κάποιος μεταμόρφωσι συντελέσθηκε μέσα της.

Κι' η φωνή της άκούστηκε τραχεία, άγρια:

ΕΣΥ ΤΑ ΦΤΑΙΣ ΟΛΑ!

— 'Εσύ τα φταίς όλα, εσύ τα φταίς όλα!... "Ο Φίλιππος κι' η γυναίκα του κτυπάχτηκαν σαστισμένοι.

— 'Εσύ τα φταίς όλα! φώναξε πάλι η Μαρλένα. Γιατί να μου πής το ψέμμα; Γιατί;

— Παιδί μου, προσπάθησε ν' άποκριθ ψυχραιμά ο Βασιλειάδης, σου το εξήγησα: "Ήθελα να βεβαιωθώ..."

— Νά, λοιπόν, Βασιλειάδης!... γέλασε σπαραχτικά η μικρή. Βεβαιώθηκε! Είσαι ευχαριστημένος τώρα;...

— Μαρλένα, πώς μιλάς έτσι στον πατέρα σου;... Ψιθύρισε η Κλάρα, φοβισμένη.

— Δεν είναι πατέρας μου! φώναξε η Μαρλένα.

— Μαρλένα!... "Αν ήταν πατέρας μου, δε θα μου κατάστρεφε έτσι την ευτυχία μου!

— Μαρλένα, είσαι άδικη... φώναξε η Κλάρα, επαναστατημένη.

— Γιατί να μου πής το ψέμμα;... φώναξε η κοπέλλα και τ' αναφυλλιά τα την έπνιξαν πάλι.

— Το ψέμμα δε σου φταίει, είπε ο Βασιλειάδης, με χείλη άσπρα. Σου φταίει η δική του ή

«ΘΑ ΔΕΧΘΩ ΤΗΝ ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙ»

Πρόφερε αυτά τα λόγια με φωνή μακρινή η Μαρλένα. Με φωνή, πουδενχε πώς, μέσα σ' αυτά τα λίγα λεπτά της ώρας, ένας κόσμος είχε γκρεμιστή μέσα της...

— Τρελλάθηκες;... της άποκρίθηκαν κι' οι δυο, μ' ένα στόμα.

— Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Μαρλένα... δεν ξέρεις τί λές! "Ελα, κοιμήσου, η θά φωνάξω τ'ο γιοτρά! τη μάλωσε η Κλάρα.

— Ξέρω τί λέω... δεν είμαι τρελή... είτε η κοπέλλα.

Και κάθισε στο κρεβάτι της, με μάτια, που γυάλιζαν. σά να είχε πυρετό, με χείλη σφιχτά και πρόσωπο σκληρό.

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

— Ξέρω τί λέω... Θα δεχθώ την απόφασι του δικαστηρίου!...

— Είναι η εκδίκησι σου αυτή, ρώτησε με πικρία ο Φίλιππος.

— Όχι, άποκρίθηκε η κοπέλλα, χωρίς να τον κυτάξη. 'Αλλά έτσι πρέπει να γίνη... Μιά φορά, προτιμώ να πεθάνω, παρά να παντρευτώ μ' άλλον άντρα!...

— Παντρεύου, λοιπόν, μ' αυτόν τον άντρα...

μου; Δεν έδλωσα, δε θέλησα τουλάχιστο να βλώσω ποτέ μου ούτε ένα μυρμήγκι. Γιατί να βασανίζωμαι τώρα; Γιατί;

Δάγκωσε τα χείλη της, τὰ μάτωσε, για να μην ξαναρχίση τὰ κλάμματα.

— Έκανε η Κλάρα να την άγκαλιάσει. 'Η κοπέλλα όμως την έσπρωξε βίαια.

— Άφσέ με, μαμά, σ' αγαπώ... Το ξέρεις, ότι δε ν' αγαπώ, έσένα... Και θά σ' αγαπάω πάντα... και στόν... στόν πατέρα θά χρωστάω πάντα ευγνωμοσύνη για όσα έκανε για μένα... 'Αλλά θέλω να φύγω, θέλω να φύγω...

— Δεν πρόκειται να φύγης!... πρόφερε κοφτά ο Βασιλειάδης.

— Ποιος θά μ' έμποδίση;... "Εγώ!

— Δε σου δίνει το δικαστήριο το δικαίωμα...

— Τι σκληρά που μιλάς, Μαρλένα! άναστενάξε η Κλάρα. Γιατί, παιδί μου; Τι σ' έπιασε έτσι ξαφνικά; Γιατί θέλεις να μάς δώσης μιά μαχαιριά στην καρδιά;...

Με μιά ξαφνική κίνησι, η Μαρλένα έπεσε στην άγκαλιά της Κλάρας:

— Μάννα... συχώρα με!... Συχώρα με!... Δεν το κάνω από εκδίκησι... Το όρκίζομαι πώς δεν το κάνω από εκδίκησι!... 'Αλλά... καταλαβαίνω, ότι θά τρελλαθώ, αν μείνω στην 'Αθήνα... 'Αν παντρευτώ με τον Πετρόπουλο, θά τρελλαθώ... Μή μου μιλήσης όμως κανείς πια το Λίνο... Πάει εκείνος, πέθανε!... Δεν υπάρχει πια για μένα!... Και γονατιστός να έρχοταν τώρα να με παρακαλέση, θά του γυρίζα την πλάτη!...

— Έτσι νομίζεις!... πέταξε μέσα στα δόντια του ο Φίλιππος.

Το όρκίζομαι! είπε επίσημα η Μαρλένα. Και γονατιστός ναρχοταν, θά τούλεγα όχι... Σας το λέω αυτό, για να το ξέρετε... Πατέσα... μη σκεφτήση την κοπέλλα, την άλλη της μιλούσε απότομα, σκληρά... Σήμερασε και τὰ λόγια πηγαιναν κι' έρχοταν ανάμεσά τους, σά σπαθιές. 'Η τελευταία όμως λέξι ήταν της Μαρλένας:

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Κι' επειδή έτυχε να γνωρίσης ένα προκομμένο, ένα κακό άνθρωπο, πρέπει να τιμωρηθώμεν όλοι; είπε ο Φίλιππος, δύσθυμα. Τί φταίμε εμείς;

Τον κτύπησε η κοπέλλα στά μάτια.

— Ποιος θά τιμωρηθή πιο σκληρά από όλους; Το συλλογίστηκες αυτό;

— 'Εσύ!

— Βλέπεις; γέλασε άχνά η Μαρλένα. Βλέπεις, ότι δεν το κάνω για να σάς τιμωρήσω; 'Εσείς θά με χάσετε και θά στενοχωρηθήτε...

— 'Εγώ θά σάς χάσω και θά στενοχωρηθώ... Δε σκέφτηκες όμως τη διαφορά; 'Εσείς θά μείνετε στο σπίτι σας, στά καλά σας... στόν κύκλο σας... 'Εγώ θά πάω σε ξένο σπίτι, σε ξένους ανθρώπους... σε φτωχούς ανθρώπους...

— Γιατί το κάνεις, λοιπόν, αυτό; 'Αφού το φοβάσαι, αφού το βλέπεις με τόσο απαισιοδοξία, γιατί το κάνεις αυτό;

— 'Επειδή... επειδή το δικαστήριο το αποφάσισε έτσι! Κι' επειδή το προτιμώ αυτό παρά να γίνω γυναίκα του Λίνου, τώρα πια.

— Ήμερώσε κι' η συζήτησι βαστούσε ακόμα... Κάθε τόσο το κορμί της Μαρλένας αναταραζόταν από τ' αναφυλλιά. Κάθε τόσο, η Κλάρα ξαπτούσε σ' ένα βασανισμένο ύστερικό κλάμα. Κάθε τόσο ο Βασιλειάδης έχανε την ύπομονή του κι' ενώ τη μία στιγμή ίκτενε και καλόπιανε την κοπέλλα, την άλλη της μιλούσε απότομα, σκληρά... Σήμερασε και τὰ λόγια πηγαιναν κι' έρχοταν ανάμεσά τους, σά σπαθιές. 'Η τελευταία όμως λέξι ήταν της Μαρλένας:

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

ΟΙ ΠΡΟΒΕΣΕΙΣ ΤΟΥ «ΜΑΡΛΟΝ - ΜΠΡΑΝΤΟ»

— ΘΑ σάς πω όλη την αλήθεια, καθαρή και έσπαστη, κύριε πρόεδρε! Είναι γεγονός ότι μου άρεσε πολύ η δεσποινίς. 'Όταν την έβλεπα, χτύπαγε η καρδιά μου σάν ταμπούρλο. 'Υπέφερα μουσικά κι' ά-

— Κι' επειδή έτυχε να γνωρίσης ένα προκομμένο, ένα κακό άνθρωπο, πρέπει να τιμωρηθώμεν όλοι; είπε ο Φίλιππος, δύσθυμα. Τί φταίμε εμείς;

Τον κτύπησε η κοπέλλα στά μάτια.

— Ποιος θά τιμωρηθή πιο σκληρά από όλους; Το συλλογίστηκες αυτό;

— 'Εσύ!

— Βλέπεις; γέλασε άχνά η Μαρλένα. Βλέπεις, ότι δεν το κάνω για να σάς τιμωρήσω; 'Εσείς θά με χάσετε και θά στενοχωρηθήτε...

— 'Εγώ θά σάς χάσω και θά στενοχωρηθώ... Δε σκέφτηκες όμως τη διαφορά; 'Εσείς θά μείνετε στο σπίτι σας, στά καλά σας... στόν κύκλο σας... 'Εγώ θά πάω σε ξένο σπίτι, σε ξένους ανθρώπους... σε φτωχούς ανθρώπους...

— Γιατί το κάνεις, λοιπόν, αυτό; 'Αφού το φοβάσαι, αφού το βλέπεις με τόσο απαισιοδοξία, γιατί το κάνεις αυτό;

— 'Επειδή... επειδή το δικαστήριο το αποφάσισε έτσι! Κι' επειδή το προτιμώ αυτό παρά να γίνω γυναίκα του Λίνου, τώρα πια.

— Ήμερώσε κι' η συζήτησι βαστούσε ακόμα... Κάθε τόσο το κορμί της Μαρλένας αναταραζόταν από τ' αναφυλλιά. Κάθε τόσο, η Κλάρα ξαπτούσε σ' ένα βασανισμένο ύστερικό κλάμα. Κάθε τόσο ο Βασιλειάδης έχανε την ύπομονή του κι' ενώ τη μία στιγμή ίκτενε και καλόπιανε την κοπέλλα, την άλλη της μιλούσε απότομα, σκληρά... Σήμερασε και τὰ λόγια πηγαιναν κι' έρχοταν ανάμεσά τους, σά σπαθιές. 'Η τελευταία όμως λέξι ήταν της Μαρλένας:

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

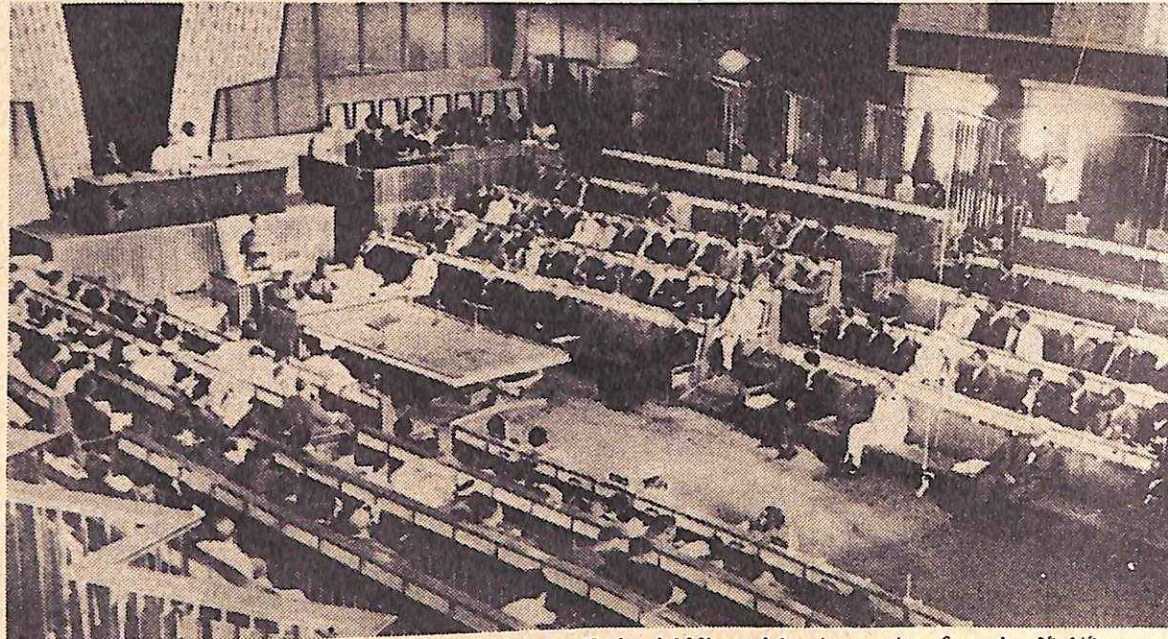
— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: 'Η συνέχεια.

— Πήρα την απόφασι: "Αν θέλετε να μη τρελλαθώ, να μην έπιμεινε πια..."

— Αν θέλετε να μη πέσω μπροστά σε κανένα αυτοκίνητο να σκοτωθώ, μη μου μιλήσετε πια για παντοσία. Μισώ το Λίνο, μισώ τον Πετρόπουλο, μισώ όλους τους άντρες!... Κι' η μόνη μου σωτηρία είναι να φύγω... να φύγω μακριά...

<

Η πρώτη αφρικανική διάσκεψις στο Λάγος: Στην 'Αδδισ - 'Αμπέμπα νέες βασικές εξελίξεις...

ΑΦΡΙΚΗ: Τò παρὸν καὶ τὸ μέλλον μιᾶς 'Ηπείρου

Μετά τὴν διάσκεψιν τῆς 'Αντὶς 'Αρπέμπα

Η ΠΑΝΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ διάσκεψις τελείωσε σὲ μιὰ ἐνθουσιαστική ἀτμόσφαιρα, ἀφού τὶς πρώτες ἡμέρες, οἱ ἀρχηγοὶ πολλῶν κρατῶν δὲ μποροῦσαν νὰ κυτταχτοῦν οὔτε στὰ μάτια... Στὴν 'Αντὶς-Αμπέμπα ἀρχίσε νὰ παίρνῃ σάρκα καὶ ὅστα ἓνα ὄνειρο: τὸ ὄνειρο τῆς ἀφρικανικῆς ἐνότητος.

Ένας αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας — ἓνας βασιλιάς — τοῦ Μπουρούντι — ἓνας πρίγκιπας — τῆς Λιβύης — καὶ 26 Πρόεδροι Δημοκρατίας ἢ πρωθυπουργοί, συγκεντρώθηκαν στὴν 'Αντὶς-Αμπέμπα.

Στὴν κεντρικὴ μεγάλῃ αἴθουσα τοῦ «Ξενοδοχείου τῆς 'Αφρικῆς», ποὺ τελείωσε μόλις πρὶν ἑξή μηνες, στὶς βθεαῖες πολυθρόνες ἀπὸ μπλε δερμα, τοποθετημένες σὲ σχῆμα πετάλου, οἱ ἐκπρόσωποι ὅλων τῶν ἐλευθέρων — ἀπὸ τὸν ἀποικιακὸ ζυγὸ — κρατῶν τῆς 'Αφρικῆς, ἐξέτασαν τὰ μεγάλα προβλήματα τῆς ἡπείρου.

Δυὸ βασιλίδες ἔλειπαν ἀπὸ τὴ συγκέντρωση: ὁ Χασάν τοῦ Μαρόκου καὶ ὁ 'Ιντρίς τῆς Λιβύης...

Ο ΧΑΪΛΕ ΣΕΛΑΣΙΕ ΥΠΟΔΕΧΕΤΑΙ

Σὲ κύματα ἔφτασαν οἱ ἀρχηγοὶ τῶν κρατῶν τῆς 'Αφρικῆς καὶ σὲ κύματα ἔφυγαν.

Ὁ Χαϊλέ-Σελασιέ, παρὰ τὰ 73 τοῦ χρόνιου, ἐλαφρότατα γκριζομάλλης, πέρασε κάμπους ὥρες στὸ ἀεροδρόμιο, ὑποδεχόμενος καὶ μετὰ προπύμπωντας τοὺς «'Αφρικανοὺς ἀδελφοὺς».

Μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἡγέτες τῆς διασκέψεως: (α) Νασέρ, (β) Μπέν Μπέλλα, (γ) Χαϊλέ Σελασιέ, (δ) Μπαλέβα, (ε) Τούμπμαν...

Ἡ 'Αντὶς-Αμπέμπα δὲν εἶναι μιὰ πόλις, ἀλλὰ μιὰ τεράστια ἐκτασι ἀπὸ σπιτία, παράγκες, δάση ἀπὸ εὐκαλύπτους, βίλλες καὶ ξενοδοχεῖα.

Λίγες ἡμέρες πρὶν ἀπὸ τὴν διάσκεψιν, μετέφεραν τοὺς ζητιάνους τῆς 'Αντὶς-Αμπέμπα πεντακόσια χιλιόμετρα μακριά, ἀλλὰ τὶς νύχτες οἱ ὕαινες ἐβγαίνουν ἀπὸ τὰ γύρω δάση καὶ ἀκούγοντο οἱ στριγγιές φωνές τους.

Οἱ τελευταῖοι, ποὺ ἔφτασαν στὴν διάσκεψιν, ἦταν οἱ Πρόεδροι τῆς 'Αντὶς-Αμπέμπα, ἡνωμένης 'Αραβικῆς Δημοκρατίας, Νασέρ καὶ οἱ πρωθυπουργοὶ τῆς 'Αλγερίας, Μπέν Μπέλλα.

Πολλοὶ σ' αὐτὴ τὴν ἀγοροπρία, θέλησαν νὰ δύνῃ ὄχι μόνον μιὰ σύμπτωσι, ἀλλὰ καὶ μιὰ ἐνδειξὴ γιὰ τὶς διαφορὰς, ποὺ ὑπάρχουν ἀνάμεσα στὴ «μαύρη 'Αφρικὴ» καὶ στὴν «ἀραβικὴ 'Αφρικὴ».

Οἱ ἀντιπροσωπεῖες τῶν πρώην γαλλικῶν ἀποικιῶν, ἐξ ἄλλου, ἐξεδήλωσαν τὴ ζωὴν τους δυσχερὰ γιὰ τὴν προτίμησιν, ποὺ ἐδείχναν οἱ ὀργανωτὲς τῆς διασκέψεως, γιὰ τὰ ἀγγλικά...

ΦΙΛΟΙ, ΑΝΤΙΠΑΛΟΙ ΚΑΙ ΕΧΘΡΟΙ

Οἱ ἀρχηγοὶ τῶν ἀντιπροσωπειῶν καὶ ὁ ἴδιος ὁ αὐτοκράτωρ τῆς Αἰθιοπίας, ἔζησαν, γιὰ μερικὲς ἡμέρες, σ' ἓνα εἶδος κοινῆς ἐξορίας, σὲ μιὰ μέση ἐξορία τῆς 'Αντὶς-Αμπέμπα, τρώγοντας ὅλοι μαζί καὶ περὶ τὴν τῆς περισσοτέρας ὥρας τῆς διασκέψεως.

Πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κρατῶν τῆς ἀφρικανικῆς αὐτῆς διασκέψεως κορυφῆς, εἶναι ἀντίπαλοι καὶ συχνὰ ἐχθροί, ὅπως ὁ Νασέρ μετὰ τὸν Πρόεδρο τῆς Τυνησίας Μπουργκίγια καὶ ὁ Χονφουέ-Μπουανί τῆς Αἰθιοπίας καὶ ὁ Νκουμάχ τῆς Γκάνα.

Ἀλλὰ, στὸ κρύο νερὸ τῆς με-

γάλης πείσας τοῦ ξενοδοχείου, καθρεφτίστηκαν — σὲ μυστικὲς καὶ συχνὰ ἐγκάρδιες συνομιλίες — οἱ σιλουέτες πολλῶν ἀντιπάλων καὶ μερικῶν ἐχθρῶν, καὶ αὐτὸ ἦταν ἓνα ἀπὸ τὰ πρώτα θετικὰ κέρδη τῆς διασκέψεως.

Ἀναμφίβολα ὁ σκεπτικισμὸς τῶν Εὐρωπαίων γιὰ τὰ θετικὰ ἀποτελέσματα τῆς διασκέψεως, ἀποβεύστηκε...

Στὶς δημόσιες συνεδριάσεις — γιὰτὶ ὀργάνωθηκαν καὶ δύο «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» — οἱ λόγοι, οἱ προτάσεις, οἱ διάλογοι τῶν ἀντιπροσώπων χαρακτηρίστηκαν ἀπὸ ζωηρότητα, ἀπὸ συνείδησιν τῆς πραγματικότητος, ἀπὸ ἐξαρσιν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ θετικὰς προοπτικές.

Ο ΑΥΤΟΚΡΑΤΩΡ ΚΑΙ Ο ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΗΣ

Ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς διασκέψεως τελείωσε μετὰ μιὰ μυθικὴ δέξιν σὲ μιὰ παλάτι Μενελίκ, ὅπου ἡ πρὶν μελωδικὴ καὶ ἡ πρὶν ἀγνὴ φωνὴ τῆς 'Αφρικῆς — ἡ φωνὴ τῆς Μύριας Μακέμπα — σκόρπισε στοὺς συνέδρους μιὰ γλυκιὰ νοσταλγία.

Καὶ μετὰ, μέσα στὴ νύχτα, μ' ἓνα μυστηριώδες χαμόγελο, μετὰ τὸ ἀπάνω του χέλος ἐλαφρὰ ἀνασηκωμένο, ὁ Χαϊλέ Σελασιέ πῆρε τὸ Νασέρ ἀπὸ τὸ χέρι καὶ χάθηκαν μέσα στὴ νύχτα τοῦ μεγάλου κήπου τοῦ παλατιοῦ. Ὁ αὐτοκράτωρ καὶ ὁ ἐπαναστάτης εἶχαν πολλὰ νὰ πουν μόνον τους...

Ἐαφικά, ἐνῶ ἡ διάσκεψιν προωροῦσε, ἤρθε ἓνα γεγονός, νὰ τῆς δώσῃ τὴ βασικὴν τῆς κατεύθυνσιν, νὰ τὴν χρωματίσῃ μετὰ τὸ χρώμα τοῦ ἀγῶνα καὶ τῆς ἐπιβίσεως...

Η «ΓΡΑΜΜΗ» ΜΠΕΝ ΜΠΕΛΛΑ

Ὁ λόγος τοῦ Προέδρου τῆς 'Αλγερίας — τῆς χώρας τῆς Α-

Η ΔΙΕΘΝΗΣ ΕΠΙΚΑΙΡΟΤΗΣ

φρικῆς, ποὺ βρῆκε τὴν ἀνεξαρτησία τῆς, ἐπειτα ἀπὸ μιὰ ἀδιόκλητη σκληρὴ πάλη καὶ ἀπὸ ποταμούς αἱμάτων — ἦταν ἓνα πραγματικὰ, βαρυσήμαντο γεγονός.

Ἀφίνοντας τὶς σημειώσεις τοῦ λόγου του, σφίγγοντας μετὰ νευρικὰ ἔξω τὸ ἔδρανο τοῦ βήματος, κάτωχρος, ὁ Ἀλγερινὸς ἡγέτης, μετὰ παλλόμενη φωνή, ἔκανε μιὰ δραματικὴ ἐκκλήσιν, γιὰ μιὰ οὐσιαστικὴ βοήθεια πρὸς τοὺς ἐπαναστάτες τῆς πορτογαλικῆς ἀποικίας τῆς 'Αγκόλα...

Ὁ πρωθυπουργὸς τῆς 'Αλγερίας ἀπέδειξε, ὅτι μόνον μιὰ κοινὴ θυσία τῶν ἀνεξαρτήτων ἀφρικανικῶν λαῶν, θ' ἀνοίξῃ τὸ δρόμο τῆς ἐλευθερίας καὶ στοὺς καταπιεσμένους ἀδελφούς τους, στοὺς σκλάβους τῆς ἀποικιοκρατίας...

Καὶ ἡ ὑπενθύμισι τῶν Αἰγυπτίων, τῶν Μαροκινῶν καὶ τῶν Τυνησίων, ποὺ ἔπασαν γιὰ τὴν ἀλγερινὴν ἐλευθερίαν, συγκίνησε βαθυὰ τὸ ἀκροατήριό του καὶ ἐδείξε ἔμπρακτα ποῖο ἀκριβὲς εἶναι τὸ χρέος τῶν ἀνεξαρτήτων λαῶν τῆς 'Αφρικῆς πρὸς τοὺς σκλάβους ἀδελφούς τους.

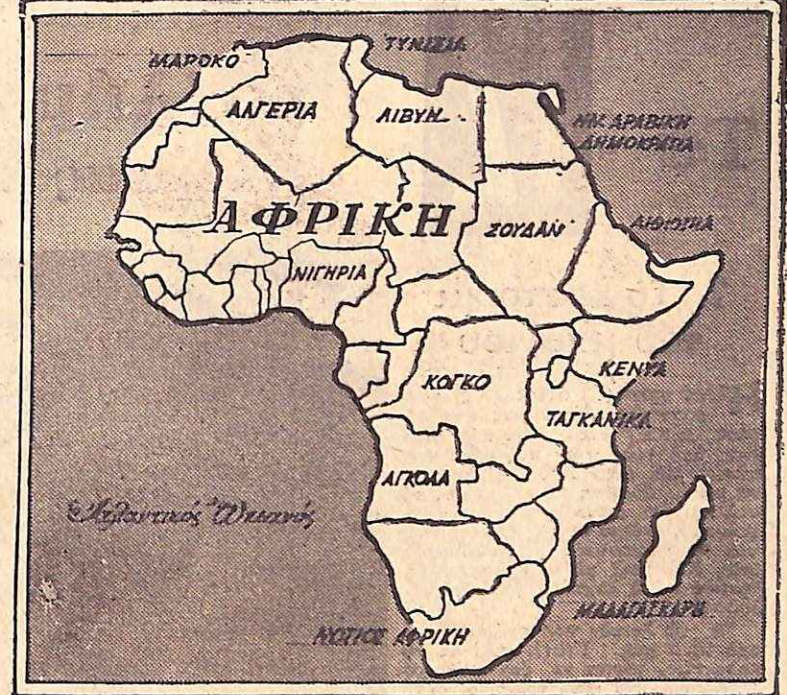
Ἡ βοήθεια πρὸς τὶς ἐπαναστατημένες ἀποικίες τῆς Πορτογαλίας. Ὁ Νασέρ μίλησε μετὰ σχετικὴ μετριοπάθεια γιὰ τὸ 'Ισραήλ, δείχνοντας, ὅτι εἶχε βαθύτατη συνείδησιν τῆς σημερινῆς πραγματικότητος καὶ ὁ Νκουμάχ τῆς Γκάνα ὑποστήριξε, μετὰ τὸ περίφημο ρητορικὸ τοῦ ταλέντου, τὴν οὐτοπικὴν γιὰ τὴν ὥρα ἰδέαν τοῦ ἀμέσου σχηματισμοῦ μιᾶς ἀφρικανικῆς κυβερνήσεως.

ΑΠΟ ΤΟ ΛΑΓΟΣ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙΣ - ΑΜΠΕΜΠΑ

Ἀπὸ τὴν πρώτην ἀφρικανικὴν διάσκεψιν στὸ Λάγος τῆς Νιγηρίας, τὸν 'Ιανουάριον τοῦ 1961, εἰναι πολλὰ καὶ ἀποφασιστικὰ βήματα πρὸς τὰ ἔμπροσ καὶ ἀναμφισβήτητα ἡ διάσκεψιν τῆς 'Αντὶς-Αμπέμπα ἦταν μιὰ καταπληκτικὴ ἐπιτυχία, ποὺ ἐπεράσε καὶ τὶς πρὶν αἰσιόδοξες προβλέψεις...

Βέβαια, οἱ τρεῖς ὁμάδες κρατῶν τῆς 'Αφρικῆς ἐξακολουθοῦν νὰ ὑπάρχουν.

Ἡ πρώτη εἶναι ἡ «ὁμάδα τῆς Καζαμπλάνκας», ποὺ ἐκπροσωπεῖ

Ἡ 'Αφρικὴ: Νέα περρωμένα.

Ἡ ὁμάδα τῆς Μπραζαβίλ, ποὺ πολλὰ μέλη τῆς ἀνήκουν καὶ στὴν ὁμάδα τῆς Μονρόβια; ἐκφράζει κυρίως τὴν πολιτικὴν τὴν πρώην γαλλικῶν ἀποικιῶν καὶ ἡ κοινὴ τους θέσι εἶναι ἡ οἰκονομικὴ βοήθεια ἀπὸ τὴ Γαλλία.

Πέρα ἀπὸ τὶς τρεῖς αὐτὲς «ὁμάδες», ὑπάρχουν καὶ ἐδαφικὲς διαφορὰς, ὅπως ἀνάμεσα στὸ Τυγκὸ καὶ στὴ Γουινέα, στὸ Μαρόκο καὶ στὴ Μαυριτανία...

ΡΙΖΟΣΠΑΣΤΙΚΕΣ ΑΠΟΦΑΣΕΙΣ

Ἀλλὰ ἀπὸ τὰ παρασκήνια τῆς διασκέψεως ἐπιβήσαν μερικὲς ἀποφάσεις ποὺ θεμελιώνουν γερά τὴν νέα γραμμὴ τῆς 'Αφρικῆς, τῆς ἀνεξαρτήτης 'Αφρικῆς διακοσίων ἐκατομμυρίων κατοίκων...

Πρὶν ἀπ' ὅλα σχηματίστηκε ἓνα 'Ανάτο Συμβούλιο, ἀποτελούμενο ἀπὸ τοὺς ἀρχηγούς τῶν κρατῶν καὶ ποὺ θὰ συνέχεται μιὰ φορὰ τὸ χρόνο. Ἐνα ὑπουργικὸν συμβούλιον — ποὺ θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ τοὺς ὑπουργούς τῶν 'Εσωτερικῶν — θὰ συνέχεται τοὺς ἑξῆς ἑκατομμύριοις τοῦ χρόνου. Ἐνας κοινὸς προϋπολογισμὸς, γιὰ τὴν βοήθειαν τῶν ἐπαναστατημένων ἀποικιῶν. Ὁ σχηματισμὸς ἑνὸς «σώματος ἐθελοντῶν», ποὺ θὰ σπεύσῃ νὰ βοηθήσῃ τοὺς ἐπαναστάτες τῆς 'Αγκόλα. Ἡ διακοπὴ τῶν διπλωματικῶν σχέσεων μετὰ τὴν Πορτογαλίαν καὶ τὴ Νότιον 'Αφρικὴν.

Ὁ κύριος, βέβαια, στόχος τῶν ἐλευθέρων ἀφρικανικῶν δυναμῶν εἶναι τὰ ἀποικιακὰ καθεστώτα τῆς 'Αφρικῆς.

Ἡ βρετανικὴ κυβέρνησις θὰ κληθῇ νὰ χειραφετήσῃ τοὺς μαύρους τῆς Ροδεσίας καὶ σὲ περιπτώσει ἀνήσχεως, θὰ ὑποστή οἰκονομικὴ καὶ διπλωματικὴ πίεσιν ἀπὸ τὰ ἀφρικανικὰ κράτη.

Εἶναι χαρακτηριστικόν, ὅτι τὰ ἀφρικανικὰ κράτη θέλουν νὰ ἐξασφαλίσουν τὴ βοήθειαν τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν. Ἐστειλάν μάλιστα καὶ ἓνα συγχαρητήριο τηλεγράφημα στὸν Πρόεδρον Κένεντι, γιὰ τὴν στάσιν του στὰ γεγονότα τῆς 'Αλμπανίας. Ἀλλὰ, βέβαια, ἡ θέσι τῶν 'Ηνωμένων Πολιτειῶν εἶναι ἀρκετὰ λεπτή...

«Η ΑΦΡΙΚΗ ΣΤΟΥΣ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥΣ»

Ὁπωσδήποτε, τὸ σύνθημα «Ἡ 'Αφρικὴ στοὺς 'Αφρικανούς», δὲν εἶναι πιά γράμμα κενόν, ἀλλὰ ἀρχίζει ν' ἀποχτᾷ οὐσιαστικὸ καὶ μάλιστα ἐπαναστατικὸ περιεχόμενον...

Θὰ ἦταν ἀληθινὰ τραγικόν, γιὰ τὴν Εὐρώπην, ἂν ἡ πολιτικὴ μυωπία καὶ ἡ σκοτεινὴ ἀντίδρασις τῶν ἀποικιακῶν δυναμῶν, δημιουργοῦσαν νέες «'Αλγερίες» στὴν 'Αφρικὴ...

Ἡ Αἰθιοπία, ποὺ ὑπῆρχε ἀπὸ τὴ μυθικὴ ἐποχὴ τῆς βασιλείας τοῦ Σαβὰ ἔγινε μετὰ τὴν διάσκεψιν ὁ συνδετικὸς κρίκος τῆς νέας 'Αφρικῆς, ποὺ μετὰ τὸ πέρασμα τῆς ἀποικιακῆς καταγίδας, κυττάζει τὸ λαμπρὸ οὐράνιον τῆς ἀνεξαρτησίας.

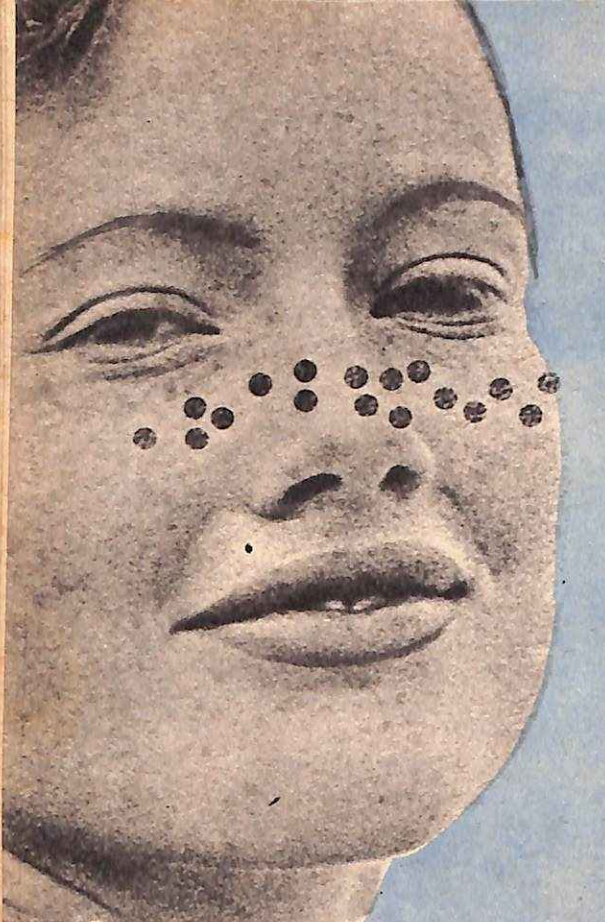
ΕΠ. ΜΕΤ.

Μιὰ χαρακτηριστικὴ γελοιογραφία: Μπροστὰ στὴν ἀνεξαρτησία, τρέκουν οἱ ἀποικιοκράτες.

Σκοῦν Τουρὲ καὶ Νκουμάχ: Οἱ πρὶν ριζοσπαστικοί...

ΟΙ ΦΑΚΙΔΕΣ

μετριάζονται με τὰ χρόνια

Οι διάφοροι τρόποι για τὸ σβύσιμό τους

Κραγιόν ροζέ—πορτοκαλί. Πούδρα και φόν—ντε—τάν, που πρέπει να κλίνουν προς τὸ μπέζ, ποτέ πρὸς τὸ ρόζ. Για τὰ μάτια, μολύβι σκούρο. Σκιά: πράσινη ανοιχτή, ὁπαλίν.

Μία β α σ ι κ ῆ ἄ λ ῆ θ ε ι α: Μία γυναίκα ὁμορφη, με φακίδες, μένει μία γυναίκα ὁμορφη. Μία γυναίκα ὁμορφη με φακίδες, μένει πάντα ὁμορφη, μὰ ἀποκτὰ κάτι τὸ πικάντικο, πὸς τὰ νεανικά της χρόνια μὲ τὴν χαριζή, κάτι σὰ γοητεία.

Ἐπομένως, τὸ σύμπλεγμα πὸς δημιουργοῦν σὲ πολλές κοπέλλες οἱ φακίδες, δὲν ἔχει λόγο νὰ ὑπάρχη.

ΠΡΟΣΟΧΗ ΣΤΗΝ ΗΛΙΟΘΕΡΑΠΕΙΑ

Ὁ ἴδιος ἥλιος, πὸς ἀποκαλύπτει τὸ καλοκαίρι τὴς φακίδες καὶ τὴς κάνει πὸς ἔντονες, μὲ τὴν ἀποτέλεση κι' ἕνα θαυμάσιο φάρμακο γι' αὐτές, τὸλάχιστον προσωρινό. Πραγματικά, μία προσεκτικὴ ἡλιοθεραπεία σὲ πρῶτο καὶ σὲ δεύτερο, ἀπλώνει πὸς γρήγορα ἀπάνω στὴν ἐπιδερμίδα ἐκεῖνο τὸ σκούρο στρώμα, πὸς τὴν κάνει ἀπόλυτα ὁμοιόμορφη καὶ οἱ φακίδες ἐξαφανίζονται.

Αὐτὸ, μὲ τὴν γίνῃ δταν πρὸκειται γιὰ ἐπιδερμίδες ὅχι πὸς λεπτές καὶ εὐαίσθητες, πὸς κατορθώνουν νὰ ἀντιμετωπίσουν, χωρὶς ζημιές, μὴ γρήγορη ἡλιοθεραπεία.

Τὸ ἀτύχημα εἶναι, ὅτι οἱ φακίδες παρουσιάζονται συνήθως σὲ γυναῖκες ξανθές ἢ κοκκινωμάλλες, πὸς ἔχουν κατὰ κανόνα, ἐπιδερμίδα πὸς λευκὴ καὶ πὸς εὐαίσθητη. Αὐτὸ, ὅμως, δὲ σημαίνει ὅτι αὐτές οἱ γυναῖκες δὲ πρέπει ν' ἀπαρνηθοῦν τὴν ἡλιοθεραπεία. Χρειάζεται μόνον νὰ ἔχουν ὑπομονή, νὰ χρησιμοποιοῦν, χωρὶς οικονομία, ἀνθελιακὲς κρέμες καὶ λάδια, μόνοντας στὸν ἥλιο μόνον γιὰ λίγα λεπτά, κατὰ τὴς πρώτες μέρες τὴς κοῦρας.

ΜΕΤΡΙΑΖΟΝΤΑΙ ΜΕ ΤΑ ΧΡΟΝΙΑ

Συχνά, οἱ φακίδες εἶναι κληρονομικὲς κι' αὐτὸ εἶναι ἕνα γεγονός, πὸς σὰς δίνει τὴ δυνατότητα νὰ διαπιστώσετε, κυττάζοντας τὴ μητέρα σας, ὅτι μὲ τὸ πέρασμα τοῦ καιροῦ οἱ φακίδες μετριάζονται καὶ τελικὸν σχεδὸν νὰ ἐξαφανιστοῦν. Ἀλλοτε, ὑπάρχουν γι' αὐτὸ καὶ ἀρκετὰ διάσημα παραδείγματα. Ἡ Τζὲν Κράουφορντ, π.χ., πὸς ἔχει ἕνα πρόσωπο γεμάτο φακίδες στὴν ἐφηβικὴ καὶ τὴ νεανικὴ ἡλικία της, τώρα δὲν ἔχει πιά χρυσόφαιους λεκέδες σὲ πρόσωπο.

Ἐκτός, ὅμως, ἀπὸ τὸ χρόνο, πὸς βοηθεῖ τὴν ὁμορφιά ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀποψὶ καὶ ἡ ἐπιμονὴ χρησιμοποιοῦν τὰν προϊόντων τοῦ μακιγιάζ καί, ἰδιαίτερα, ἡ κρέμα—βάσι, ἀποτελεῖ σχεδὸν μὴ ἀδιάκοπη κοῦρα καί, ὅπωςδήποτε, χρησιμεύει γιὰ νὰ «καμουφλάρη» θαυμάσια τὴς φακίδες, δταν δὲν εἶναι πάρα πολλές ἢ πὸς σκούρες.

ΟΙ ΛΕΚΕΔΕΣ ΣΤΑ ΧΕΡΙΑ

Οἱ λεκέδες, πὸς παρουσιάζονται στὰ χέρια τῶν

ἀτόμων με κάπως περασμένη ἡλικία, δὲ μὲ τὸν πρὸς νὰ ὁνομαστοῦν φακίδες.

Ἀλλοτε, ὑπάρχει ἡ ἐντύπωση ὅτι οἱ λεκέδες αὐτοὶ ἔχουν τὴν αἰτία τους σὲ ἄρρωστο σπῆκτι, μὰ τώρα ἔχει ἀποδειχθῇ ὅτι παρουσιάζονται καὶ σὲ άτομα, πὸς τὸ σπῆκτι τους λειτουργεῖ θαυμάσια. Οἱ λεκέδες αὐτοὶ, λοιπὸν, εἶναι λεκέδες ἡλικίας, πὸς ἀσχηματίζουν σημαντικὰ τὰ χέρια.

Μὰ, γιὰ ὅλα ὑπάρχει θεραπεία. Σήμερα, ὁ πρῶτος σὲ φαρμακεία ἐιδικὲς κρέμες, πὸς κατάρθωνται νὰ ἐξαφανίσουν πὸς γρήγορα αὐτοὺς τοὺς ἀδιάκριτους λεκέδες. Ἡ χρησιμοποίησις τὴς κρέμας πρέπει νὰ ἐπαναληφθῇ καθε μέρα καὶ καμμιὰ φορὰ χρειάζονται ἀρκετὲς βδομάδες, γιὰ νὰ φέρῃ ἱκανοποιητικὸ ἀποτέλεσμα. Ἡ κρέμα ἀπλώνεται καθε πρῶτὸ στὰ χέρια, ἀπὸ πρῶτα θάβουν πλῆθὴ καὶ στεγνώθῃ καλὰ. Στὴς πὸς σοβαρὲς περιπτώσεις, ἡ χρῆσις τὴς κρέμας πρέπει νὰ ἐπαναλαμβάνεται καὶ τὸ βράδυ, πρὶν ἀπὸ τὸν ὕπνο. Ἄν οἱ λεκέδες εἶναι λίγοι, φτάνει νὰ τοποθετηθῇ ἡ κρέμα μόνον πᾶνω σ' αὐτοὺς, γιὰτὶ αὐτὲς οἱ κρέμες ἔχουν τὴν ἰδιότητα νὰ σκληραίνουν τὴν ἐπιδερμίδα. Γι' αὐτὸ, θάνα καλὸ, δταν θάχη ἀπορροφηθῇ ἡ θεραπευτικὴ κρέμα, νὰ χρησιμοποιοῦνται στὰ χέρια μὴ θεραπευτικὴ κρέμα, πλῆθος σὲ λαολίνη. Ἡ ἐπιτυχία τὴς κοῦρας εἶναι βεβαίως. Πὸς χρήσιμος εἶναι καὶ ὁ ἐσωτερικὸς κοῦρας με βιταμίνη C καὶ βιταμίνη P.P.

ΤΟ ΠΗΛΙΝΓΚ

Τὸ πηλινγκ, θεωρεῖται ἕνα ἀπὸ τὰ πὸς ἀποτελεσματικὰ συστήματα γιὰ τὸ «σβύσιμο» τῶν φακίδων, γιὰτὶ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀφαιρῇ τὴν πρῶτα στρώματα τὴς ἐπιδερμίδας. Εἶναι, μὰ ἄλλα λόγια, ἕνα ξεφλούδισμα τὴς ἐπιδερμίδας.

Τὸ πηλινγκ, εἶναι δυνατό νὰ πραγματοποιηθῇ ἢ με ὑπεριώδεις ἀκτίνες ἢ με χημικὲς οὐσίες. Συχνὰ τὸ πηλινγκ γίνεται ἀρκετὰ ζωρὸ, ἀλλὰ τοπικὸ, καὶ οἱ λεκέδες ἀφαιροῦνται ἕνας ἕνας μ' ἕνα ἐιδικὸ ὑγρὸ. Ἐνα ἄλλο σύστημα εἶναι τὸ «ρόμπινγκ». Ὁ ἀγγλικὸς αὐτὸς ὁρος μὲ τὸν ἀποδοθῇ στὰ ἑλληνικά με τὴν «πρόστριψι». Μὲ τὸ σύστημα αὐτὸ, οἱ ζώνες πὸς εἶναι σκεπασμένες με φακίδες, ὑποβάλλονται στὴν ἀκόλουθη κοῦρα: Τοποθετεῖται ἀπάνω τους ἕνα ταμπὸν ἀπὸ καουτσούκ πὸς, με μὴ ἡλεκτρικὴ σύνδεσι, γυρίζεται με μεγάλη ταχύτητα, κάνοντας τὴν ἰδια ἐνέργεια, πὸς κάνει ἡ γόμα πᾶνω στὸ χαρτί, δηλαδὴ «σβύνοντας» τὸ ἀνώτερο στρώμα τὴς ἐπιδερμίδας, ὅπου παρουσιάζονται οἱ φακίδες.

Στὰ ἱστυτιοῦτα καλλονὴς τὸ «ρόμπινγκ» ἀκολουθεῖται ἀπὸ τὸ πηλινγκ, πὸς βρίσκοντας τὴν ἐπιδερμίδα ἔτσι προετοιμασμένη, ἀφαιρῇ εὐκολότερα τὴς κηλίδες.

Ἀλλὰ, πὸς ἐνεργητικὰ συστήματα, πὸς χρησιμοποιοῦνται γιὰ τὴς ἐπιδερμίδες ἀπάνω στὴς ὁποῖες ἡ ἀκμή ἔχει ἀφίσει ἀνεξίτηλα σημάδια, δὲ θεωροῦνται κατὰλληλα γιὰ τὴς φακίδες, οὔτε καὶ στὴς περιπτώσεις πὸς εἶναι πὸς πυκνὲς καὶ ἔντονες.

ΔΙΑΤΗΡΗΜΕΝΑ φρούτα

Γιὰ νὰ τὰ ἔχετε καὶ τὸ χειμῶνα

Τὸ καλοκαίρι, πὸς ὑπάρχουν πολλὰ φρούτα, μὲ τὴν ἔχετε καὶ νὰ τὰ διατηρήσετε γιὰ τὸ χειμῶνα. Οἱ μέθοδοι πὸς θὰ μεταχειρισθῇτε, εἶναι ἀπλές, εὐκόλες καὶ λυγροδάπανες.

Μ ἡ λ α : Τὰ ξεφλουδίζετε. Ἀφαιρεῖτε με τὸ ἐιδικὸ ἐργαλεῖο τὴν καρδιά τους (κοινοῦτσια, κλπ). Τὰ κόβετε σὲ φέτες. Τὴς ἀπλώνετε σὲ μὴ λαμαρίνα, σ' ἕνα στρώμα μόνον (ὅχι δηλαδὴ τὴ μὴ πᾶνω στὴν ἄλλη) καὶ τὴς βάθετε σὲ φούρνο, πὸς δὲν πρέπει νὰ εἶναι πὸς ζεστός.

Τὴς ἀφίνετε ἐκεῖ μέσα ἐπὶ ὅρες ὀκτώλες. ἔτσι ὥστε, με τὴν μετρία θερμότητα του, νὰ μὴν ψηθοῦν, ἀλλὰ νὰ χάσουν τὸ περισσότερο νερὸ τους, νὰ στεγνώσουν. Ὅσοι τὴς ἀπλώνετε στὸν ἥλιο τρεῖς-τέσσερες μέρες, ἀρκετοὶ μὲν πᾶνω σὲ σανίδες, ἢ σὲ ψάβες καὶ σκεπασμένες μ' ἕνα τοιλάκι, γιὰ προφύλαξι ἀπ' τὴς σκόνες, τὴς μύγες, κλπ. Τὸ βράδυ, τὴς παῖνετε μέσα σὲ σῆτι.

Ὅταν ξεραθοῦν τελείως, τὴς φυλάτε σὲ κουτί ἢ σακούλες. Ἀ χ λ α ῖ α : Τὰ διαλέγετε ὅχι πὸς ὥριμα, μετρία μεγέθους καὶ ὅσο τὸ δυνατόν πὸς ἴσα μετὰ τὸν τους. Ἄν πρὸκειται νὰ τὰ διατηρήσετε ὀκτώλες, δὲ θὰ τὰ καθαρίζετε. Μπορεῖτε μόνον νὰ τὰ κόψετε στὴ μέση.

Τὰ ἀπλώνετε πᾶνω σὲ σανίδες, ἢ καλλίτερα σὲ «καλαμιτέες», καὶ τὰ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο. Τὰ γνωρίζετε καθημερινῶς κι' ἀπὸ τὴς δυὸ μεριές. Ὅταν, σὲ ἑφτά-ὀχτὸ μέρες, ἔχουν ξεραθῇ πᾶ καλὰ, τὰ βάθετε λίγο σὲ μέτριο φούρνο.

Ἄν εἶναι ἐντελὲς ἀγορὰ, πεσμένα ἀπ' τὰ δέντρα, τὰ καθαρίζετε, τὰ κόβετε σὲ φέτες, τὰ ὀρίζετε σὲ βραστὸ νερὸ καὶ τ' ἀφίνετε 20 λεπτά γιὰ νὰ χάσουν τὴν στρώμα τους. Ὅσοι τὰ φροντίζετε, με τὸν ἴδιο τρόπο πὸς ὑποδείξαμε πὸς πᾶνω γιὰ τὰ μήλα, καὶ τὰ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ ξεραθοῦν ἐντελῶς.

Ἐπίσης, τὰ ἀλλοῖα μὲ τὴν νὰ διατηρηθοῦν κομμένα σὲ φέτες, ὅπως τὰ μήλα. Ἀ μ α σ κ η ν α : Πρέπει νὰ εἶναι μεγάλα καὶ ὅχι ὑπερβολικὰ ὥριμα. Τὰ βουτᾶτε σὲ νερὸ πὸς βοάει, λίγα-λίγα, ἀφίνοντας τα ὥς δταν ἀνεβθοῦν στὴν ἐπιφάνεια καὶ σκάσι ἢ φλοῦδα τους. Τὰ βγάδετε ὅσοι ἀπ' τὸ νερὸ, με μὴ τριμητὴ κοινά, τὰ ἀπλώνετε πᾶνω σὲ σανίδες καὶ τὰ ἀφίνετε μερικὲς μέρες στὸν ἥλιο, γυρίζοντας τα καθε τόσο.

Ὅταν ξεραθοῦν τελείως, τὰ βάθετε μέσα σὲ σακούλες καὶ τὰ φυλάτε σὲ μέτρο στεγνόν.

Σ ῖ κ α : Πρέπει νὰ εἶναι πὸς ὥριμα, τόσο πὸς νὰ ἔχη σκάσι ἢ φλοῦδα τους σὲ πολλὰ σημεία. Δίχως νὰ τὰ ξεφλουδίζετε, τὰ ἀνολίγετε στὴ μέση με τὸ χεῖρ, προσέχοντας ὅμως ὥστε τὰ δυὸ κομμάτια νὰ μὴ χωριστοῦν τελείως, ἀλλὰ νὰ μείνουν ἐνωμένα μετὰ τὸν μετὰ τὸ κοτσάνι.

Τὰ ἐκθέτετε στὸν ἥλιο, πᾶνω σὲ καλαμιτέες, γυρίζοντας τα καθε μέρα, γιὰ νὰ ξεραθοῦν τελείως. Ὅσοι τὰ κλείνετε, πᾶνω στὴ μέση με τὸ χεῖρ, τὰ βάθετε λίγα-λίγα μέσα, σ' ἕνα σωροῦν καὶ τὰ βουτᾶτε ἐπὶ ἕνα λεπτὸ τὴς ὥρας σὲ νερὸ πὸς βοάει. Κατόν τὰ ἀφίνετε πᾶλι στὸν ἥλιο, γιὰ νὰ στεγνώσουν καλὰ.

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

Ἀπὸ σὰς ἐξαρτᾶται...

- Νὰ εἴστε, καὶ τὴς πὸς δύσκολες ἡμέρες τοῦ μηνὸς ΕΥΚΙΝΗΤΗ-ΚΕΦΑΤΗ-ΗΡΕΜΗ
- Νὰ χαίρεστε, καθε ἐκδήλωσις τὴς ζωῆς με ΑΣΦΑΛΕΙΑ-ΑΝΕΣΗ-ΚΑΘΑΡΙΟΤΗΤΑ

ΠΡΩΤΟΤΥΠΕΣ ΠΕΤΣΕΤΕΣ ΥΓΕΙΑΣ

Velux

μποτισμένες με τὴν ἀντισημειωτικὴ σύνδεσι ANIL X 39.

- ΜΕΓΙΣΤΗΣ ΑΠΟΡΡΟΦΗΤΙΚΟΤΗΤΟΣ.
- ΚΑΤΑΡΓΟΥΝ ΚΑΘΕ ΚΑΚΟΣΜΙΑ.
- ΕΝΤΕΛΩΣ ΑΔΙΟΡΑΤΕΣ (εἰδικὸ σχῆμα).

Ἐνα ἐπιστημονικὸν προϊόν στὴν ὑπηρεσία τὴς γυναικείας ὑγιεινῆς.

- ΤΥΠΟΣ REGULAR ΔΡΧ. 12.50 (Κανονικὴς ἀπορροφητικότητος)
- ΤΥΠΟΣ SUPER ΔΡΧ. 15.00 (Ἐνισχυμένης ἀπορροφητικότητος)

Κάτι πὸς δὲν λείπει ἀπὸ τὴν τῶντα καμμιὰς Εὐρωπαϊκῆς SLIPS PERIODIQUE Velux (εἰδικὸν νάυλον σλιν) Ἀπομόνους- Ἀσφάλεια-Καθαριότης

ΑΠΟΚΛ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΕΙΑ ΕΛΛΑΔΟΣ ISAEV - Χ. ΤΟΥΤΣΙΑΡΙΑΝΗΣ ΣΩΚΡΑΤΟΥΣ 40 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 523.063

1. Ν τ ὀ ρ ι ε ς Ν τ α ῖ η: Χρυσόξανθη. Οἱ φακίδες; Ἐνα ἑλαφρὸ «σκόνημα» πᾶνω στὴ μνη. 2. ζ ῖ ρ λ ε ῦ Μ ἂ κ Δ ῖ η ν: Φακίδες τὸν- μένες σὲ πρόσωπο καὶ στὰ μπράτσα. 3. Κ ἂ ρ λ α Γ κ ρ α β ῖ ν α: Δὲν κάνει τίποτα, γιὰ νὰ τὴς σβύσῃ στὴν ὁδόν. 4. Ρ ῖ τ α Π ἂ β ὀ ν ε: Οἱ πὸς χαριτωμένες φακίδες τὴς ἱταλικῆς τηλεοράσεως. 5. Κ α τ ε ρ ῖ ν Χ ῖ μ π ο ρ ν: Οἱ πὸς διάσημες φακίδες τοῦ Χόλλυγουντ.

Η ΑΕΡΟΦΑΓΙΑ δεν είναι ασθένεια

Προκαλεί, όμως, σοβαρώτατες ενοχλήσεις

ΟΛΟΙ οι άνθρωποι καταπίνουν αέρα. Αυτός ο αέρας συγκεντρώνεται στο ανώτερο τμήμα του στομάχου και, με την πίεση που εξασκεί, διευκολύνει την πέψη των τροφών. Σε μερικές περιπτώσεις, όμως, η συγκέντρωση του αέρα είναι πολύ μεγάλη. Το διαφραγμα ώθείται τότε προς τα επάνω. Στις περιπτώσεις αυτές, μιλάμε για παθολογική αεροφαγία, που, δυστυχώς, είναι πολύ συχνή στις ημέρες μας.

Ο αέρας, που συγκεντρώνεται στο στομάχι, προκαλεί διάφορες διαταραχές, που είναι κάποτε σοβαρές: πόνους νευραλγικούς, θωρακικούς και γαστρικούς, άσπνευστική ανεπάρκεια, κρίσεις ψευδοστηθάγχης, παλμούς, λιποθυμικές καταστάσεις, αρτηριακή υπέρταση, έμετους, κολλικούς, κλπ. Γι' αυτό, κι' ο πλέον έμπειρος γιατρός, μπορεί να παραπλανηθεί.

Αναφέρεται η περίπτωση ενός ασθενούς, που τον νόμιζαν για καρδιακό και που λίγο έλειψε να πεθάνει από μια οξυγόνου κρίση αεροφαγίας.

Η αεροφαγία είναι πιο συχνή στις γυναίκες. Διάφορες αιτίες μπορεί να την προκαλέσουν. Οι κυριώτερες απ' αυτές, είναι:

α) Διάφορα εμψόδια, που δυσχεραίνουν την άσπνευση: εμφύση της μύτης, υπερτροφία ή λοξέυση των χονδρών, εκδυσπνέσεις, χρόνιες ρινοφαρυγγίτιδες, κλπ.

β) Η υπερεκκριτική σιέλου, με αποτέλεσμα τον έρεθισμό της γλώσσας ή του ουρανίσκου.

γ) Διάφορες παθήσεις των δοντιών. Επίσης η κακή εφαρμογή μιας οδοντοστοιχίας.

δ) Η δυσπείψια. Αεροφαγία προκαλεί επίσης και η πτώση του στομάχου.

ε) Οι νευρικοί σπασμοί. Κατά κανόνα, όλοι οι πάσχοντες από αεροφαγία, είναι άτομα εξαιρετικά νευρικά.

στ') Η χρόνια σκωληκοειδίτις, ή διαφραγματική κήλη, διάφορες παθήσεις του στομάχου (έλκος, γαστρίτις), ή χρόνια χολοκυστίτις, ή χρόνια αλγία κλπ., μπορούν επίσης να προκαλέσουν αεροφαγία.

ζ) Η αεροφαγία εμφανίζεται πολλές φορές ως αλλεργική αντίδραση, σε άτομα, που είναι ιδιαίτερα ευαίσθητα στις βιοχημικές και φαρμακευτικές οσμείς ή, ακόμη στις οσμείς της κουζίνας, καθώς και σ' ώρισμα δύνατά άρωματά.

Η αεροφαγία παρουσιάζεται σε μερικές περιπτώσεις με τη μορφή αεροκολιτίδας, όποτε ο αέρας συγκεντρώνεται στο παχύ έντερο και προκαλεί μετεωρισμούς, πόνους στην κοιλιά, βάρος στο κεφάλι, υπνηλία, κλπ.

Για την καταπολέμηση της αεροφαγίας προτάθηκαν διάφορα μέσα. Σημαντική θέση ανάμεσα σ' αυτά κατέχει η ειδική γυμναστική, που συνίσταται στην ακόλουθη άσκηση:

Πρώτος χρόνος: Θα βγάλετε άργα

τον αέρα, που έχετε μέσα σας, σιγώντας τα χείλη σας σ' ένα έπικροτο να σβύσετε ένα κερί και γέρνοντας λίγο το σώμα σας προς τα εμπρός. Διάρκεια 10 - 15 δευτερόλεπτα.

Δεύτερος χρόνος: Χωρίς ν' αλλάξετε τη στάση του σώματος, θα κλείσετε το στόμα και θα εύρνετε το θώρακα, προσέχοντας, όμως, ώστε να μην εισχωρήσει αέρας στους πνευμόνες σας.

Τρίτος χρόνος: Αφίστε τον αέρα να εισχωρήσει στους πνευμόνες σας.

Τέταρτος χρόνος: Θα βγάλετε τον αέρα από τη μύτη.

Αυτή την άσκηση θα την επαναλαμβάνετε πολλές φορές, κάθε δύο ώρες. Είναι απλή και μπορείτε να την κάνετε κατά τη διάρκεια της εργασίας σας.

Η φαρμακευτική θεραπεία της αεροφαγίας περιλαμβάνει τα ακόλουθα φάρμακα:

1) Καταπραυντικά: βρωμιούχα (εξαιρετικά αντισπασμωδικά), βαλεριάνη, γκαρντενάλ, πασιφλόρα, κρατέγκους.

2) Απολυμαντικά και απορροφητικά, όπως είναι ο άνθρακας, μόνος ή σε συνδυασμό με άλλα προϊόντα (βισμούθιο, ούροτροπίνη, κλπ.).

3) Εκχυλίσματα αλόων.

4) Ειδικά φάρμακα εναντίον της σιελόρροιας και της υπερκοιλίας του στομάχου, όπως είναι η υπελολάντονη, η άτροπίνη κλπ.

Τα καλύτερα παρασκευάσματα επιταχύνουν την έξοδο του αέρα από το στομάχι.

α) Σόδα 14 γραμ.
Φωσφορικό νάτριο 4 »
Ζάχαρη σε σκόνη ή λακτόζη 180 »
β) Σόδα 16 γραμ.
Κιτρικό νάτριο 4 »
Ζάχαρη σε σκόνη ή λακτόζη 180 »

Μία κουταλιά του καφέ μέσα σε ζεστό νερό ή αφέψημα, μεταξύ των γευμάτων.

Εναντίον της αεροκολιτίδας δίνει πολύ καλά αποτελέσματα ένα καινούριο φάρμακο, ή μεθιλο-πολυβιολόνη. Οι εστέρες κομπρέσσες, έξ' άλλου, ανακουφίζουν από τους μετεωρισμούς.

Ο Γάλλος στομαχολόγος, δόκτωρ Λεόν Μενπιτσι, που η αεροφαγία φάρμακα σε περι-υπερέκκριση του στομάχου ή του δωδεκαδακτύλου (αερογαστρίτις).

Κατά της υπερεκρίσεως του στομάχου:

Ανθρακικό βισμούθιο 20 γραμ.
Ανθρακικό ασβέστιο 3 »

Μία κουταλιά της σούπας, μεταξύ των γευμάτων.

Κατά της υπερεκρίσεως του δωδεκαδακτύλου:

Σόδα 2 γραμ. 25
Φωσφορικό νάτριο 3 »

Μία κουταλιά της σούπας, μεταξύ των γευμάτων.

Η δίαιτα παίζει επίσης σημαντικό ρόλο. Οι πάσχοντες από αεροφαγία πρέπει ν' αποφεύγουν τα ξερά φασιόλια, τα ζυμαρικά, το νόστιμο, τον καφέ, το καπνισμένο, το ολ-ορικό, τα αφρώδη ποτά, το αλκοόλ.

Μία απαραίτητη προϋπόθεση είναι, ότι ο ασθενής δεν πρέπει να πίνει κατά τη διάρκεια του φαγητού. Στο τέλος του φαγητού, όμως, μπορεί να πιει ένα ποτήρι νερό ή λίγο κρασί.

Σημαντικό ρόλο παίζει επίσης η μάσηση των τροφών. Συνιστάται επίσης η μάσηση των τροφών. Συνιστάται επίσης η μάσηση των τροφών. Συνιστάται επίσης η μάσηση των τροφών.

Α) Στομάχι ανθρώπου, που πάσχει από αεροφαγία. Ο αέρας που βρίσκεται στο ανώτερο τμήμα του αναστηνώνει το διαφραγμα και συμπιέζει το κατώτερο μέρος της καρδιάς. 1) Κλείδες. 2) Καρδιά. 3) Διαφραγμα. 4) Πλευρές. 5) Αριστερή θωρακική κοιλότητα. 6) Αέρας στο ανώτερο τμήμα του στομάχου. 7) Στομάχι. Β) Συγκέντρωση αέρος, στο παχύ έντερο (αεροκολιτίς). 1) Κλείδες. 2) Καρδιά. 3) Διαφραγμα. 4) Θάλαμος αέρος μέσα στο στομάχι. 5) Άκρον του ήπατος. 6) Λαγονικό όσφυ. 7) Ομφαλός. 8) Παχύ έντερον. 9) Σπληνική γωνία του παχέος εντέρου διωγμένη λόγω της παρουσίας αέρος. 10) Αριστερά θωρακική κοιλότητα. Γ) Θώραξ γυναίκας, που παρουσιάζει πτώση του στομάχου. Ο αέρας, που βρίσκεται στο ανώτερο τμήμα του αναστηνώνει το διαφραγμα και συμπιέζει την καρδιά. 1) Κλείδες. 2) Καρδιά. 3) Πνεύμων. 4) Διαφραγμα. 5) Θάλαμος αέρος. 6) Στόμαχος. 7) Λαγονικό όσφυ. 8) Ομφαλός.

ΣΠΙΤΙ μέ κήπο

Ο ΘΕΟΥΣ, άλλους τούς έκανε εξυπνους κι' άλλους κουτούς. Έγω προσωπικά, ποτε δε μπόρεσα να καταλάβω γιατί και για ποια αιτία τις κάνει αυτές τις εξαιρέσεις. Και το λέω αυτό, γιατί έμενα, όχι μόνο δε μ' έκανε εξυπνο, αλλά αντίθετα ευαλα και τη φημη πολύ μεγαλου κοροισου. Κι' όχι να το παινεντα, αλλά σ' αυτό το ζήτημα, στο κοροιδιλικι μου, δηλαδή, συμφωνουν οι πάντες. Γνωστοί, φίλοι και συγγενείς. Και μεχρι τώρα, έχω κάνει πολλές βλακειες. Η μεγαλειτερη βλακεια μου, όμως, είναι, που παντρευτηκα τη Ριρη. Τον καιρο που τη γνώρισα, είχε δυο φουσανακια. Τώρα, έχει 22 και με βρίζει κι' από πάνω.

— Τ' ήθελα και σε πήρα; μουρμουρίζει κάθε τόσο. Τί κατάλαβα;
— Σ' αόκησα;...
— Δεν έχω ένα φουστάνι να βγώ έξω!
— Δυσ είχες τον καιρό, που σε γνώρισα. Έκτος, βέβαια, αν κάνω λάθος...
— Δυσ είχα, αλλά κανανε για 102!...
— Άρα τώρα που έχεις 22, σου χρωστάω τα υπόλοιπα...
— Σα δε ντρέπεσαι! φωνάζει η Ριρή.

Αυτά, περίπου, είναι ο καθημερινός διάλογος με τη Ριρή μου και μ' όλο που είμαι υπομονετικός άνθρωπος, πολλές φορές αισθανομαι την ανάγκη να δαλκώσω καρκελές, τραπέζια, καταρράδες και πολλά άλλα είδη οικιακής χρήσεως.

Κατά τ' άλλα, περνάω πολύ ώρα. Ξεχασα να σάς πω ακόμη, ότι τον καιρό, που παντρευτηκα, μου δώσανε για προίκα ένα ζυνητήρι, που, όπως μου εξήγησε η πεθερά μου, είναι πολύ χρήσιμο για κάθε σπίτι.

— Νικολάκη μου, είπε, το ζυνητήρι είναι το άλφα και το ωμέγα για κάθε σπίτι.
— Δηλαδή, ρώτησα γεμάτος σεβασμό.
— Δηλαδή, παιδί μου Νικολάκη, αν σου δώσω για προίκα σπίτι, λεφτά και έπιπλα, κάνω μία τρύπα στο νερό.
— Γιατί;
— Γιατί, τα έπιπλα μία ημέρα θα χαλάσουν. Τα λεφτά θα φαγωθούν και το σπίτι, όσο γερό κι' αν είναι, θα γκρεμιστεί. Νά γιατί σου δίνω το ζυνητήρι...
— Για να με θυμάνη;
— Ακριβώς, παιδί μου Νικολάκη! Θα σε θυμάνη, θα πηγαίνει στη δουλειά σου, θα κερδίζει χρήματα και θα τα φτιάχνει όλα μόνος σου, για να μη βρεθεί κανένας να σου πει ότι σου δώσε. Τι τις θέλεις τις υποχρεώσεις, Νικολάκη μου;
— Αυτό να μου πείτε...
— Μπράβο, παιδί μου Νικολάκη...
— Και θα μου μείνι και τ'άμπα ή γυναίκα!...
— Μπράβο, Νικολάκη μου!

Συγκινήθηκα τόσο πολύ απ' τα σοφά λόγια της πεθερας μου, που μούρβε λιγούρα. Έτσι πήρα το ζυνητήρι, έγινε ο γάμος κι' από τότε, μόλις χτύπησε πετάγεται απάνω μου μούλαρι και γροαλή για τη δουλειά. Κι' επειδή δε θέλω να μου πη άλλος ότι με βρήθησε, άγορασά μόνος μου, που γι' αυτό πληρώνα μνηστιαώς 1500 δρχ. Η Ριρή, βέβαια, δεν το βρίσκει το γούστο της και επιθυμεί ακόμη μεγαλύτερο και μοντέρνο. Κι' επειδή, πολλές φορές, ξεχειλίζω σ' νεροπότρη, της τα λέω απ' την καλή:

— Βρε παιδάκι μου, τί έχεις και γκρινιάζεις με το σπίτι; Ξέχασες ότι μένατε πέντε σ' ένα δωμάτιο;
— Μπρά, έτσι λές;
— Έτσι θυμάμαι! Έσύ μία, ή μάνα σου δύο, ο αδερφός σου ο μουρλός, που γυρίζει όλη την ημέρα με το μοτοσάκ τρέις και δυο οι αδερφές σου οι μεγαλειτερες, που σ' σακατεύανε στο ζυ-λο, όταν τους βούταγες την πούντρα, μας κά-νον το όλον πέντε. Νοιάζω;
— Άρχισες πάλι τις βλακειες! φωνάζει η Ριρή. Ένα δωμάτιο ήτανε, αλλά τί δωμάτιο!
— Έσταξέ κι' άλλες!
— Καλέ τί λές; Στο κάτω-κάτω, βάχαμε το κουβαδάκι από κάτω και τα μαζεύαμε τα νερά!
— Αυτό να μου πής...
— Και είχε και κήπο. Όχι, όπως είμαστε έ-δω, χωρίς κήπο! Τί να τα κάνω τα μπλοκόνια και τα λουτρά, όταν δεν έχω κήπο;
— Αυτό το πρόβλημα για τον κήπο έγινε καύ-μους σωστός για τη Ριρή. Επειδή όμως είχα βο-λευτή στο διαμερισμάκι αυτό, την άφισα να μιλήσει στο βρόντο. Κύλησε ύστερα ο καιρός, κι' όταν απέχθησα ένα γυιό, μαζεύτηκαν οι συγγε-νείς της Ριρης στην κλινική, για να μου ευχη-νεί της Ριρης στην κλινική, για να μου ευχη-θούν. Ο αδερφός της ο μουρλός ήρθε πρώτος και καλύτερος και χάρισε τόσο πολύ, που ήθε-λε να το σηκώση απ' την κούνια, για να το πάη βόλτα με το μοτοσάκ. Ευτυχώς που τον έκουσε

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ο γιατρός και τον πέταξε έξω από την κλινική, ως επικίνδυνο. Τέλος πάντων, πέρασε κι' αυτό, γλύτωσε το πιστόρι της βόλτα με το μοτοσα-κ και γυρίσαμε στο σπίτι μας. Από τότε ο-μως το ζήτημα του σπιτιού με τον κήπο έγινε το καθημερινό θέμα ανάμεσα στη Ριρή και σε μένα:

— Νίκο μου, το παιδί, δε μπορεί να μεγαλώ-ση μέσα στο διαμερίσμα. Το παιδί θέλει κήπο!
— Και πού το ξέρεις; Άρχισε να μιλάει.
— Αυτό που σου λέω! Τα παιδιά, που μεγα-λάνουν σε διαμερίσματα, γίνονται νευρικά. Και τότε, ο αδερφός σου, που μεγάλωσε με κήπο, πώς έγινε βεσπάλτσος;
— Μαρέ, δε με παρτάς με τις βλακειες σου; κάνει η Ριρή. Μακάρα να έμοιαζες, έστω και στο νυχάκι, τού αδερφού μου.
— Γιατί, επειδή δεν έχω μοτοσάκ!
— Επειδή δεν ξέρεις τί σου γίνεται! Πάει, τελείωσε! Θα βρούμε σπίτι με κήπο. Από αυ-ριο κι' άλλες, θα ψάξω για σπίτι.
— Κι' από τότε, έβαζε το παιδί στο καρρότσι κι' έπαιρνε σάβανα στους δρόμους.

★

Υστερα από δυο μήνες, αφού δεν άφισε δρό-μο για δρόμο και συνοικία για συνοικία, γυρί-σε, επί τέλους, καταχαρούμενη.

— Νίκο μου, βρήκα σπίτι!
— Πού;
— Δεν το είδα ακόμα.
— Τότε;
— Η φίλη μου ή Άννα, που μένει στο Φάλη-ρο, βρήκε ένα διπλοκατοικία μούρλια. Νοικιάζε-ται το ισόγειο.
— Πόσο;
— Δεν ξέρω. Πάντως η Άννα μου είπε ότι βλέπει το ενοικιαστήριο εδώ κι' ένα χρόνο κι' ότι είναι ένα περίφημο σπίτι.
— Μα αφού είναι περίφημο, ποιος ο λόγος να μνήν ενοικιαστού ένα χρόνο;
— Δεν ξέρω, είπε η Ριρή. Το απόγευμα κι' ο-λας θ' αφοσιώσω το παιδί στη μαμά και θα πά-με. Συμφωνώ;
— Συμφωνώ!...

★

Ξεκινήσαμε κατά τις έφτά κι' όταν φτάσαμε στο Φάληρο, καταμαγευτήκαμε η Ριρή.

— Νά, αυτή είναι περιοχή, είπε. Μόνο εδώ μεγαλώνουν ελεύθερα τα παιδιά κι' όχι σ' εκεί-να τα διαμερίσματα, που μοιάζουν με κλουβιά! Έβαλε το γατάκι, που της είχε σημειώσει η Άννα τη διευθυνση και σε δέκα λεπτά βρήκα-με έξω απ' το σπίτι με το ενοικιαστήριο. Η πόρτα ήτανε κλειδωμένη κι' επιπλέον, ανάμεσα στα κάγκελλα της, υπήρχε μια χοντρή αλυσίδα με λουκέτο. Στη δεξιά κολώνα της πόρτας υ-πήρχαν δυο κουδούνια. Το ένα για το άπλω σπι-τι, και το άλλο για το ισόγειο, που νοικιαζό-τανε. Η Ριρή, άρχισε να το θαυμάζει προκατα-βολικά:

— Πώς σου φαίνεται; με ρώτησε. Δεν είναι θαύμα;
— Καλό φαίνεται, αλλά δε βλέπω ψυχή.
— Δεν έχει σημασία. Το πολύ-πολύ να ξα-ναρθούμε, αν δεν είναι κανένας εδώ. Για χτύπα το κουδούνι.
Χτύπησα, αλλά τίποτα. Στο δεύτερο κουδου-νισμό, άκουσαμε γαυγίσματα.
— Φαίνεται πως έχουν σκυλό, είπε η Ριρή.
— Άς χτυπήσουμε ακόμη μία φορά.
Ξαναχτύπησα το κουδούνι, δυναμώσαν τα γαυ-γίσματα κι' άπάνω, που ετοιμαζόμαστε να φύ-γουμε, άνοιξε η πόρτα και έμοιασθηκε ένας ή-λικιωμένος κύριος μέχρι δυο μέτρα.
— Τι θέλετε; ρώτησε.
— Νά δούμε το σπίτι, είπε η Ριρή. Δεν το νοικιάζετε;
— Μας κτύπατε απ' την κορφή ως τα νύχια, μας ξανακτύπατε, σούφρασε τη μύτη του και τα χεί-λη του και είπε:
— 2000 δραχμές το μήνα...
Χαμογέλασε η Ριρή.
— Καλά, δεν έχει σημασία το ποσό! Έμεις θέλουμε να το δούμε.
Ξανασούφρασε τα χείλη του και τη μύτη του ο αναυαλισμένος κύριος και πήρε δρόμο.
— Μια στιγμή να φέρω τα κλειδιά, είπε.
Ξαναβήκε τις σκάλες με το πάσο του και σε πέντε λεπτά ξανακατέβηκε με μια άμορφη κλει-διά. Και μέχρι να βρή τα κλειδιά για το λου-κέτο και την πόρτα, μούγγριζε σά βόδι:
— Βρε πού να πάρη και να σηκώση μουρμού-ριζε. Όλο τα μπτερώνα τα ρημάδια!...
— Άνοιξε, έπί τέλους, την πόρτα, αλλά μόλις μπήκαμε, μας σταμάτησε.
— Προσοχή, είπε. Θα πατάτε μόνο στα πλα-κάκια. Δεξιά κι' αριστερά από τα πλακάκια, στο χώμα, έχω φυτέψει.
— Μείνετε ήσυχος, είπε η Ριρή.
Μπήκαμε στη γραμμή, μπρος αυτές, πίσω έ-μεις κι' από πλακάκι σε πλακάκι, πέρασαμε τον κήπο και σταματήσαμε στην πόρτα του ισογεί-ου. Εκεί σταμάτησε, γύρισε, έριξε μία ματιά για να βεβαιωθεί ότι δεν του κάναμε καμιά ζα-

βολιά, ένοιξε την πόρτα και είπε:

— Αυτό είναι! 2000 το μήνα!

Αυτή τη φορά, μπήκε τελευταίος. Πρώτη η Ριρή, δεύτερος εγώ και τρίτος ο άνακαλλισμένος κύριος. Άνοιξε και τα παράθυρα για να μπή το φως και να το θαυμάσουμε περισσότερο και η επιθεώρησι άρχισε. Ένα χαλ μεγάλο, δυο δωμάτια ευρύχωρες κλινίδες, κουζίνα κλουδάκι και λουτρό κανονικό.

— Λοιπόν, με ρώτησε. Πώς σας φαίνεται;

— Οραιο σπιτάκι, είπα.

— Σπιτάρας, θέλετε να πητε.

— Έστο, σπιτάρα, είπα. Είναι βολικό...

— Μορέ τί βολικό, μούγγρισε. Αυτό είναι μούρλια!

Κουνοσε την άρμαβιά με τα κλειδιά του έκνευρισμένος και πήγαινε πέρα - δάδε. Στο τέλος ήρθε και η Ριρή, απ' την κουζίνα.

— Λοιπόν, κυρία μου; τη ρώτησε.

— Ευχάριστο στίτι, είπε η Ριρή. Δικό σας είναι;

— Άμ' ποίανού είναι; Του γείτονου;

— Με συγχωρήτε. Και πόσα ζητάτε;

— Πάλι θα τα λέμε; Δυο χιλιάδες. Αυτό το στίτι μου το ζητήσατε πολλοί, αλλά δεν το έδωσα. Μέχρι τον περασμένο χρόνο ζητούσα 2500, αλλά το βρίσκανε ακριβό! Εφέτος το κατέβασα στις 2000. Μη μου πείτε ότι και τώρα είναι ακριβό!

Βγήκαμε στον κήπο κι' όπως ήτανε μία τριανταφυλλιά άνθισμένη, η Ριρή έκανε έτσι και μύρισε ένα τριαντάφυλλο.

— Τα κοψίματα απαγορεύονται! είπε ο ιδιοκτήτης.

— Δεν είχα σκοπό να κόψω τίποτα, εξήγησε η Ριρή. Μόνο να μυρίσω.

— Και τα πολλά-πολλά μυρίσματα απαγορεύονται.

— Εροκατάπτε η Ριρή κι' ο ιδιοκτήτης συνεχίσε:

— Λοιπόν;

— Κατ' άρχην συμφωνούμε μία κι' άρσσει στη γυναίκα μου, είπα. Κι' όπως είπατε, είναι βολική σπιτάρα. Έχει και τον κήπο του, που είναι άφραος, προπαντός τώρα το καλοκαίρι.

— Άγριεφον τα μάτια του, μόλις άκουσε για τον κήπο.

— Ο κήπος, είναι δικός μου, είπε κοφτά. Πολλά-πολλά σούρτα - φέρτα και πολυβρόνες και έσπλες στον κήπο, δεν έχει. Θα το βάλουμε και στο συμβόλαιο. Ο κήπος είναι δικός μου...

— Βέβαια, βέβαια! άκούστηκε μία γυναίκαία φωνή. Ο κήπος είναι δικός μας...

Ξαφνικήκαμε και γυρίσαμε κατ' τη σκάλα του άπάνω σπιτιού. Στα τελευταία σκαλοπάτια στεκομανε μία γριά κυρία με ρολλά στα μαλλιά και με πυτζάμες γεμάτες φραμπιλάδες. Κατέθηκε γούστα κούστα τα σκαλοπάτια με το μπατουλάκι της και μας πλησίασε.

— Βέβαια, συνεχίσε, αυτό θα το άναφέρουμε σαφώς και στο συμβόλαιο. Διότι αν πρόκειται να συγκατοικήσουμε άρμονικά, πρέπει να ξέρετε, ότι λατρεύουμε τα άνθη τόσο εγώ, όσο και ο σύζυγός μου.

— Κι, έμεις τα λατρεύουμε! είπε η Ριρή.

Χαμογέλασε ειρωνικά η γριά κυρία.

— Καλά κάνετε, είπε. Πάντα ο κήπος είναι δικός μας και δε θα μάς άρσαν τα πολλά σούρτα - φέρτα. Έτσι, Σωκράτη μου;

— Βεβαίως! είπε ο κύριος Σωκράτης. Θα το βάλουμε και στο συμβόλαιο. Γι' αυτό, άλλωστε το δίνουμε τόσο φτηνά!

Εκείνη τη στιγμή, δεν ξέρω πώς μου ήρθε, αλλά ένοιασα την ανάγκη ν' άρπάζω τη μαγκούρα της ανάγκης ν' άρπάζω και ν' άρχισω να βαράω στα στράβα.

— Τότε να σας κάνω μία συμφέρουσα πρότασι; είπα.

— Να την άκούσουμε, είπε η κυρία.

— Να βάλουμε ένα χιλιαρικάκι άκόμα άπάνω στο νοίκι για να βγάζουμε και καμιά καρεκλίτσα στον

ΠΡΑΓΜΑΤΑ-ΝΕΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

ΜΙΑ καλλιτεχνική δίκη, ή μεγαλύτερη των τελευταίων χρόνων ίσως, πρόκειται να διεξαχθί στην Άθήνα, στις 18 Ιουνίου με κατηγορούμενο τον Μάνο Χατζηδάκη, μηνυτή το Γιώργο Μητσάκη και κυριότερο μάρτυρα κατηγορίας τον Μίση Θεοδοράκη. Αιτία της δίκης αυτής, που άναμένεται με ζωηρό ενδιαφέρον από τους καλλιτεχνικούς κύκλους και ιδίως τους κύκλους της ελαφρής μουσικής και του τραγουδιού, είναι ο γνωστός διάκος «Πασαχάλης μέσιν από την νεκρή γη», που γυρίστηκε από ελληνική εταιρία με το όνομα του Μάνου Χατζηδάκη. Στον δίσκο αυτό, όπως ισχυρίζεται στην μήνυσή του ο λαϊκός συνθέτης Γ. Μητσάκης περιλαμβάνονται λαϊκά τραγούδια Έλλήνων συνθετών, μεταξύ των οποίων και το γνωστό παλιό σουρέ του ίδιου «Φτωχό κομπολογιά μου». Κατηγορείται, ο Μητσάκης τον Χατζηδάκη για ιδιοποίηση ξένης πνευματικής ιδιοκτησίας.

ΤΟ ΕΛΑΦΡΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Νέα παραγωγή είδε το φως της εβδομάδας πού μας πέρασε, σε δίσκους, που γυρίστηκαν ή πού θα γυριστούν.

Σημειώνουμε τ' αξιολογότερα νέα ελαφρά τραγούδια:

1) «Γιά χατίρι σου». Στίχοι Β. Γκούρα, μουσική Στ. Εξαρχκου. Τραγουδάει ή Ζωή Φυτούση.

2) «Γαρφαλλία». Στίχοι Ν. Φατσέα, μουσική Ν. Γούναρη. Τραγουδάει ο Νίκος Γούναρης.

3) «Καρδιά». Από το έργο «Κολασμένος παράδεισος». Στίχοι Γ. Γιαννακοπούλου—Κ. Νικολαΐδη. Μουσική Τάχη Μωραΐδη. Τραγουδάει ή Νάντια Κωνσταντοπούλου.

4) «Η μοναξιά». Στίχοι—μουσική Θ. Μαλλιδή—Γ. Σοφού. Τραγουδάει ο Γιάννης Μάνος, και «Της άγάπης τ' άκρογαλιά». Συνθέτες και τραγουδιστές οι ίδιοι.

5) Τέσσερα τραγούδια σε στίχους και μουσική Κίμωνος Μαριζή με τους τίτλους «Εσύ», «Σάν τουλιά», «Πές μου πώς με λατρεύεις», «Μια βραδυά». Τραγουδούν και στα τέσσερα οι Μουζές.

—Αιγνός και διευθύνει την όρχηστρα ο Σ. Καμενίδης. (Σ. Σ. Τα τραγούδια αυτά αναφέρθηκαν στη στήλη σε προηγούμενο τεύχος του «Θραυρού» με δύο λάθη. Πρώτον το όνομα του συνθέτη, που τυπώθηκε από άβλεψία ως Μαριζής και δεύτερο του δημιουργού της μουσικής, που άθελά τον είχαν οίσειοποιηθί από τον Σ. Μαριζή ο Καμενίδης. Έπανορθώνουμε τις άβλεψίες αυτές).

ΤΟ ΛΑΪΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Τα ωραιότερα λαϊκά τραγούδια της εβδομάδας, που συνητοόμε στους άναγνώστες μας είναι τα παρακάτω:

1) «Καρδιά όργισμένη». «Έγώ μονάχα φταίω». Τραγουδά ή Μιμιά Καραντζή και διευθύνει την όρχηστρα ο Μ. Καμενίδης.

2) «Τό όνειρο του παιδιού». Στίχοι — μουσική Γ. Μητσάκη. Τραγουδά ο Θ. Κανακάρης και παίζουν τα μπουζούκια του Μητσάκη.

3) «Αδιάν». «Κάθε μέρα κλαίς». Στίχοι — μουσική Άνας Βασιλείου—Ν. Δαζέλιου. Τραγουδούν ο

Η Έλληνισσα τραγουδίστρια Σόφια Κόρτια έπείσχυσε προχθές από το Λονδίνο όπου έμμενίζεταν από Μπλ. Μπλ. Σί. Η καλλιτέχνις δε πορμενίει τρείς εβδομάδες κοντά στους οικείους της και κατόπιν θα φύγη πάλι για την Α. μερική, προκειμένου να έμφανισθί σε τυχερό κέντρο της Νέας Υόρκης, με το όποιον έχει κλείσει μακροχρόνιον συμβόλαιο.

Έμμι Άγγελόπουλος και ή Άννα Βασιλείου.

4) «Τό φαρμακωμένο δάχρυ» και «Τά μαύρα ξένα». Στίχοι — μουσική Γ. Λαΐκα. Τραγουδούν ή Στέφη Πάνου και ο Γ. Λούζας.

5) «Γιά το χατίρι μας παλιάς άγάπης». Στίχοι—μουσική Γ. Κόρου—Π. Άλαφούζου. Τραγουδάει ή Σοφία Κολήτση.

6) «Σε γνώρισα στη φτώχεια». «Πείσμα τούδε της μοίρας». Στίχοι —μουσική Ν. Μπαλτόπουλου. Τραγουδάει ο Μπ. Μαρκάσης.

7) «Θά γίνω χήμα» (Σειμπέζιζο). Στίχοι—μουσική Στ. Μακρινάκη. Τραγουδούν ο Σταυτής Διονυσίου και ή Βούλα Γκίκα.

ΤΟ ΔΗΜΟΤΙΚΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

1) «Μάνα μου θά κάνω τάμα» (Τσάμικο). Στίχοι — μουσική Στρατή Άταλίδη. Τραγουδάει ή Γιώτα Λύδια.

2) «Μελαχρινό» (Ήπειρώτικο σουτό). Στίχοι—μουσική Γ. Τράκη. Τραγουδάει ο ίδιος.

3) «Θέλω ν' ανέβω σε βουνό» (Τσάμικο). Τού Δ. Ζάχου. Τραγουδάει ο ίδιος.

ΞΕΝΟΙ ΔΙΣΚΟΙ

1) «Σε ζε μαστ ποτέτας» (=Πατάτες πουρέ). Τραγουδάει ο Τζόν Χολλινταΐν.

2) «Χούλυ—Γκούλυ—Μπάμπιν». Τραγουδούν οι Ντόβελς.

3) «Ζάστ ε φρέντ» (=Πραγματικός φίλος). Τραγουδάει ή Ντίκν Λή.

4) «Αιτλ μιττν πρέτν ούάν» (=Η μικρή χαϊτωμένη). Τραγουδάει ο Τέσν Χολλινταΐν.

5) «Οόδοτε μελόν μάν» (=Ο καρποζάνθρωπος). Παίζει ή όρχήστρα Σανταμαρία.

Ο ΜΟΤΣΙΚΟΦΙΛΟΣ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΥΡΙΑΚΟΣ

κήπο, για να μη μάς φάη ή κλει-σούρα!

Ο κύριος Σωκράτης γύρισε, με κούταζε καλά - καλά και κούνησε τα κλειδιά του.

— Δεν ξέρω, αν μιλάτε σοβαρά, είπα. Παντως η πρότασί σας απορριπτεται.

— Βεβαίως, συμφώνησε και ή γυναίκα του. Αν επιθυμείτε τόσο πολύ να παίρνετε αέρα, να βγαζετε μία - δυο καρεκλές στην πόρτα σας.

— Καλέ γιατί να στενοχωριώμαστε; είπε ή Ριρή. Θα πηγαίνουμε στην ταράτσα!

— Όστε και παράγγελα να τους δίνουμε, σε θά τινάζονταν τόσο πολύ και τόσο ταυτόχρονα ο κύριος Σωκράτης και ή γυναίκα του.

— Αυτό αποκλείεται! είπαμε μ' ένα στομα. Και ή ταράτσα είναι δικιά μας. Θα το βάλουμε και στο συμβόλαιο.

— Μα δεν πρόκειται να πάθω τίποτα ή ταράτσα σας, είπε συμβιβαστικά ή Ριρή. Άνεβαίνουμε μόνο για να παίρνουμε άέρα.

— Άέρα έχει κι' εδω, είπε ο κύριος Σωκράτης. Η ταράτσα είναι μόνο για ν' άπλώνετε τα ρούχα. Άπλώνετε και θα κατεβαίνετε.

— Άμσως; ρώτησε.

— Άμσως.

— Και δε θα τα μαζεύουμε τα ρούχα μας;

— Θα τα μαζεύετε και θα κατεβαίνετε.

— Μα για σταθίτε, κυρία μου. Έτσι, όπως μας τα λέτε, ο θά προλαβαίνουμε να μαζεύουμε ουτε τα μανταλάκια μας.

— Τιποτό, μ' έσ' έδωκε ο κύριος Σωκράτης. Εθ' μή και στο συμβόλαιο. Συγγενείς έχετε;

— Άμ' έχουμε. Δεν είμαστε μαγ-γούφρες!

Παιδιά έχουν οι συγγενείς σας;

— Έχουμε...

— Λοιπόν, επισκέψεις και πολλά - πολλά σούρτα - φέρτα και παιδιά στους κήπους και στην ταράτσα, απαγορεύονται. Έσείς έχετε παι-διά;

— Έχουμε ένα.

— Στο δρόμο τα παιδιά. Έδω μέσα παιχνίδια δεν έχει. Θα το βάλουμε και στο συμβόλαιο.

Ποτέ δε μπορούσα να φανταστώ πώς υπάρχουν τέτοιοι ιδιοκτήτες. Πολλά είχα άκούσει και πολλά είχα δει τα μάτια μου σ' αυτά τα χρόνια που γύριζα από στίτι σε στίτι με νοίκι. Αυτό το πράγμα, όμως, ποτέ δε μπορούσα να το φανταστώ.

— Και γιατί στο δρόμο τα παιδιά; ρώτησε. Οι 2000 δεν τα πίνουν τα παιδιά;

— Τα πίνουν, είπε ο κύριος Σωκράτης, άλλα μάς πίνουν κι' έμας τα νύερα μας. Θα το βάλουμε και στο συμβόλαιο.

Τα πάντα ήθελε να τα βάλη στο συμβόλαιο. Και, χωρίς να το καταλάβω, με πίασαν κάτι τρελλά γέλια.

Τότε θα σας βρώ, εγώ τη λύσι, είπα.

— Εγώ λέω να γίνη το έξες: Να κάτσουμε εκεί, που καθόμαστε και να περνάμε ποτέ εγώ και ποτέ ή γυναίκα μου κάθε πρώτη του μηνός και να σας δίνουμε τις 2000, επειδή είσαστε άμορφοι!

— Μπρά; είπε ο κύριος Σωκράτης. Μας ειρωνεύσατε κι' όλας; Τώρα θα ήθε! Τζάκ, Τζάκ!

Άκούμε κάτι άγριογαυίσματα από το βάθος του κήπου και βλέπουμε ένα άγριόσκυλο, που φερμαρίζει μέσα απ' τα λουλούδια. Λιθίκαμε τα γόνατά μας! Ίσα που προλάβαμε και το βάλαμε στα πόδια.

Εκείνο το άπόγευμα της θαύμασα για πρώτη φορά τη Ριρή. Ποτέ δε μπορούσα να φανταστώ ότι δε κατέφερνε να τρέξη τόσο, πολύ.

Τούλάχιστον έκαστο μέτρα μ' άφισε πίσω. Τώρα, βέβαια, χάσαμε τις γόδες της σε κάποια κουτουβάλα, που πήρε, αλλά, στο τέλος, γλυτάσαμε από το άγριόσκυλο του κυρίου Σωκράτη και της συζύγου του.

Από τότε, όμως, δε μου έσναμήσε για στίτι με κήπο.

ΜΟΝΤΕΡΝΟ ΚΟΣΜΟΠΟΛΙΤΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΒΙΚΥ ΜΠΑΟΥΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΕΧΕΙΑΣ

Η Ολίδια Μπωσάν, με τα χρήματά, που κληρονόμησε από έναν πλούσιο θείο της, ίδρυσε το «Μπαλέτο Μανχάταν», όπου συγκέντρωσε τα πιο έλκεκτά στελέχη, το Χαγκοριάν, το Μπαττόνι, το Λαζάρ και άλλους. Η Κάτι είναι ή «πρώτη μπαλαρίνα» και σημειώνει πάντα λαμπρές επιτυχίες. Άλλ' ο άντρας της, ο γιατρός Μάρσαλ, που έχει τώρα μία καθηγητική έδρα στο Πανεπιστήμιο του Πρίνστον, είναι άναποδοκίμως για τη ζωή τους.

Η Κάτι είναι άποροφρομένη όλοταλα από το χορό και μόλις βρίσκει τον καιρό να πάη κάπου - κάπου να περάσει ένα Σαββατοκύριακο με τον Μάρσαλ. Άγαπάει, ώστόσο, τον άντρα της, αλλά παρ' όλες τις προσπάθειές της, δεν κατορθώνει να λυτρωθί από το πάθος του χορού, που έχει γίνει ένα με τη ζωή της.

Ο Χαγκοριάν άποφάσισε να την χάρη χορεύουσα. Κι' ή Τζούς με τη φρεσκάδα και την έπιμυή της, είχε άναποδοκίωθί με το παραπάνω στις προσδοκίες του. Δεν είχε φτάσει άκόμη στο έλάνω μέρος της σκάλας. Άλλ' είχε άφηρεσει πολλές άλλες πίσω της...

Και τώρα ήταν βέβαιη πώς είχε φτάσει ή στιγμή για τη μεγάλη επιτυχία.

Εκείνο το πρωί, οι χορευτές ήταν συγκεντρωμένες στο χολ της αίθουσας όπου γίνονταν οι προπονήσεις. Οι μαθητρίες βρισκόταν στην αντίθετη πτέρυγα του κτιρίου. Ένα μαλέτο είναι ταυτόχρονα και σχολή. Πρέπει να βγάζει διαρκώς καινούργια ταλέντα.

Η Κάτι έδωσε το ταίμαρο της, άκούγοντας τον έξω βήχα του μασέστρου. Μ' όλο που είχαν περάσει τόσα χρόνια, άθιανόταν πάντα σαν μαθητρία μπροστά του.

— Α, μικρούλα μου, είσαι καλά; τη ρώτησε ο Μπαττόνι, έκπληκτος κι' ευτυχισμένος γιατί ξαναβρίσκει πάντα την πάλμα μπαλαρίνα στην προινή προπόνησι.

Η Κάτι έκανε μία χαϊτωμένη υπόκλησι κι' ο μασέστρου της φίλησε τα μαλλιά.

— Όλα αυτά περιλαμβάνονταν στο τιμητικό, που έμενε πάντα το ίδιο, μ' όλο που ζούσαν σε μία χώρα χωρίς καλλιτεχνική παράδοσι και χωρίς ευγένεια, όπως ή Άμερική.

Τα χρόνια είχαν μικρύνει το άνάστημα του μασέστρου. Άλλά τα μέλη του διατηρούσαν την έντιμότητα τους και τα μάτια του έλαμπαν πάντα. Ο Μπαττόνι ήταν ένα άλιθό μνημείο του παρελθόντος, που ξαναζωντανεύει τις παλιές παραδόσεις του χορού.

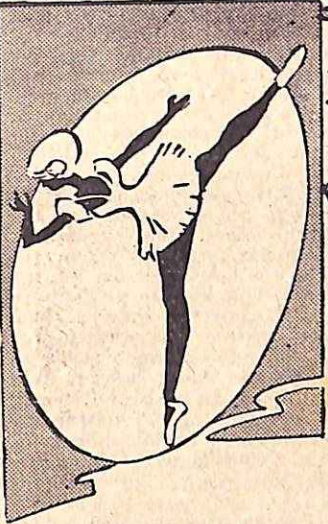
Οι χορευτρίες μπήκαν όλες στην αίθουσα και πήραν τις θέσεις τους. Η Κάτι βρισκόταν στο κέντρο. Οι άλλες έφερε με παρακολούθουν τις κινήσεις της.

— Έμπρός παιδιά μου, είπε ο μασέστρου χτυπώντας ουθμικά την παγκέτα του. Ένα... δύο...

Η Γκαμπρίλα ήθε καθιστε-ρημένη. Έδινε τρομερά και φαινόταν άροφιστη.

— Γκαμπρί, άγαπητή μου, δε νομίζεις πώς θα ήταν καλύτερο να ξεκουρασθής; της είπε ή Κάτι.

Οι δύο πόμες μπαλαρίνες έναλλάσσονταν στους ρόλους.

Η ΕΡΩΤΑ ΜΠΑΛΑΡΙΝΑ

Ο Μπαττόνι θα μπορούσε να συγχωρήσει μία μικρή καθυστέρησι στην Κάτι ή στην Γκαμπρίλα. Άλλά ποτέ στη Σπένσερ, που εμφανίζονταν πάντα άροφισμένη, φορώντας τουαλέττες του Ντιό και επιδεικνύοντας τα βιζόν της.

Ποι τ' ένοιξε τα χορήματα; Όχι, βέβαια, από το μισθό της.

— Δίνει το κακό παραδειγμα στις άλλες χορευτρίες, έλεγε ο Χαγκοριάν. Έγώ αυτές ξεφοιάζονται, αυτό το ζών εχεται εδω για να επιδεικνύη.

Άλλ' ή Σπένσερ δεν ήταν κακή χορευτρία. Κι' έπειτα, είχε τους υποστηρίχτες της στη σχολή. Οι φήμες έλεγαν ότι συνδεόταν με τον Μπαμπίλ, τον θησαυροφύλακα της σχολής και τον Τσούκ, τον άχοιπανιάντρο. Άλλά κι' ή Ολίδια Μπωσάν δεν έδλεπε με κακό ύατι αυτή την πολυτέλεια, αφού δεν την πλήρωνε ή ίδια. Το κάτω-κάτω, ή πολυτέλεια της Σπένσερ ήταν μία διαφήμισι για τη σχολή.

Ο μασέστρου έγινε καταπόρφυρος από το θυμό του και πέρασαν άρεχτά λεπτά ώσπου να ξαναβγί την ηρώμια του.

Το μάθημα συνεχίστηκε. Ο μασέστρου άφισε, τέλος, την μπαγκέτα του.

— Μπάστα ξ' έμλε γκράτσι (άρεχτά και χίλια ευχαριστώ), είπε όπως κάθε μέρα.

Οι χορευτρίες χειροκρότησαν όπως άπαίσιους το τιμητικό. Έπειτα, περνώντας κάθε μία μπροστά από το μασέστρου, υποκλίνονταν με σεβασμό και του φιλούσαν το χέρι.

Ο Μπαττόνι παρακάλεσε την Κάτι να περμένη.

— Α, να πού είμαστε μόνοι, της είπε όταν βγήκαν οι άλλες χορευτρίες. Θέλετε να μιλήσουμε για τη χθεσινή παράστασι, σαν παλαιοί φίλοι;

Ο Μπαττόνι έδιωχνε σκαιά τις

χορευτρίες που δεν του άρσαν. Άλλά για τις άλλες που τον ικανοποιούσαν γινόταν άληθινός τω-ραννος.

— Τα πράγματα δεν πήγαν καλά, άπάντησε ή Κάτι. Φταίει η

Άξελ. Δεν ήταν ποτέ στο μέρος που έφερετε... Ξέρετε, μασέστρου, ό-τι χορεύασι μία ένισχυσι από το άριστο μέρος. Το πόδι μου δεν είναι το ίδιο γερό όσο πριν από το άτύχημα. Είμαι άναγκασημένη να γέρνω περισσότερο από το δεξί μέρος. Είναι τόσο δύσκολο, λοιπόν, στον παρτεναίό μου να το θυμάται;

Ο μασέστρου κούνησε το κεφάλι του.

— Είναι περικό το κατηγορήσεις τους παρτεναίό σου, της είπε τέλος. Ο Γκορίτσι, που ο Θεός ν' άνασταφί την ψυχή του, μάς άφισε από τόσα χρόνια. Άς συνηθίσουμε, λοιπόν, στην ιδέα πώς δε θα ξαναβρούμε έναν Κοπρίν. Δε θέλω να σου μιλήσω για τα χθεσινά λάθη σου, αλλά για σένα την ίδια. Είμαι ένας γέρος δάσκαλος κι' είσαι μαθητρία μου. Είσαι μία από κείνες που με τιμούν. Έλδατε την Μίλενγια;» ρωτάω τους άνθρώπους. Κι' όταν μου άπαντούν πώς είσαι ύπεροχη, μοναδική, άνασχηκώ το κορμί μου και περπατάω σαν το φουσκομένο παγώνι. (Συνώδυνες τα λόγια του με μία χαρακτηριστική παντομίμα, που έκανε την Κάτι να χαμογελάση).

— Είπατε, λοιπόν, στον παλαιο δάσκαλό σου να σε ρωτήσει; Τι είναι κείνο που δεν πάει καλά;

— Δεν ξέρω, άπάντησε ή Κάτι. Είμαι ίσως λίγο χορευάσιμη.

— Κοιρασμένη; είπε ο μασέστρου. Έσπασε, βέβαια, μία μέρα το πόδι σου. Άλλά ποιά χορευτρία δεν έσπασε κατά τη σταδιοδρομία της κάτι; Θα σου πω εγώ τί δεν πάει καλά. Είσαι άδεια. Δεν υπάρχει πιά σεμσι στο σώμα. Τα μάλλια έσπασαν. Όταν το μαλλό είναι άδευο, δεν μπορεί κανείς να χορήγη καλά. Είναι κάτι που το παθαίνουν όλες οι χορευτρίες. Άφού λύσουν όλα τα προβλήματα της τεχνικής, παραμένουν την προσπάθειά τους κι' έμπιστεύονται άποκλειστικά στη μνήμη και στην ικανότητά τους... Σου λείπει ή φωτιά.

— Ίσως έχετε δίκιο, συμφώνησε ή Κάτι. Άς παραδεχτούμε πώς έξοφλησα. Τι πρέπει να κάνω; Ν' άποτραβήχτω;... Έχω την ηλικία;

— Άς μη μιλάμε για ηλικία, άπάντησε ο μασέστρου. Είμαι γιατί στα όγδοντα ένα μου χρόνια, γιατί ή φωτιά δεν έσβησε ποτέ μέσα μου.

— Έχετε δίκιο, ξαναείπε ή Κάτι.

— Τι θάλεγεσ τώρα αν έπαναλαμβούναμε την Γκαβέλια;

Η Κάτι σκάτησε, ξαφνικά, τον άντρα της. Άλλ' ήταν μία παροδική σκέψι. Το κάτω-κάτω, δε περίμενε.

— Είμαι έτοιμη, άπάντησε.

Ο μασέστρου ξαναπήρε τη μπαγκέτα του.

Κάνουμε μεσημέρι όταν τέλειωσαν.

Η Κάτι ήταν κατάκοπη. Τα πόδια της την πονούσαν και το στόμα της είχε ξεραθί. Άλλ' ένοιωσε καλύτερα από πριν. Έκαμε μία

«ΑΝΕΜΟΣ ΠΡΟΟΔΟΥ»

Στον σκάρτο τον αιώνα μας, που λένε όλες κι' όλοι: «ή δύναμι, στον άνθρωπο είναι το προτοράκι», «άερα» δίνουν άλλοι τους κι' άερα» παίρνουν άλλοι και διαρκώς ή πόλι μας την όβι μεταβάλλει, γιατί κατεβαφίζονται σπιτάκια και ταβέρνες και μεγαρόνες χτίζονται τορρές κι' ύπεριονότερες!

Μ' αυτήν την άκασαχτη την άεραμανία, γκρεμίζονται συνέχεια άφρα καφενεία και κάτι μπάρ άπίσανα συνήθως ξεφυτρώνουν, που σ' ένα πάγκο άόλο θαμώνες συγκεντρώνουν κι' οι βέροι καφεόβιοι έκφράζουν την όργη, γιατί στο πόδι στέκονται, λες κι' είναι... πελαργοί!

Για τον άερα» κόβονται στα χρόνια μας οι πάντες και λόγω που καλούμε ο κόσμος στις άδαντες, άφροντικά περίφημα κι' ιστορικά μας κτίρια άγρίως καταπίονται από τ'... μεσσηρία!

Κι' έτσι ο «άερας», φίλε μου, καλέ μου και σπενέ μου, την κάθε γραφικότητα την σπένει... κατ' άνέμου!

«Άερα» όλοι, σήμερα, πουλάνε κι' ά- (γοράζουν

και διόλου δε σκοτίζονται και ούτε λο- (γορίζουν, πώς θα καθούν του άστεως οί καλλο- (νές οί πλείστες

κι' απ' τα πολλά τα μέγαρα και τους (ούρανούστες, άσφυκτική κι' ή πόλι μας θα γίνη κά- (ποια μέρα

και κρά θα κάνουμε, όλοι μας, για ήλιο (καί... άερα!

ΜΙΑΤΟΣ ΓΙΟΜΑΤ

είχε μεταβάλει τη ζωή του σε κόλαση. Τώρα, όμως, ξαναβρήκε την ηρεμία του. Λατρεύει την κόρη του.

— Πού είναι επίσης τελλή για σένα, παρατήρησε η Κάτι.

— Η μικρή Γκράις; είπε ο Μάρσαλ με ζωηρότητα. Τι άνοησία! Σεχνάς ότι ως χτες ακόμη ήταν μωρό κι' ότι έτυχε πολλές φορές να της αλλάξω τα πανιά της;

— Η Κάτι του χαμογέλασε.

— Με φρονιάζει «θεία», αλλά δεν την άκουσα ποτέ να σε λέει «θεία».

— Τι σε κάνει να γελάς, Τέντ; — Είμαι ένας παράξενος τύπος, απάντησε ο Μάρσαλ. Σεχνάς τα πιο σημαντικά πράγματα της ζωής, αλλά θυμάσαι με ακρίβεια τα πιο μικρά περιστατικά. Πώς θυμήθηκες ότι η Γκράις έχει στις 18 'Απριλίου τα γενέθλιά της; Τό πράγμα είναι πολύ διασκεδαστικό.

Τον κτύπησε με έκπληξη που φανέρονε άπορία και λύπη.

— Δεν είναι τόσο παράξενο, Τέντ, απάντησε ήρεμα. Τό τηλε-γράφημα και τή Βαλερία έστειλε την ημέρα που γιορτάσαμε την 18η επέτειο των γενεθλίων της Γκράις.

ΜΙΑ ΘΛΙΒΕΡΗ ΑΝΑΜΝΗΣΗ

Η Κάτι θυμόταν τη ζεστή όση των χειρών, που παρέμενε στο σαλόνι μετά την άναχώρησή του δόκτορος Ουίλλιαμσον και της κόρης του. Όλα ήταν ήρεμα κι' όμορφα. Ο Τέντ διάβαζε ασηρομμένα την εφημερίδα του κι' η Κάτι, ξαπλωμένη πάνω στον τάπητα, πλάι στο τζάκι, μασσούλε μερικά θούμπα από την τούφα των γενεθλίων, από την οποία είχε μείνει περισσότερο από το μαύ.

Τη στιγμή εκείνη, άκουστηκε το κουνούδι της εξώπορτας κι' η Κάτι ανακάθισε άκουγοντας το βαρύ βήμα της Μάρ Κέννα.

— Ένα τηλεγράφημα για την κυρία, είπε η οικονόμος.

Κι' άκουγόταν πλημμυρισμένη από περιέργεια.

Η Κάτι, αφού διάβασε το τηλεγράφημα, το απόθεσε πάνω σε μια χαμηλή έταξερα. Έπειτα το ξαναπάρει και το ξαναδιάβασε. Τό προσώπ της πήρε μια παράξενη έκφραση.

— Είναι γαλλικά, είπε. Δεν τα καταλαβαίνω...

Η δικαιολογία αυτή ήταν κομική, γιατί ήξερε τα γαλλικά καλύτερα από τα αγγλικά.

— Ο Ποστόν τοποθέτησε τις έταξερες στα λουτρά, είπε η Μάρ Κέννα. Ρωτάει αν μπορώ να πάω τη τσέχ για την πληρωμή του. — Αρνότερα, Μάρ, απάντησε η Κάτι. Όχι τώρα.

Επακολούθησε μια βαρεία σιωπή. Ο Μάρσαλ, που κατάλαβε πως κάτι το έκτακτο συνέβαινε, είπε τέλος:

— Μάρ, μπορείτε να πηγαίνετε. Η οικονόμος βγήκε άπορητημένη.

— Ασχημα νέα, Κάτ; ρώτησε ο Μάρσαλ.

— Πέθαναν, του απάντησε με άτονη φωνή. Η Βαλερία κι' ο άντρας της, ο Ζωρζ Λατούς. Δέ θυμούνται πιά τ' όνομά του. Γι' αυτό δεν κατάλαβα στην άρχη. Να τι λέει το τηλεγράφημα: «Ο κύριος κι' η κυρία Λατούς περιλαμβάνονται μεταξύ των επιβατών που βρήκαν το θάνατο κατά το δυστύχημα του DC-4 της Αίο - Φράνς». Δεν ήξερα ότι είχε γίνει δυστύχημα...

— Ναί, απάντησε ο Μάρσαλ. Τό έγραψαν οι θθεσινές εφημερίδες. Όμολογώ ότι δεν έδωκα μεγάλη προσοχή... Θά πάω να σου πς φέσω. Πρέπει να είναι στο γραφείο μου... Ω, Κάτ, φτωχή μου φίλη, πόσο λυτάμια!

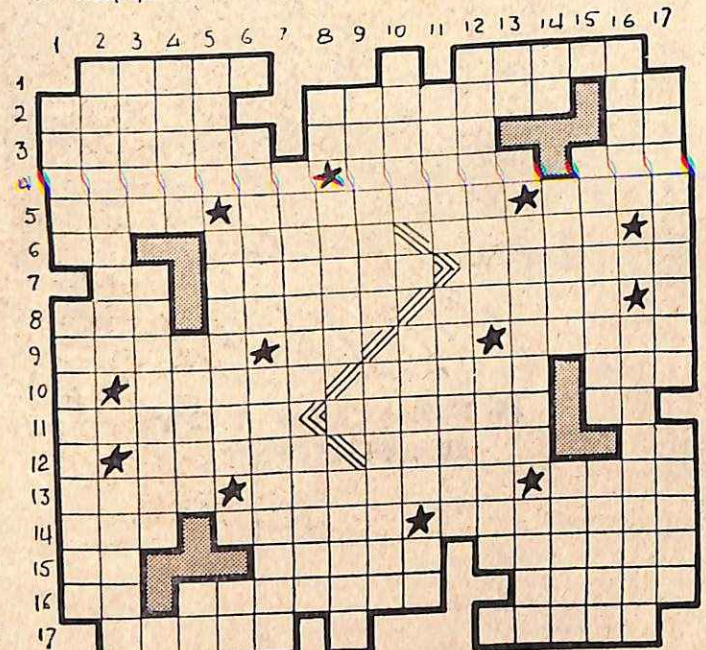
Δεν ήξερε τι να κάνει. Πήρε τα

ΠΟΙΟΙ ΕΡΩΤΗΣΕΙΣ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ ΑΡΙΘ. 957

ΟΡΙΖΟΝΤΙΩΣ :

- 1 Δηλώνει επανάληψιν. — Καρποφόρο δέντρο με ακριβό ξύλο (καθ.).
- 2 Η άρρώστια του άπασχολεί τον παγκόσμιον τύπο. — Άδύνατον να πολεμήσουν (ουδ.).
- 3 Άρχη όρκου.
- 4 Ένας από τους τρεις Σωματοφύλακες. — Εορτάζει στις 11 Νοεμβρίου. — Υπάρχει.
- 5 Τροφερά.
- 6 Μηρυκαστικά, που λέγονται και προδοτοκάμηλοι. — Άποτελεί μέρος συνόλου. — Βυζαντινή νότα.
- 7 Θεά των αρχαίων Αιγυπτίων. — Άνωφελές, άσκοπο. — Άρθρο (πληθ.).
- 8 Έξασφαλίζουν στην ανθρωπότητα μια έσασική τροφή.

- 4 Λέγεται και χαλάρωσις. — Δι. νει μεγαλύτερη — έπιστομήτητα στην εμφάνισι. — Πρόθεσις.
- 5 Μηδὲ μίας εξαίρεσιν. — Τελεσιμότητα, διατεσισμένη. — Προσωποποιήσε των διχόνων.
- 6 Προσωπική άντανομή. (6' προσ.). — Θά έπίδειχθον συντόμος όλόγεμοι στις πλάς. — Άνοστα.
- 7 Άρθρο. — Βοηθός. — Άπέχουν, συνήθε, πολύ από την πραγματικότητα.
- 8 Εύρωπάρχος τίτλος. — Ροπή, κλίσις. — Κρατώ με τα χέρια μου.
- 9 Ο οίνος της Άγίας Μεταλήψως. — Άνδρ. — Σύνδεσμος. — Άφθονούν στα πελάγη μας.
- 10 Επίπεδος. — Λιμάνι της Β. Γαλλίας. — Όρος και κομώπολις της Μεσσηνίας, αλλά και πόλις του έσασλείου του Άγασ μέμνονος.
- 11 Απονήρευτο. — Βουνό της Ήπειρου, αλλά και εύχη γεμάτη μίσος. — Νότα.
- 12 Απόγονος. — Συνοδεύει τον περικό. — Όμοια σύμφων.
- 13 Όμοιος με άλλον στο μέγεθος. — Χωρίς αυτήν το ήλεκτρικό ρεύμα γίνεται πολύ έπικίνδυνο. — Άρκείται στα λία (θηλ.).
- 14 Σύνδεσμος. — Βελόνα (καθ.). — Όρθηκευτική παρέκκλισις.
- 15 Άρχη υποθέσεως. — Φαγητά. — Τρώει εύλο και παχαίνει.
- 16 Αριθμός (όπτικος). — Χτυπό, έξοντών. — Πτώμα.
- 17 Σκληρό και άσπρωπο. — Ποθητή από κάθε άρρωστο.

ΚΑΘΕΤΩΣ :

- 1 Έχθρος των γυναικών. — ΕΙ. ναι προσηλωμένες με πάθος στις αντίληψεις τους.
- 2 Δέ μπορεί να σταθί στα πόδια του (ουδ.). — Έχει σά.

- 3 Σπουδαία, περίφημα.
- 4 Καθάρσιμα δαπέδου. — Εδ. ρωταρχή πρωτεύουσα.
- 5 Μισό τρέφι. — Άσχολεύεται με τη λογοτεχνία. — Γερμανός φιλόσοφος και ποιητής του 19ου αιώνα.
- 6 Δεν μμείται κανένα (μεταφ.). — Λήθαργος.
- 7 Προορίζονται για καλογήρους και καλόγρηες. — Πέρσης στρατηγός. — Άρχη και τέλος.
- 8 Ουδανόπεμπτη τροφή. — Εορτάζει στις 8 Οκτωβρίου.
- 9 Οφείλουν το χαρακτηρισμό τους στο χρώμα των μαλλιών τους. — Έργασία του γεωργού.
- 10 Επιδόνημα. — Βγήκε σάως από το καμίνι, μέσα στο όποιο τον ρίκανε. — Έμπνέουν σεσέσμο.
- 11 Αιγυπτιακή θεότης. — Όραία της άρχαιοτήτος. — Μιά των Δωδεκανήσων.
- 12 Ελάττωσις της πυκνότητος. — Κομώπολις της Άρκαδίας που πολλούς παραθεριστάς.
- 13 Άπαραίτητο στο σιδηρογρό. — Τελεωτικός, καθωρισμένος.
- 14 Εορτάζει το Πάσχα. — Κοσκινισμά.

ΜΑΝΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η λύσις του ύπ' αριθ. 956 στη σελίδα 78

ΕΝΑ ΔΥΣΤΥΧΗΜΑ ΚΑΘΕ 5½ ΛΕΠΤΑ

Σύμφωνα με τις στατιστικές ενός κρατικού οργανισμού για την πρόληψη των άτυχημάτων, στο Σικάγο, συμβαίνει ένα θανατηφόρο αυτοκινητικό δυστύχημα κάθε 5½ λεπτά της ώρας.

χέρια της, που ήταν παγωμένα, τα έχωσε κάτω από το σακάκι του και τα στήριξε πάνω στην καρδιά του... Ήταν ένα παλιό χάλι, από την εποχή που η άγάπη τους γεννιόταν, όταν ύπηρετούσε ως έσω-τεχνικός γιατρός στο νοσοκομείο του Σαν Φραντίσκο, όπου είχαν πάει την Κάτι μετά το άτύχημα. Τό κανονικό χτύπημα της καρδιάς του άνακούφιζε λίγο τους πόνους, τις αγωνίες και τις άπνιες της. Τό παλιό αυτό χάλι δεν είχε χάσει ακόμη και σήμερα την επίδρασή του.

— Εύχαριστώ Τέντ, του ψιθύρισε. Είμαι καλύτερα τώρα. Ήταν η πρώτη συγκίνησή... Τι παράξενο, δεν ύποφραυ πιά...

— Γιατί να πώ ψέματα; σκέφτηκε. Είμαι μια επαγγελματίας, μια έντιμη επαγγελματίας. Ξέρω πολύ καλά να μιμώμαι τό πόνο και τις δραματικές στιγμές. Άλλ' αυτό είναι καλό μόνο για τη σκηνή. Στη ζωή, όμως, τα πράγματα διαφέρουν.

Άκούμπησε τό κεφάλι της πάνω στον ώμο του Τέντ κι' έκλεισε τα μάτια.

— Η κυρία Βαλερία Λατούς, η κόρη μου, ξαναείπε. Άλλά, Τέντ μόλις την γνώρισα... Ήταν νέα, πολύ νέα. Δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαπέντε της χρονία, όταν παντρεύτηκε τον Ζωρζ Λατούς. (Ήταν τό παιδί που είχε άποχτήσει από τον Ισπανό ταυρομάχο, τον 'Ελ Καζορίτο). Και πέθανε μέσα σ' ένα αεροπλάνο που πήρε φωτιά. Αυτό είναι τό μόνο που ξέρω γι' αυτήν... Θά μπορούσα να την συναντήσω στο δρόμο χωρίς να την γνωρίσω. Είπε τριμερό!

— Την είχες ιδί, ώστόσο, όταν πέρασες την τελευταία φορά από τό Παρίσι, είπε ο Μάρσαλ.

— Ναί, κι' η συνάντησή μας ήταν πολύ θλιβερή. Έπρεξα στη Λυών, γιατί δεν διέθετα παραμιά μόνον ήμερα. Είχα ποικέφαλο κι' η Βαλερία ήταν πολύ άνησχη. Μόλις είχε παντρευτεί, χωρίς, φυσικά, να ζητήσει τη συγκατάθεσή μου και φοβόταν την έντιμωσι που θα προκαλούσε στον άντρα της. Ξέρεις αυτούς τους Γάλλους μικροαστούς, με τις στενές αντιλήψεις και την άπόλυτη προσήλωσή τους στην καθολική θρησκεία... Μου είπε ότι έπρεπε να τους συγχωρέσω. Άλλ' ότι την Παρασκευή ένήστευαν κι' έτρωγαν μόνον ψάρι. Η Βαλερία άμ μπορούσε, ώστόσο, να μου έτοιμάσει κάτι άλλο, αν δέ μου άρεσε το ψάρι... Αυτό, βέβαια, έσήμαινε πως ήμουν μια αλήστια κι' ότι δέ μπορούσαν ν' αλλάξουν προς χάριν μου τις συνήθειές τους... Ω, ο άντρας της δείχτηκε πολύ ευγενικός, αλλά δεν είχαμε τίποτα να πούμε μαζί και κατάλαβα πως ήμουν άνεπιθύμητη στο σπίτι τους. Η Βαλερία με μισούσε ή ντροπέταν για μένα. Έκτός άν...

— Νομίζω πως δεν έχεις δίχνο, παρατήρησε ο Μάρσαλ. Γιατί θά σε μισούσε ή θά σε περιφρονούσε... Άλλο μήπως δέ θέλεις να μιλάμε γι' αυτά τα πράγματα; — Γιατί όχι; Ένα παιδί δέ μπορεί να καταλάβη μερικά πράγματα...

— Άλλ' όταν ήταν μικρή; — Ούτε και τότε κι' άγάπησε. Έβογάζομουν, έκανα χειροδέτες, έπρεπε να κερδίσω τη ζωή μου. Έκανα ό,τι μπορούσα γι' αυτήν... Η κυρία Κομπρίν την είχε πάρει κοντά της. Όταν πέθανε η μητέρα του Γκοίτσα, έβλαα τη Βαλερία έσσοτερική στα καλύτερα παρθεναγωγεία. Επλήρωναν πάντα σημαντικά ποσά για να μην της λείψη τίποτα.

— Άλλά τότε;...

— Δεν ήταν ποτέ στοργικό παιδί. Δέ μ' άγάπησε ποτέ. Την τε-

λευταία φορά που την είδα πριν από τό γάμο της ήμουν στην Πράγα, όπου είχε δοθή μια μεγάλη γιορτή προς τιμήν μου. Στο τέλος της παραστάσεως, μου έφεραν ένα τηλεγράφημα: Η Βαλερία είχε προσβλήθη από διφθερίτιδα. Έφυγα άμέσως με τό αεροπλάνο.

Όταν έφτασα, ήταν εκτός κινδύνου. Άλλά μου γύρισε τις πλάτες κι' άρνήθηκε να μου μιλήση. Οι άδελφές μου είπαν ότι δέν έπρεπε να την κοιτάσω και μου ύπόδειξαν ότι έπρεπε να φύγω. Ίσως είχαν δίχνο. Αυτό ήταν καλύτερο και για κείνην και για μένα. Άλλά...

— Άλλά, τί, άγαπημένη μου Κάτ; ρώτησε ο Μάρσαλ.

— Η Κάτι έμεινε μερικώς σιωπηλή.

— Τίποτα, απάντησε έπειτα. Έκτός... Νά, σκεφτόμουν πολλές φορές ότι θά κατάφερα ίσως να κερδίσω την άγάπη της κόρης μου, όταν θ' άφηνα τό χορό. Άλλά τώρα...

Άφησε τα χέρια της να πέσουν πάνω στα γόνατά της και μια βαθιά άπόγνωσι άπλώθηκε στο πρόσωπό της.

— Συγχωρέσέ με, είπε. Θά κάμω ένα έσσο μπάνιο... Κοιμώ. Τό βράδυ, ο γιατρός Μάρσαλ έξορισε ένα καταπραυντικό χάπι μέσα στο φλυτζάνι με τό έσσο γάλα της Κάτι.

— Αυτιά μου, Τέντ, του έπε μισοκοιμισμένη. Άλλ' ένας άπό μās πρέπει να πάη στη Λυών, για να πάη τον Γκνύ, τό παιδί της Βαλερίας. Είναι ένα μικρό άγοράκι... Μου έστειλαν ένα άγγελτήριο όταν γεννήθηκε.

— Άλλά, φυσικά, θά φροντίσω για όλα, άγαπητή Κάτ, της απάντησε ο Μάρσαλ. Κοιμήσου.

Η Κάτι άνοιξε, έσφαιρικά, τα μάτια της. Τό βλέμμα της φανέρωγε μια δυνατή έκπληξη, έναν τόμο σχεδόν.

— Είναι ο έγγονός μου, άναστενάξε. Είμαι γιαγιά, Τέντ. Την άλλη μέρα ξανακοιμούνταν για τό ίδιο ζήτημα. Την εποχή εκείνη, η Κάτι έκανε δοκιμές για τό Χόλλυγουντ.

— Δεν καταλαβαίνεις, Τέντ, δέ θ' άγκαλάριζαν τον όμιλο χωρίς έμένα; είπε στον άντρα της. Είναι η πρώτη φορά που θά έφανιστώ στην όδόνή και οι φτωχές αυτές νέες θά κερδίσουν λίγα χρήματα. Δέ μπορώ να τις έγκαταλείψω. Δέ θά τό έκανα, άκόμη κι' αν έπρόκειτο να σώσω τη ζωή μου.

— Έτσι, ο δόκτωρ Μάρσαλ πήρε τό αεροπλάνο για την Λυών.

Τό όφρανό βρισκόταν στο σπίτι του μεγαλύτερου άδελφού του Λατούς, που ήταν ο μόνος στενός συγγενής. Άλλ' ο άνθρωπος αυτός είχε τέσσερα παιδιά και χάρηκε πολύ όταν έμαθε πως θά έφεροντόν τον αυτό τό παιδάκι, που δέν είχε κληρονομήσει τίποτα από τους γονείς του.

Ο Μάρσαλ γύρισε στην Άμερική μαζί με τό μικρό αυτό άνθρωπάκι των τριών χρόνων.

— Είναι ευτυχής πως είμαστε ακόμη άρκετά νέοι για ν' αναθερμώμε τό μικρό Γκνύ, της είπε. Θά μπορούσε, άλλωστε, να ήταν γυιός μας. Θά πρέπει, βέβαια, να μένης περισσότερο στο σπίτι...

Η κορυφή του έλπίδα ήταν πως τό παιδάκι αυτό θά έκανε την Κάτι ν' άφήσει τό χορό.

— Περίμενε ακόμη λίγο και θά είμαι στο σπίτι τόσο πολύ, που θά ζητήσης να με ξεφορτωθής, του απάντησε. Θά τον άφήσω τό χορό... Άλλ' άς τελειώση πρώτα ή σαιζόν...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Η συνέχεια.

ΤΩΡΑ!

Μια καινούργια προσφορά της

C I B A

Η όδοντόκρεμα Μπινάκα

σε 3 ΜΕΓΕΘΗ

ΠΡΟΪΟΝ ΜΑΚΡΑΣ ΜΕΛΕΤΗΣ ΤΗΣ CIBA

ΓΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑ ΤΩΝ ΔΟΝΤΙΩΝ ΚΑΙ ΤΟΥ ΣΤΟΜΑΤΟΣ

- Καθαρίζει ακόμη κι' εκεί που δέν μπορεί να φθάση ή βούρτσα.
- Ένεργεί άντισηπτικά.
- Έμποδίζει τον σχηματισμό πέτρων στο δόντια.
- Έχει γεύσι εύχάριστη, λεπτό άρωμα.

ΝΕΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟ ΚΑΝΟΝΙΚΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΣΤΑΝΤΑΡΤ ΜΕΓΑΛΟ ΜΕΓΕΘΟΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟ

Γνώμη

Τὸ καλλιτεχνικὸ

ΚΟΡΥΦΑΙΟΙ ΤΗΣ ΣΚΗΝΗΣ

ΑΣΠΑΣΙΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

Ἡ «διεθνὴς» τραγῳδός

ΣΤΗ σειρά τῶν κορυφαίων τοῦ θεάτρου μας, θὰ σὰς παρουσιάσουμε σήμερα μιὰ ξεχωριστὴ φυσιογνωμία: τὴ νέα μεγάλη μας τραγῳδὸ Ἀσπασία Παπαθανασίου, ποὺ κατέχει μὲ ὑπερφημία ἓνα μοναδικό ρεκόρ, ἀφοῦ ἔπαιξε τὴν «Ἠλέκτρα» καὶ τὴ «Μήδεια» σὲ ὅλες τὶς χώρες τῆς Εὐρώπης μὲ 300 καὶ πλέον παραστάσεις, καὶ ποὺ τιμήθηκε, πρὶν τρία χρόνια, μὲ πρῶτο βραβεῖο ἐρμηνείας, ἀπὸ τὸ «Θέατρο τῶν Ἑθνῶν», στὸ Παρίσι.

★

Ἀπόφοιτος τῆς δραματικῆς σχολῆς τοῦ Ἑθνικοῦ Θεάτρου καὶ μαθήτρια τοῦ σημερινοῦ στενοῦ συνεργάτου τῆς σκηνοθέτη Δ. Ροντήρη, ἡ Ἀσπασία Παπαθανασίου πρωτοεμφανίσθηκε στὴ σκηνή, μὲ τὸ θίασο τῆς Μαρίκας Κοτοπούλη, καὶ ἔκανε τὸ ντεμπούτο της στὴν κωμῳδία «Ὁ πρωτεύουσιάνος», παρ' ὅτι, ἀπὸ μαθήτρια τῆς δραματικῆς σχολῆς ἀκόμη, ἦταν κυριολεκτικὰ ἐρωτευμένη μὲ τὸ κλασσικὸ θέατρο, ἰδιαίτερα δὲ μὲ τὴν τραγῳδίαν. Καὶ τὴ μεγάλη αὐτὴ ἀγάπη τῆς τὴν εἶχε μεταδώσει ὁ πατέρας της, γυμνασιάρχης τότε στὴν Ἀθήνα.

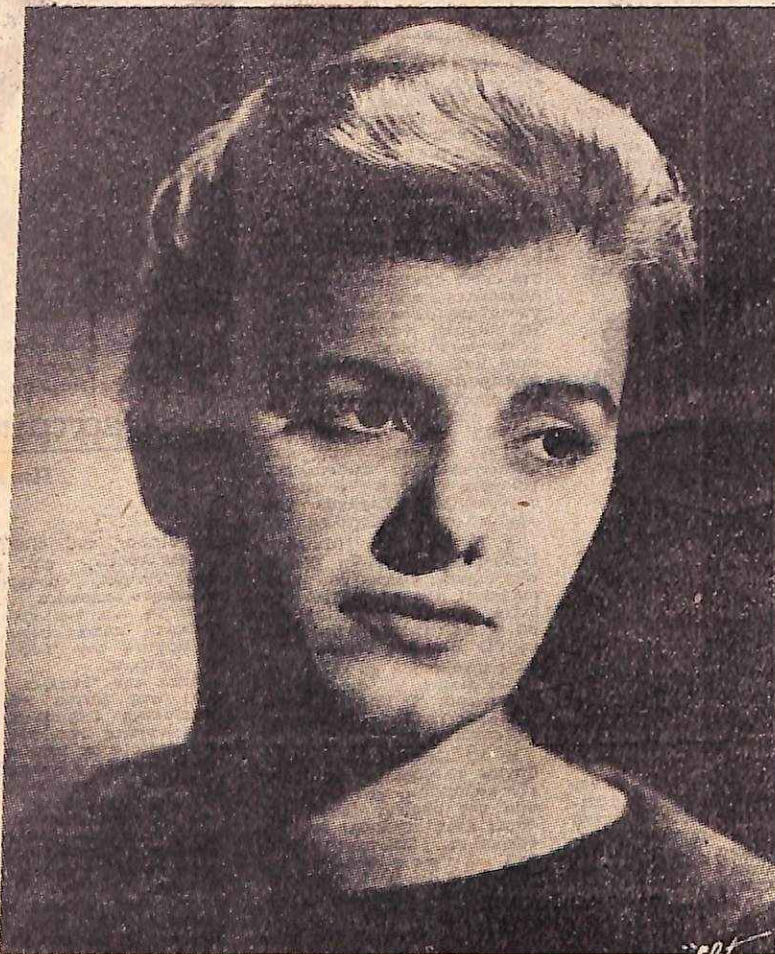
Κατόπιν συνεργάσθηκε μὲ τὴν κ. Κατερίνα καὶ τὸ Βεάκη. Ἐπειτα, λόγοι οἰκονομικοὶ τὴν ἀνάγκασαν νὰ διακόψῃ γιὰ ἓνα διάστημα κάθε ἐπαφὴ μὲ τὸ θέατρο.

Ὅταν ξαναγύρισε, συνεργάσθηκε μὲ τὸν Καρούσο καὶ ἔπαιξε τὴ Φαντίνα στοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Οὐγκώ, ποὺ ἦταν καὶ ἡ πρώτη τῆς δημιουργία ἀξιώσεων.

Ἀργότερα, ἀκολούθησε τὸν Κατράκη, σὲ μιὰ μεγάλῃ περιοδείᾳ στὶς ἐπαρχίες καί, ἀπὸ τὸ 1957, συνεργάζεται μόνιμα μὲ τὸ «Πειραϊκὸ Θέατρο».

Ἐκεῖ, τὸν πρῶτο χρόνο, ἔπαιξε ποικίλους ρόλους, ἀνάμεσα στοὺς ὁποίους ξεχώρισε ἡ «Λουίζα Μύλλερ». Καὶ τὸ 1958, ὅταν ὁ θίασος τοῦ Ροντήρη ἀνέβασε γιὰ πρώτη φορά, στὸν Προφήτη Ἡλία, τοὺς «Πέρσας» τοῦ Αἰσχύλου, κατὰ παράκλησιν τοῦ Δημοστικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς, δοκιμάσθηκε γιὰ πρώτη φορά στὴν τραγῳδίαν. Ὁ μεγάλος τῆς δασκάλος, ποὺ ἤξερε τὸ κρυφὸ τῆς ταλέντου, ἀπὸ τὰ πρῶτα χρόνια τῆς σχολῆς, τῆς ἐμπιστεύθηκε μὲ πεποίθησιν τὸ ρόλο τῆς βασίλισσας Ἀττάσας καὶ δὲν ἔπαιξε ἑξῶς.

Ἀπὸ τότε, ἀφωσιώθηκε μὲ πάθος στὴν τραγῳδίαν, ὥστόσο, ὅστερ ἀπὸ ἓνα χρόνο, μὲ τὰ φτερά τῆς πρώτης ἐπιτυχίας, ἐναρμότισε γιὰ πρώτη φορά, στὸ Βελιγράδι, τὴν «Ἠλέκτρα». Ὅπως ξέροουμε, ἀπὸ τὴν πρώτη κριτικὴ, ἡ ἐντύπωσις ἦταν καταπληκτικὴ, ὅστερ ἀπὸ μιὰ συγκλονιστικὴ ἀπόκρισις. Ἦταν ὁ ρόλος, ποὺ τὴν ἐπέδαλε διεθνῶς, ἀφοῦ, ὅστερ ἀπὸ ἓνα χρόνο ἀκριβῶς, στὸ «Θέατρο τῶν Ἑθνῶν», στὸ Παρίσι, κέρδισε μ'

Ἡ Ἀσπασία Παπαθανασίου.

αὐτὸν τὸ βραβεῖο τῆς καλύτερης ἐρμηνείας. Μὲ τὸν ἴδιο ἔπαιξε ρόλο ἔκανε πέρσι τὴν ἐμφάνισί της στὴν ἀγγλικὴ τηλεόρασι.

★

Εἶδαμε τὴν Ἀσπασία Παπαθανασίου μὲ ἄλλα ἔμφαση ἀπὸ τὴν ἱσπανία, τελευταῖο σταθμὸ τῆς δεκάτης κατὰ σειράν περιοδείας τοῦ «Πειραϊκοῦ Θεάτρου» στὸ ἑξωτερικό, δαφνοστεφανωμένη, μ' ἓνα σπάνιο ἢ, μάλλον, μοναδικό ρεκόρ, ἀφοῦ ἔπαιξε περισσότερ ἀπὸ 200 φορές τὴν «Ἠλέκτρα» καὶ 50 τὴ «Μήδεια».

— Ἀπὸ ποῦ διατηρεῖτε τὶς πρῶτες ἀνάμνησεις; τὴ ρωτήσαμε.

— Παντοῦ ἡ ὑποδοχή, ποὺ μὰς ἔκαναν, ἦταν θριαμβευτικὴ. Σὲ κάθε μας παράστασι, βλέπαμε τὰ μάτια τῶν θεατῶν νὰ λάμπουν ἀπὸ εὐχαρίστησι, παρ' ὅτι κινε τὸν λαιμὸν καὶ τὴ γλῶσσαν. Ἐτσι, ποὺ μὰς ἔδιναν τὴν ἐντύπωσι, τὴν θέλαμε νὰ ἀνεβούμε στὴ σκηνὴ νὰ μὰς ἀγκαλιάσουν καὶ νὰ μὰς φιλήσουν!

— Περιπτώσεις, ποὺ θὰ σὰς μείνουν ἀλυσμονήτες;

— Στὸ Βερολίνο, στὸ Βουκουρεστί καὶ στὴ Ρώμη, οἱ θεαταί, γοητευμένοι ἀπὸ τὴν παράστασί μας, δὲν ἐνούσαν νὰ τὸ κομίσουν ἀπὸ τὴ θέσι τους. Ἐτσι, ἡ ἀνάλειψις ἀνοίγει τοὺλάχιστον 30

φορές! Στὴ Μόσχα, ἔξ ἄλλου, τὸς ἦσαν ὁ ἐνθουσιασμός τῶν θεατῶν, ὥστε πλησίασαν, στὴν παράστασι τῆς πρεμιέρας, στὸ προσκήνιο καὶ μὰς ἔρριχναν μὲ λουλούδια. Στὸ Πόρτο τῆς Πορτογαλίας, μεταξὺ τῶν θεατῶν, ἦταν καὶ πολλοὶ φοιτηταί, ποὺ φορούσαν εἰδικὲς μαύρες στολὲς μὲ μανδύς τοῦ ἴδιου χρώματος. Μόλις, λοιπὸν, τελείωσε ἡ παράστασι, πολλοὶ ἀπ' αὐτοὺς, ἀνέβηκαν στὴ σκηνὴ καὶ μὲ σκέπασαν μὲ τοὺς μανδύς τους, ἐνῶ ταυτόχρονα μὲ τοὺς φιλοῦσαν τὰ χέρια. Ἦταν μιὰ ἀνώτερη ἐκδήλωσις θαυμασμοῦ, ποὺ θὰ μὴ μείνῃ ἀλησμόνητη ὥσπου κλείσω τὰ μάτια μου...

— Ποῖα νομίζετε καλύτερη ὡς τώρα δημιουργία σας;

— Ἀγαπῶ, φυσικὰ, ὅλους μου τοὺς ρόλους, ἀλλὰ ἡ «Ἠλέκτρα» εἶναι γιὰ μένα κάτι ἀτελείωτο. Τὴν ἀγαπῶ ἰδιαίτερα σὰ γαρκήρια καὶ θέλω νὰ τῆς μιᾶζω. Γι' αὐτὸ καὶ ὅταν δὲν παίζουμε, δὲν παύω τὴν δοκιμὴν. Ἡ Μήδεια, ἔξ ἄλλου, μὲ παρσάρει σὰν ἡδυποιοῦ. Τὸ συναίσθημα τῆς μητρικῆς ἀγάπης, τὸ μῖσος, ὁ πόνος καὶ ἡ ἀπογοήτευσι, μὲ συγκινοῦν πολὺ περισσότερο, ἔτσι ὥστε νὰ

Ἡ ἐξαιρετὴ Ἑλληνίδα τραγῳδός στὴν «Ἠλέκτρα», ὅπως τὴν συνέλαβε ὁ φακὸς ἐνὸς ξένου φωτογράφου.

μὲ γοητεῖν ὁ ρόλος.

— Πιστεύετε, ὅτι ἔχετε ἐκπληρώσει τὰ καλλιτεχνικά σας δειρά;

— Ὁχι, δὲν πιστεύω, ὅτι τελείωσαν οἱ ὑποχρεώσεις μου, μὲ τὴν «Ἠλέκτρα». Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ ολοκληρώσω τὸν κύκλο τοῦ ἀρχαίου δράματος, παίζοντας τὴν Ἀντιγόνη, τὴν Κασσάνδρα καὶ ἰδιαίτερα τὴν Ἑκάβη, ποὺ εἶναι γιὰ μένα ὁ πιὸ δύσκολος ἀπὸ τοὺς τραγικούς ρόλους. Ὁμολογῶ, ὅτι διάλεξα ἓνα δρόμο πολὺ ὀδυνηρὸ. Μιὰ ὁμῶς ποὺ τὸν ἀρχισα, νομίζω, ὅτι ἔχω ὑποχρεώσει νὰ τὸν συνεχίσω. Δὲ βλέπω τὸ θέατρο σὰν ἐπάγγελμα, ἀλλὰ σὰν ἀποστολή, ποὺ ἐνσαρκώνει κάθε καλλιτεχνικὴ φιλοδοξία. Ἡ θριαμβευτικὴ περιοδεία τοῦ «Πειραϊκοῦ Θεάτρου», ψυχὴ τοῦ ὁποῖου εἶναι ὁ μεγάλος μου δάσκαλος Δημ. Ροντήρης, στὸν ὁποῖο χρεωστῶ ἀπειρὴ εὐγνωμοσύνη, ἦταν ἀναμφισβήτητα μιὰ μεγάλη προσφορά στὴν τέχνη καὶ ἡ προσφορά αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ σταματήσῃ.

— Τί ἄλλο σὰς ἀπασχολεῖ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ θέατρο;

— Μοῦ ἀρέσει πολὺ ἡ ζωγραφικὴ, ὅπως καὶ ἡ μουσικὴ. Μὲ ἀπασχολεῖ, ὁμῶς, περισσότερο ἡ οἰκονομία καὶ τὸ σπῆτι μου.

— Ποιὸ εἶναι τὸ μεγαλύτερο ἐλάττωμα καὶ ποιὸ τὸ μεγαλύτερο προτέρημά σας;

— Ἐνα ἀπὸ τὰ ἐλαττώματά μου, ἴσως τὸ πιὸ χαρακτηριστικόν, εἶναι, ὅτι εἶμαι πάντοτε τῶν ἀκρῶν. Νομίζω δὲ, ὅτι ποὺ κάνω κακὸ ἐπαγγελματικὰ, γι' αὐτὸ καὶ προσπαθῶ νὰ τὸ καταπολεμήσω. Ἐνα μεγάλο προτέρημά μου, ἔξ ἄλλου, εἶναι τὸ ὅτι μὲν πάντα πιστὴ σ' αὐτὸ ποὺ ἀγαπῶ. Ὁχι μόνον στὸ θέατρο, ἀλλὰ καὶ σ' ὅλες τὶς ἐκδηλώσεις. Ὅτιδήποτε ἀγαπῶ, τὸ ἀγαπῶ μὲ ἰδιαίτερο πάθος.

— Ἀπὸ θαυμαστάς; Γιὰ νὰ τελειώσουμε μὲ μιὰ ἀδιάκριτη κάπως ἐρώτησι...

— Εἶχαμε σὲ ὅλες τὶς περιοδεῖες μας, πολλὰ δῶρα, κυρίως δίσκους καὶ βιβλία, σχετικὰ μὲ τὴν τραγῳδίαν. Ἀπὸ... ἀγνώστους ὁμῶς πάντοτε θαυμαστάς. Ἦταν, βλέπετε, τὰ ταξίδια πάντα τὸς συντομα, ποὺ δὲν προλαβαίναμε ποτὲ νὰ γνωρίσουμε τοὺς θαυμαστάς μας...

Ι. ΦΕΡΜΑΝΟΓΛΟΥ

ὁ αἰὸν

ΤΟ «NEON ΚΥΜΑ»

ANNA - ΜΠΕΛΛΑ

Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Μεσολογγίτη βιολιτζή Μπαταριά

ΓΙΑ νὰ παρουσιάσῃ κανεὶς τὸ πορτραῖτο τῆς Ἀννα-Μπέλλας, πρέπει ν' ἀρχίσῃ ἀπὸ... τὸ Μίλτο Μαλακάση, τὸ γλυκὸ τραγουδιστὴ τῶν ἐρωτικῶν καὶ τῶν λιμνοθάλασσῶν καὶ τοῦ Μπαταριά. Καὶ τοῦτο, γιὰ τὸ ὠραῖο παθὴς Μεσολογγίτη ποιητὴς ἀρχισε πρῶτος, κατὰ κάποιον τρόπο, τὴ συνέντευξί μας γιὰ τὸ σημερινὸ ἀστέρι τοῦ νέου κύματος, γράφοντας ἓνα ἀπὸ τὰ καλύτερα ποιήματά του.

Τὸ θυμάστε;

«Γεῖά σου, καὶνένη Μπαταριά, ἐσὶ καὶ τί βολι σου...».

Ὁ περιλάλητος αὐτὸς Μπαταριάς, ποὺ ἡ πένα τοῦ Μαλακάση τὴν ἀπαθανάτισε σὰ σύμβολο τῶν λαϊκῶν τροβαδούρων, ἦταν, ὅπως δειξάμε ἡ παράδοσις, συμπατριῶτης τοῦ ποιητῆ κι' ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ ἑκασυμένους βιολιτζήδες τῆς ἐποχῆς του.

Ψηλός, γεροδεμένος, μ' ὅλα του τὰ γεράματα, εἶχε γίνῃ «τύπος» τῶν λαϊκῶν πανηγυριῶν, χάρις στὸ ταλέντο του καὶ στὸ μαγικὸ δοξάρι του.

Ἐπαιξε στοὺ Καλιαντέρη κι' ἀκούγονταν στὴν Τουρλίδα, λένε οἱ Μεσολογγίτες. Γιὰ νὰ καταλάβῃ κανεὶς τὸ νόημα αὐτῆς τῆς φράσεως, πρέπει νὰ τοῖσουμε, ὅτι ἡ ἀπόστασις, ποὺ χωρίζει τὶς δυὸ αὐτῆς περιοχὲς, ξεπερνάει τὰ... τρία χιλιόμετρα!

Ὁ Μαλακάσης, ποὺ, σχολιάρη, εἶχε γνωρίσει κι' εἶχε ἀκούσει τὸν ἑκασυτὸ βιολιτζή συντοπίτη του, βεβαιώνει πῶς ἡ παραπάνω φράσις δὲν ἀποτελοῦσε σχῆμα λόγου, ἀλλὰ ἦταν ἀληθινή...

Τὸ Μεσολόγγι μὲ τὴν ἡμερὴ γαλήνη τῶν τοπιῶν καὶ τὴ σιωπὴ τῆς ἀκύμαντης λιμνοθάλασσῶν εἶναι παράδεισος τόπος, ὅπου τὰ χαμηλὰ βουνὰ καὶ οἱ μαλακοὶ λόφοι δημιουργοῦν μιὰν ἰδιότροπη ἀκουστικὴν.

Ὁ Μπαταριάς, λοιπόν, ὅπως καὶ κάθε ἄνθρωπος, πεθαίνοντας, κληροδότησε τὸ ταλέντο του σ' ἓνα κοριτσόπουλο, ποὺ καθόταν τὰ βράδια στὸ κατῶφλι τοῦ σπιτοῦ τοῦ κι' ἀκούγε, σὰ μαγεμένο, κατὰ ἐκείνους ἀκουμπούς τὸ δοξάρι στὶς χορδὲς τοῦ βιολιού. Ἐνα κοριτσόπουλο, ποὺ ἦταν ἐγγονὴ του...

★

Μὰς κῦτταξε καμαρώνοντας, καθὼς κάθησε στὴν καρέκλα, ποὺ τῆς προσφέραμε κι' ἀρχίζοντας τὴ συνέντευξιν. Βιάστηκε νὰ αὐτοσυστῇ:

— Ἀννα-Μπέλλα, ἐγγονὴ τοῦ Μπαταριά.

— Ποιανοῦ Μπαταριά; Τοῦ...

— Κοῖνησε τὸ κεφάλι:

— Ναί, ναί! Τοῦ βιολιτζή τοῦ Μεσολογγίου, ποὺ τὸν ἔκανε ποιῆμα ὁ Μαλακάσης!

— Καὶ πῶς λέγεστε τότε Ἀννα-Μπέλλα;

— Ψευδώνυμο καλλιτεχνικόν. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Ἀννα Μπαταριά!

— Μήπως, ἐκτὸς ἀπ' τὸ τραγούδι, παίζετε καὶ βιολί;

— Ὁχι. Τραγουδοῦ μόνον. Εἶμαι στὸ ἐπάγγελμα ἀπὸ χρόνια. Τραγουδοῦ λαϊκὰ τραγούδια...

— Γιατί διαλέξατε τὸ τραγούδι γιὰ ἐπάγγελμα;

— Φταίει ὁ παππούς...

— Φταίει;

Ἐλάσε.

— Κάθε ἄλλο! Εἶμαι πολὺ εὐχαριστημένη, ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια. Ἦθελα νὰ πῶ πῶς ἐκεῖνος μ' ἔκανε ν' ἀγαπήσω τὸ τραγούδι!

Ἀναλογιστίκαμε τὸ τρίπτυχο: Ὁ λαϊκὸς τροβαδούρος, ἡ λαϊκὴ τραγουδίστρια καὶ τὸ Μεσολόγγι, ἡ πατρίδα τῶν ποιητῶν!

Ἐξαίσια εἰκόνα!

★

Νὰ τώρα καὶ ἡ... κανονικὴ ἀνάκρισις τῆς Ἀννα-Μπέλλας, μὲ τὶς στερεότερες ἐρωτήσεις καὶ τὶς λακωνικὲς ἀπαντήσεις, γιὰ νὰ συμπληρωθῇ τὸ πορτραῖτο τῆς:

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποῦ καὶ πῶς κάνατε τὸ ἐπαγγελματικόν σας ντεμποῦτο, σὰ λαϊκὴ τραγουδίστρια;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Πρωτοεμφανίσθηκα στὸ κέντρο «Ὅσας» τῆς Λεωφόρου Ἀλεξάνδρας μὲ τὸ Μανώλη Χιώτη. Τὸ πρῶτο τραγούδι, ποὺ λανσάρισα ἦταν τὸ «Φτωχὸ κάλυδο». Θυμάμαι πῶς εἶχα μεγάλῃ ἐπιτυχία, πράγμα ποὺ μὲ ἐπέισε νὰ συνεχίσω. Πρέπει νὰ παραδεχθῶ πῶς ὁ ἐξαιρετὸς δάσκαλος Μανώλης Χιώτης μὲ βοήθησε ἰδιαίτερως στὴν ἐπιτυχία μου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸ τραγούδι σας σὰς συγκινεῖ ἰδιαίτερα;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἐχω γράψῃ σὲ δίσκους πολλὰ τραγούδια, ποὺ ἔγιναν σουξέ, ὅπως τὸ «Γαῖαρος» τοῦ Γιώργου Μητσάκη, τὸ «Φαντασί», τὸ «Σπῆσσα, γκρέμισα, κυρὰ μου», κ. ἄ. Ὡστόσο, στὴν καρδιά μου μιλάει τὸ τραγούδι

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΠΟΡΤΡΑΙΤΟ

Ἡ ANNA ΜΠΑΤΑΡΙΑ (τὸ πραγματικὸ ὄνομά της εἶναι Ἀννα — Μπέλλα) γεννήθηκε στὸ Μεσολόγγι, πρὶν ἀπὸ... ἀλλὰ, προκειμένου περὶ γυναικῶν, ἡ ἡλικία εἶναι ἀπόρητο!

Μεγαλωμένη σὲ περιβάλλον μουσικῶν, πλᾶϊ στὴ χιλιτραγουδιμένη λιμνοθάλασσα, φυσικὸ ἦταν ν' ἀφιερῶθῃ ἀπὸ τὴν παιδικὴ της ἡλικία στὸ τραγούδι καὶ εἰδικὰ στὸ δημοτικὸ καὶ λαϊκὸ τραγούδι.

Νεαρὴ ἀκόμη, ἦρθε μαζὶ μὲ τὴν οἰκονομία της στὴν Ἀθήνα καὶ ἀπὸ ἐρασιτέχνους μεταπήδησε στὸν ἐπαγγελματισμό, ντεμποῦτάροντας στὸ πλευρὸ τοῦ Μανώλη Χιώτη.

Ἡ Ἀννα — Μπέλλα θεωρεῖται σήμερα, στὸν τομέα τοῦ λαϊκοῦ τραγουδοῦ, σὰν ἓνα ἀπὸ τὰ λαμπρότερα ἀστέρια. Τὸ τραγούδι της τὸ διακρίνει αἶσθημα καὶ ἡ φωνὴ της ἔχει μιὰ ἰδιότροπη ἀπόχρωσι, ποὺ τῆς προσδίδει ξεχωριστὴ προσωπικότητα.

Ἐχει γυρίσει ὡς τώρα πολλοὺς δίσκους μὲ τραγούδια Ἑλλήνων λαϊκῶν συνθετῶν, ποὺ σημείωσαν μεγάλῃ ἐπιτυχία. Παράλληλα, οἱ ἐμφανίσεις της σὲ διάφορα λαϊκὰ κέντρα, ὅπου τὸ μπουζούκι θεωρεῖται ὅτι ἐκφράζει τὴ λαϊκὴ ψυχὴ, σημειώνουν τέτοια ἐπιτυχία, ὥστε ἡ Ἀννα — Μπέλλα, νὰ θεωρεῖται καὶ μὲ τὸ δίσκο της, σὰ μιὰ ἀπὸ τὶς ἀριστερές φωνές — ἐλπίδες γιὰ τὴ βελτίωσι καὶ τὸ ἀνέσκαμα τῆς στάθμης τοῦ λαϊκοῦ τραγουδοῦ.

Ἡ Ἀννα — Μπέλλα κατοικεῖ μὲ τὴν οἰκονομία της σὲ μιὰ κοντινὴ πόροδο τῆς ὁδοῦ Πατησίων.

Ἡ Ἀννα — Μπέλλα, ἡ ἐγγονὴ τοῦ ἑκασυτοῦ Μπαταριά, ποὺ ἔγινε τραγουδίστρια.

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Ἡ ἐγγονὴ τοῦ Μπαταριά. Ἀλλὰ τυχαίνει νὰ εἶμαι...

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ τραγούδι καὶ τὸ... γερο-Μπαταριά, τί ἄλλο ἀγαπᾶτε περισσότερο στὸν κόσμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὴν κορούλα μου καὶ τὴ μητέρα μου.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Πῶς βλέπετε τὸν ἑαυτὸν;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶναι τὸ μόνο πράγμα, ποὺ ὁμορφαίνει τὴν πεζὴ ζωὴ!

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὰ γνώμη ἔχετε γιὰ τὸ γάμο;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Εἶναι ἓνας θεσμός ἀναγκαῖος γιὰ τὴ διατήρησι τῆς κοινωνίας.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὲς εἶναι οἱ ἀμεσες φιλοδοξίες σας καὶ ποιὰ τὰ ἀπώτερα σχέδιά σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Στὶς πρῶτες ὑπάγεται ἡ ἐπιθυμία νὰ ξαναπάω τούρην στὴν Ἀμερική. Στὰ δεύτερα... ν' ἀποκτήσω μιὰ δική μου βίλλα στὴ Γλυφάδα.

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ποιὸ εἶναι τὸ χόμπι σας;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Τὸ νοικοκυριόν. Πιστεύω μὲ πῶς μέσα στὸ σπῆτι, ἰδίως στὴν κουζίνα, νοιώθω σὰ γυναικα εὐτυχισμένη ἀπόλυτα. Τὸ «συγύρισμα» τῶν πιάτων, τῶν ἐπιπλῶν, τῶν ποτηριῶν καὶ τοῦ κήπου, εἶναι ἡ πιὸ ἀνθρώπινη ἀσχολία. Μέσα στὴν κουζίνα διακόπτονται τὰ ἔξωλα ὄνειρα, κι' ἐστὶ ἀποφειγεται τὸ «ξέφτισμα». Πιστεύω πῶς ἡ κουζίνα σώζει τὶς γυναῖκες ἀπὸ πολλὰς ἀπογοητεύσεις...

ΕΡΩΤΗΣΙ: Ἄν ἦταν νὰ κάνατε μιὰ εὐχὴ καὶ νὰ πραγματοποιήσατε ὅπωςδήποτε, τί θὰ ἐυχόσαστε;

ΑΠΑΝΤΗΣΙ: Νὰ βλέπω τοὺς ἀνθρώπους γύρω μου εὐτυχῆς καὶ χαρούμενους!

Δ. ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ο Θράνκλιν Μίλς, ένας 'Αμερικανός 64 ετών, παντρεύτηκε με 29 γυναίκες, χωρίς να κάνει τον κόπο να πάρει ποτέ διαζύγιο!

“Ενας άντρας, ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

Μήπως ο σύζυγός σας είναι διγάμος;

ΕΙΝΑΙ καλός με τα παιδιά, με ευγενικούς τρόπους, καθαρός και περιποιημένος, ηλικίας μεταξύ 21 και 35 ετών, εργάζεται δε σε ακανόνιστες ώρες. Αυτή είναι, στις γενικές της γραμμές, η εικόνα του συνηθισμένου διγάμου — κατά τις παρατηρήσεις και τις στατιστικές των ειδικών. Οι ίδιοι ειδικοί βεβαιώνουν, ότι ο διγάμος έχει 200 πιθανότητες έναντι μιας να συνεχίσει ως το τέλος τη «διπλή ζωή» του, με τις δυο — ή περισσότερες — γυναίκες του, χωρίς ν' ανακαλυφθεί το μυστικό του.

Ψυχίατροι και κοινωνιολόγοι έχουν ασχοληθεί με τους διγάμους — άντρες και γυναίκες — και τους έχουν κατατάξει σε τρείς κατηγορίες: τους κακόβουλους, τους αδύνατους και τους άμαθεις.

Ο κακόβουλος διγάμος είναι ένας «άπατεώνας της αγάπης», ένας συστηματικός έγκληματίας, που έχει μεταβάλει το γάμο σε κερδοσκοπική επιχείρηση. Παντρεύεται, αντί να δουλεύει... Τα θύματά του είναι συνήθως αποσταυρωτές χήρες ή γεροντοκόρες που έχουν γερό κομπόδεμα.

Ο αδύνατος διγάμος (κι' οι περισσότεροι ανήκουν σ' αυτή την κατηγορία) παρασύρεται, όχι απ' το συμφέρον, αλλά απ' την έλξη του ρομαντισμού. Ο πρώτος γάμος του τον άνοητοποίησε απ' αυτή την άποψη: “Ενώρισε τον έαυτό του ξεγελασμένο, προδομένο. Κι' όταν συναντήση μια άλλη γυναίκα, που ανταποκρίνεται στα όνειρά του, την έρωτεύεται ρομαντικά και κάνει τον ανύπαντρο ή το χήρο για να την παντρευτεί. “Ετσι, γι' αυτό, πάντα από καλές και ευγενικές προθέσεις, βρίσκεται με δυο σπίνια... και καταλήγει κάποτε στο

εξώλικο του κατηγορουμένου.

Ο άμαθης διγάμος παραβαίνει το νόμο από άγνοια. Τον έγκλημα τέλειψε π. χ. η γυναίκα του, κι' αφού επί χρόνια ολόκληρα δεν έμαθε τίποτα γι' αυτήν, πιστεύει πως είναι ελεύθερος να ξαναπαντρευτεί. Κάποιος διγάμος αυτής της κατηγορίας είπε πώς νόμιζε ότι, αφού η γυναίκα του συζύγισε με άλλον άντρα, είχε δικαίωμα κι' αυτός να παντρευτεί με άλλη.

“Άλλος πάλι άνοητος σ' ένα δικηγόρο να βγάλει το διαζύγιο του. “Εκείνος τούσπελε να υπογράψει κάτι χαρτί προκαταρκτικά. “Ο ενδιαφερόμενος νόμιζε πως αυτά ήταν τα τελικά έγγραφα του διαζυγίου, κι' αφού τα υπόγραψε, έσπευσε να ξαναπαντρευτεί! “Όταν του είπαν πώς ήταν διγάμος, έπεσε απ' τα σύννεφα...

Οι λόγοι, που επικαλούνται μερικοί, για να εξηγήσουν τη διγάμια τους, είναι εξωφρενικοί. “Ετσι, κάποιος ‘Αμερικανός απ' το Λος Άντζελες, ο Φράνκλιν Μίλς, 64 χρονών, είπε για δικαιολογία του πώς είχε «τη μανία της παντρείας». Γι' αυτό είχε παντρευτεί... 29 φορές! “Η σύλληψή του όφειλόταν, σε καταγγελία της 25ης γυναίκας του.

“Ενας άλλος ‘Αμερικανός, ο Τζέιμς Χένρυ Γιούνγκ, δήλωσε: “Δεν ήξερα πώς υπάρχει νόμος, που απαγορεύει τη διγάμια.”

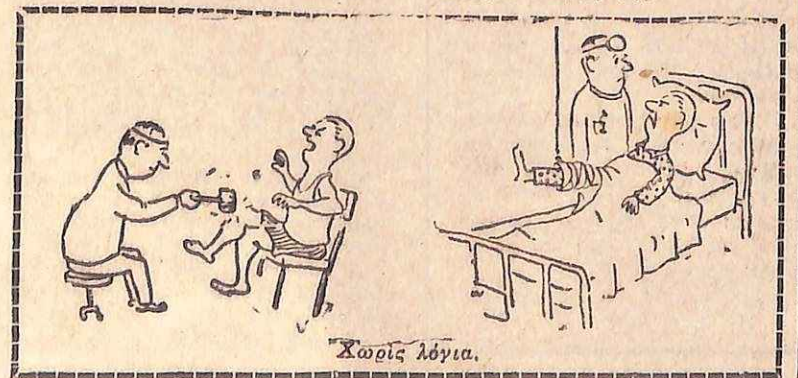
Στους πέντε διγάμους, οι περισσότεροι είναι άντρες και η μία γυναίκα. Κι' αυτό, γιατί, κατά τους ψυχολόγους, η φύση της γυναίκας είναι τέτοια, ώστε προτιμάει τη μονογαμία. Οι λίγες γυναίκες, που έγιναν διγάμες, ήταν συνήθως θύματα συναισθηματικής παραμελήσεως στα παιδικά τους χρόνια, κι' η στοργή ενός μονάχα άντρα δεν άρκουσε για να γεμίσει το κενό της ψυχής τους.

Είναι, άλλωστε, δύσκολο για μια γυναίκα να γίνει διγάμος, γιατί δε μπορεί εύκολα να βρει δικαιολογίες για να πηγαίνει απ' τον ένα στον άλλο σύζυγό της. “Αντίθετα, ο άντρας μπορεί να ίσχυρισθεί, ότι η δουλειά του τον υποχρεώνει να ταξιδεύει κάθε τόσο, μακριά απ' το σπίτι του.

Πώς ανακαλύπτονται οι διγάμοι; “Από μια καταγγελία, από μια τυχαία σύμπτωση... ή από μια άνοησία τους. “Ετσι, κάποιος Μάικλ Κανέλλα, στη Ν. Υόρκη, τα κατάφερε καλά και ώρσάει με τις δυο συζύγους του, ώσπου έδωσε τα όνόματά τους σ' ένα χρυσόχοο, γι' αυτό, να πάρει πληροφορίες απ' αυτές για το άτομό του και να δεχθεί να του πουλήσει με πίστωση ένα δαχτυλίδι, προωρισμένο για την υποψήφια τρίτη γυναίκα του!

Το παράξενο είναι ότι, στις περισσότερες δίκες διγάμων, οι γυναίκες τους — κι' οι δυο — τους υπερασπίζονται θερμά, προσπαθώντας να τους γλυτώσουν απ' την αυστηρή καταδίκη!

Δεν υπάρχει φαίνεται απόλυτα σίγουρος τρόπος, για να βεβαιωθεί μια γυναίκα, ότι δεν είναι διγάμος ο άντρας της!

Χωρίς λόγια.

Ο ΣΙΒΙΝΗΣ ΣΤΗΝ ΠΟΛΗ

Η ΕΚΠΛΗΚΤΙΚΗ ΖΩΗ ΤΟΥ ΙΔΡΥΤΗ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΜΥΣΤΙΚΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

ΣΤΑ 1892 εξεδόθη στο Παρίσι έ. να βιβλιάρκι με τον τίτλο: «Η Μυστική Αστυνομία στην Τουρκία», και — άγνωστο για ποιά λόγο — χωρίς ονομα συγγραφέως.

Από το βιβλιάρκι αυτό πληροφορούμεθα ότι, αν η Τουρκία έχει σήμερα μυστική αστυνομία, το όφειλε στη σατανική διάνοια ενός δαιμόνιου συμπαιωτή μας, που τον έλεγαν Σιβίνη.

Ο ανώνυμος συγγραφέας δε μας λέει ποτέ γεννήθηκε ο Σιβίνης. Τον εμφανίζει όμως ως ένα παμπόνηρο Κεφαλληνίτη ή Κορφαίτη, που ήξερε στην εντέλεια όχι μονάχα τα γαλλικά, αλλά και πολλά άλλες γλώσσες.

Στα 1845 ο Σιβίνης ήταν έμπορος στην Πετρούπολη. Χάρis στους καλούς του τρόπους και την Ικανότητά του να έχει σχέσεις με τους ισχυρούς, κατώρθωσε όχι μόνο να εισαγάγει στα καλύτερα σπίτια, αλλά και να γίνει ένας από τους πιο τακτικούς επίσκεπτες του παλατιού. “Η αυτοκράτειρα συμπάσση τόσο τον δραστήριο αυτόν “Ελληνα — και τότε όλοι οι “Ελληνες ήταν άγαμητοι στη Ρωσία, επειδή συντελέσανε στη διάδοσι του εμπορίου της — ώστε τον πήρε, ακόλουθό της. “Ετσι ο Σιβίνης ανέθηκε βαφικά σε θέσι, που θα τη ζήλευαν πολλοί Ρώσοι ευγενείς.

Πριν περάσει πολύς καιρός, ο Σιβίνης κατέκτησε την καρδιά μιας άρραπιστής Ρωσίδας, κόρης ενός ύπασιτου του αυτοκράτορα. Το ειδύλλιο αυτό δεν άργησε να μετατραπεί σε φλογερό πάθος, που είχε φυσική κατάληξη το γάμο.

Αν ο Σιβίνης είχε μυαλό, θα μπορούσε να περάσει τη ζωή του στη ρωσική αλή, ήσυχος κι' αμέριμνος. Μά ο άνθρωπος αυτός ήταν από τους τύπους, που διψούν για κινδύνους και περιπέτειες. “Η μονότονη ζωή τους είναι βάρος ανυπόφορο. Παράλληλα, όμως, φαίνεται ότι τα κακά ένστικτά του τον παρέσυραν σε άτιμωτικές πράξεις. Ο συγγραφέας του βιβλίου μας λέει ότι ένα πρωί ο Σιβίνης είχε την παραξενή εμπνευσί να κλέψει ένα αδαμνικό κολλάρο περιδέραιο της τσαρίνας! “Η κλοπή ανακαλύφθηκε, με την τελευταία στιγμή μπήκε στη μέση ο πεθερός του Σαβίνη, που παρακάλεσε την αυτοκράτειρα να μη κοινολογηθεί αυτή η υπόθεση, για να μη εκτεθεί η υπόληψή της κόρης του.

“Η τσαρίνα συγκινήθηκε από την απόγνωση αυτού του πατέρα κι' αντί να διατάξει τη σύλληψή του Σιβίνη, τον ειδοποίησε ότι η μόνη τιμωρία που του επέβαλλε, ήταν να φύγει από τη Ρωσία και να μην ξαναπατήση πια εκεί το πόδι του.

“Ετσι ο Σιβίνης συγκέντρωσε δ- σα πρόχειρα μετρητά είχε στη διάθεσή του κι' έφυγε από την Πετρούπολη με την καρδιά βαρειά, όχι γιατί άφαινε πίσω του απαρνηρότητή τη σύζυγό του, αλλά γιατί έκανε ένα μεγάλο εμπορικό κατόστημα και μία εύκολη πηγή πλούτου.

“Ωστόσο δεν έχασε το θάρρος του και τράβηξε για την Ανατολή, σε ένα τόπο, που τον γνώριζε καλά.

“Υστερ' από λίγο καιρό, λοιπόν, τον ξαναβρίσκουμε (μύμη σ' ένα χωριό της Μικράς Ασίας!... Φαίνεται, όμως, ότι το επάγγελμα αυτό δεν είχε κανένα ενδιαφέρον, γιατί ο Σιβίνης πέταξε ένα πρωί το καφάνι του, εγκατέλειψε το τζαμί, τους πιστούς και τα ναμάζια και έγινε ξαφνικά... πλοίσκος “Ιταλός περιηγητής! Νοίκιασε ένα μικρό γιοτ, πήρε το υποβλήθικό όνομα του κόμητος ντε Ριβερρόχο και άρχισε να κάνει το γύρο των Κυκλάδων, ταξιδεύοντας χάριν αναψυχής και σκορπίζοντας στο ένα νησί τα χρήματά, που μάζευε από τους άφελείς κατοίκους άλλων νησιού γι' αυτό, φιλανθρωπικούς σκοπούς. Ποιός θα μπορούσε ν' αρνηθεί τον όδολό του σ' ένα... φιλέλληνα “Ιταλό ευγενή, που υποβαλλόταν στους κόπους ενός ταξιδιού για να μαζέψει έρραυους και να φτιάξει σχολεία και νοσοκομεία για τους Ρωμιούς;

“Όταν ο κόμης ντε Ριβερρόχο βερέθηκε τις θαλάσσιες περιπλανήσεις, αποφάσισε να εγκατασταθεί στην Κωνσταντινούπολη, ξαναπαίνοντας το πραγματικό του όνομα. Την εποχή εκείνη, στα 1854, η Κωνσταντινούπολη μπορούσε να θεωρηθεί κοσμοπολιτικό κέντρο. “Απ' όλα τα μέρη μαζευόντουσαν εκεί πλούσιοι περιηγητές και έμποροι, ευγενείς και διπλωμάτες. Τα σκήπτρα μάλιστα του πλούτου και της μεγαλοπρέπειας τα είχε η ελληνική παροικία.

Ο Σιβίνης δε δυσκολεύτηκε να γίνει δεκτός στα πιο αριστοκρατικά σπίτια του Πέραν και του Φαριού. “Οι τρόποι του, η σπινηροδία εξυπηνάδα του, οι απέραντες γνώσεις του, η εξαιρετική του αγαπη για το χορό, αν και είχαν αρχίσει να τον παίρνουν τα χρόνια και να κάνουν και κοιλιά, όλ' αυτά, συνδυασμένα με την ακατάχητη γοητεία που εξασκούσε σ' όποιον τον πλησίαζε, συντελέσανε στο να γίνει ο Σιβίνης ένα από τα «εύφημως γνωστά» πρόσωπα της τουρκικής πρωτεύουσας. Και μέσω της ελληνικής παροικίας, ο Σιβίνης γνωρίστηκε μ' επιφανείς ξένους, που τους κατέκτησε με “α αναμφισβήτητη προσοχή του.

“Επειδή όμως τα χρόνια που πέ- ρσαν τον έκαναν στοχαστικό και προνοητικό, ο Σιβίνης καταλαβαίνοντας ότι ήταν πιά καιρός ν' άρ- ράξει δε ήσυχος λιμάνι, αποφάσισε να μπει σ' ένα όδρομο, που θα του εξασφάλιζε την άνεοι για τα γέραμά του. Καί, γι' αυτό, άποκτήσει την εμπιστοσύνη του περιβάλλοντός του, φρόντισε να κάνει ζωή σεμνή, χωρίς έρωτικά σκάνδαλα, αυτός που ώργιζε άλλωστε. Το αποτέλεσμα της φαινομενικής εγκρατείας του ήταν να δημιουργηθεί γι' αυτόν η εντύπωση ότι ήταν άγιος άνθρωπος! Τόση δέ ήταν η ήθικη επιρροή που έ- εξακούσε, ώστε κατώρθωσε με δυο μονάχα λόγια του να διοριστή λιμε-

ναρχός κάποιος ευνουμένός του, ο Ρεσίτ πασάς.

“Ετσι ο Σιβίνης καλλιεργήσε με μεσσηρία το έδαφος για ν' άποκτή- σι μια θέσι τιμητική. Και οι προσπαθείς του αυτές δεν άργησαν να καρποφορηθούν. Μόλις η Τουρκία αποφάσισε να ιδρύσει και αυτή κρατική μυστική αστυνομία, κατά το γαλλικό πρότυπο, οι άρμόδιοι έκα- ναν τη σκέψη ότι ο καταλληλότερος για τη θέσι του διευθυντού ήταν ο πολύγλωσσος, εύνομηθς και σεβαστός Σιβίνης, ο άνθρωπος που επέ- βαλλε το θαυμασμό με την επιδότη- κή του εμφάνισι.

Μά πώς γεννήθηκε στους Τούρ- κους η σκέψη ν' άποκτήσουν μυστι- κή αστυνομία; Ποιός είχε πρώτος αυτή την εμπνευσί;

“Ο πρώτος που σκέφτηκε να δώ- σι αυτήν την ιδέα στους Τούρκους στο κεφάλαιο αυτό, ήταν, από μια παράξενη σύμπτωση, ο φιλέλλη- λός τους Στράντφρντ Ρέντκλιφ Κά νινγκ, πρεσβευτής της “Αγγλίας στην Κωνσταντινούπολη. “Ο Κάνινγκ εισήχθηκε στην τουρκική κυβέρνη- σι με την ιδιότη της μυστικής αστυ- νομίας, όχι τόσο για να εξυψώσει τα αστυνομικά σώμα, όσο επειδή ήθελε ν' αυτό το μέσο να εξουδετερώσει τις ενέργειες της ρωσικής καγκε- λαρίας, που είχε οργανώσει συστη- ματική προπαγάνδα και κατασκο- πεία, με σκοπό ν' άποσπάσει την Τουρκία από την αγγλική επιδράσι.

“Η συνταγή του οργανισμού της μυστικής αστυνομίας, λοιπόν, άνε- τέθη στο διαβόδιο του αστυνομικού δι- ευθυντή του Παρισιού και πρώην κα- κοποιοό Βιντόν.

Μά η τουρκική κυβέρνησι σκέφτη- κε ότι χρειαζόταν κι' ένας για να διευθύνει το νεοϊδρυθέν σώμα. Ζήτη- σε τότε τη γνώμη του Κάνινγκ κι' εκείνος, χωρίς διαταγή, υπέδειξε το Σιβίνη, που τον είχε γνωρίσει στα σαλόνια του Πέραν. “Επειδή όμως δεν ήθελε να εκτεθεί ο ίδιος, έ- βαλε το Ρεσίτ πασά να εισηγήθει αυτός το διορισμό του Κεφαλληνίτη στη θέσι του διευθυντού της μυστι- κής αστυνομίας. “Ο λόγος που ο Κάνινγκ περιέβαλε το συμπαιωτή μας με τόσο μεγάλη ευνοία — σύμ- φωνα με όσα γράφει το γαλλικό φυλλάδιο — είναι ότι ο λόρδος ει- χε βάρος στη συνειδησί του για πολ- λές πράξεις, κατά το μάλλον και ήττον επιληψίμες. Κι' επειδή ο Σι- βίνης τις ήξερε όλες, ο “Αγγλος πρεσβευτής τον διώρισε διευθυντή, για να τον καλοπιάσει και να μην έχει να φοβάται απ' αυτόν την ά- ποκάλυψή των σκανδάλων του.

“Ετσι, ένα ωραίο πρωί, βλέπου με τον Κεφαλληνίτη Σιβίνη γραφειο- τού διευθυντού της μυστικής αστυ- νομίας της “Οθωμανικής Αυτοκρατορίας!

Λίγες μέρες μετά την άναλυσή των καθόντων του, του παρουσιά- σθηκε η ευκαιρία να κάνει επίδειξη του αστυνομικού του δαιμονίου, άποκαλύπτοντας τα σατανικά σχέδια μιας Γαλλίδας τυχοδιώκτριας, που κατώρθωσε να μπλέξει στη δίχτυα της του μεγαλύτερου Τούρκου τραπε- ζίτη της Κωνσταντινουπόλεως.

Για την υπόθεσι αυτή ο Σιβίνης ένήργησε με τόσο επιτυχία, που στο τέλος δέχτηκε και τα συγχαρη- τήρια του μεγάλου Βεζίρη, για τη αστυνομική του ιδιοφυΐα.

Στην εξάσκηση των καθηκόντων, ο Σιβίνης βρέθηκε πολλές φο- ρές στην ανάγκη να βλάψει και συμ- πατριώτες του. Και για να κατα- λάβετε σε τί εκτίμησι τον είχαν οι Τούρκοι και πόσο του αναγνωρίζα- ν τις υπηρεσίες που προσέφερε, φτά- νει να σας πούμε, ότι μια μέρα έ- λαβε με ειδικό διάταγμα τον τίτλο του συνταγματάρχου.

Τα χρόνια περνούσαν και η θέσι του Σιβίνη γινόταν όλοένα και πιο σταθερή. “Η αλήθεια είναι ότι στην άρχη συνάντησε μεγάλη αντίδρασι στο έργο του. Βρέθηκαν Τούρκοι, που προσάθησαν να τον πετύχουν από τη διέθυνσι, με το δικαιολο- γητικό, ότι υπηρεσία τόσο έμπι- στευτική, δεν έπρεπε να βρίσκει στα χέρια ενός “Ελληνα. “Ωστόσο, ο Σιβίνης μπόρεσε, χωρίς στίς πραγ-

ματικές υπηρεσίες που πρόσφερε στην κυβέρνησι με την ανακαίνισή έγκληματιών, κατασκοπών, συνομο- σιών και κοινωνικών σκανδάλων και έξ αιτίας της μεγάλης άμεροληψί- ας, που έδειχνε, μη διατάσσοντας να τιμωρή τους Ρωμιούς, πιά άυστηρά και από τους Τούρκους, όταν έκα- ναν καμιά άξιοποίησι πράξι, να γί- νη απαραίτητος στην “Οθωμανική Αυτοκρατορία και να κάνει ακλόνη- τη τη θέσι του...

“Εννοείται ότι ο πανέξυπνος συμ- πατριώτης μας, αν και κατάρχησε τις παλιές βάρβαρες μεθόδους της τουρκικής αστυνομίας και τη μετε- βάλε σε συγχρονισμένο οργανισμό, που λειτουργούσε σύμφωνα με τα ευρωπαϊκά πρότυπα, θεωρήσε περι- τώ να καταργήσει και το έθιμο του... μαζιζίς. Άλλωτε, λοιπόν, “Φιλοδω- ρούμενος και άλλοτε «δαυροδοκού- μενος», τα κατάφερε να σχηματίσι μια τεράστια περιουσία, που του επέτρεπε όχι μονάχα ν' αντιμετωπι- ζή το μέλλον, χωρίς φόβο, αλλά και να... βουλώνη τα στόματά εκείνων, που επιχειρούσαν να τον εκδιώξουν με την άπειλή ότι θ' άπεκάλυπταν λεπτομέρειες από το πολυτάραχο παρελθόν του.

Τέλος, έφτασε μια μέρα όπου ο Σιβίνης άρχισε να νοιάζει τα χρό- νια, που πέρασαν να του βαραίνουν τους ώμους. Κι' αποφάσισε να πα- ραίτηθει από διευθυντής της μυστι- κής Αστυνομίας και να πάει κάπου να ήσυχάσει. Την απόφασή του αυτή την ανακρίνουν στο μεγάλο Βεζίρη, που προσάθησε να τον μεταπέσει. Μά όταν είδε ότι ο Σιβίνης ήταν αμεταπείστος, έκανε δεκτή την πα- ρίτησή του, ανταμειβόντας τον συγχαρόντας για τις υπηρεσίες, που προσέφερε μ' ένα μεγάλο παράσημο και μια γενναία χρηματική επιχο- ρήγησι.

Ο Σιβίνης ενήργησε με τόσο επιτυχία, ώστε δέχτηκε στο τέλος τα συγχαρητήρια του μεγάλου Βεζίρη...

“Ετσι, ένα πρωί ο Σιβίνης έφυ- γε από την Πόλη και τράβηξε για την Πάρο. Αυτό το γραφικό νησί διέλασε ο ιδρυτής της μυστικής ά- στυνομίας, για μόνιμο τόπο διαμω- νής του. Οι κάτοικοι, κολακευόμενοι από την τιμή που τους έκανε ένα πρόσωπο τόσο σπουδαίο, του έκα- ναν θερμάτατα υποδοχή. Συγχρόνως τα καλύτερα σπίτια του νησιού προ- θυμοποιήθηκαν ν' ανοίξουν τις πόρ- τες στον άυστηρό και σεβάσμιο γέ- ροντα...

“Ο Σιβίνης θα μπορούσε να πε- ράσει τα υπόλοιπα χρόνια της ζωής του ήσυχος. Μά ο διαβολέμενος αυ- τός άνθρωπος δε μπορούσε να κα- θίσει φρόνιμα. Και στην προχωρή- μένη ηλικία του άρχισε τη φασαρία μιας έρωτικής περιπέτειας, που λί- γο έλειπε να του στοιχίσει πολύ ά- κριβδα.

“Όσο ήταν νέος, ο Σιβίνης, άπα- σχολμένος με άλλου είδους “υπο- βήσεις», δεν έδωσε μεγάλη σημασία στα αισθηματικά ζητήματα. Και χρειαζόταν να φτάσει στην ηλικία, που ο άνθρωπος άρχίζει να σκέπτε- ται σοβαρά με τί πρόσωπο θα πα- ρουσιάζει στον... Πλάστη, για να νοιώσει ξαφνικά την καρδιά του να χτυπά μ' όση θερμή είχε χτυπάσει τον καιρό που ήταν νέος...

“Η γυναίκα που κατώρθωσε αυτό το θαύμα ήταν μια “Ελληνίδα άρ- χοντοπούλα. “Ο συγγραφέας του βι- βλίου δε μας λέει δυστυχώς πώς δέχονταν αυτή η κοπέλλα.

Από την πρώτη στιγμή, που εί- δε την “Ελληνιστούλα αυτή, ο Σι- βίνης ένοιωσε δυνατή συγκίνησι. Σι- γα-σιγά η συγκίνησι αυτή μετα- βλήθηκε σε παρφορο έρωτικό αί- σθημα. Προσπάθησε ώστόσο ν' αντί- δράσι στην επικίνδυνη αυτή κρίσι, νιώθοντας σε τί κατήφορο θα μ- πορούσε να τον οδηγήσει η περιπέτει- α εκείνη. Μά όταν βεβαιώθηκε ότι δε

θα μπορούσε να κατανίψει στην καρδιά του τον έρωτα για την ά- μορφη “Ελληνίδα, αποφάσισε να ζή- τησι, με την ταχύτητα που τον διέ- κρινε πάντα, σε γάμο την αγαπημέ- νη του από τους γονείς της!

“Ο Σιβίνης, κάνοντας το διάδη- μα αυτό, στήριζότανε στη συγκα- τάθεσι μάλλον των γονέων, παρά της νέας.

Φανταστήτε τώρα την κατάληξι του Σιβίνη, όταν συνάντησε αντί- δρασι όχι από την κοπέλλα, αλλά από τους γονείς της!...

— Δεν υπάρχει καμιά άμφιδο- λία, εξαγώτατε, του είπαν, ότι η πρόστασι σας μας τιμάει πολύ... “Ωστόσο να μας επιτρέψετε να σας υπενθυμίσουμε μια λεπτομέρεια... Σκεφτείτε ότι έσείς είστε κάπως πε- ρασμένος στα χρόνια, ενώ η κόρη μας δεν έχει κλείσει ακόμα τα εί- κοσι... “Ενας τέτοιος γάμος δε θα- χή, βέβαια, εύχρηστα αποτελέσμα- τα για σας...

— Άρνεσθε, λοιπόν, να δώσετε τη συγκατάθεσι σας;

— Δηλαδή... άρνουμεθα για το καλό το δικό σας και της κόρης μας... “Ωστόσο μπορείτε να ρωτή- σετε και την ίδια...

Οι γονείς της κοπέλλας, παρα- πέμποντας το Σιβίνη στην κόρη τους, τόκαναν για να ξεφορτωθούν όριστικά τον ανεπιθύμητο γαμπρό. Πού να φαντασθούν όμως ότι η κό- ρη τους, μόλις θ' άκουγε την έρω- τική εξομολόγησι του Σιβίνη, θαπέ- φτε άμέσως στην άγκαλιά του, λέ- γοντας:

— Κι' εγώ σ' αγάπησα από την πρώτη στιγμή που σε είδα!... Σ' αγάπησα, επειδή διάβασα σ' ένα μά- τισ σου ότι έχεις ζήσει κι' ότι έ- χεις καταλάβει τον κόμο!...

Στην άρχη ο Σιβίνης δεν πίστευε σ' αυτή του. Ποτέ δεν περίμενε ότι θα συναντούσε σ' εκείνο το ηρε- μο νησί ένα κορίτσι που να έχει τό- ση κρίσι και αντίληψι!...

“Υστερ' από τη συγκατάθεσι της κόρης, οι γονείς της υποχρεώθηκαν, για να μην εκτεθούν, να δεχθούν το Σιβίνη για γαμπρό. Και η αλήθεια είναι ότι οι φόβοι, που είχαν, δια- ψεύστηκαν, γιατί ο Σιβίνης φάνηκε όχι μονάχα εξαιρετός σύζυγος, αλ- λά και φιλόστοργος πατέρας...

“Ετσι ο τετραπέρατος αυτός Ρω- μίος μπήκε, επί τέλους, σ' αρκετά προχωρημένη ηλικία, σ' ένα ήσυχο λιμάνι και γνώρισε έξη χρόνια προ- γματικής οικογενειακής ευτυχίας κον- τα στη γυναίκα του και τα παιδιά του, πριν κλείσει για πάντα τα μά- τια του!...

ΝΥΧΤΕΡΙΝΕΣ ΤΑΥΡΟΜΑΧΙΕΣ

Οι “Ισπανοί ταυρομάχοι παραπο- νιούνται ότι οι ξένοι τουρίστες δι- πλασιάζουν τους κινδύνους του έ- παγγελματός τους! Νά πώς έχει η περίεργη αυτή υπόθεσι: Οι ξένοι που επισκέπτονται κάθε καλοκαίρι την “Ισπανία — ιδίως οι Βρετανοί — ένωσαν ν' απολαμβάνουν όλη μέ- ρα τη λιακάδα στις ακρογιαλίες. Για κατήρι τους λοιπόν, οι ταυρο- μαχίες — που γίνονταν κανονικά χωρίς τ' άπόγευμα — θα πρέπει να γίνονται τα βράδυ, κάτω απ' το φώς των προβολέων. Και πραγματι- κά, εφοδίστηκαν ήδη με προβολείς οι άρνες της Βαρκελώνης, της Μα- δρίτης κι' άλλων “Ισπανικών πόλε- ων. “Αλλ' οι ταυρομάχοι πιστεύουν ότι το σύστημα αυτό θα είναι “επε- ρισσότερο επικίνδυνο, άφυσικο και άντισταθμικό. Φοβούνται πως θα έπαυαλνεθ το έμαυρο καλοκαίρι του 1959, που στοίχισε τη ζωή ή τη σωματική άκεραιότητα άρκετών απ' τους συναδέλφους τους. Και, φυσικά, ζήτηνε να πληρωθούν άκρι- βότερα: “Ενας «μάταντρο» πρώτης τάξεως, που παίρνει 22—23 χιλιά- δες δολάρια για μια ταυρομαχία την ήμερα τη νύχτα θα θέλη να πληρωθί 28—30 χιλιάδες. “Αλλ' οι “Ιμπεριαλισμοί των ταυρομαχιών δεν ενδιαφέρονται πολύ γι' αυτό, γιατί, απλούστατα, θ' άκριθόνταν τα εί- σιτήρια.

ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΔΙ' ΟΛΟΥΣ

Το «χέρι που λυώνει»

Μιά τρομερή και ανίατη ασθένεια

ΜΙΛΟΥΜΕ κάθε μέρα για τις προόδους της επιστήμης στο κεφάλαιο της θεραπευτικής. Νέα φάρμακα ανακαλύπτονται διαρκώς και ασθένειες που έτρομοκρατούσαν άλλοτε την ανθρωπότητα είναι σήμερα χωρίς αξία. Η ευλογία, όμως, ή φημισμένη έχουν διαμαρτυρία. Η πνευμονία δεν δημιουργεί πιά θύματα. Ακόμη και στην περιοχή του καρκίνου η επιστήμη έχει στο ενεργητικό της σημαντικές νίκες. Αν δεν μπορεί να θεραπεύσει τους ασθενείς, είναι, όμως, σε θέση να παρατείνει τη ζωή τους ή να ανακουφίσει τα δεινά τους.

Κι' ωστόσο, παρά τις καταπληκτικές αυτές προόδους υπάρχουν ασθένειες, μυστηριώδεις όπως η επιστήμη είναι τελείως ανίσχυρη. Ανάμεσα σ' αυτές βοιάζεται και η καλονομένη «ασθένεια του Σαρκώ» ή «ασθένεια του χεριού που λυώνει».

Ο μεγάλος Γάλλος επιστήμων, που φέρει το όνομά του, την περιέγραψε πρώτος κατά το 1865. «Αλλά, μ' όλο που χοντενούν να συμπληρωθούν από τότε 100 χρόνια, το ίδιο σκοτάδι εξακολουθεί να καλύπτει πάντοτε τη μυστηριώδη αυτή ασθένεια. Δεν έχουμε τίποτα για την αιτία που την προκαλεί. Και για το λόγο αυτό η επιστήμη δεν διαθέτει κανένα θεραπευτικό μέσον εναντίον της. Οφείλεται άραγε σε μολυσματική αιτία (μικρόβιο ή ιό); Μερικοί επιστήμονες το υποστηρίζουν. Αλλά, δυστυχώς, δεν κατέχομε καμιά απόδειξη γι' αυτό. Είναι άξιοσημείωτο, εξ άλλου, ότι κανένα από τα γνωστά αντιβιοτικά δεν έχει επίδραση σ' αυτήν.

Η ασθένεια του Σαρκώ εμφανίζεται συνήθως σε άτομα ώριμου ηλικίας και ιδίως μεταξύ των 35 και 50 χρόνων. Προσβάλλει δε στον ίδιο βαθμό τους άνδρες και γυναίκες.

Η εισβολή της γίνεται με τρόπο αόρατο. Πότε δεν προσεοδοποιεί γι' αυτήν. Αλλά, ο ασθενής δεν την αντιλαμβάνεται παρά μόνον όταν έχει προσενήσει τις πρώτες δάβες της. Οι δάβες αυτές εντοπίζονται στο χέρι και ειδικότερα στην περιοχή της παλάμης. Οι μύς που δρουνται προς το μέρος του αντίχειρος και του εξωτερικού μέρους της παλάμης παθαίνουν ατροφία και λυώνουν στην νύκτα. Οι προσεοχοές, που η παλάμη σηματοδοτεί σ' αυτά τα δύο σημεία εξαφανίζονται και επέρχεται πλήρης ισσπεδωσις. Το χέρι μοιάζει τότε μ' εκείνο του παθόντος.

Η ισσπεδωσις αυτή δείχνει ότι η ασθένεια έχει προχωρήσει σε σημαντικό βαθμό. Αλλά η ατροφία δεν περιορίζεται μόνον στην περιοχή της παλάμης. Σε μεταγενέστερο στάδιο, εμφανίζεται ατροφία των μυών του καρπού και του πήχους. Το όστων του καρπού τινάζεται τότε προς τα έξω και ταυτόχρονα τα δαχτυλά λυώνουν. Με τον καιρό αυτό το «λυώσιμο των σαρκών» επεκτείνεται στους βραχίονες και κατόπιν στους μύς των ώμων. Σε μερικές περιπτώσεις, αν και με τρόπο λιγότερο θεαματικό, μπορεί να επεκταθεί και στα κάτω άκρα. Σ' ένα άλλο στάδιο, οι ατροφικές περιοχές παθαίνουν παρόλυσή.

Η τρομερή αυτή ασθένεια εξελίσσεται αναπόφευκτα προς το θάνατο, που επέρχεται συνήθως έπειτα από 18—24 μήνες. Αλλά σ' ελαφρότερες μορφές ή εξέλιξη της ασθένειας μπορεί να παραταθεί επί 20 ή και περισσότερα χρόνια.

Ποίν από το τελικό στάδιο της ασθένειας εμφανίζονται διάφορες δάβες στην περιοχή του νωτιαίου μυελού. Ο ασθενής δυσκολεύεται τότε να μιλήσει, δε μπορεί να καταπιεί, κλπ. Η γλώσσα γίνεται επίσης ατροφική και φθάνει βαθμιαία στην τελεία παρόλυσή.

Εκτός από τα συμπτώματα αυτά, όμως, ο ασθενής δεν αισθάνεται πόνο, ούτε παρουσιάζει μείωση της αισθητικότητάς του. Οι ασθενείς, όμως, γίνονται κατά κανόνα υπερευαίσθητοι και πολλές φορές γελάνε ή συνηθέστερα κλαίνε χωρίς καμιά αιτία.

Ο θάνατος είναι αποτέλεσμα των διαταραχών του νωτιαίου μυελού, για τις οποίες μιλήσαμε. Ο ασθενής πνίγεται και πεθαίνει από ασπνεία ή καρδιακή συγκοπή. Σ' άλλες περιπτώσεις, λόγω της παραλύσεως της γλώσσας, κάποιο κομμάτι τροφής περνάει, αντί για τον οισογόνο, μέσα στους βρόγχους. Ο ασθενής, μ' αβυσσώτερη λόγια, δεν πεθαίνει από την ίδια την ασθένεια, αλλά από τις συνέπειές της.

Όπως το απέδειξε ο Σαρκώ και το επεβεβαίωσαν οι μεταγενέστεροι έρευνες, η ασθένεια αυτή είναι αποτέλεσμα εξαφύλλωσης των ενδοσθίων νεύρων του νωτιαίου μυελού, που μεταδίδουν στους μύς τις κινητικές παρορμήσεις. Για το λόγο αυτό επέρχονται οι παραλύσεις. Είναι αξιοσημείωτο ότι τα ίδια κέρματα προσβάλλονται και από τον ίδιο της πολιομυελίτιδος κατά τη διάρκεια της ασθένειας, οπότε εμφανίζονται τα γνωστά παραλυτικά φαινόμενα.

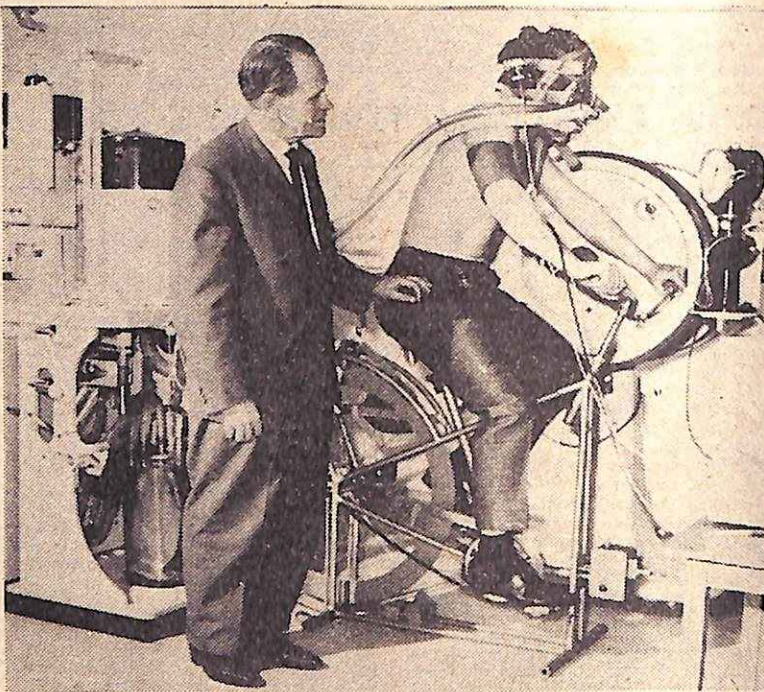
Η εξαφύλλωση αυτή μεταδίδεται από το ένα νεύρο στο άλλο, στο άλλο, πράγμα που δεν παρατηρείται σε καμιά άλλη ασθένεια. Αλλά, όπως είπαμε και παραπάνω, άγνωστους ποιά είναι η αιτία που προκαλεί αυτή την εξαφύλλωση.

Τα σάντουιτς σάς κάνουν να παχύνετε

Πολλοί άνθρωποι, ιδίως οι γυναίκες, που εργάζονται αντικαθιστούν το μεσημεριανό γεύμα μ' ένα σάντουιτς. Τη συνήθεια αυτή η «Αγγλος γιατρός Πρίτλεϊ» την καταδικάζει ως καταστροφική. «Το να φάει κανείς ένα σάντουιτς μία μέρα που είναι πολύ διασπαστικό, δε ελαττεί, λέει. Αλλά δεν πρέπει να αποχτήσετε τη συνήθεια ν' αντικαθιστάτε το μεσημεριανό γεύμα μ' ένα σάντουιτς. Τα σάντουιτς περιέχουν κατά γενικό κανόνα λιπαρές ουσίες και γι' αυτό παχύνουν. Ένα σάντουιτς με ζαμπόν ή με κασέρι μας δίνει 450 περίπου θερμίδες, που γίνονται 550, όταν είναι φτιαγμένο με λουκάνικο. Από τ' άλλο μέρος, τα σάντουιτς δεν περιέχουν βιταμίνες. Αποτελούν, συνεπώς, άτελη τροφή.

Η θερμότητα που ταίριαζει στο έρέφους

Κατά τους Γάλλους παιδίατρος, η θερμότητα του σώματος που βρίσκεται το έρέφους δεν πρέπει να είναι κατώτερη από 15 βαθμούς, ούτε να ξεπερνάει τους 20. Το υπερβολικό κρύο ή η μεγάλη ζέση καθυστερούν την ανάπτυξη του.

Η ΕΠΙΣΤΗΜΗ ΣΤΗΝ ΥΠΗΡΕΣΙΑ ΤΟΥ ΑΘΛΗΤΙΣΜΟΥ

Στη Γυμναστική Ακαδημία της Κολωνίας, εγκαταστάθηκε η συσκευή αυτή, με την οποία μπορεί να ερευνηθεί η ανωτάτη επίδοσις, καθώς και η διάρκεια της επιτυχούς συνεχούς αποδόσεως των αθλητών. Στη φωτογραφία μας διακρίνεται ένας παίκτης της εθνικής ποδοσφαιρικής ομάδας, ο οποίος επιδίδεται σε ποδήλατο υπό τη συνεχή παρακολούθησι του προπονητού Ζεπ Χέρμπεργκ. Ένδι κινεί τα πεντάλια του ποδηλάτου, ακριβώς όπως αν έριστοσαν σε επίπεδο ή ανώμαλο έδαφος, ή μάρσα, που του σκεπάζει το πρόσωπο τον κάνει να αισθανθεί την ίδια αντίστασις αέρος, που θα συναντούσε, αν έτρεχε με την ανάλογη ταχύτητα. Οι σάλινες, που συνδέουν τη συσκευή με τα διάφορα όργανα του αθλητή, δείχνουν την άνοξη της καρδιάς του, την κυκλοφορία, παρακολουθούν το σφυγμό και γενικά επιτρέπουν παρατηρήσεις, που δίνουν στους προπονητές την ευκαιρία να εξακριβώσουν ποιές ακριβώς επιδόσεις μπορούν να ελπίζουν και να απαιτήσουν από τους αθλητές τους.

Είναι τραγικό για την επιστήμη να μιλήσει την αδυναμία της. Κι' όμως δεν μπορεί να κάνει τίποτα γι' αυτούς τους ασθενείς. Η διαιτονοθεραπεία (διαιτικές Β και Ε) ανακόπτει σε μερικές περιπτώσεις την πορεία της ασθένειας. Το ίδιο αποτέλεσμα μπορούν να έχουν και οι ακτινοβολίες στην περιοχή του νωτιαίου μυελού. Αλλά τα μέσα αυτά δεν φέρνουν παρά ένα παροδικό αποτέλεσμα. Η ασθένεια αυτή έχει μία άμεληκτη πορεία, που οδηγεί υιορτία στο θάνατο.

Μικρά επιστημονικά νέα

Για ν' αδυνατίσετε
Ο καθηγητής ν' Τεν υποδεικνύει την ακόλουθη διαίτα σ' εκείνες που θέλουν ν' αδυνατίσουν: κρέας ή ψάρι ψητό, αυγό τυρί, πατάτες στο φούρνο, ζυμαρικά και ξερά φασόλια ελάχιστα. καθόλου γλυκά. Δεν άφ' πίστευε παραπάνω από 600 γραμμάρια νερό την ημέρα.

Οι ώρες του ύπνου
Κατά τον δόκτορα Τσίρλεϊ, ένας άνδρας πρέπει να κοιμάται 7—8 ώρες και μία γυναίκα 8—9. Μερικοί άνθρωποι χρειάζονται λιγότερο ύπνο. Αλλά σ' καμμία περίπτωση δεν πρέπει να περιορίζετε τις ώρες του ύπνου σας. Κάθε παρόμοιος περιορισμός διαταράσσει την ισορροπία του οργανισμού.

Βάμμα ιωδίου ή μερκουροχρώμιο;
Και τα δύο έχουν αντισηπτικές ιδιότητες, δηλαδή σκοτώνουν τα μικρόβια. Αλλά το βάμμα ιωδίου είναι ισχυρότερο και γι' αυτό οι γιατροί το προτιμούν κατά τις έγχυσεις. Το μερκουροχρώμιο θα μπορούσε να είναι το ίδιο αποτέλεσμα, αλλά αν το χρησιμοποιούσαμε σε μεγαλύτερη ποσότητα. Αλλά τότε θα ήταν επικίνδυνο, γιατί περιέχει υδράργυρο.

Ένα φάρμακο κατά της... πείνας
Ο μεγαλύτερος εχθρός των γυναικών που θέλουν ν' αδυνατίσουν είναι η... πείνα, που δεν τις αφήνει ν' ακολουθήσουν σταθερά μία ωριμότητα διαίτης. Εναντίον της πείνας διακαλύφθηκε τελευταία ένα καινούριο φάρμακο, το 2 φαινόλ-Τ δουτυλαμίνη. Γίνεται άριστα ανεκτό από τον οργανισμό και εξαφανίζει την αίσθησι της πείνας.

Υπάρχουν σπίτια που ευνόουν τον καρκίνο;

Ο κίνδυνος από τα άργιλλώδη έδαφη

Οι τοίχοι του γραφείου του δόκτορος Ουίλλιαμ Σέν, στο Χαγκεντόουν της πολιτείας Μάριλαντ (Ηνωμένες Πολιτείες) σκεπάζονται από έναν τεράστιο χάρτη, που απεικονίζει με κάθε λεπτομέρεια μία περιοχή εκτάσεως 750 τετραγωνικών χιλιομέτρων, κατοικουμένη από 100.000 Αμερικανούς. Πάνω σ' αυτό το χάρτη είναι καρφωμένες χιλιάδες κόκκινες καρφίτσες. Κάθε μία αντιπροσωπεύει σ' έναν καρκινοπαθή, ζωντανό ή πεθαμένο. Αλλά οι καρφίτσες αυτές δεν είναι σκορπισμένες με τρόπο ομοιόμορφο. Αλλού σπανίζουν, αλλού βρίσκονται ή μία κοντά στην άλλη και σ' ώρισμένες περιοχές δεν υπάρχουν καθόλου.

Ο χάρτης αυτός είναι ο καρπός μιάς έρευνας, που ο δόκτωρ Σέν κι' οι συνεργάτες του συνεχίζουν από πολλά χρόνια, για να εξακριβώσουν τις ζώνες, όπου ο καρκίνος εμφανίζεται με μεγαλύτερη συχνότητα. Και, πράγματι, εξακριβώσαν, ότι υπάρχουν σπίτια, κήποι και ζώνες, όπου η ασθένεια αυτή αναζητεί με μεγαλύτερη πρόθυμσι τα θύματά της. Οι χημικοί ανέλυσαν τον αέρα, το νερό, το έδαφος, για να βρουν σε τί όφειλεται αυτή η πρόθυμσι. Για τη στιγμή, η πρώτη αξία λόγου παρατήρησης είναι, ότι οι ζώνες που πληττεί περισσότερο ο καρκίνος, παρουσιάζουν μεγαλύτερη ραδιενέργεια από τις άλλες. Όσο αυξάνει η ραδιενέργεια, τόσο μεγαλύτερη είναι η συχνότης αυτής της ασθένειας.

Οι έρευνες συνεχίζονται προς διάφορες κατευθύνσεις. Έτσι η αλλοίωσις, ο χάρτης του δόκτορος Σέν αποτελεί ένα πολύτιμο Ιατρικό δοκουμεντό, που θα συντελέσει στη διαλεύκανσι του μυστηρίου, που περιβάλλει την τρομερότερη ασθένεια της εποχής μας.

Παρόμοιες εργασίες έχουν γίνει και στην Ευρώπη. Το 1927, δύο Γάλλοι, ο γιατρός Ζυλ Ρενιό και ο αγρονόμος Μωρίς Λαβρόν, που είχαν το πάθος της ραδδοσκοπίας, παρατήρησαν, ότι οι μπαγκέτες και τα έγκρεμτα των αντιδρούσαν βία όταν βρίσκονταν στο σπίτι ενός καρκινοπαθούς, ακόμη και στην περίπτωση, που είχε πεθάνει από πολλά χρόνια. Τις παρατηρήσεις τους θέλησε ν' αμφισβητήσει ένας μηχανικός, ο Πιέρ Κοντύ, που, στο τέλος, όμως, ομολόγησε την ήττα του. Αφού έκαμε πάνω από 20.000 μετρήσεις με το ηλεκτρόμετρό του, σε 18 σπίτια καρκινοπαθών, παραδέχτηκε, ότι τα σπίτια αυτά βρίσκονταν σε περιοχές, όπου υπήρχαν ισχυρές ακτινοβολίες, προσερχόμενες από το υπέδαφος. Κατόρθωσε, μάλιστα, να τις εμφανίσει πάνω σε ειδικά φιλμ, με τη συνεργασία ενός ακτινολόγου.

Το θέμα αυτό απασχόλησε επίσης το δόκτορα Ανρί Ντελάντρ, μέλος του Ινστιτούτου, που, έπειτα από προσεκτική έρευνα, κατέληξε στο συμπέρασμα: «Όλα συμβαίνουν σάν το έδαφος να εξεπέμπε σ' αυτά τα μέρη ακτινοβολίες ανάλογες μ' εκείνες των ακτίνων Χ. Οι ακτίνες αυτές επιδρούν καταστροφικά στους ανθρώπους, που τις δέχονται συνεχώς».

Ένας ραδδοσκόπος, εξ άλλου, δόματι Παντί, είχε την ύπονοι να εξετάσει ένα πορτο ένα θάλας τους πλατάνους, που βρίσκονταν σ' επτά δρόμους της νοτίου Γαλλίας. Παρατήρησε, λοιπόν, την παρουσία ισχυρών ακτινοβολιών γύρω στη ρίζα όλων των δένδρων, που ο φλοιός τους παρουσίαζε όγκους, διαβρώσεις κλπ.

Με το θέμα αυτό ασχολήθηκε και ο διάσημος Γάλλος βιοφυσικός Γεώργιος Λακόβσκι, που, πριν από 35 χρόνια, συνέταξε το χάρτη του καρκίνου της γαλλικής πρωτεύουσας. Ο χάρτης αυτός έδειχνε μεγαλύτερη συχνότητα της ασθένειας στις συνοικίες, που βρίσκονταν

σε άργιλλώδες έδαφος. Η μικρότερη συχνότης παρατηρείτο στις συνοικίες με ασβεστώδες έδαφος, άμμο κλπ. Σύμφωνα με τις παρατηρήσεις του Λακόβσκι, επίσης, η γαλλική πόλις Νανσύ, που ήταν χτισμένη πάνω σε άργιλλώδες έδαφος, παρουσίαζε τετραπλάσια θνησιμότητα από καρκίνο σχετικά με τη Γενεύη, που ήταν χτισμένη πάνω σε άμμώδεις προσχωσεις.

Σε παρεμφερείς διαπιστώσεις κατέληξε και ο δόκτωρ Σέν.

Αξιοσημείωτη είναι, εξ άλλου, η περίπτωση του Γάλλου γιατρού Αδελίν. Πριν από κάμποσα χρόνια, είχε νοικιάσει ένα σπίτι στην οδό Μπλάνς (Παρίσι), όπου, πριν απ' αυτόν, είχαν εξασκήσει το επάγγελμά τους τρεις συνάδελφοί του. Κι' οι τρεις είχαν πεθάνει σε διάστημα 15 περίπου χρόνων. Λίγο καιρό μετά την εγκατάστασι του, ο δόκτωρ Αδελίν αισθάνθηκε μία μεγάλη εξάντλησι, λίγους κλπ. Έφυγε τότε σε ταξίδι κι' η υγεία του άποκαταστάθηκε άμεσως. Αλλά όταν γύρισε, οι ανωμαλίες ξαναάρχισαν. Το αξιοσημείωτο είναι, ότι όλοι σ' αυτό το σπίτι ήταν άρρωστοι. Η υπηρέτρια του έπαθε μία σοβαρή πάθησι του ματιού, που οι οφθαλμίατροι δεν κατάφεραν να προσδιορίσουν τη φύσι της. Ο καινούργιος θυρωρός έχασε πέντε κιλά μέσα σε δύο μήνες. Μία νεαρή γυναίκα γέννησε ένα παιδί νεκρό, χωρίς προφανή αιτία. Ένας ένοικος του 5ου ορόφου πέθανε από μία ψευδή στηθάγχη. Σε κάθε δρόμο υπήρχε και μία ανεξήγητη ασθένεια.

Ο γιατρός Αδελίν θέλησε τότε να εξακριβώσει πώς συνέβαιναν όλοι σ' αυτό το σπίτι να είναι λίγο ή πολύ άρρωστοι και διεπίστωσε, ότι κάτω απ' αυτό περνούσε ένα ισχυρό υπόγειο ρεύμα, που κατέληγε στο Σηκουάνα. Είναι περιττό να πούμε, ότι έσπευσε να φύγει απ' αυτό το σπίτι, που υπέσκαπτε με τρόπο σίγουρο την υγεία των ενοίκων του.

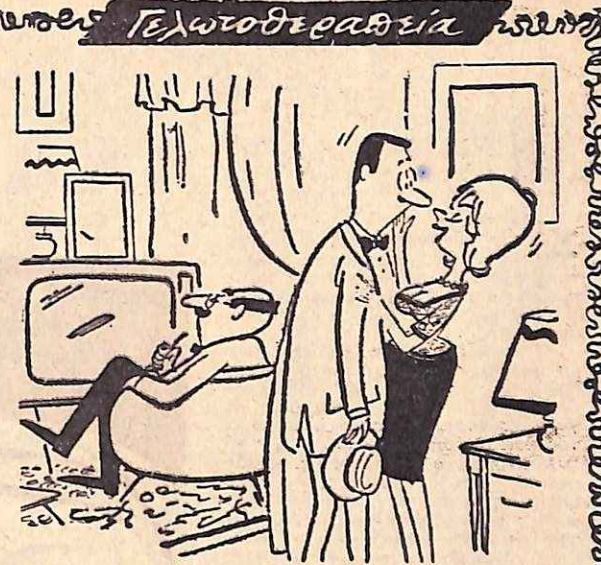
Παρόμοιες έρευνες έγιναν και στην Ελλάδα μετάξ των ετών 1935 και 1939. Οι έρευνες διέλεξαν μία περιοχή στην κοινότητα Αράω, απ' όπου περνούσαν υπόγειες ακτινοβολίες και εγκατέστησαν εκεί κλουδιά με ποτινούς. Όλα αυτά τα ζώα αρρώστησαν και πολλά απ' αυτά πέθαναν από καρκίνο.

Ένας Γάλλος γιατρός, εξ άλλου, ο Κάμιλλος Λαβρόν, δημοσίευσε τελευταία μία πραγματεία, όπου αναφέρει τριάντα παρατηρήσεις νοσηρής επιδράσεως ώρισμένων σπιτιών και περιοχών στους ανθρώπους, τα ζώα και τα φυτά.

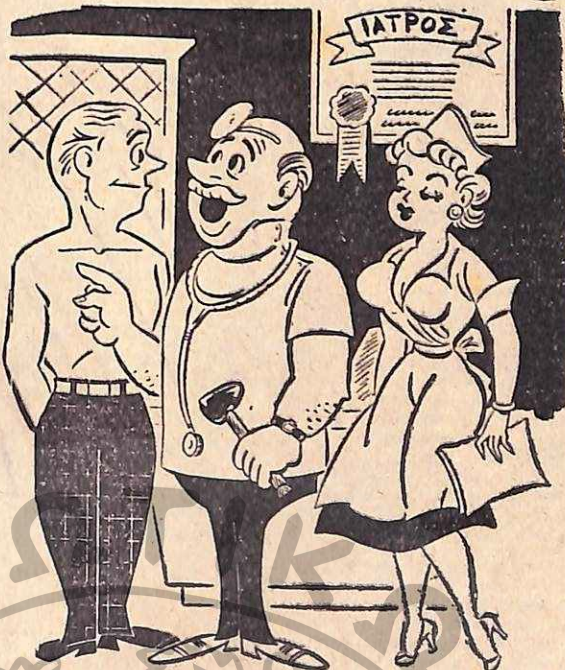
Υπάρχουν, λοιπόν, σπίτια, που προκαλούν τον καρκίνο; Το μόνο που μπορούμε να πούμε για τη στιγμή είναι, ότι τα σπίτια, που βρίσκονται σε άργιλλώδη έδαφη ή πάνω από ισχυρά υπόγεια ρεύματα, ασκούν νοσηρή επίδρασι στους ενοίκους τους και ότι ευνόουν την εμφάνισι καρκίνων σε αξιοσημείωτη αναλογία.

ΤΟ ΟΙΝΟΠΝΕΥΜΑ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΘΟΡΥΒΟΣ

Πειράματα, που έγιναν στη Γαλλία, δείχνουν, ότι ένα γραμμάριο οινόπνευματος 100% για κάθε κιλό βάρους του σώματος (π. χ. 70 γραμμάρια οινόπνευματος για έναν άνθρωπο βάρους 70 κιλών ή 700 γραμμάρια κρασιού 10 βαθμών) δεν επιτρέπει να συλλάβουμε το ρυθμό της μουσικής και εξασθενίζει την ανώμαλη των μελωδιών, που έρουμε. Η ίδια ποσότης οινόπνευματος, αντίθετα, μετριάει την έντασι του θορύβου, που κάνει ένα αεριοθωμένο.

— «Αν σου άρνηθι το χέρι μου, σε παρακαλώ να τον παρήψεις για να δής αν είναι διατεθειμένος να με παντρεύει με το φίλο σου τον Αλέξη!...

— Και τώρα για να δοκιμάσουμε τα άντανα κλαστικά σου, θα σε φιλήσω ή νοσοκόμος μου τρεξί φορές!

Ο ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ ΜΕ ΤΑ ΓΑΛΑΖΙΑ ΓΕΝΕΙΑ

Σ' Εμιά έπαρχία της Γαλλίας ζούσε ένας παράνομος άρχοντας, που είχε παλάτι στην πόλη, πύργους στις έσοχες, σεβίτσια από μάλαμα κι' άσμη, και πλούτη άμέτρητα...

Ο άρχοντας αυτός, ενώ είχε μαύρα μαλλιά, τα γένεια του ήταν γαλάζια κι' αλλόκοτα. Κι' αυτά τον έκαναν τόσο άσχημο, που όλες οι γυναίκες έτρεμαν στο αντίκρυσμά του και τον άφείζαν...

Μιά μέρα, ο Γαλαζογένης, καθώς περνούσε από ένα δρόμο, μέσα στην ολόχρονη άμαξά του, είδε δυο πολύ ώριμες κοπέλλες. Τόση έντυπωση, τόση ομορφιά τους, που άμέσως επισκέφτηκε τη μητέρα τους και της ζήτησε τη μιά της κόρη για γυναίκα.

Εκείνες, όταν τ' άκουσαν, τράμαξαν. Έκρυψαν με τα χέρια τους τα μάτια τους για να μη τον βλέπουν κι' άρηθκαν την πρόταση.

Μά δεν ήταν μόνο τα γαλάζια γένεια του, που τις τρόμαξαν. Ήταν και τα λόγια του κόσμου, εις βάρος του. Έλεγαν, δηλαδή, ότι είχε τόσο σκληρή καρδιά, που δεν άγαπούσε καμμία ύπαρξη στον κόσμο. Ακόμη ότι είχε παντρευτεί πολλές φορές κι' όμως κανείς δεν ήξερε τί άπογινόνταν κάθε φορά ή προηγούμενη γυναίκα του.

Ο άρχοντας όμως έπέμενε και σκέφτηκε το έξης:

«Γυναίκες είναι!... Τί θα κάνουν!... Θα τις καλέσω και τις δυο ναρθούν να δούν τα παλάτια και τους πύργους μου... Θα θαυμάσουν τα μάτια τους από τα πλούτη μου... Και κάποια από δαυτές θα ξεχάσει το χρώμα των γενειών μου...»

Ο Γαλαζογένης, κάτι ήξερε, που σκεφτόταν έτσι. Γιατί την άλλη μέρα κι' όλες το μεσημέρι, γοητευμένη από τα παραμυθένια εκείνα πλούτη ή μικρή αδελφή, ή Άννα, είπε στη μητέρα της, στην αδελφή της και στις φίλες της:

«Θα δεχθώ την πρόταση του άρχοντα! Είναι βέβαια, λιγάκι άσχημος, μά είναι και πάμπλουτος. Όσο για τις προηγούμενες γυναίκες του, φαντάζομαι ότι δ' αυτά είναι λόγια των έγχθρών του. Έγώ όμως θα τον ρωτήσω μπροστά σας, για να δούμε τί θα μάς πη.

Τη στιγμή εκείνη έμπαινε στη μεγάλη σάλα ο άρχοντας, που είχε κατέστη στην κοζίνα του πύργου, για να προσάψει να έτοιμάσουν πλούσια φαγητά για τους καλεσμένους του. Η Άννα τότε χαμογελώντας, τον ρώτησε:

«Άρχοντά μου, τί έγιναν οι προηγούμενες γυναίκες σας; Άν μου πητε την αλήθεια, θα δεχτώ άμέσως να γίνω γυναίκα σας!»

Ο Γαλαζογένης, ρίχνοντας μιά παράξενη ματιά στη θαρραλέα μά και διορφη κοπέλλα, της είπε:

«Μικρούλα μου, ήταν όλες ψεύτρες και προδότες οι προηγούμενες γυναίκες μου! Με λένε πως έχω πέτρινη καρδιά. Όχι!... Έγινε πέτρινη ή καρδιά μου από την άχαριστία και την άπιστία τους. Μ' έπεισαν για τα πλούτη μου κι' ύστερα με άπατούσαν με τους δούλους μου! Γι' αυτό κι' έχω τις έξι διαχνα ύστερα, δίνοντας τους πολλά χρήματα. Για να μην τις βλέπω, εδώ κι' αντικρύζω έτσι δίνα τα χρήματα με τη συμφωνία να φύγουν μακριά!... Γι' αυτό δεν τις είδε ποτέ κανένας!»

Τα λόγια αυτά έκαναν την Άννα να πιστέψει πως ήταν αληθινά. Κι' άπλώνοντας το μέτωπό της στα χείλη του, δέχτηκε το φιλή του άρραβώνα τους.

Δυο χρόνια πέρασαν από την ήμερα του γάμου τους. Η Άννα, τίμια, καλόκαρδη κι' άθωα κοπέλλα,

— Δε σε γλυτώνει ούτε ο Θεός από το σπαθί μου! ούρλιαξε ο άντρας της.

κέρδισε την αγάπη του άντρα της. Ζούσε ευτυχισμένη μαζί του, προσέχοντας μονάχα στην καλώςήν του και παραβλέποντας τα γαλάζια του γένεια και την άσχημία του... Μά κι' ο άρχοντας ήταν ευτυχισμένος με την ενάρετη γυναίκα του. Την αγαπούσε, την εκτιμούσε, έδινε αλύπητα τους άμέτρητους θησαυρούς του και προσπαθούσε πως να την ευχαριστήσει και να τη διασκεδάσει.

Μά ένα πρωί φάνηκε σκεπτικός και θλιμμένος, ενώ από την ήμερα του γάμου τους φαινόταν γελαστός και χαρούμενος. Η Άννα, παρανεμένη, τον άγκάλιασε και τον ρώτησε:

«Τί έχεις, άρχοντά μου, κι' είσαι τόσο σκεπτικός; Τί σου συνέβη;

«Εκείνος άναστένανε βαθεία κι οι τοίχοι αντίλαλσαν από το στεναγμό του. Τρομαγμένη ή γυναίκα του, τον κύτταξε με φόβο.

«Μη φοβάσαι, μικρούλα μου, της είπε με θλιμμένη φωνή. Άκουσε να σου έκμυστρευθώ κάτι. Έγώ θα λείψω για μερικές μέρες σε ταξίδι... Θα σου άφίσω τα κλειδιά των παλατιών μου, των πύργων μου και των ύπογειών, όπου έχω τους θησαυρούς μου! Παντού ύποτρέπεις να πηγαίνεις για να διασκεδάσεις όσο θα λείπω. Επίσης μπόρες να ξεδεύεις δίχως λύπη, όσα χρήματα θέλεις. Μονάχα...

ΘΥΛΟΙ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΟΣΕΙΣ

γου της, ώργάνωσε διασκεδάσεις που όμως δεν την ευχαριστούσαν. Μά το χειρότερο ήταν ότι τη βασάνιζε μιά άβάσταχτη περιέργεια: Τί είχε το μυστηριώδες ύπόγειο;

Και σά γυναίκα, δεν άνθεζε στον πειρασμό της περιέργειας και κατέβηκε ένα πρωί στο ύπόγειο. Σπρωγμένη απ' την κακή της μοίρα, άνοιξε την πορτούλα του.

Είδε τότε κάτι τρομερό: Στις πλάκες του μουχλιασμένου ύπογειού, ήταν έσπλημένα, γυμνά, τα πτώματα δώδεκα γυναικών!... Βορεία μυρωδιά σαπίλας ξεχυνόταν από εκεί, που δηλητηρίασε τον αέρα. Παχύ στρώμα από μαύρο και ξερό αίμα σκέπαζε το περισσότερο μέρος του πλακόστρωτου.

«Θέ μου! ξεφώνισε ή Άννα. Θα είναι οι προηγούμενες άπιστες γυναίκες του συζύγου μου! Ψέματα μου είπε ότι τις έδωκε! Τις σκοτώνει τις δύστυχες εδώ μέσα...

Ξαφνικά, ένας τρομερός κρότος και μιά μυρωδιά θείαφίου της έκαψε τη λαλία και την άνάσα. Ο ύπόγειος σείστηκε σθεμέλως...

Κι' ή Άννα, μισοπεθαμένη, αντίκρυσε άγριο κι' άπαισιο σά βρυκόλακα το συζύγο της να πέφτει πλάτης, σαν από τον ώρισιμένο ούρανο. Ο Γαλαζογένης την άρπαξε με λύσσα από τα μαλλιά.

«Θέ μου! φώναξε ή δύστυχη μισοπεθαμένη.

«Δε σε γλυτώνει ο Θεός από το σπαθί μου! ούρλιαξε εκείνος. Μά δεν κατάλαβες τόσον καιρό, από τί άνέλεγκτα πλούτη μου, ότι είμαι ένας βρυκόλακας;... Δεν ξέρεις ότι για μένα ούτε μυστικά ύπάρχουν, ούτε άποστάσεις;... Νόμιζες πως θα με ξεγελάσεις;

Και μουγκρίζοντας φοβερά, πρόσθεσε:

«Έτοιμάσου να πας κι' εσύ να βρης τις άλλες! Εκείνες τις έφαγε ή άπιστία τους, μά εσύ ένα θα σε φάη ή άνυπακοή σου και ή περιέργειά σου... Κρίμα, που σε είχα άγαπήσει τόσο... Η ομορφιά σου είχε λυγίσει την πέτρινη καρδιά μου!... Μά τώρα, που έμαθες το μυστικό μου, τίποτα δε σε γλυτώνει!... Ούτε ο ίδιος ο Θεός!

Από τη βλαστήμια αυτή του βρυκόλακα, τραντάχτηκε ο κόσμος γύρω. Ο Θεός όμως, ώργισμένος από μιά τέτοια θρασύτητα, συμμόνεσε την καλόκαρδη κοπέλλα, που τό μόνη άμάρτημά της στάθηκε ή έμφυτη στις γυναίκες περιέργεια...

Και τη στιγμή που ο βρυκόλακας σήκωσε το σπαθί του για ν' άποκεφαλίσει τη μισολιπόθυμη Άννα, δυο άνδρες ή θεοτάτοι ήππότες φάνηκαν με γυμνά σπαθιά, καβαλλάρηδες σε φτερωτά άττια, στην έσοδό του ύπογειου...

Στο αναπάντεχο αντίκρυσμά τους άρχισε να τρέμει ο άπαισιος Γαλαζογένης. Τα σπαθιά τους είχαν στη λαβή τους το σχήμα του σταυρού και ο βρυκόλακας, σά ν' αντίκρυσε τις φλόγες της Κολάσεως, πέταξε ούρλιαζοντας το γιαταγάνι του και έκανε να φύγει...

Μά οι ήππότες με τ' άλογά τους, τον πρόλαβαν στην αύλη... Και με τα κοφτερά σπαθιά τους, άνοιξαν στο κορμί του βαθείς κι' άμέτρητες πληγές...

Καινούργιος σεισμός τράνταξε τη γη κι' ή Κόλαση δέχτηκε στην άγκαλιά της το βρυκόλακα με τα γαλάζια γένεια. Έτσι ο πύργος του και οι θησαυροί του έμειναν στην κατοχή της Άννας. Οι άμοιρες προηγούμενες γυναίκες του ένταφιάστηκαν εύλαβικά...

Κι' από την ήμερα εκείνη, ή Άννα είχε ευτυχισμένη. Πάντοτε φη την αδελφή της με τον ένα ήππότη, παντρεύτηκε κι' εκείνη τον άλλον και σκορπίζοντας σε ευεργεσίες τα άφθα να εκείνα πλούτη, που βρήκε, κατόρθωσε να ξεχάσει τη πολύ γοήγηση σ' άλλους την περιουσία ή άπαισία μνήμη του πρώτου της συζύγου: του τρομερού «Κυανοπύργου»!

ΚΛΩΝΤ ΠΕΡΡΩ

Η γευτέρα

ΤΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΛΙΛΗ ΒΟΥΓΙΟΥΚΛΑΚΗ

ΛΕΚΟΣ ΛΕΞΑΝΔΡΑΚΗΣ
ΚΩΣΤΑΣ ΒΟΥΤΣΑΣ
ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΣ
ΖΩΗ ΦΥΤΟΥΣΗ
ΧΛΟΗ ΛΙΑΣΚΟΥ
ΛΑΥΡΕΝΤΗΣ ΔΙΑΝΕΛΛΟΣ
ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΓΓΟΥ
ΡΟΥΛΑ ΧΡΥΣΟΠΟΥΛΟΥ
ΣΩΚΡΑΤΗΣ ΚΟΡΕΣ
ΠΕΤΡΟΣ ΠΑΝΤΑΖΗΣ
ΣΟΥΛΗΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ

ΜΑΙΡΗ ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ

ΑΝΝΑ (Ψεύτικο όνομα)
ΘΑΝΟΣ ΣΩΤΗΡΙΟΥ
ΦΙΛΙΠΠΑΣ
ΔΕΛΗΠΕΤΡΟΥ (πατέρας)
ΚΑΙΤΗ
ΡΕΝΑ
ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ
ΝΤΟΛΛΥ
ΝΤΑΙΖΗ
ΚΩΣΤΑΣ
ΝΤΕΝΗΣ
ΤΟΝΥ

Παραγωγή: ΦΙΝΟΣ ΦΙΑΜ. Σενάριο — Σκηνοθεσία: ΓΙΑΝΝΗΣ ΔΑΛΙΑΝΙΔΗΣ. Δ/οις φωτογραφίας: ΝΙΚΟΣ ΔΗΜΟΠΟΥΛΟΣ. Μουσική: ΜΙΜΗΣ ΠΛΕΣΣΑΣ

ΘΟΝ — ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Μιά μέρα ή Μαίρη άποκαλύπτει στις φίλες της πως είναι έρωτευμένη μ' έναν άγνωστο του οποίου είδε τη φωτογραφία σ' ένα περιοδικό. Πρόκειται για το Θάνο Σωτηρίου, που κέρδισε το πρώτο βραβείο γλυπτικής. Μιά φίλη της της υπενθυμίζει τότε πως ο πατέρας της σκοπεύει να χάριση στον έξωραίστικο σύλλογο της Έκάλης ένα συντριάνι μ' ένα άγαλμα. Παραγγέλλοντας λοιπόν το άγαλμα στο Θάνο Σωτηρίου, θα βρη μιά μοναδική εύκαιρία για να γνωριστούν. Η Μαίρη βρίσκει την ιδέα θαυμάσια και κατορθώνει να πείσει τον πατέρα της να άναβη στο Σωτηρίου την κατασκευή του άγάλματος.

Ο Θάνος άρνείται να πάη στο σπίτι του Δεληπέτρου και να ίκανοποιήσει την επιθυμία της... χαριτωμένης, ιδιότροπης κορούλας του. Η Μαίρη τότε πείθει τον κύρ Βλάση, τον ταχυδρόμο, να την παρυσίσει σαν κόρη του και να παρακαλέσει το Θάνο να την προσλάβη σά μοντέλο, συμβάλλοντας έτσι στη βελτίωση των οικονομικών του φτωχικού του. Εκείνος την ύποχρεώνει να γδυθ, για να διαπιστώσει κατά πόσον μπορεί να τη χρησιμοποιήσει και τελικά την προσλαμβάνει...

Στην πρώτη πόξ, ή Μαίρη Δεληπέτρου, που παρουσιάστηκε στο Θάνο σαν Άννα, μαθαίνει από τον ίδιο ότι αντιπαθεί τις ιδιότροπες κόρες των πλουσιών και όλως ιδιαιτέρως αυτή τη... Δεληπέτρου, που τον έχει βάσει στο μάτι. Όταν ο Θάνος φτάνει στο σημείο ν' άμφισβήτηση και την ομορφιά της, ή Μαίρη δεν κατορθώνει να συγκρατηθή και του δηλώνει πως, όπως έχει άκούσει, ή Δεληπέτρου, από ομορφιά... σκίζει!...

Μπορεί να είναι ώραία, όπως λές, παραδέχεται ο Θάνος, μπορεί να είναι μορφομένη και να θεωρή πολύ έξυπνο τον εαυτό της, πάντως τη δική μου συμπαρέαία δε θα ήπορέση να την αγοράσει.

Με πείσμα τότε ή Μαίρη του προτείνει να βάλουν στοίχημα πως το πολύ σε τρεις μήνες θα κρατά στην άγκαλιά του τη Μαίρη Δεληπέτρου και εκείνος δέχεται.

... είναι πιδ ώραία από κάθε άλλη φορά. Εκείνος έχει μεταμφιεστή σέ Κινέζο. Τους πλαισιώνουν διάφορα φιλικά ζευγάρια: Η Ρένα με τον Τόνυ, ή Ντόλλυ με το Ντένυ, ή Νταίζη με τον Κώστα και άλλα. Ένώ ή Μαίρη άρχίζει να χορεύει στην πίστα ένα τοιγανικό χορό, μπαίνουν στη σάλα ο Θάνος και ή Καίτη. Κυττάζουν γύρω τους και ο Θάνος βλέπει τη Μαίρη, που χορεύει.

Θ ά ν ο ς: Μπα!... Μπα!... Για δες χορό ή φτωχούλα μας!...

Η Καίτη, ύστερα από μακρά συζήτηση και άπειλές, πείθει τελικά το Θάνο να τη συνοδέψει σε κάποιο χορό. Βρισκόμαστε, λοιπόν, τώρα σε κάποια μεγάλη αίθουσα, με άποκρηάτικο διάκοσμο: σερπαντίνες, χαρποπάλαιμος, μάσκες, ντόμινα και μασκαράδες. Στη μέση της σάλας οι νέοι χορεύουν ένα τουίστ. Το τουίστ διαδέχεται ένα μάσπο και, καθώς τα ζευγάρια παρελαύνουν μπροστά στο φακό, διακρίνουμε ανάμεσα τους τη Μαίρη και το Φίλιππο. Εκείνη, ντυμένη τοιγανώ...

Η Καίτη γυρίζει, βλέπει κι' αυτή το «μοντέλο» του Θάνου και άμέσως κατασφιάζει. Ύστερα λέει στο Θάνο: Δεν πάμε να φύγουμε απ' εδώ; Θ ά ν ο ς: Γιατί!... Το θέαμα είναι πολύ διασκεδαστικό. Κ α ί τ η: Έκνευριστικό, θέλεις να πης. Θ ά ν ο ς: Μά τί έπαθες, έτσι ξαφνικά; Κ α ί τ η: Πάμε, σε παρακαλώ... Δε μπορώ να τη βλέπω. Θ ά ν ο ς: Α! Είσαι περίεργη... Το ξέρεις;

Καίτη: Έγώ ή εσύ; Θα φύγουμε ή θα φύγω μόνη;
Θάνος (με πείσμα): Εγώ δεν πάω πουθενά...
Καίτη: Τόξερα πως θα μου χαλάσεις πάλι τη βραδιά, αλλά
δεν μπορούσα να το φανταστώ ότι αιτία θα ήταν πάλι αυτό τό... Άντε
να μη πω τίποτα...
Θάνος: Μά τί σ' έπιασε τώρα;
Καίτη: Έμένα ή εμένα, που κόλλησες εδώ;...
Θάνος: Όρεξι έχεις;... 'σού δέ μ' έφερες εδώ;

... και μάλιστα με χίλια παρακάλια; Άσε με, λοιπόν...
Καίτη: Θάνο, για τελευταία φορά, πάμε να φύγουμε...
Θάνος: Σου είπα δεν πάω πουθενά...
Καίτη: Πολύ καλά...
Η Καίτη φεύγει. Ο Θάνος όμως, που παρακολουθεί το χορό της
Μαίρης δεν το αντίλαμβάνεται και ψιθυρίζει:
— Λοιπόν, αυτή η μικρή χορεύει περίφημα...
Γυρίζει κατόπιν και μη βλέποντας την Καίτη πλάι του...

... φωνάζει: «Καίτη»... Ρίχνει ματιές τριγύρω κι ύστερα σκάνει
τους ώμους του και χαμογελά, σά να σκέπτεται: «Δε πά ναφύγε»...
Προχωρεί κατόπιν προς την πίστα, όπου η Μαίρη χορεύει τώρα και
πάλι μαζί με το Φίλιππο.
Η Μαίρη σε μία στροφή βλέπει το Θάνο και τ'αχάνει... Σταματά
το χορό, αναγκάζοντας το Φίλιππο να σταματήσει κι αυτός.
— Τι συμβαίνει; ρωτάει εκείνος ανήσυχος τη Μαίρη.
Μαίρη (κατατρομαγμένη): Εί... Α!... Πού να σου εξηγήσω...

Ο Θάνος προχωρεί με σταθερό βήμα προς το μέρος τους και κάνει
να παραμερίσει το Φίλιππο, για να χορέψει ανόος με τη Μαίρη. Εκεί-
νος όμως δε δείχνει καμμία διάθεση να του παραχωρήσει τη νιμα του
και άγριεύει:
Φίλιππος: «Εί... Μά τί... τον έξυμνο ξ.θες να μάς κάνης;
— Μη Φίλιππο!... φωνάζει η Μαίρη, βλέποντας τον έ.οισμο να επι-
τεθεί στο Θάνο.
Ο Φίλιππος τ'αχάνει για μία στιγμή και ο Θάνος...

... έπωφελείται για να πάρη τη θέση του και ν' αρχίσει να χορεύη με
τη Μαίρη, μπροστά στα γεμάτα εκπληξι ματια του.
Βλέποντας το Φίλιππο να τον πλησιάζει και πάλι απειλητικός, ο
Θάνος τον στέλνει με μία απροσδόκητη και πάλι απειλητική, ο
χορεύουν και λείει συγχρόνως στη Μαίρη:
— Πολύ ζόρικός είναι ο καθ'αυτού σου!...
Ο Φίλιππος όμως γρήγορα ξανασηκώνεται και παίρνοντας φόρα,
βρμάει κατά του Θάνου...

Είναι αποφασισμένος να του ξαναπάρη τη ντάμα του και φυσικά ή
συμπλοκή γίνεται αναπόφευκτη.
Ενώ ο Τόνος, ο Ντενης και ο Κώστας προσπαθούν να συγκρατή-
σουν το Θάνο, που είναι έτοιμος να διαλυση το Φίλιππο, η Μαίρη πα-
νικόβλητη παίρνει δρόμο και τρέχει κοντά στις φίλες της. Εκεί βου-
τάει την τατατα και τη σάρπα της και κάνει να φυγή από την αιθούσα
τού χορού.
Η Ρένα και η Ντόλλυ όμως τη συγκρατούν.

Ρένα: Τί έπαθες, Μαίρη;... Πού πές;
Μαίρη: Αφίστε με γιατί πάει... Τόχασα το παιχνίδι!...
Ντόλλυ: Ποιό παιχνίδι;
Μαίρη: Μά δεν τον γνωρίσατε, λοιπόν; Δεν καταλάβατε ποιός
είναι;... Είναι ο Σωτήριος... Ο Θάνος Σωτηρίου...
Ρένα: Τό... πρώτο κρατικό βραβείο γλυπτικής;
Μαίρη: Μάλιστα... Που βρέθηκε εδώ μέσα σε φάντης μπαστού-
νι; Πάω, γιατί τώρα θα βγούνε όλα στη φόρα.

Ντόλλυ: Γιατί... Ποιός θα τού μιλήση;
Μαίρη: Ο Φίλιππος... Ποιός άλλος;...
Ρένα: Δε θα πη τίποτα... Πάμε να τους χωρίσουμε... Δεν κάνε.
να φύγης. Αυτό θα ήταν χειρότερο!...
Μαίρη: Αδύνατον... Αυτός θα με φωνάξη Άννα... Ο Φίλιππος
θέ με φωνάξη Μαίρη και «μπούς» θα σκάση ή μπόμπα!...
Ρένα: Μη σε νοιάζει... Τον αναλαμβάνω εγώ το Φίλιππο... Έλα,
πάμε γρήγορα να σταματήσουμε τον καυγά...

Μόλις η Μαίρη φτάνει κοντά τους, ο Φίλιππος και ο Θάνος την
αρπάζουν και αρχίζουν να την τραβούν ο καθένας προς το μέρος του.
Ενώ η Μαίρη προσπαθεί να καθουχάση το Θάνο, τ'α κορίτσια πιάνουν
το Φίλιππο, που εξακολουθεί να φωνάζει:
— Αφίστε με, που ήρθε να μου κάνει τον έξυμνο! Ποιός είσαι εσύ,
ρέ, που θα κόλλησες στην κοπέλλα, που χορεύει μαζί μου; Πώς κολλάς
σε μία ξένη, έτσι στα καλά καθούμενα;
Θάνος: Μά δεν είναι ξένη... Είναι γνωστή μου... Υπάλληλός μου...

Φίλιππος: Υπάλληλός σου, αυτή... Άς γελάσω κινέζικα!...
Μαίρη (έπεμβαίνει): Φίλιππο, σταμάτα... Έχει δίκιο ο κύριος...
Είμαι υπάλληλός του... Κακό είναι αυτό;
Φίλιππος (γυρίζοντας προς τους φίλους του): Τί λέει; Τί λένε;
Ρένα (που ψιθυρίζει σ' αυτή): Πες να και δ.τι ακούς σήμερα να
λές εναί... Έτσι είπε η Μαίρη... Είναι κόμπο!...
Φίλιππος: Α!... Πλάκα δηλαδή... Έν τάξει!... Τότε συγγνώ-
μη, κύριε... Δεν τό ήξερα πως είναι υπάλληλός σας. Χίλια συγγνώμη!

Θάνος: Δεν πειράζει... Έγώ πρέπει να ζητήσω συγγνώμη, που
έγινα αιτία να φανερωθί κάτι, που πιθανόν ή εσοποιείς να ήθελε να
κρατηθί μυστικό...
Φίλιππος: Τί μυστικό καλέ;... Όλοι το ξέρουμε... Έσ'ας μόνο
δεν ξέραμε, τ' εάφεντικό!...
Μαίρη: Καί τώρα, άς ξαναρχίσουμε το χορό...
Θάνος (στο Φίλιππο): Άς δώσουμε τ'α χέρια, αφού τό θέλει ή
Άννα...

Φίλιππος: Ποιά είναι πάλι αυτή ή Άννα;
Μαίρη: Εγώ, ή Άννα!... Ξέχασες τ' όνομά μου;
Φίλιππος: Α, εσύ, ή Άννα, βέβαια... Άχαχούχα...
Γιά ν' αποφυγή κι άλλα μπλεξίματα, ή Μαίρη παίρνει το Θάνο και
απομακρύνονται χορεύοντας.
Θάνος: Γουστόζικος ο καθ'αυτού σου... Σού ταιριάζει.
Μαίρη: Έτσι είναι... Οι ζωηρές με τους ζωηρούς και οι κρύες...
Θάνος (συμπληρώνει): Με τους κρύους...

-ΕΙΝΑΙ θαύμα, πού σε ξαναορῶκα! Πραγματικά, ένα θαύμα, Ρίτα! Ήταν ἡ δεκάτη φορά, πού ὁ Πιέρ ἐπαναλάμβανε αὐτὴ τὴ φράσι καὶ τὰ μάτια του γελοῦσαν εὐτυχισμένα.

— Ένα θαύμα, ναι... μουρμούρισε ἡ κοπέλλα. Πόσα χρόνια εἶχε νὰ τὸν δῇ; Ήταν σὰ νὰ ξαναβρίσκει ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ παιδικὰ της χρόνια, ἕνα μικρὸ κομμάτι ζωῆς.

— Έλα, πές μου! Μίλησέ μου γιὰ σένα καὶ γιὰ τοὺς ἄλλους! Έγώ τώρα εἶμαι ἕνας ξένος καὶ ἀνυπομονῶ νὰ μάθω...

Καὶ φαινόταν ξένος, πραγματικά, μὲ τὴν κάπως ξενικὴ προφορά του καὶ τὸ ἀμερικάνικο αὐτοκίνητό του.

Εἶχαν συναντηθῇ πρὶν ἀπὸ λίγα λεπτά, ἐπτελῶς τυχαία. Ἐκεῖνος περνοῦσε ἀπὸ κοντὰ της μὲ τὸ αὐτοκίνητο. Τὴν εἶχε δὴ καὶ τὴν εἶχε φωνάξει.

— Έχω τόσα λίγα πράγματα νὰ σοὺ πῶ, Πιέρ. Πές μου καλύτερα ἐσύ, πότε ἐφθασες στὸ Παρίσι;

— Ἦρθα πρὶν ἀπὸ ὀχτὼ μέρες. Εἶχα γυρίσει μὲ τόσα ὄνειρα μὰ, ἀντίθετα, βρέθηκα μόνος! Δὲ βρῆκα κανένα ἀπὸ τοὺς φίλους τοῦ παλιοῦ καί-ρου. Θυμάσαι, Ρίτα, τὴν παλιά μας αὐλή; Στὴ θέσι τῆς ἔχουν χτίσει τώρα μιὰ τεράστια πολυκατοικία.

Τὴν αὐλή τους! Καὶ βέβαια τὴ θυμόταν. Ὁ πόλεμος εἶχε τελειώσει πρὶν ἀπὸ λίγο κι' ἐκεῖνη ἡ μεγάλη αὐλὴ φιλοξενούσε τὰ ἐφηβικά τους ὄνειρα, τὰ γέλια τους, τὶς ἐλπίδες τους.

— Ἐλῶς μπόρεσα νὰ χαθῶ ἐτσι;», ἀναρωτήθηκε ἡ Ρίτα, ἀπελπισμένη.

— Ενοῶθα τόσο μόνος! Ἐξακολοῦθουσε ὁ Πιέρ. Μὰ τώρα συνάντησα ἐσένα, πεταλούδιτσα. Τὸ βλέμμα του τὴν τύλιξε ὀλόκληρη, ζεστό, χαϊδευτικό.

— Δὲν παντρεύτηκες... μουρμούρισε μὲ ἀνακούφιση, κυττάζοντας τὰ λεπτὰ χέρια της.

— Ἦ Ρίτα κούνησε τὸ κεφάλι ἀρνητικά.

— Καί, ὅπως βλέπω, δὲ σοὺ λείπει τίποτα, συνέχισε ἐκεῖνος, παρατηρώντας τὸ ὑπέροχο ντύσιμό της. Ζῆς πάντα μὲ τὸν πατέρα σου;

— Ὁχι! Ὁ πατέρας μου πέθανε πρὶν ἀπὸ χρόνια. Έγώ... ἐργάζομαι καὶ ζῶ μόνη. Μὰ μίλησέ μου γιὰ σένα, Πιέρ.

— Γιὰ μὲνα; Εἶναι τόσο εὐκολὸ νὰ σοὺ τὰ πῶ ὅλα... Ἐργάστηκα σκληρὰ σ' ὅλα αὐτὰ τὰ χρόνια, μὰ κατὰφερα νὰ πετύχω. Τώρα ἔχω μιὰ δουλειά, πού τὴν ἀγαπῶ καὶ πού μοῦ προσφέρει τὴν οικονομικὴ ἀνεσι, χωρὶς νὰ κουράζομαι πιά πολὺ. Μὰ μιλῶ ὅλο ἐγώ — πρόσθεσε χαμογελώντας. Πές μου ὀλίγη, τί ἔγιναν οἱ ἄλλοι;

— Δὲν ξέρω τίποτα γι' αὐτούς. Ὅταν ἐφυγες ἐσύ, ἀλλάξαμε κι' ἐμεῖς στίτι καὶ δὲν τοὺς ξαναεἶδα πιά. Χάθηκαν ὅλοι...

— Θὰ κατεβῶ ἐδῶ, τοῦ εἶπε ἡ Ρίτα. Αὐριο πάλι, Πιέρ.

**ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ
ΔΙΗΓΗΜΑ**

Ἡ πεταλούδιτσα

Ὁ Πιέρ ἔσκυψε πάνω ἀπὸ τὸ τραπέζι τοῦ μπαρ, πού εἶχαν καθῆσει καὶ τῆς ἔπιασε τρυφερὰ τὸ χέρι.

— Μὰ ἐσύ δὲ χάθηκες! Έσύ εἶσαι ἐδῶ, μπροστά μου, ὅπως τότε. Τὸ ξέρεις, ὅτι δὲν ἄλλαξες καθόλου, πεταλούδιτσα;

— Έτσι τὴ φώναζε πάντα, γιὰτὶ τοῦ φαινόταν, ὅτι ἔμοιαζε πραγματικά μὲ μιὰ πεταλούδα, μ' ἔμοιαζαν τὰ μακρὰ, ἀνάλαφρα πόδια της, πού ἔ-μια πέταγμα, μ' ἔκριναν τὰ μεταξένια κατὰξανθα μαλλιά της, πού σὲ κάθε της κινήσει ἔκαναν χαριτωμένα τινάγματα, σὰ χρυσὰ φτερά, μ' ἔκριναν τὴ λαχτήρα της γιὰ ζωὴ καὶ γιὰ χαρὰ, πού τὴν ἐσπρωχνε νὰ τρέχῃ ἐδῶ κι' ἐκεῖ, σὰ μιὰ πεταλούδα!

— Σκέπτομαι νὰ σὲ κρατήσω σφιχτά, ξέρεις, δὲ θὰ σ' ἀφίσω νὰ μοῦ ἐφεύγης!

Ὁ τόνος τῆς φωνῆς του ἦταν πάντα εὐθυμῶς, μὰ κάποια ζεστὴ χορδὴ ἔτρεπε στὸ βάθος της.

Ἡ Ρίτα ἔριξε μιὰ ματιά στὸ ρολοὶ της καὶ σηκώθηκε ἀπότομα:

— Πρέπει νὰ πηγαίνω, Πιέρ.

— Μὰ δὲν εἶναι ἀργά...

— Εἶναι ὀχτὼ καὶ μισή. Δὲ μπορῶ νὰ μείνω περισσότερο...

— Μὰ γιατί, ἀφοῦ ζῆς μόνη;

— Ἐργάζομαι, ξέρεις, ἰδίως τὸ βράδυ. Ἄν ὁμως θέλεις νὰ συναντηθοῦμε αὐριο τὸ πρωί...

— Ἄν θέλω; Δὲ θὰ σ' ἀφίσω οὔτε στιγμή

μόνη, πεταλούδιτσα. Θὰ μείνω ἀκόμη ἕνα μῆνα ἐδῶ καὶ τὸν θέλω γεμάτο ἀπὸ σένα.

— Τότε αὐριο, στὶς ἔντεκα, ἐδῶ, τοῦ εἶπε, τραδώντας τὸ χέρι της ἀπὸ τὸ δικό του. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι, πεταλούδιτσα.

Τὸ ἄλλο πρωὶ τὴν ὑποδέχτηκε μ' ἕνα φωτεινὸ χαμόγελο καὶ μὲ μιὰ αὐθόρμητη κίνησι ἔσκυψε νὰ τὴ φιλήσῃ στὸ μάγουλο.

— Εἶχα ἕνα ἀνεκδιήγητο ὄφθο, ὅτι δὲν θὰ ἐρχόσουν, τῆς εἶπε, δὲ μοῦ εἶχες πῆ οὔτε πού μείνεις, χτὲς τὸ βράδυ, τὸ ἔβλαπες...

Ἡ Ρίτα κάθισε δίπλα του στὸ αὐτοκίνητο.

— Θυμάσαι τότε; εἶπε γελώντας. Κάτι αὐτοκίνητα σὰν κι' αὐτό, τὰ βλέπαμε μόνο στὰ ὄνειρά μας...

Ἐλῶσε καὶ ὁ Πιέρ. Οἱ παλιὲς γλυκεῖες ἀναμνήσεις τοὺς πλημμύριζαν καὶ πάλι. Ἐξακολοῦθησαν νὰ μιλοῦν καὶ νὰ γελοῦν, ἐνῶ τὸ αὐτοκίνητο ἔτρεχε τώρα σ' ἕναν ἐξοχικὸ δρόμο.

Δυὸ ὄρες ἀργότερα, σταμάτησαν σ' ἕνα ἐξοχικὸ ἐστιατόριο, γιὰ νὰ φάνε.

— Εἰστε νεῖοπαντρεῖ; τοὺς ρώτησε ἡ χοντρή ξενοδόχος, χαμογελώντας.

— Νεῖοπαντρεῖ; Ὁχι... Μὰ... θὰ εἴμαστε γρήγορα! ἀπάντησε ὁ Πιέρ, χαμογελώντας.

Ἡ Ρίτα κοκκίνισε κι' ἀπὸ τὸ βλέμμα της πέ-ρασε μὲ σκία φοβισμένη, μὰ ὁ Πιέρ δὲν τὴν εἶδε.

Ἀνέβηκαν πάλι στὸ αὐτοκίνητο, γύρισαν γιὰ ὅλο τὸ ἀπόγευμα, ἀνάμεσα σὲ γραφικὰ χωριουδάκια. Οἱ ὄρες πέρασαν γρήγορα καὶ κάποτε ἡ

Ρίτα κύτταξε τρομαγμένη τὸ ρολοὶ της.

— Εἶναι κιόλας ἑπτὰ καὶ μισή! Πρέπει νὰ γυρίσουμε, Πιέρ.

— Τόσο γρήγορα;

— Σοὺ τὸ εἶπα χτὲς, ἐργάζομαι τὸ βράδυ... σὲ μιὰ ἐφημερίδα!

— Δώσε μου τούλάχιστον τὴ διεύθυνσί σου...

— Ἀδύνατο! φώναξε ἡ Ρίτα, καὶ κατὰ-θῶσε νὰ γελάσῃ μ' ἕνα γέλιο εὐθυμῶ. Προτιμῶ νὰ μὲ περιμένῃς κάθε πρωί, νομίζοντας, ὅτι δὲν ἔρθω κι' ὅτι δὲ θὰ μπορέσης νὰ μὲ ξαναβρῇς.

Ἐκεῖνος σταμάτησε τὸ αὐτοκίνητο, τὴν ἐσφίξε στὴν ἀγκαλιά του, ἐνοίωσε τὰ χεῖλιά της νὰ ἀπαι-τῶν στὸ φιλή. του.

— Θὰ κατεβῶ ἐδῶ... εἶπε ἡ Ρίτα, ὅταν προ-βήχτηκε ἀπὸ κοντὰ του. Αὐριο πάλι, Πιέρ...

Γίνονταν τὸ ἴδιο κάθε βράδυ, ξανασυναντιόντου-σαν τὸ πρωί καὶ ἦταν σὰ νὰ ξαναβρίσκον ὁ ἕνας τὸν ἄλλο, ὕστερα ἀπὸ πολὺ καιρὸ. Γυροφέρναν γιὰ ὥρες ὀλόκληρες μὲ τὸ αὐτοκίνητο, μιλοῦσαν ἀτέλειωτα γιὰ τὶς παλιὲς γλυκεῖες ἀναμνήσεις τους καὶ ἄλλαζαν φιλιὰ, πού ἔμοιαζαν νὰ ἐνώνουν τὸ παρελθόν, τὸ παρόν καὶ τὸ μέλλον...

— Ξέρεις, πεταλούδιτσα; τῆς εἶπε ὁ Πιέρ κά-ποιο βράδυ. Νομίζω, ὅτι σ' ἀγαπῶ ἀπὸ πάντα!

— Κι' ἐγώ, Πιέρ... κι' ἐγώ...

— Ἐλέω νὰ σὲ παντρευτώ, Ρίτα...

— Νὰ μὲ παντρευτῇς; ψιθύρισε ἐκεῖνη, μ' ἕνα ἀπελπισμένον σφίξιμο στὴν καρδιά.

— Ναι, Ρίτα, θὰ σὲ παντρευτώ καὶ θὰ σὲ πᾶρω μαζί μου στὴν Ἀμερική. Έσύ δὲν έχεις

κανένα ἐδῶ στὴ Γαλλία. Ἐκεῖ θὰ ἔχουμε ἕνα σπιτί δικό μας, θὰ ἔχουμε παιδιὰ, θὰ ἔχουμε τὸν ἐρωτὰ μας... Μὰ γιατί κλαῖς; Ἐπειδὴ δὲ μ' ἀγαπάς;

— Ὁχι, Πιέρ, κλαίω ἐπειδὴ σ' ἀγαπῶ...

— Τότε ὅλα εἶναι ἐν τάξει, Ρίτα. Ἄν ἤξερες πόσο μὲ κάνεις εὐτυχισμένο!...

Δυὸ μέρες ἀργότερα ὁ Πιέρ ἔφτασε στὸ ραν-τεβῶ τους, μὲ ὕφος κάπως ἀναστατωμένο. Μό-λις ἡ Ρίτα κάθισε δίπλα του μέσα στὸ αὐτοκί-νητο, ἐκεῖνος πήρε τὰ χέρια της ἀνάμεσα στὰ δικά του, τὰ ἐσφίξε.

— Πές μου, ἀγάπη μου, ἔχεις διαδατήριο; τῆ ρώτησε ἀνησυχῶ.

— Ναι, βέβαια, Πιέρ, μὰ γιατί μὲ ρωτᾷς;

— Πῆρα ἕνα τηλεφώνημα ἀπὸ τὴν ἑταιρεία μου... Πρέπει νὰ βροῖσκωμαι σὲ τρεῖς μέρες ἐκεῖ, γιὰ νὰ κλείσω μιὰ ἐνδιαφέρουσα δουλειά.

— Σὲ τρεῖς μέρες;... ψιθύρισε ἡ Ρίτα, ἐνῶ γινόταν κατὰχλωμη.

— Ναι, ἀγάπη μου. Μὰ γιατί χλωμάσες; Φυ-σικά, θὰ ἔρθῃς κι' ἐσύ μαζί μου. Δὲ θάφευγα ποτὲ χωρὶς ἐσένα... Ὑπολόγισα, ὅτι θὰ προσθά-ναμε νὰ παντρευτοῦμε ἐδῶ, μὰ τώρα εἶναι ἀδύ-νατο! Νομίζω, ὁμως, ὅτι δὲν ἔχει τόση σημασία... Τί ἐδῶ, τί στὴν Ἀμερική;... Ἐτσι κι' ἐτσι δὲν ἔχουμε συγγενεῖς... Θὰ φύγουμε μεθ'αὐριο μὲ τὸ πρῶτο ἀεροπλάνο. Ἀλήθεια, αὐριο δὲ θὰ μπορέ-σουμε νὰ συναντηθοῦμε... Έχω μερικὲς ὑποθέ-σεις νὰ τακτοποιήσω ἐδῶ... Μὰ, ἀπὸ μεθ'αὐριο τὸ πρωί, θὰ εἴμαστε μαζί γιὰ πάντα!

— Πιέρ... ψιθύρισε ἡ Ρίτα, ἀκουμπώντας τὸ κεφάλι της στὸν ὅμο του.

— Τί εἶναι, ἀγάπη μου;

— Τίποτα, σ' ἀγαπῶ!...

Πέρασαν ἀκόμη μιὰ μέρα εὐτυχισμένη, μιὰ μέ-ρα ὅπως ὅλες ἐκεῖνες, πού εἶχαν περάσει μαζί, μονάχα πού ἡ Ρίτα νόμιζε, ὅτι αὐτὴ τὴ φορὰ οἱ ὥρες πετοῦσαν σὰ δευτερόλεπτα, φέροντας τὸσο γρήγορα τὸ βράδυ, τὴν ὥρα τοῦ χωρισμοῦ...

— Αὐριο τὸ πρωί θὰ ἀγοράσω τὰ ἀεροπο-ρικά εἰσιτήρια. Ἀλήθεια, δὲ μοῦ ἔδωσες ἀκόμη τὴ διεύθυνσί σου, δὲν ξέρω πού μείνεις... Μεθ'α-ριο θὰ πρέπει νὰ περάσω νὰ σὲ πᾶρω στὶς

ἐπτὰ...

Ὁ Πιέρ εἶχε σταματήσει τὸ αὐτοκίνητό του στὸ σημεῖο πού χωρίζον κάθε βράδυ, καὶ τῆς μι-λοῦσε, ἐνῶ τὴν ἐσφίγγε τρυφερὰ στὴν ἀγκαλιά του.

— Δὲν ὑπάρχει λόγος, Πιέρ... Έγώ θὰ ξε-νοικίσω τὸ δωμάτιό μου αὐριο κιόλας. Ὑστερα ποῦθε νὰ πάω νὰ ἀπαραιτηθῶ μιὰ γιὰ ἡμέ-ρα μου... Δὲ θέλω νὰ φύγω χωρὶς νὰ τῆς πῶ ἀπ'αὐτό. Θὰ κοιμηθῶ στὸ σπιτί της αὐριο τὸ βράδυ καὶ μεθ'αὐριο τὸ πρωί θὰ πᾶρω ἕνα ταξὶ καὶ θὰ ἐρθῶ νὰ σὲ συναντήσω στὸ ἀεροδρόμιο...

— Ὅπως θέλεις, ἀγάπη μου! Πρέπει νὰ εἰ-σαι τίς ὀχτὼ παρά εἰκοσι.

Τὴ φίλησε κι' ἐκεῖνη τοῦ ἀνταπέδωσε τὸ φιλή του μὲ πάθος, πού ἦταν μαζί καὶ ἀπελπι-σία, μὰ ἐκεῖνος δὲ μπορούσε νὰ τὸ ξέρῃ.

— Πιέρ!...

— Ναι, μικρὴ μου...

— Σ' ἀγαπῶ, Πιέρ, σ' ἀγαπῶ πολὺ...

— Κι' ἐγώ, κι' ἐγώ σὲ λατρεύω! Καληνύχτα, πεταλούδιτσα!...

Τὸ μεγάλο αὐτοκίνητο κινήθηκε, κῆλινε ἀργὰ πάνω στὸ δρόμο, χάθηκε μέσα στὴ νύχτα...

— Σ' ἀγαπῶ, Πιέρ... ψιθύρισε πάλι ἡ Ρίτα, ἐνῶ χοντρά δάκρυα πλημμύριζαν τὸ πρόσωπό της.

Στὸ χαριτωμένο σαλονάκι τοῦ κοιμοῦ διμερί-σματος, πού κατοικοῦσε, ἕνας ἄντρας τὴν πε-ρίμενε, διαβάζοντας μιὰ ἐφημερίδα. Ήταν ἕνας ἄντρας ἡλικιωμένος, μὲ πρόσωπο γεμάτο ρυτί-δες...

— Γεῖά σου, Ρίτα, τῆς εἶπε, ὅταν τὴν εἶδε νὰ μπαίνει.

— Καλησπέρα. Ἄντρε!

— Μὰ τί έχεις, κλαῖς;

— Ὁχι, ὄχι, γελάω! φώναξε σπαραχτικά ἡ Ρίτα, ἐνῶ ριχτόταν σὲ μιὰ πολυθρόνα, ξεσπώντας σὲ λυγμούς.

Ἐκεῖνος σηκώθηκε, πήγε κοντὰ της, τῆς χά-ιδεψε τὰ μαλλιά...

— Δὲ θέλεις νὰ μείνω ἀπόψε, Ρίτα;...

Ἐκεῖνη ἐκλείσε τὰ μάτια... Ἄν τούλάχιστον δὲν ἦταν τόσο καλὸς... Μὰ ἀκόμη κι' ὅταν τοῦ

μίλησε γιὰ τὸν Πιέρ, δὲν τῆς εἶπε τίποτα... Μονάχα πού τὸ βλέμμα του ἔγινε πιὸ θλιμμένο καὶ οἱ ρυτίδες του πιὸ βαθεῖες.

— Δὲν πεύραζει, Ρίτα, θὰ συναντηθοῦμε αὐ-ριο... Καληνύχτα, μικρὴ μου...

Ἡ πόρτα ἐκλείσε πίσω του ἀθόρυβα καὶ ἡ Ρί-τα ἔμεινε μόνη... Σηκώθηκε καὶ ριχτήκε στὸ κρε-βάτι της, ἐνῶ σπαραχτικοὶ λυγμοὶ τῆς ξεσκιζον τὸ στήθος.

— Μιὰ πεταλούδα...ψιθύρισε. Ναι, Πιέρ, μιὰ πεταλούδα... Δὲν ἤξερες πόσο μοῦ ταίριαζε αὐτό τὸ ὄνομα... Μονάχα πού ἐγώ εἶμαι μιὰ πεταλούδα μὲ καμμένα φτερά...

Ναι, τὰ δικά της φτερά τὰ ἔχει κάψει... Στὴν ἀρχή, γιὰτὶ ἦταν μιὰ κοπελλίτσα μόνη στὸν κό-σμο καὶ ἡ ζωὴ ἦταν δύσκολη... Ὁ τελευταῖος ἀπὸ τοὺς ἄντρες, πού εἶχαν περάσει ἀπὸ τὴ ζωὴ της, ἦταν ὁ Ροβέν. Ήταν γέρος καὶ παντρε-μένος, μὰ τὴν ἀγαποῦσε ἀληθινά. Τῆς εἶχε χα-ρίσει ἐκεῖνο τὸ σπιτί, τὴν εἶχε γεμίσει γούνες καὶ κοσμήματα, κι' αὐτὴ ἦταν εὐχαριστημένη ἀπὸ τὴ ζωὴ της, μέχρι τὴ στιγμή, πού εἶχε συ-ναντήσῃ τὸν Πιέρ...

Ἡ Ρίτα σηκώθηκε ἀπὸ τὸ κρεβάτι της. Ὁχι, δὲν εἶχε τὸ δικαίωμα νὰ φύγῃ μὲ τὸν Πιέρ, νὰ τὸν ἐξαπατήσῃ. Εἶχε ὁμως τὸ δικαίωμα νὰ προσ-παθήσῃ νὰ ξαναβρῇ τὸ σεβασμὸ γιὰ τὸν ἐαυτό της, νὰ βρῇ ἀπὸ τὸ βούϊκο, πού ἦταν βυθισμένη.

— Πρέπει νὰ φύγω, νὰ φύγω... μουρμούρισε.

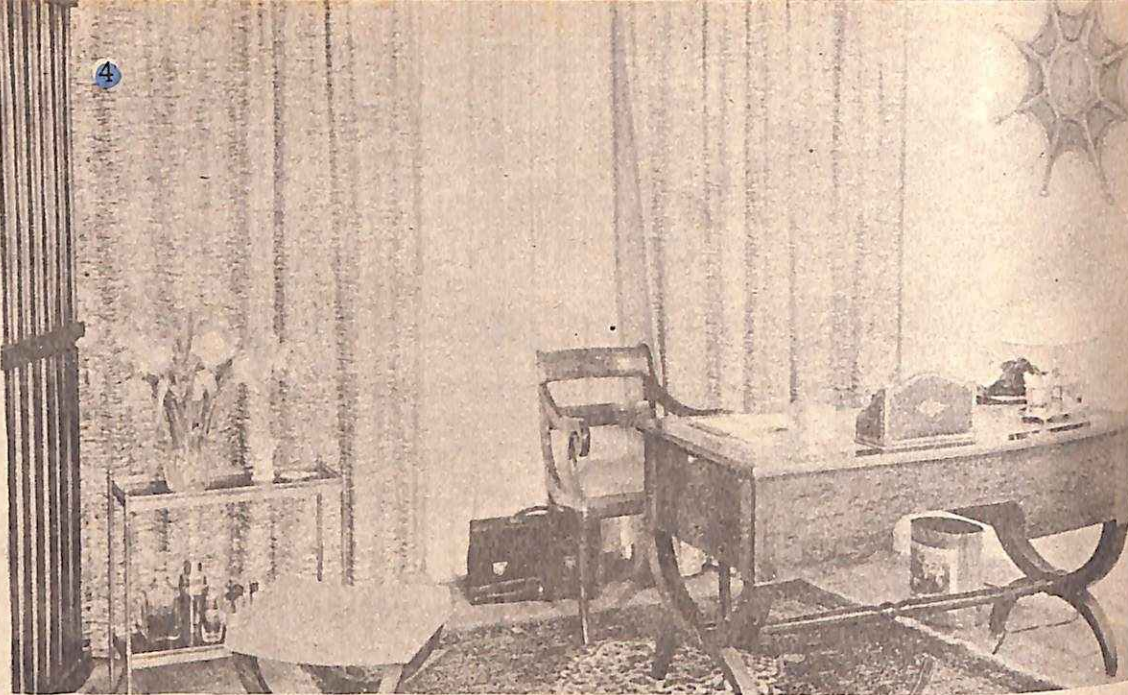
Ντύθηκε βιαστικά καὶ φόρεσε τὸ πιὸ ἀπλὸ τα-γιέρ της. Δὲν ἤθελε νὰ πάρῃ τίποτα μαζί της. Κατέβηκε ἀπὸ τὶς σκάλες, χωρὶς νὰ περιμένῃ τὸ ἀσανσὸρ καὶ σταμάτησε στὸ δρόμο, λαχα-νιάζοντας. Θὰ ἦταν δύσκολο καὶ κοπιαστικό νὰ ξαναορῇ. Μὰ ἡ ἀνέμνησι τοῦ Πιέρ θὰ τῆς ἔδινε τὴ δύναμη.

Ταράχξε ἀπὸ τὴν τσάντα της τὸ τελευταῖο τσέκ, πού τῆς εἶχε ἀφίσει ὁ Ροβέν τὴν προηγοῦ-μένη μέρα. Μὲ ἥραες κινήσεις, τὸ ἔσκιζε σὲ μι-κρὰ κομματάκια. Τὰ εἶδε νὰ σκορπιζόνται, νὰ φτερουγίζουν, γιὰ λίγο, σὰ μικρὲς πεταλούδες καὶ νὰ χάνονται μέσα στὴ νύχτα. Ὑστερα, μὲ βῆμα ἀργό, ἀλλὰ ἀποφασιστικό, ἀρῆισε νὰ ἀπομακρύ-νεται...

ΝΑΤΑΛΙ ΦΟΡΤ

ΤΑ ΤΕΣΣΕΡΑ ΣΤΥΛ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

“Αν τώρα, με το τέλος του χειμώνα, βρίσκετε ότι οι κουρτίνες του σπιτιού σας είναι κακοδιατηρημένες και λεωμένες και θέλετε να τις αλλάξετε ή αν θέλετε να «ντύσετε» τα παράθυρα του νέου σας σπιτιού, πρέπει να ξέρετε τουλάχιστον ότι: Είναι στη μόδα τα χωριάτικα ύφαντά και οι στόφες τύπου 1920. Έξαφανίζονται τα λουλουδάτα κρετόν και η διαφανής κουρτίνα πρέπει να είναι αδιάβροχη (δεν απορροφά το νερό και επομένως δε «μαζεύει»), απρόσβλητη στους λεκέδες (δεν «συγκεντρώνει» τη σκόνη), ορθοστήμονη (δεν δημιουργούνται αντιαισθητικά «σακκουλιάρια»), εύκολη στο πλύσιμο και χωρίς να χρειάζεται σιδέρωμα.

Για να αλλάξετε ΤΙΣ ΚΟΥΡΤΙΝΕΣ

1) **‘Απέχρωσι με απέχρωσι για το κομψό σαλόνι**

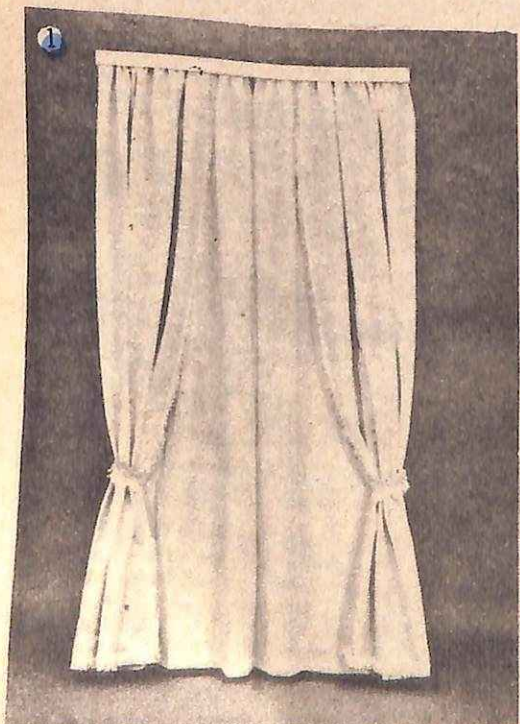
Μοντέλο: Διπλή κουρτίνα. Η από κάτω είναι από ελαφρό μονόχρωμο ύφασμα, η από πάνω από ύφασμα πιο βαρύ και τραχηλωμένη στα πλάγια. Η βαρεία κουρτίνα έχει μια φράντζα στο κέντρο και κάτω και η ίδια φράντζα στολίσει και τα «βραχιόλια», που τη συγκρατούν δεξιά και αριστερά.

Υφασμα: ‘Ελαφρό λινό για τη λεπτή κουρτίνα, κρετόν μεταξωτό για την πιο βαρεία. Η φράντζα είναι βαμβάκερη.

Μοντάζ: ‘Αμερικανικό, δηλαδή ένα «κουρτινόξυλο» από χρωματισμένο ξύλο ή από μέταλλο, που κρύβει τις βέργες και τους κρίκους από όπου κρέμονται οι κουρτίνες.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Το μυστικό της κομψότητας αυτής της κουρτίνας, που ταιριάζει σ’ ένα σαλόνι με παλιά έπιπλα, βρίσκεται στο συνδυασμό των χρωμάτων, γιατί η βαρεία κουρτίνα επαναλαμβάνει σ’ έναν τόνο πιο βαθύ το χρώμα της ελαφράς κουρτίνας.

2) **‘Η χωριάτικη κουρτίνα για το χωριάτικο σπίτι**

Μοντέλο: ‘Η κουρτίνα είναι ολόκληρη (μόνο μία) και παρομοιάζεται στο πλάι για ν’ αφήνει το φως να περνά. Δε χρειάζεται από κάτω διαφανής κουρτίνα, αλλά μία απλή φόδρα θα έκανε την κουρτίνα πιο πλούσια.

Υφασμα: Βαμβάκερο, μονόχρωμο και βαμβάκερο με χοντρές ρίγες. Το βαμβάκερο πλένεται εύκολα και έχει χρώματα ανεξίτηλα.

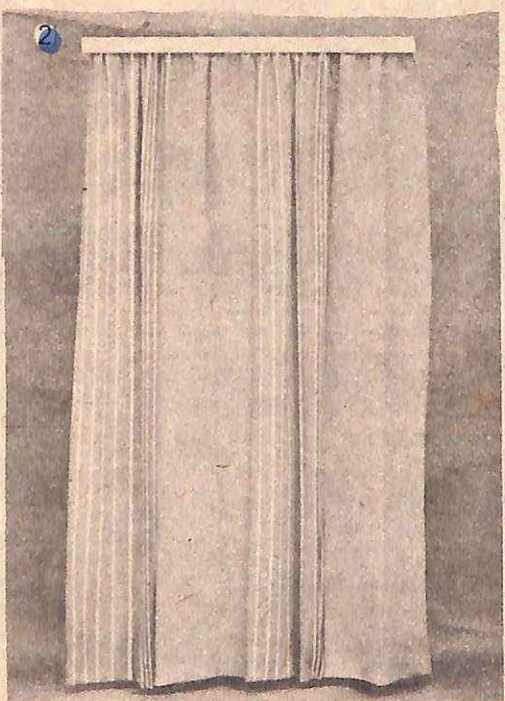
Μοντάζ: ‘Αμερικανικό «κουρτινόξυλο» που, σ’ αυτή την περίπτωση, μπορεί να έχει και μονή βέργα.

ΠΡΟΣΟΧΗ

‘Ο συνδυασμός πρέπει να γίνει με ύφασμα του ίδιου βάρους και με χρώματα προσεκτικά συνδυασμένα. Αυτή η κουρτίνα είναι κατάλληλη για ένα λίκνικ-ροούμ εξοχικού σπιτιού, για μία τραπεζαρία ή και για κρεβατοκάμαρα, με την προϋπόθεση, όμως, ότι τα δωμάτια θα είναι έπιπλασμένα με στυλ χωριάτικο.

3) **‘Ενας ρομαντικός τέρας στην κρεβατοκάμαρα**

Μοντέλο: Κλασική κουρτίνα και κουρ-

τίνα πιο βαρεία, που μένει τραχηλωμένη στα πλάγια, γαρνιρισμένη με μία μπορντούρα.

Υφασμα: Για τη λεπτή κουρτίνα, λεπτό βουαλάζ ή όργαντινα, που αφήνει να περνούν το φως και ο αέρας. Για την πιο βαρεία κουρτίνα, ένα ύφασμα με ύφανση χωριάτικη. Η σταμπωρισμένη λουρίδα έχει ένα μοτίβο από λουλουδάκια του 1800.

Μοντάζ: ‘Ενα συνηθισμένο «κουρτινόξυλο» με διπλή σειρά κρίκων συγκρατεί τις κουρτίνες.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αυτή η κουρτίνα ταιριάζει στα υπνοδωμάτια και ακόμη περισσότερο στο υπνοδωμάτιο μιας νεαρής κοπέλλας, που έτσι θα έχει πολύ φως για να μελετά και, ταυτόχρονα, θα έχει κι’ ένα παράθυρο με διακόσμηση, λίγο ρομαντική. ‘Η βαρεία κουρτίνα μπορεί να έχει και μοτίβα φαντασι.

4) **Διπλή κουρτίνα για το γραφείο**

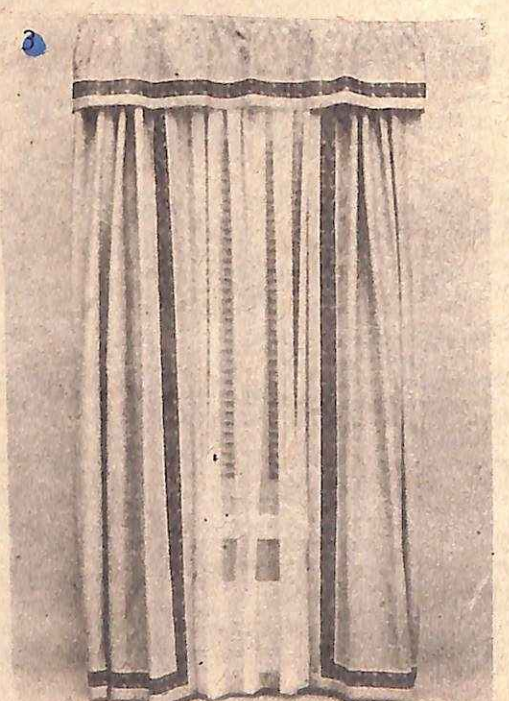
Μοντέλο: Διπλή κουρτίνα «τοίχος» με λευκό βουαλάζ για το μέρος, που έρχεται σε επαφή με το παράθυρο και από κρετόν βαμβάκερο, φοδραρισμένο, για την από πάνω κουρτίνα, που σκεπάζει σχεδόν όλο τον τοίχο στο βάθος του δωματίου.

Υφασμα: Βουαλάζ, κρετόν σταμπωρισμένο, φόδρα βαμβάκερη.

Μοντάζ: Μία χοντρή χάλκινη «βέργα» με διπλή σειρά από μεγάλους κρίκους, που συγκρατούν τις δύο κουρτίνες.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Αυτή η λύση, πολύ εύχρηστη και μοντέρνα, δίνει έναν ξεχωριστό αέρα στο δωμάτιο, γιατί φαίνεται να του χαρίζει φάρδος και βάθος.

Γιά κείνη —

‘Η **Crème “Φυλλίς”**, αποτελεί την μοναδική τροφή του δέρματος. Διατηρεί και αποκαθιστά την ζωτική ισορροπία των υγρών και λιπαρών στοιχείων του δέρματος.

‘Η **Neige “Φυλλίς”**, είναι απαραίτητη σαν βάση της πούδρας και του μακιγιάζ και γενικά για την προστασία της επιδερμίδος.

‘Αν έχη ξηρό ή συνηθισμένο δέρμα ένδεικνυται ως ντεμακιγιάζ ή **Mousse “Φυλλίς”**. Εκτός από τον τέλειο και υγιεινό καθαρισμό ξεκουράζει και το δέρμα. ‘Ανεβάζει τον τόνο του και ενισχύει την ελαστικότητά του.

Για την περίπτωση, που έχει δέρμα λιπαρό, ή **Perle “Φυλλίς”**, συνιστάται σαν το μοναδικό ντεμακιγιάζ. Έξαιρείται τα μαύρα στίγματα και τα σπιδουράκια, συσφίγγει τους ανοιχτούς πόρους και κάνει την επιδερμίδα μάτ και λεία.

Για μία εφοκνηρωμένη και υγιεινή περιποίηση του δέρματος.....

— Για κείνον

Πριν από το ξύρισμα ένα ελαφρό μασάζ με **Crème “Φυλλίς”**, μαλακώνει τα γένια και κάνει το ξύρισμα άνετο.

Μετά το ξύρισμα ή **Razor “Φυλλίς”**, παίρνει την φλόγα του ξυραφιού (και του ηλεκτρικού) εξασφαλίζει άσηψια χαρίζει πρόσωπο φρέσκο και διάθεση καλή.

Με την **Fixol “Φυλλίς”**, έχει πάντα κομψό χτένισμα και περιποιημένη εμφάνιση. ‘Η πιτυρίδα και η τριχόπτωση έγιναν μόνον κακή ανάμνηση.

ΠΡΙΝ από όχι πολλά χρόνια, θεωρούσε μια χώρα καίχημά της, να έχει τα μεγαλύτερα πλοία και αεροπλάνα, ή τις ισχυρότερες μηχανές, ή τους ψηλότερους ουρανοξύστες...

‘Ηταν τότε η «άμιλλα του πιο μεγάλου».

Σήμερα όμως έχουν αλλάξει τα πράγματα, τουλάχιστον σε πολλούς τομείς της ανθρώπινης δραστηριότητας. Διαφοροί διανοητικοί κλη, τονίζουν στις ομιλίες τους ότι το τάδε ή το δείνα προϊόν τους είναι «το μικρότερο του κόσμου».

Οι μηχανές μικρύνανε κι’ αποκτήσανε λιλιπούτειες διαστάσεις. Οι ηλεκτρονικές μηχανές φτάσανε το μέγεθος ενός κομπού πουκάμισου. Κατασκευάζονται δε σήμερα ηλεκτρονικές λάμπες, που μπορούν να περάσουν από την τρύπα δελόνας!

‘Ενα συνθετικό ρομπότι, μικρό σαν κεφάλι καρφίτσας, και εφαρμοσμένο σ’ ένα ειδικό ηλεκτρικό φανό, παράγει μία φωτεινή δέσμη τόσο ισχυρή, ώστε μπορεί να τρυπήσει ένα διαμάντι, να φωτίσει τη Σελήνη ή να σκοτώσει έναν άνθρωπο!

‘Ενας δοκιμαστικός σωλήνας είναι γεμάτος με μικρόβια άβλαβή και τόσο μικρά, ώστε διακρίνονται μόνο μ’ ένα ισχυρό ηλεκτρονικό μικροσκόπιο. ‘Αν λοιπόν τους διαθώσουμε με ελάχιστες ποσότητες οργανικών υπολειμμάτων, οι άορατοι αυτοί μικροοργανισμοί γίνονται μία «συμμετοχή άσυμμάτων», ικανή να στείλει (ή

“Η ΤΕΧΝΙΚΗ ΤΗΣ ΜΙΚΡΟΓΡΑΦΙΑΣ”

Μοτέρ, μαγνητόφωνα, ιατρικές συσκευές κ.λ.π., όλα γίνονται μικροσκοπικά

να δεχθώ) ηλεκτρικά κύματα σε απόσταση 25 χιλιομέτρων.

Αυτά είναι δυο από τα θαύματα της καίνουργιας τεχνικής της «μικρογραφίας». ‘Η νέα αυτή τάσις της τεχνικής μπορούμε να πούμε ότι άρχισε το 1948, με την επινόηση του «τρανζίστορ».

Δεν έννοούμε εδώ τα μικρά ραδιόφωνα, που έχουν γίνει γνωστά μ’ αυτό το όνομα, αλλά το πιο βασικό τους εξάρτημα: ένα μικροσκοπικό μεταλλικό κομμάτι, που αντικατέστησε τις μεγάλες και πολύπλοκες ηλεκτρονικές λυχνίες (τις «λάμπες» δηλαδή του ραδιοφώνου).

Οι απαιτήσεις των ερευνών γύρω από τους τεχνικούς δορυφόρους και τα διαστημόπλοια, για την κατασκευή συσκευών και δογάνων όσο το δυνατόν μικρότερων, συμπαγέστερων, ελαφρότερων και αποδοτικότερων, συνετέλεσαν άπιστευτα στην ανάπτυξη της τεχνικής της «μικρογραφίας», μέσα στα λίγα τελευταία χρόνια.

Π.χ. οι εξερευνητές του Διαστήματος χρειάζονταν ένα μικροσκοπικό «άλλ’ αποδοτικό» μοτέρ, για το σύστημα διακυβερνήσεως των πυραύλων. Και πραγματικά, κατασκευάσθηκε ένα τέτοιο, που ζυγίζει 3 γραμμάρια περίπου και

έχει διάμετρο μικρότερη από μισό χιλιοστόμετρο!

‘Ενα άλλο, αληθινά άπιστευτο εξάρτημα του μηχανισμού των πυραύλων και των διαστημόπλοιων, είναι κάτι γρανάξια, τόσο μικρά, ώστε το κάθε δόντι τους δεν έχει μεγαλύτερες διαστάσεις από ένα κόκκο ζάχαρης!

‘Αλλά και τα γραφεία, τα εργαστήρια, τα εργοστάσια και τα σπίτια γεμίζουν από μικροσκοπικά θαύματα της τεχνικής και της επιστήμης.

Τα μικρά ραδιόφωνα της τσέπης έχουν γίνει μία κοινότητα. Δε σταμάτησαν όμως ως εκεί οι κατασκευαστές τους. Προσπαθούν — και κατορθώνουν — να τα μικρύνουν ολοένα περισσότερο. ‘Ετσι, το «Μικρονικό Ρομπότι», που οεκαλιμάρεται τώρα στην ‘Αμερική σαν «το μικρότερο ραδιόφωνο του κόσμου», είναι όσο ξανα κοιτάει τον σπέρμα.

‘Επίσης τα μαγνητόφωνα μικρύνουν, τόσο που να χωράνε στην τσέπη. ‘Εμφανίσθηκαν δε στην αγορά φωτογραφικές μηχανές με διαστάσεις 2½Χ5Χ6 πόντους και με βάρος 180 γραμμάρια, που δγάζουν άριστο ποιότητας φωτογραφίες.

‘Οσο για τους δίσκους του

γραμμοφώνου, ένας γνωστός ‘Αγγλος ειδικός, ο Τζων Μίρς, προβάλλει ότι θα είναι στο μέλλον... τετραγωνικοί και θα τοποθετούνται σε μικροσκοπικά πλάκ-άπ, έντελως καινούργιου τύπου.

Οι Σουηδοί χειρουργοί διαθέτουν ένα μικρό ιατρικό ενοχάει, που μπορεί να «δής» το εσωτερικό της καρδιάς και να τραβήξει εγχορμες φωτογραφίες.

Για τους φανατικούς του υποδομίου, υπάρχει ένας φορητός «ηλεκτρονικός εγκέφαλος», που τροφοδοτείται με τα δεδομένα από τις προηγουμένες κοήσεις και αποφαίνεται ποιά άλογο είναι πιθανότερο πως θα νικήση στις προσεχείς.

Οι γυναίκες, που είναι αναγκασμένες να κυκλοφορούν τη νύχτα σε εορμικούς δρόμους και φοδούνται ανεπιθύμητες συναντήσεις, μπορούν να έχουν στην τσάντα τους ένα μικροσκοπικό «κουνούνη κινδύνου». Μόλις τραβήξουν ένα σπάγγο του, αρχίζει να κινή ένα δαμονιμένο θορύβο, που ακούγεται από 1 χιλιόμετρο μακριά.

‘Αλλο τόσο άποτυχεματικό ως μέσο άμυνας, παρ’ όλες τις μικρές διαστάσεις του, είναι ένα παστολάκι 2½ πόντων!

Τέλος, υπάρχουν μικρά μηχανήματα για το γραφείο, που αντικαθιστούν περίφημα μία καλή γραμματέα. ‘Ωστόσο, δε σημειώνουν μεγάλη ζήτηση. Φαίνεται πως οι προϊστάμενοι δεν τα πολυσυμπαθούν, ίσως γιατί... δε μπορούν να τα καθίσουνε στα γόνατά τους!...

ΜΙΑ ΣΧΟΛΗ ΓΙΑ ΑΡΤΙΣΤΕΣ ΤΟΥ ΤΣΙΡΚΟΥ

Πρόκειται για ένα ρω-
σικό ίδρυμα μοναδικό
στο είδος του.

Τα παιδιά αυτά, που εξασκούνται στα στε-
φάνια, προορίζονται για ταχυδακτυλουργοί.

ΣΤΗ σοβιετική Ρωσία το κρά-
τος έχει βαλθεί ν' αντικατα-
στήσει την ιδιωτική πρωτοβουλία
σ' όλες της τις εκδηλώσεις, α-
κόμη και στα ζητήματα της τέ-
χνης, που θα νόμιζε κανείς ότι
εφεύγουν από τη δικαιοδοσία
του.

Μία από τις πιο ιδιόμορφες
καλλιτεχνικές εκδηλώσεις, είναι,
ως γνωστόν, το τσίρκο και το
θέατρο ποικιλιών. Υπάρχουν στον
κόσμο σχολές όπου διδάσκεται η
δραματική τέχνη, ή ο χορός κλπ.
'Αλλά μας είναι δύσκολο να
φανταστούμε μία σχολή, από ό-
που θάβγαιναν κλόουν, ακροβά-
τες, ισορροπιστές, ταχυδακτυ-
λουργοί κλπ.

Στις διάφορες χώρες της Εύ-
ρώπης ή της 'Αμερικής μερικοί
απόστολοι ακροβάτες ή κλόουν
παίρνουν καμιά φορά νεαρούς
μαθητές, στους οποίους διδάσκουν
την τέχνη τους. 'Αλλά συνήθε-
στερα οι ήθοιοι του τσίρκου
βαρύνουν μέσα απ' αυτό. Οι βοη-
θοί εξελίσσονται σε πρωταγωνι-
στές, τα παιδιά διαδέχονται τους
γονείς κλπ. Σχολές ειδικής εκ-
παίδευσης για τους διαφόρους
ρόλους που απαιτούν το τσίρκο
και το θέατρο ποικιλιών δεν βρί-
σκονται ούτε στο Παρίσι, ούτε
στο Λονδίνο, ούτε στη Νέα 'Υ-
όρκη.

Κι' ωστόσο, στη Μόσχα υπάρ-
χει μία παρόμοια σχολή, που εί-
ναι μοναδική στο είδος της. Λει-
τουργεί κάτω από την εποπρύ-
πηνη του ρωσικού υπουργείου της
Παιδείας κι' ο επίσημος τίτλος
της είναι: «Κρατική σχολή για
το τσίρκο και το θέατρο ποικι-
λιών».

Κάθε χρόνο η σχολή αυτή παί-
ρνει πάνω από 2500 αίτήσεις άγο-
ριών και κοριτσιών, που επιθυ-
μούν να φοιτήσουν σ' αυτήν. 'Αλ-
λά μόνον 50 μαθητές και μαθη-
τριες γίνονται δεκτοί. Έπειτα από
αυστηρότατη εξέταση των υποψη-
φίων.

Έκείνο, που προσπαθούν να έ-

ξακριώσουν οι εξεταστές εί-
ναι αν οι υποψήφιοι παρουσιάζ-
ουν κάποιο ταλέντο, που θα μπο-
ρούσε να καλλιεργηθεί και να έ-
ξελιχθεί. Διαφορετικά, τους κλεί-
νουν την πόρτα. 'Αλλά κι' από
τους 50, που μπαίνουν, μόνο οι
μισοί κατορθώνουν να πάρουν το
δίπλωμά τους, που θα τους επι-
τρέψει να μπουν στη μεγάλη οί-
κογένεια του τσίρκου. Οι άλλοι
φεύγουν μόνιμοι τους, γιατί κατα-
λαβαίνουν πως δεν μπορούν να
τά βγάλουν πέρα ή τους υπο-
δεικνύεται από τους καθηγητές
ότι είναι καλύτερο γι' αυτούς να
εγκαταλείψουν τη σχολή.

Έτσι η σχολή της Μόσχας
μπορεί να θεωρηθεί σαν ένα φυ-
τώριο πραγματικών ταλέντων,
που παρέχουν υποσχέσεις για το
μέλλον.

Η σχολή αυτή παρασκευάζει
κλόουν, θηριοδασκούς, ακροβά-
τες, ταχυδακτυλουργούς, ισορρο-

πιστές, ιππείς, χορευτές, αμα-
ζόνες κλπ.

Οι νέοι κι' οι νέες που γίνον-
ται δεκτοί στη σχολή πρέπει να
έχουν συμπληρώσει τα 11 χρόνια
τους και να έχουν αποφοιτήσει
από ένα σχολείο στοιχειώδους εκ-
παίδευσης. 'Η φοίτηση είναι εν-
τελώς δωρεάν και διαρκεί 7 χρό-
νια.

Τα μαθήματα είναι γενικά και
ειδικά.

Οι νέοι ξεκινούν και στο
ζητήμα αυτό από την αρχή ότι
δεν έχουν καμία ειδική προέ-
τοιμηση, ούτε προπάραιξη, γιατί
πρέπει να προπάραιξη μια γενική
μόρφωση. Γι' αυτό, οι μα-
θητές κι' οι μαθήτριες, εκτός α-
πό την ειδική τέχνη στην οποία
θέλουν να εξασκηθούν, διδάσκον-
ται αλγεβρα, γεωμετρία, ιστορία,
φυσική, γεωγραφία, αισθητική, Ι-
στορία και τεχνική του θεάτρου,
ιστορία της τέχνης, ατομία και
φυσιολογία του ανθρώπινου σώμα-

Ο χορός είναι υποχρεωτικός για
όλες τις μαθήτριες, ανεξάρτητα
από την ειδικότητα που θέλουν
ν' αποκτήσουν.

τος, σκηνοθεσία, σκηνογραφία
κλπ.

Στη σχολή αυτή της Μόσχας
το κομμάτι διδάσκεται μέσα σε
ατμόσφαιρα απόλυτου σοβαρότητας
και αυστηρότητας. Ο χρόνος εί-
ναι μοιρασμένος στα γενικά μα-
θήματα και στα ειδικά. 'Η προ-
παρασκευή για τα δεύτερα αρ-
γίζει με ασκήσεις γυμναστικής και
ισορροπίας.

Έπειτα, ανάλογα με την κλί-
ση του, το παιδί υποβάλλεται σε
ειδικές προπονήσεις, που θα του
επιτρέψουν να μάθει κατόπιν την
τέχνη του κλόουν ή του ακρο-
βάτου ή του ισορροπιστού κλπ.

Ο μικρός μαθητής ή η μαθή-
τρια πρέπει να κάνουν δέκα, εί-
κοσι, εκατό φορές στη σειρά την
ίδια κίνηση κι' αυτό επί εβδομά-
δες, επί μήνες ολόκληρους, όπου
να συνθιβούν να την εκτελούν
αυτάματα.

Μόνο αφού μάθουν τελείως
μια κίνηση, προχωρούν στην επό-
μενη. Διδάσκονται κατόπιν διά-
φορες παραλλαγές της ίδιας κί-
νησας, σε τρόπο που να μπο-
ρούν να ποικιλούν το πρόγραμμά
τους. Μόνον από τη στιγμή αυ-
τή, λέει ο διευθυντής της σχο-
λής 'Αλέξανδρος Βολοσίν, ο μα-
θητής γίνεται καλλιτέχνης. 'Ως
τότε ήταν ένα απλό ατόμιο. 'Αλλά
μόνον αρχίζοντας από αυ-
τόματο, μπορεί να εξελιχθεί σε
αληθινό καλλιτέχνη.

Η σχολή της Μόσχας τροφο-
δοτεί τα 65% των αναγκών των
ρωσικών τσίρκων. Οι υπόλοιποι
προσλαμβάνονται από ελεύθερους
καλλιτέχνες.

Στη Ρωσία, η οικογένεια του
τσίρκου είναι πολύ μεγάλη. Πε-
ρισσότεροι 8000 καλλιτέχνες και
κάμποσες δεκάδες χιλιάδες ζώων.

Η σοβιετική Ρωσία δοιμύι
σήμερα 30 μεγάλα τσίρκα και
κάμποσα άλλα μικρότερα, που
κινούνται κυρίως στις επαρχίες.
Μερικά από τα πρώτα έχουν διε-
θνή φήμη. Το καλύτερο άφρανο-
μένο και το πιο σπουδαίο σε α-
τραξιόν είναι το τσίρκο της Μό-
σχας, που έχει κάμει το γύρο ό-
λων σχεδόν των πρωτευουσών
της Ευρώπης.

Στη σχολή της Μόσχας πρό-
κειται να προστεθεί από τον επό-
μενο χρόνο και ειδικό τμήμα εκ-
παίδευσης θηρίων για τσίρκα,
ένω ως σήμερα γίνεται εκπαιδεύ-
σι μόνο θηριοδασκτών.

□ □

Η ΤΙΜΩΡΙΑ ΤΟΥ ΠΡΟΔΟΤΗ

Κατά τη διάρκεια των έκα-
θαρστικών επιχειρήσεων του στη
Βιογνία το 1781, ο προδότης
'Αρνολντ έπιασε αιχμάλωτο έναν
'Αμερικανό λοχαγό.

Έπειτα από μία σύζητηση, που
έκανε μαζί του ο 'Αρνολντ, ο ώ-
νησε τον αιχμάλωτο του αξιωμα-
τικό:

— Τί λές, καπετάνιε, ότι θα
μού έκαναν οι 'Αμερικανοί, αν μ'
έπαιναν;

— 'Τότερα από διάφορες ίπτε-
φυγές ο 'Αμερικανός αξιωματικός
είπε:

— 'Αφού, κύριε, με υποχρεώ-
νετε ν' απαντήσω στην ερώτησή
σας, πρέπει να με συγχωρήσετε
που θα σας πω την αλήθεια: 'Αν
οι συμπατριώτες μου σας έπαιναν
αιχμάλωτο, θαρώ πως θα έκο-
ναν το άναπνο πόδι σας, που
τραυματίστηκε για την ελευθερία
και την τιμή της πόλεως Κονε-
τικ και θα το έβαζαν με στο-
ματικές τιμές και κατόπιν το ή-
ποιοιτο σώμα σας θα το κρεμού-
σαν στην αγχώνη!...

ΔΡΑΜΑΤΙΚΟ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ ΠΙΕΡ ΝΤΕΚΟΥΡΣΕΛ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ
ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΗΣ ΣΥΝΧΕΙΑΣ

Ο Ταδερνύ βρίσκεται σε κρίσιμη
θέση. Έχει δανειστή χρήματα μ' έ-
να πλαστό γραμμάτιο κι' ο δανει-
στής του τον φοβρίζει πως θα τον
στείλει φυλακή. Απειθύνεται στο
συνθησμένο τραπέζι του και του
ζητάει ένα δάνειο, για να ξεφύγει
τον άλλο. Έκείνος όμως τον αρνίε-
ται, εφόσον δεν ταχτοποιήσει τα οί-
κονομικά του. Του υποδεικνύει, δέ,
ως μόνο μέσο γι' αυτό, ένα πλούσιο
γάμο. Αυτό το έχει σκεφθεί ήδη κι'
ο Ταδερνύ κι' έχει διαλέξει την υ-
ποψηφία: την 'Ισαβέλλα ντε Ρεβέλ.
Είναι βέβαιος πως θα πετύχει το
σχέδιό του, πείθει δέ γι' αυτό και
τον τραπέζι, που δέχεται τώρα
να του δώσει το δάνειο. Πρέπει τώ-
ρα να καταφέρει ν' αποσπάσει και
τη συγκατάθεση της κοπέλλας. 'Ελ-
πίει όμως στη μορφή του παππού
της, που ήταν άλλοτε συμπολιμι-
στής με τον πατέρα του. Στο με-
ταξύ η 'Ισαβέλλα έχει έρωτευει το
Ραυμόν και μιλάει διαρκώς γι' αυ-
τόν. Όταν αντιλαμβάνεται ωστόσο
τί συμβαίνει στην καρδιά της, τρο-
μάζει γιατί αγάπησε ένα άσημαντο
αγνώστο, θίγεται ο έγωισμός της
κι' ορκίζεται να κρατήσει για πάν-
τα κρυμμένο 'έσα τη' τον έρωτά
της.

25^{ον}

Η Ήζερε επίσης ο βα-
ρώνος, ότι ο κόμης θα
ήταν ευτυχισμένος, αν
εβρίσκε μια καλή εύ-
καιρία για να παντρευτεί την εγ-
γυνη του όπως ήθελε. Λέγαμε
πάλι πως γι' αυτό το λόγο εί-
χε ανοίξει το σπίτι του και είχε
δώσει μερικές γιορτές, τώρα τε-
λευταία.

Ήταν, λοιπόν, κατάλληλη η
στιγμή.

Ενώ κατάστρωνε αυτό το σχέ-
διο, αποφασισμένος να αγωνισθεί
για την πραγματοποίησή του με
κάθε θυσία, ο βαρώνος είχε σκε-
φθεί και την Παλίν, που την εί-
χε τόσο ποθεί άλλοτε.

Τον είχε πληγώσει τότε με την
περιφρόνησή της. Τον είχε διώξει
με φρίκη από κοντά της — αυ-
τόν που ήταν συνθησμένος να πέ-
φτουν στα πόδια του οι γυναί-
κες!

Μά την είχε εκδικηθεί κι' αυ-
τός! Την είχε κάνει ν' ακριβοπλη-
ρώσει τη συμπεριφορά της απέ-
ναντί του!

Και δεν είχε συμπληρωθεί ακό-
μα η εκδίκησή του! Σε λίγο, η
κόρη αυτής της γυναίκας, η 'Ι-
σαβέλλα ντε Ρεβέλ θα γινότανε
βαρόνη ντε Ταδερνύ! Τι ίκανο-
ποίησι για τον περιφρονημένο!...

Όταν θα το μάθαινε η Παλίν
— αν το μάθαινε! — δε θα μπο-
ρούσε να κάνει τίποτ' άλλο, πα-
ρά να σκύψει το κεφάλι. 'Αν έ-
πιχειρούσε, άλλωστε, να μπει στη
μέση, να πλησιάσει την κόρη της
για να την απομακρύνει απ' το
βαρόνο, ο γέρος κόμης θα την έ-
διωχνε άμεσιστα.

Κι' αυτό το τελευταίο χτύπη-
μα, το χειρότερο απ' όλα, θα τη
σκότωνε!

Μά της το είχε πη, την είχε
προειδοποιήσει, ότι θα την τιμω-
ρούσε σκληρά...

Όσο για το γραμμάτιο του

Σλίτμαν, που τον είχε τόσο τρο-
μάζει, που του είχε παγώσει το
αίμα στις φλέβες, το είχε πλη-
ρώσει με τα λεφτά, που του δά-
νευε ο Ζερωντέ, και το είχε α-
ποσύρει. Είχε ήσυχασει πια τε-
λείως, απ' αυτή την άποψη.

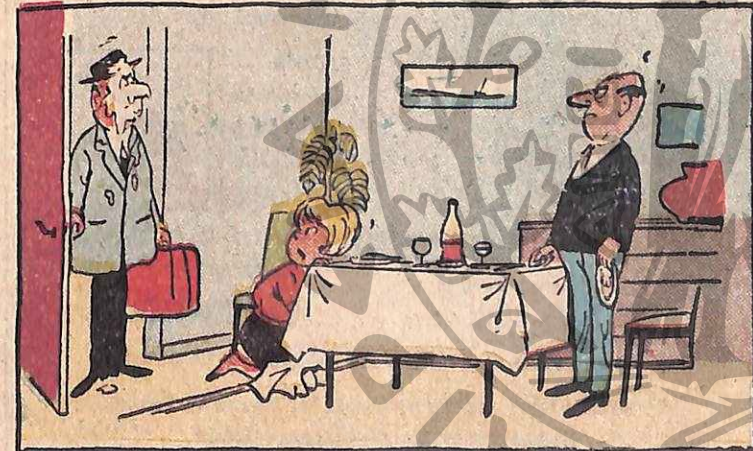
Και, απερίσπαστος πια, είχε
αποφασίσει να πολιορκήσει το
φρούριο με όλες του τις δυνά-
μεις και να το κυριεύει οπωσδή-
ποτε.

Δε μπορούσε, βέβαια, να πα-
ρουσιαστή έτσι ξαφνικά στον κό-
μητα και να του ζητήσει το χέ-
ρι της εγγονής του. Θα ήταν μία
γκάφα, ένα λάθος τακτικής, που
δε θα τόκανε ποτέ ένας άνθρω-
πος έξυπνος κι' επιδέξιος σαν το
βαρόνο.

Έπρεπε να εξασφαλίσει πρώ-
τα όλα τα άτου του, να κερδίσει
τον κόμητα και να προσπορίσει
να έπηρεάσει τη φαντασία της 'Ι-
σαβέλλας και να την κάνει έτσι,
αν όχι να τον αγαπήσει, τουλάχισ-
τον όμως να δεχτεί να πη το
«ναί» και να ένωθεί για πάντα
μαζί του.

Μά δεν ήταν εύκολο ν' ανακα-
λύψει το «κόλπο», που θα χρησι-
μοποιούσε, για ν' άρχει την έ-
πιθεσή του. 'Εμψέ, έψαξε... και
το βρήκε! Ήταν σίγουρος πως
θα πετύχαινε...

Είχε την πεποίθησι πως ο γέ-
ρος κόμης, που ζούσε αποτραπη-
μένος απ' τον κόσμο, θα άγνοού-
σε το παρελθόν του — γιατί, αν
το μάθαινε, δε θα ήθελε να τον
δη σ' αμάτια του. Ήξερε πως ή-
ταν τύπος άπολυταρχικός, που έ-
νοούσε να επιβάλλεται στο περι-
βάλλον του και έπρεσε πολύ την
εγγονή του. Θα εξασφαλίσει, λοι-
πόν, ένα πολύτιμο άτου ο Τα-
δερνύ, αν τον είχε σύμμαχο του.
'Ακολουθώντας την τακτική,

— 'Ο άντρας μου έλεγε πως δεν του άρεσε η κρέμα... Έσεία πως
την βρίσκετε;

βυθισμένος σε σκέψεις.
Όταν χτύπησε την πόρτα και
μπήκε ο υπηρέτης, ο γέρος άνα-
σκήωσε το κεφάλι του, διάβασε
το μπιλιέτο του επισκέπτη κι'
έδειξε κάποια έκπληξη.

— 'Ας περάση! διάταξε.
Τί τον ήθελε, άραγε, ο Ταδε-
ρνύ; Είχαν καιρό να ιδωθούν, οι
δύο τους... Σίγουρα, έρχόταν να
τον συγχωρή — όπως και τόσοι
άλλοι — για τη σωτηρία του απ'
το ναυάγιο. Συγαρητήρια έπιτη-
δευμένα, όλο άδιαφορία...

Μά όχι, όχι, ο Ταδερνύ δεν ή-
ταν σαν τους άλλους. Αυτός θα
έρχότανε σαν ειλκρινής, αληθινός
φίλος!

Η σκέψι αυτή διέθεσε εύνοι-
κά τον κόμητα. 'Απ' όλες τις έ-
πισημότητες που είχε δεχτεί, αυτή
τον ευχαριστούσε περισσότερο.

Ένε λεπτό άργότερα, μπήκε
στο γραφείο ο Ταδερνύ. 'Ο κό-
μης στήκωσε και προχώρησε για
να τον υποδεχτεί.

Έσεία αγαπητέ μου βα-
ρόνε! του έπτε. Τί ευχάριστη έκ-
πληξη!...

Ανταλλάσαν οι δύο τους μία
εγκάρδια σχεδόν στοργική χειρα-
ψία.

— Έρχομαι άργά, αγαπητέ
μου κόμη, απάντησε ο Ταδερνύ,
για να προσέσω τα συγκαρη-
ρία μου σ' όλα τ' άλλα, που δε-
χθήκατε άσπ' αλως... Θα μπορούσα
να σας στείλω ένα μπιλιέτο, άλ-
λά προτίμησα ναρθά να σας τ' ά-
κράσω με το στόμα.

— Κάνετε πολύ καλά!
'Ο κόμης έδειξε ένα κάθισμα
στον επισκέπτη του. Κύτταξε, πα-
ραξενεμένος το μακρόστενο έκει-
νο πράγμα, που είχε άφσει ο βα-
ρώνος πάνω σ' ένα σκαμνι, τυ-
λιγμένο μ' ένα ύφασμα.

— Έμαθα απ' τις έφημε-
ρες, πρόσθεσε ο Ταδερνύ, τις φοι-
χτες λεπτομέρειες αυτής της συμ-
φοράς. Έμαθα επίσης πως ταξί-
δευατε μ' αυτό το πλοίο, μαζί
με τη δεσποινίδα 'Ισαβέλλα, κι'
ότι ήσαστε ανάμεσα σε κείνους,
που είχαν γλυτώσει. Καταλαβαί-
νετε πόση συγκίνησι και χαρά
μυέρε αυτή η είδησι!

— Σας ευχαριστώ, ειλκρινός,
αγαπητέ μου φίλε.

— Εύτυχώς, σας ξαναβρίσκει
ανθρώπατο! Είχα φοβηθεί για
μία στιγμή, μήπως σας άφσε
καμιά δυσάρεστη έντυπσι ο
τρομερός κίνδυνος που περάσατε.

— Ω, βαρόνε, ένας άντρας
πρέπει ν' αντιμετώπιζει κάθε κίν-
δυνο.

— 'Αλήθεια... και προπάντων
ένας άντρας με τη δική σας δύ-
ναμι ψυχής και το θάρρος σας...
Μά μπορούσε να φοβηθεί για
τη δεσποινίδα 'Ισαβέλλα αφού
την είχατε κοντά σας...

Είχε προφέρει αυτές τις τε-
λευταίες λέξεις, με φωνή άλλα-
μένη ξαφνικά, γεμάτη συγκίνησι.
'Ο ντε Ρεβέλ το πρόσσε και πα-
ραξενεύτηκε. Κύτταξε με έκπληξη
το συνομιλήτη του.

Ωστόσο, απάντησε με τον ίδιο
τόνο:

— Ναι, τώρα που τελείωσαν
όλα, μπορώ να σας όμολογήσω,
ότι φοβήκα για την 'Ισαβέλλα.
'Η άδυναμία αυτή, που έκιμ'

στηρευνόταν, αντί να τον μειώνει, τον έδειχνε, απαντώντας, πτό μεγάλο. Γιατί, μπροστά στο θάνατο, είχε φοβηθεί μονάχα για την έγγραφη του — όχι για τον έαυτο του.

— Σας παρακαλώ, ως αφί-
σουμε αυτό το θέμα, είπε. Δεν
παρουσιάζει πολύ ενδιαφέρον...
Προτιμώ να κουβεντιάσωμε για
σας, αγαπητέ μου Βαρώνε. Σας
βρίσκω πτό χλωμό, πτό κουρασμέ-
νο, απ' την τελευταία μας συ-
ναντηση...

Τον φοδέρισε με το δάχτυλο,
σχεδόν πατρικά:

— 'Η αίτια είναι οι γυναίκες...
έ, νεαρέ;

— Ο Βαρώνος κούνησε μελαγχο-
λικά το κεφάλι του.

— 'Οχι, δε φταίνε οι γυναί-
κες, απάντησε.

— 'Αλλά τί; Καμμία μεγάλη
λύπη... Κανένας πόνος;

— Ο Βαρώνος κούνησε πάλι το
κεφάλι του, χωρίς ν' απαντήσει.

— 'Ο γέρος πήρε σοβαρό ύφος:

— Μ' άνησυχείτε, αγαπητέ
μου, είπε. Μήπως τυχόν σας ξα-
νάνοιξα καμμία πληγή, δίχως να
το θέλω;

Μία λάμψη Ικανοποίησως πέ-
ρασε γρήγορα απ' τα μάτια του
Ταβερνού. Έφερε την κουδέντα
στο θέμα που ήθελε...

— Μπορεί ποτέ να πονέσατε,
σείς, με την τόση αφροντισία σας,
σείς που σας χαμογέλασε πάν-
τα η ζωή; πρόσθεσε ο κόμης.

— 'Ο Ταβερνού φάνηκε να κάνει
μια προσπάθεια, για ν' απαν-
τήσει:

— Ναί... ως τώρα!...

— 'Ο τόνος του ήταν θαυμάσια
επιτηδευμένος. Φαινόταν πώς ή-
θελε να κάνει σταθερή τη ρογι-
σμένη φωνή του, αλλά δε μπο-
ρούσε.

— 'Ακριδώς σ' αυτό τον πόνο
μου — εκτός απ' την επιθυμία
μου να σας συγχαρώ — όφειλε-
ται η σημερινή μου επίσκεψη...

— Κι' αφού διάσασε λίγο, συνέ-
χισε:

— 'Ηθελα να σας ζητήσω μια
χάρι, που εσείς μονάχα μπορείτε
να μου την κάνετε.

— Μία χάρι;... Μα πολύ εū-
χαρίστως! Περί τίνος πρόκειται;

— Πήρα το θάρρος, επειδή
ξέρω τη συμπάθειά σας για μέ-
να. 'Ησαστε συμπολεμιστής του
καυμένου του πατέρα μου και του
κλειστάτε τα μάτια, στο πεδίο της
μάχης.

— 'Αλήθεια, ο Ροδόλφος ντε
Ταβερνού ήταν ο καλύτερος σύν-
τροφός μου στο στρατό. Και δεν
έχασα ποτέ το πραγματικό του τέ-
λος... 'Εμεινε πάντα χαρογμένο
στη μνήμη μου...

Οι δυο άντρες φαινόταν κα-
τασυγκινημένοι απ' αυτές τις α-
ναμνήσεις. Μόνο, που στόν ένα ή
συγκίνησι ήταν προσωποποιητή, ενώ
στόν άλλο ήταν ελικοκρινή κι έ-
θγαινε μέσα απ' την καρδιά του.

Για μερικά δευτερόλεπτα, δε
μίλησε κανείς τους. Τέλος, ο γέ-
ρος είπε:

— Μου κάνετε λόγο για κά-
ποια χάρι. Σας άκούω...

— Ο Βαρώνος φάνηκε να συνέρ-
χεται από οδυνηρές σκέψεις και
είπε, με φωνή λίγο τρεμουλια-
στή:

— Ξέρετε, κύριε κόμη, ότι, α
νάμεσα στα αγαπητά του οικο-
γενειακά κειμήλια, υπάρχει κι
ένα σπαθί, με ανεκτίμητη αξία
για μένα. Για τίποτα στόν κόσμο
δε θάβελαι να πέσει σε χέρια α-
διάφορα, αργότερα, όταν δε θα
υπάρχω πιά.

— Δε σας καταλαβαίνω...

— Θα με καταλάβετε άμεσαως.
Πρόκειται να φύγω για ένα μα-
κρινό ταξίδι, κι' ίσως να μην
ξαναγυρίσω.

— 'Ενα ταξίδι;... άπρόσθεσε ο
κόμης.

— 'Ο Ταβερνού συνέχισε:

— Και στη σκέψη πώς το σπα-
θί αυτό ενός ήρωα, το πολυτι-
μότερο αγαθό, που έχω, μπορεί
να καταλήξει σε καμμία αποθή-
κη άχρηστων πραγμάτων, νοιώθω
μια αγωνία να μου σφίγγη την
καρδιά.

— Λοιπόν;...

— Λοιπόν, σκέφθηκα εσάς, κύ-
ριε, εσάς, τον πιστό σύντροφο έ-
κείνου, που το κρατούσε... Είπα
με το νου μου πώς, αν σας το
έμπιστευόμουν, θα έμεινε στά πιά
άξια, στά ιπποτικότερα χέρια,
που μπορεί να υπάρξουν. Και έλ-
πισα πώς θα το δεχόσαστε σάν
εμπόμιο εκείνου που χάθηκε. κι'

— 'Ευχαριστώ!

— 'Ο Ταβερνού είχε σηκωθεί κι'
αυτός. Προχώρησε προς το σκα-
μνί, όπου είχε αφήσει, μπαίνον-
τας, το σπαθί. Τό πήρε και τό
πρόσφερε με σεβασμό στό ντε
Ρεβέλ.

Τα χέρια του γέρου τρέμανε,
καθώς τόπαιρνε.

— Σας ευγνωμονώ άπέραντα,
που δε μου άρνηθήκατε αυτή την

εκείνου, που θα πάη ίσως σε λί-
γο να τον συναντήση!

— 'Ο κόμης σηκώθηκε. Είχε χλω-
μαίσει. 'Επιασε το χέρι του Τα-
βερνού και τόσφιζε δυνατά, χωρίς
να μιλήση. Μονάχα μία λέξη μπο-
ρεσε, επιτέλους, ν' ανεβή στά
χείλη του, απ' τό σφιγμένο λαι-
μό του:

— 'Ευχαριστώ!

— 'Ο Ταβερνού είχε σηκωθεί κι'
αυτός. Προχώρησε προς το σκα-
μνί, όπου είχε αφήσει, μπαίνον-
τας, το σπαθί. Τό πήρε και τό
πρόσφερε με σεβασμό στό ντε
Ρεβέλ.

Τα χέρια του γέρου τρέμανε,
καθώς τόπαιρνε.

— Σας ευγνωμονώ άπέραντα,
που δε μου άρνηθήκατε αυτή την

παρηγοριά, είπε ο Ταβερνού. Τό
ρα, ό,τι κι' αν συμβή, μπορώ να
να φύγω ήσυχος.

— 'Εγώ σας ευγνωμονώ, κι'
λέ μου φίλε! διαμαρτυρήθηκε ο
κόμης. Τέτοια αισθήματα σάν τό
δικά σας, τέτοιο μεγαλείο αλλη-
τέτοια ευγενική καρδιά, είναι σπα-
νια σήμερα!

— 'Είχα αφήσει τό σπαθί πάνω σ'
ένα έπιπλο, κοντά του. Ξανάπα-
σε τα χέρια του Βαρώνου και τό
είπε ταχιστα:

— Λέγατε πριν από λίγο πώς
θα φύγετε για ένα ταξίδι μακρι-
νό, απ' όπου δε θα ξαναγυρί-
τε ίσως. Δε μπορεί νάναι αλή-
θεια...

— 'Είμαι αλήθεια. Τό έχω ά-
ποφασίσει... γιατί, καμμία φο-
βία να μην υποφέρει πολύ, ό άν-
θρωπος είναι άναγκασμένος να ά-
πομακρυνθή από κάτι... ή από κά-
ποιον.

Κι' ή φυσιογνωμία του Βαρών-
ου πήρε μια έκφραση άπελπισίας
που έκανε εντύπωση στό Βαρώνο.

— 'Υποφέρετε;... είπε ο τελε-
ταίος. 'Εσείς, που θαπρεπε να ή-
σαστε ευτυχισμένος;... Νέος άκό-
μα, πλούσιος, άνεξάρτητος... πού
ίσχυρο λόγο μπορεί να έχετε, για
να σκέπτεσθε να αυτοεξορίσθητε;

— 'Ο Ταβερνού δε μιλήσε. Κι' ο
κόμης φοβήθηκε πώς είχε προχω-
ρήσει πολύ στίς ερωτήσεις του.

— Με συγχωρήτε! είπε. Δε
ζητάω να μάθω τό μυστικό σας.

Τότε ο Ταβερνού μουμούρισε,
σά να τό κόστιζε μεγάλη προ-
πάθεια ή κάθε λέξη:

— Ναί, έχω κάποιο μυστικό...

Κι' αν δεν απάντησα άμέσως
στην ερώτησή σας, τό έκανα για-
τί ντρέπομαι όταν προσπαθώ να
ιδώ μέσα στην ψυχή μου... 'Αν
σας έμπιστευόμουν τό μυστικό
μου, θα με κατακρίνατε ή θα
νοιώθατε οίκτο για μένα. Και δε
θέλω ούτε τό ένα, ούτε τό άλλο.

— 'Ο γέρος τόν κούτταξε με έν-
διαφέρον και μ' ένα χαμόγελο έ-
πικερίσας.

— Μα, αγαπητέ μου, είπε, πι-
στεύετε πώς, παρ' όλες τίς έπι-
φυλάξεις σας, δε μάντεψα αυτό τό
μυστικό, που φοβόσαστε να μου
φανερώσετε; Λέγατε πριν από λί-
γο: «Κάποτε, για να μην υπο-
φέρει πολύ, ο άνθρωπος είναι ά-
ναγκασμένος ν' άπομακρυνθή από
κάτι ή από κάποιον... Αυτός λοι-
πόν ο κάποιος είναι μια γυναίκα!»

— 'Ετσι;

— 'Ο Ταβερνού δεν απάντησε. Μα
ή σιωπή του ήταν μία όμολογία.

— Τό λέει ή κοινή λογική,
συνέχισε ο κόμης. 'Όταν ένας άν-
τρας της ηλικίας σας και της
κοινωνικής σας θέσεως εκφράζεται
μ' αυτό τον τρόπο, δε χρειάζε-
ται να είναι κανείς μάντις για να
καταλάβη πώς υποφέρει από ένα
άτυχό έρωτα.

— 'Ο Ταβερνού έξακολούθησε να
σωπαίνει.

— Και για νάναι δίχως έλπί-
δα αυτός ο έρωτας, συνέχισε ο
παππούς της 'Ισαβέλλας, για να
σας κάνω να 'ισαβέλλα, θα πη
πώς ή γυναίκα, που αγαπάτε δε
μπορεί να γίνη δική σας... Σί-
γουρα, δε θα είναι έλευθερη.

— 'Ο Βαρώνος φάνηκε πώς έκα-
νε μια προσπάθεια, για να μου-
μούριση:

— 'Είν' έλευθερη...

— 'Ο κόμης ντε Ρεβέλ έκαμε μία
κίνηση έκπληξης.

— Μα τότε, γιατί χάσατε έτσι
τό θάρρος σας και παίρνετε ά-
πελπισμένες αποφάσεις;... Δε
σας αγαπάει καθόλου ή έκλεκτή
της καρδιάς σας; 'Απόκρουσε τόν
έρωτά σας;

— Δε μπορούσε να τόν άπο-
κρούση, πρόφερε άργά ο Ταβερ-
νού, γιατί ποτέ δεν της τόν έκ-
μυστηρήθηκα... Φοβάμαι τόσο πολ-
ύ πώς είναι μία πρέλλα μου!

— Μια πρέλλα σας;

— Ναί... 'Ω, αν ξέρατε τα ψυ-
χικά μαρτύρια, που πέρασα, άφ'
όπου φώλιασε μέσα στην καρδιά
μου, από τότε που με κατέκτησε
ολοκληρωτικά!

— Μα γιατί δε φανερώνετε τό
αίσθημά σας σε εκείνη που σας
τό ένέπνευσε; Μπορεί να βρήτε
άναπαύρεσι.

— Ποτέ δε θα τολήσω... 'Υ-
πάρχουν όνειρα άπαγορευμένα ά-
κόμη και στούς πτό πρελλούς, και
στούς πτό τοληρούς... Κι' εγώ
περισσότερο από κάθε άλλον, δεν
άξιζω τέτοια ευτυχία... Τη συνάν-
τησα πολύ άργά στό δρόμο μου.

— 'Οφείλω ν' άπομακρυνθώ, χωρίς
να κούττώ πίσω μου... να πάω
πολύ μακριά, για να προσπαθή-
σω να πνίξω μέσα μου τίς τύ-
ψεις...

— Τις τύψεις, λέτε; Μα
γιατί;...

— Πιστεύω να ξέρετε ποιά ή-
ταν ή ζωή μου ως τώρα... Καθώς
ήμουν μονάχος, πλούσιος κι' άνε-
ξάρτητος, αλλά χωρίς καμμία
στοργή, δίχως καμμία καλή συμ-
βουλή, προσπάθησα να ζαλιστώ,
να μεθύσω...

— Τό ξέρω!

— Ρίχτηκα στίς εύκολες άπο-
λαύσεις... έκείνες, που τίς πλη-
ρώνει κανείς, όχι μόνο με τό χρή-
μα — αυτό είναι τό λιγώτερο —
αλλά με τα άγνότερα νεύματα του,
με τό καλύτερο κομμάτι της καρ-
διάς του... Τί πρέλλα! 'Ενα πρωί,
εμπνέει κανείς, με την ψυχή σκο-
τεινή, γεμάτη άπελπισία. 'Όνει-
ρεύεται τότε τη γλυκεία φυσιο-
γνωμία μιας κοπέλλας και κατα-
λαδώνει πώς κατάστρεψε άσυλ-
λόγηστα τη ζωή του και πώς εί-
ναι πολύ άργά πιά για να εύτυ-
χήση!

— 'Ο Ταβερνού σταμάτησε για λί-
γο. Είχε κάνει μια αληθινή έκμυσ-
τηρεύση, αλλά έντεχνη, επιδέξια.

— Μα μου φαίνεται πώς παίρ-
νετε πολύ στά σοβαρά τα άση-
μαντα νεανικά σας παραστράτη-
ματά! διαμαρτυρήθηκε ο κόμης.

— Θα σας ρωτήσω κάτι... κι' αν
θέλετε, μου απαντήστε: Αυτή ή
κοπέλλα, που την έχετε έρωτευ-
θώ τόσο παράφορα και άπελπι-
σμένα, είναι του κύκλου μας;

— 'Ο Ταβερνού έδειξε κάποιο δι-
πταγμό.

— Ναί... ψιθύρισε ύστερα.

— Και την αγαπάτε τόσο, ώ-
στε να θέλετε να τα εγκαταλεί-
ψετε όλα για χάρι της, να κατα-
στρέψετε τη ζωή σας, να εξορι-
σθήτε για πάντα;

— Την αγαπώ!... δήλωσε ά-
πλά ο θαυμάσιος εκείνος ήθοποιός.

— Άκούστε με, παιδί μου, εί-
πε ο κόμης μαλακά, με πατρικό
τόνο. Μου δείξατε μία ελικοκρινή,
που με συγκίνησε. 'Ισως μπορώ
να κάνω κάτι, για να σας βοη-
θήσω...

— 'Εσείς;... διαμαρτυρήθηκε ο
Ταβερνού, με προσποιητό τρέμο.

— Οι έρωτευμένοι κάνουν συν-
ήθως τό λάθος να τα βλέπουν όλα
γαλάζια... ή όλα μαύρα! 'Εγώ
όμως, που μπορώ να σκεφθώ ψύ-
χραιμα, σας λέω πώς, με τα εύ-
γενικά αισθήματα που έχετε, δεν
είναι πολύ άργά για να γυρέψετε
την ευτυχία!

— 'Αλλοίμονο!...

— Για να σας άποδείξω δε
πόσο μεγάλη είναι ή συμπάθεια
και ή στοργή μου για σας, εί-
μαι πρόθυμος να κάνω όποιο διά-
θημα μου πητε... να μιλήσω στην
αγαπημένη σας με τό καλύτερη
λογία για σας. Θα γίνω συνήγο-
ρός σας, κι' έλπίζω πώς θα κερ-
δίσουμε την ύποθεσί...

— Μα για να γίνη αυτό, πρέπει
να συνεχίσετε και ν' άποτελειώ-
σετε την έκμυστηρεύσή σας. Με
καταλαβαίνετε, δεν είν' έτσι;

— Μια βαθειά συγκίνηση ήταν ζω-
γραφισμένη στό χλωμό πρόσωπο

του Βαρώνου. Φαινόταν πώς έ-
νοιωθε, όχι μόνο άγωνία, αλλά
τρέμο αληθινό... Τα χείλη του
τρεμουλιάζανε.

— Θέλετε... να σας φανερώσω
τό όνομα... αυτής της κοπέλλας;
τραύλισε.

— Μιλούσε με δυσκολία. 'Ηταν
πραγματικά συγκινημένος τώρα,
τό αίμα του όλο είχε μαζεψή
στην καρδιά του. 'Όσο κι' αν
ήταν καλός παίκτης, δε μπορού-
σε να διατηρήση ως τό τέλος την
ψυχραιμία του, προκειμένου για
μια τόσο σπουδαία παρτίδα...

— Είχα όρκιστή ώστόσο στόν
έαυτό μου πώς δε θα μάθαινε πο-
τέ κανείς τό μυστικό μου... συνέ-
χισε με πνιγμένη φωνή. Κανείς...
Και προπάντων εσείς!

— 'Εγώ; Γιατί;

— 'Ο κόμης έκαμε ένα βήμα μπρο-
στά. Είχε χλωμαίσει τώρα κι'
αυτός.

— Βλέπετε; Θάταν καλύτερο
να σωπάσω... Τόξερα εγώ... μου-
μούρισε ο Ταβερνού.

— 'Οχι, όχι! 'Αφού προχωρή-
σατε τόσο, πρέπει να τα πητε
όλα!

— Τό θέλετε;

— Ναί!

— Λοιπόν, κύριε, εκείνη που
αγαπώ... είναι ή έγγονή σας, ή
δεσποινίς 'Ισαβέλλα ντε Ρεβέλ.

— 'Ο Βαρώνος σάπασε. 'Η όμο-
λογία είχε βγή απ' τα χείλη του.

— 'Ηταν τώρα ή σειρά του γέ-
ρου να μιλήση, ν' άποφασίση.

— 'Ο κόμης έμεινε βουδός για λί-

γο, με τα φρύδια ζαρωμένα. Σί-
γα-σίγα ώστόσο, τό πρόσωπό του
φωτίσθηκε και ξαναπήρε την έκ-
φραση της συμπάθειας, που είχε
πριν από μερικές στιγμές.

— Με συγχωρήτε για την έκ-
πληξή μου, αγαπητέ μου Βαρών-
ε, είπε. Μα με βρήκε τόσο ά-
προετοίμαστο ή άποκάλυψη αυ-
τή!... 'Όστόσο, αφού σας έδωσα
μια υπόσχεσι, θα την τηρήσω.

— 'Απόψε κιόλας, θα μιλήσω στην
'Ισαβέλλα. Κι' αν εξαρτάται από
μένα, σας δίνω τό λόγο μου πώς
μπορείτε από τώρα ν' άτενίζετε
τό μέλλον ή έμπιστοσύνη.

— Μιλούσε με ελικοκρινή, άνυστε-
ρόβουλα.

— 'Ω, κύριε, φώναξε ο Τα-
βερνού, μη μ' άφινετε να έλπιζω,
γιατί θάναι τότε άκόμα σκληρό-
τερη ή άπογοήτεύσή μου... 'Ισως
είναι καλύτερα να φύγω, να χα-
θώ... Τούλάχιστον δε θα δοκιμά-
σω την ταπεινώσι και την πίκρα
μιάς άρνήσεως...

— Είσαστε ένα μεγάλο παιδί!
είπε ο κόμης χαμογελώντας μ'
επικεικία.

— 'Εσφίξε δυνατώτερα τα χέρια
του Βαρώνου και τόν σύστησε:

— Σας τό ξαναλέω: θάρρος
κι' έλπίδα!

— 'Ο Ταβερνού ψέλλισε μερικές
λέξεις ευγνωμοσύνης. 'Υστερα
χαϊρέτησε κι' έφυγε.

— 'Όταν έμεινε μονάχος, ο κόμης
μουμούρισε, συλλογισμένος:

— Γιατί όχι;...

— 'Εδώ και λίγο καιρό, ή θερμό-
τερη επιθυμία του ήταν ή παν-
τρεύη ή 'Ισαβέλλα. Κι' ο γά-
μος της με τό Φίλιππο ντε Τα-
βερνού δεν τού φαινόταν καθόλου
ατάκιστος — έφ' όσον άνήκαν
κι' οι δυο σε παλιές άριστοκρα-
τικές οικογένειες.

— 'Αποφάσισε, λοιπόν, να χρησι-
μοποιήση όλη την επίτροπή του,
για να πραγματοποιηθή ο γάμος
αυτός.

— 'Αφού τό ήθελε, θα γνότανε...

— 'Η.

— 'Η βίλλα Σάν Πιέτρο βρισκό-
ταν σε μια από τίς γραφικότε-
ρες τοποθεσίες του κόλπου της
Νεαπόλεως. 'Ηταν ένας αληθινός
παράδεισος, που τόν θαυμάζανε
όλοι οι περαστικοί. 'Αντικε σε μια
γριά κυρία, που δεν χρησιμοποι-
ούσε όμως καθόλου — γιατί, ό-
πως έλεγε ο κόσμος, είχε πεθά-
νει άλλοτε εκεί ο άντρας που ά-
γαπούσε. Τη νοίκιαζε, λοιπόν, σε
διάφορους ξένους.

— 'Η τελευταία ένοικιάστριά της
ήταν ή μαρκησία ντε Μπύρο. Την
είχε δη, σ' ένα ταξίδι της, όταν
ζούσε άκόμα ο άντρας της, κι' εί-
χε μείνει γοητευμένη απ' αυτήν.

— 'Όταν, λοιπόν, οι γιατροί της εί-
παν πώς ή Ρενέ χρειαζόταν ό-
πωσδήποτε αλλαγή κλίματος, ή-
λιο και ζέστη, θυμήθηκε την ύ-
περοχη εκείνη βίλλα, έγραψε στην
ιδιοκτήτρια και τη νοίκιασε για
μερικούς μήνες. 'Υστερα έφυγε
άμέσως απ' τό Παρίσι, μαζί με
την αγαπημένη της ανήψια. 'Η
μοναδική της σκέψη ήταν να τη
σώσει με κάθε τρόπο απ' τα νύ-
χια του Χάρου. 'Εβλεπε ώστόσο
πώς μονάχα μια κλοστή φαινόταν
να την κρατάη στή ζωή. Κι' άι-
φάβωλλε πολύ για τα άποτελέ-
σματα του ήλιου και του κλίμα-
τος, που της είχαν συστήσει οι
γιατροί.

— 'Αλλοίμονο! 'Η Ρενέ ήταν άο-
ρωστη στην καρδιά. Μόνο ένα
θαύμα θα μπορούσε να την κάνει
καλά, να της ξαναδώσει τη ζωή
και την υγεία. Κι' αυτό τό θαύ-
μα μπορούσε κάποιος να τό κά-
νη... 'Ο Ζάκι! 'Ο Ζάκι, που είχε
μείνει στό Παρίσι, άπελπισμένος,
θρηνηώντας τό γκρεμισμένο όνειρό
του, με την ψυχή σπαταγμένη από
αγίατρευτο πόνο.

— 'Αν δέχονταν ο μέος να συνεχί-

'Αγέρωχη... Ξέγνοιαστη... ...δεν την άνησυχεί τίποτα!

Πηγαίνει όλες τις ημέρες
του μηνός, χωρίς καμμία
διάκριση, όπου θέλει.
Στην εργασία της τακτική.
Στόν περίπατό της, στίς
συνοτροφίες της ευδιάθετη
και πάντα ευχάριστη.
Στά ταξίδια και τις εκδρομές
χωρίς φόβο, χωρίς άνησυχία.

— 'Ολα αυτά χάρις στήν
CAMELIA που την προστατεύει
στις δύσκολες ημέρες, κάθε
μήνα. 'Η Καμέλια χαρίζει σε
όλες τις γυναίκες την
ξεγνοιασιά, έν συνδυασμό
με την εξασφάλιση και την
άπόλυτη καθαριότητα.
'Η Καμέλια είναι δείγμα
πολιτισμού.

Ειδική
συσκευασία
τσάντας
για ταξίδια
εκδρομές

ΠΡΟΤΟΝ ΤΟΥ ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ ΟΙΚΟΥ SCHICKEDANZ & Co. - NURNBERG

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ
ΑΔΕΛΦΟΙ ΜΑΓΚΡΙΟΤΗ Α.Ε.

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ
Cosmética Ε.Π.Ε.

ΑΘΗΝΑΙ (ΧΑΛΑΝΔΡΙ) ΚΗΦΙΣΙΑΣ 100 - ΤΗΛ. 684-926

Πωλείται εις τα Φαρμακεία, Καταστήματα
Καλλυντικών και Γυναικείων Ειδών.

ση ως το τέλος, την ήρωική θυσία του, να πάει να βρει τις δυο γυναίκες, στη Βίλλα Σάν Πιέτρο, να ψιθυρίσει στ' αυτί της Ρενέ τη θεία λέξι, που λαχταρούσε η ψυχή της, ο θάνατος, που την παραμόνευε θ' απομακρυνότανε, νικημένος.

Πόσο θλιβερές ήταν, για τις δυο γυναίκες, οι πρώτες μέρες, που είχαν περάσει στο γοητευτικό εκείνο περιβάλλον! Πόσο μελαγχολικές, παρ' όλη την ασυνήκη όμορφη του τοπίου!

Η μαρκησία είχε καταλάβει άμεσα πως ήταν χαμένη κάθε ελπίδα, πως εκείνη που αγαπούσε σαν παιδί της, έδινε μέρα με τη μέρα, πως θ' αποκοιμιότανε σε λίγο, για να μην ξυπνήσει ποτέ πια.

Όρες ολόκληρες, η Ρενέ έμενε ακίνητη, ξαπλωμένη σε μια σαϊζ-λόνγκ, βυθισμένη σε πονεμένες όνειροπολήσεις.

Η μαρκησία, που την παροικούσε με αγωνία, την εύρισκε κάποτε με τα μάτια βουρκομένα. Τη ρωτούσε, τρυφερά, μα εκείνη σώπαινε, έμενε με τα χείλη σφιγμένα.

Ξεπέρασε την πιά, η κ. ντε Μπύρ έγραψε στο Ζάκ, του διηγήθηκε την άγρια αγωνία της Ρενέ και τον έκτεψε να τρέξει κοντά τους, να μη διστάσει πια μπροστά στην τρομερή, αλλά αναπόφευκτη θυσία.

Δεν ήταν δυνατόν — τούλεγε στο γράμμα της — να εγκαταλείψει τη μικρή του Ρενέ, που την αγαπούσε σαν αδελφή... να γίνει η αιτία του θανάτου της, ενώ δεν είχε παρά να προφέρει λίγες λέξεις, για να τη σώσει!

Ο Ζάκ απάντησε άμεσα μ' ένα λαοκρατικό τηλεγράφημα: «Ερχομαι αύριο».

Όταν τ' έλαβε, η μαρκησία αναστάναζε με ανακούφιση, μ' ελπίδα.

«Επιτέλους!... μουμούρισε. Αυτή η λέξη τάλεγε όλα... Είχε ξαναβρεί την εμπιστοσύνη της. Το μέλλον της φαινότανε λιγότερο μαύρο, λιγότερο γεμάτο από φοβερές απειλές. Ο τρόμος, που έσφιγγε ως τότε την ψυχή της, διαλυόταν σιγά-σιγά».

Η Ρενέ δεν έδειξε καμιά συγκίνηση, όταν έμαθε πως θάρχοντα ο Ζάκ. Όσο, τα χλωμά και διάφανα μάγουλά της κοκκίνισαν λίγο και τα μάτια της λάμψαν ασυνήθιστα.

Δέ βρήκε να πη τιποτα — γιατί την έπινε η μεγάλη εύθυμία... Ο Ζάκ κοντά της!... Ποιά άλλη είδηση μπορούσε να της φέρη τέτοια χαρά!...

Μια τρελή έλπιδα γεννήθηκε ξαφνικά στην ψυχή της: Δεν ήταν δυνατόν να εξακολουθήσει ο Ζάκ να της φέρνεται με τον ίδιο τρόπο, να τη βλέπει σαν αδερφούλα του, που την αγαπούσε πολύ — μα όχι όπως το ήθελε εκείνη.

Ήταν αδύνατο να μην αντίληφθι το φλογερό έρωτά της... και να μη τον συμμερίστη!

Κι' έτσι θ' άρχιζε το ειδύλλιο τους, στο μαγευτικό, στο υποβλητικό εκείνο περιβάλλον...

Η Ρενέ έπλεβε κιόλας σχέδια: Θά στολιζότανε, θά ντυνόταν κομψά, για να τραβήξει την προσοχή του νέου, για να κατακτήσει την καρδιά του. Δέ δάταν πια μια άμαθη και λίγο καυτή κοπελλάρα, όπως ήταν ως τότε, στο Παρίσι...

Το σούρουπο της ημέρας εκείνης, κυττάζοντας τον ήλιο, που βούλιαζε στη θάλασσα, συλλογίζονταν, ευτυχισμένη:

«Αύριο θάναί εδώ!... Αύριο θά βλέπω με μαζί το ήλιο... Οσέ μου! Οθά βρώ τότε τη δύναμη να του δώσω να καταλάβη ότι δεν κα-

ο' δλο τον κόσμο

Τά μυτερά τακούνια κατστρέφουν τὰ πατώματα

Η διεύθυνσι της βιβλιοθήκης Μαζαρίνου, στο Παρίσι, απαγόρευσε την είσοδο στις αναγνώστριες, που φορούν γόδες με ψηλά και μυτερά τακούνια. Το μέτρο ελήφθη για να

προστατευθί το πολύτιμο δάπεδο, που η αξία του υπολογίζεται σε 3 εκατομμύρια φράγκα κατά τετραγωνικό μέτρο! Όπως εξασκρίβώθηκε, τὰ μυτερά τακούνια σχηματίζουν μικρές τρύπες άπάνω σ' αυτό.

Η «ξεταίωπη» συτηρητική υποφήσια

Η κυρία Μιέρυλ Φράνγκλιν (47 χρόνων παντρεμένη και μητέρα τεσσάρων παιδιών), υποφήσια του συντηρητικού κόμματος στην περιοχή του Λήμινγκτον (Άγγλια), έπενδισε έναν πρωτότυπο τρόπο εκλογικής προπαγάνδας: Έστειλε σε χιλιάδες ψηφοφόρους μια φωτογραφία της, που την παρουσιάζει μέσα στο λουτρό της, τυλιγμένη από άφρους σαπουνάδας, αλλά με τρόπο που να διακρίνονται τα πόδια της, που διατηρούν τη γραμμή και την κομψότητά τους, και το άπνών μέρος του στήθους της. Είναι αυτόνοτο ότι η φωτογραφία αυτή προκάλεσε θεέλλα διαμαρτυριών. Ο άντρας της, μόλις την είδε, είπε: «Τί ξεγυμνώματα είναι αυτά;» Η κυρία Φράνγκλιν ισχυρίζεται ότι με τον τρόπο αυτό ήθελε να διαφημίση το Λήμινγκτον ως λουτρόπολη! Άλλοι εφημερίδες της αντιπολιτεύσεως παρατηρούν ότι οι κάτοικοι της περιοχής δεν είχαν ανάγκη ν' αντικρύσουν τα γυμνά κάλλη της κυρίας Φράνγκλιν, για να πληρωθούν την ύπαιρσι θερμών πηγών σ' αυτόν.

Η κυρία Φράνγκλιν, ωστόσο, είναι βέβαιη για την εκλογή της. «Ολοι θα με ψηφίσουν, τούλεις, γιατί δεν είμαι μια συνηθισμένη γυναίκα». Το περίεργο είναι ότι η ξεταίωπη αυτή διαφήμιση προέρχεται από μια άπαδο του συντηρητικού κόμματος.

Τηλεφωρατικό μενού για ασθενείς

Ένα νοσοκομείο του Άμβούργου εγκαίνιασε ένα πρωτότυπο σύστημα για τους ασθενείς του. Αντί να τους παρουσιάζη έναν κατάλογο με τὰ φαγητά, τους κάνει να βλέπουν σε μια φορητή τηλεφωρατική συσκευή τὰ ίδια τὰ φαγητά, σερβιρισμένα στα πιάτα. Οι ασθενείς μπορούν έτσι να διαλέξουν με μεγαλύτερη ευκολία εκείνο που τους άρεσει. Έτσι αποφεύγονται με μεγαλύτερη ευκολία εκείνο που τους άρεσει. Έτσι αποφεύγονται με μεγαλύτερη ευκολία εκείνο που τους άρεσει. Έτσι αποφεύγονται με μεγαλύτερη ευκολία εκείνο που τους άρεσει.

Οι Άγγλοι ανέμπ αγοράζουν άτμομηχανές

Η καινούργια μανία των Άγγλων σνόμπ είναι ν' αγοράζουν άτμομηχανές. Η μανία αυτή προήλθε από μια άποψαι της κυβερνήσεως να καταργήση διάφορες άγνοες σι-

δηροδρομικές γραμμές και να έκποιήση το αντίστοιχο υλικό. Ένας πλούσιος Άγγλος, ο μίστερ Μπέσινγκ προσφέρθηκε τότε ν' αγοράσει μια άτμομηχανή. Για να την κινή, όμως, θα πρέπει να έχη τη συγκατάθεσι της διεύθυνσεως των σιδηροδρόμων, που του κανονίζει τὰ δρομολόγια, απαιτώντας, φυσικά, την πληρωμή για κάθε διαδρομή ενός άρισμένου ποσού για συντήρησι υλικού, άπασχόλησι προσωπικού κατά τις ώρες της διελύσεως κλπ. Το παράδειγμα του Μπέσινγκ ακολούθησαν ο λόρδος Γκάρνοκ κι ο γιους του κόμητος του Λίντσαϊπ. Ο τελευταίος αγόρασε μια άτμομηχανή στο Έδιμβούργο (Σκωτία), άπ' όπου τη μετέφερε κατόπιν στο Λήντς της νοτίου Άγγλιας, με τη βοήθεια ενός παλιού μηχανοδηγού, ενώ ο ίδιος έκτελούσε χρέη θερμαστή. Πάντως τὸ να έχη κανείς μια άτμομηχανή μ' ένα ή περισσότερα βαγόνια και να την κινή με τους δρους που είπαμε παραπάνω, άποτελεί ένδειξι μεγάλου πλούτου.

Άπο την πολιτική προτίμησε τὸν έρωτα

Παρά τις άντιρήσεις του κόμματος του, που τον προωρζε για ύποψηφο στις προσεχείς προεδρικές εκλογές, ο κυβερνήτης της πολιτείας της Νέας Υόρκης Νέλσον Ροκφέλλερ, ήλικίας 54 χρόνων, νυμφεύτηκε τη Μαργαρίτα Φίτλερ, ήλικίας 35 χρόνων. Καθένας από τους δυο συζύγους έχει πίσω του δυο γάμους και ισαριθμα διαζύγια. Ο Ροκφέλλερ είχε άποκτήσει από τους προηγούμενους γάμους του 5 παιδιά κι η Φίτλερ 4. Κι' οι δυο είναι πλουσιώτατοι. Ο γάμος τους είναι άποτέλεσμα ενός τρυφερού έρωτικού ειδύλλιου, που είχαν κατορθώσει να τὸ κρατήσουν κρυφὸ για πολὺ καιρό.

Ήγεμονικοί μισθοί

Ο μεγαλύτερος μισθός που παίρνει ένας υπάλληλος είναι εκείνος του Φρέντερικ Ντόνερ, που διευθύνει μια από τις σημαντικότερες εταιρείες παραγωγής άυτοκινήτων του Νητρώιτ (Ηνωμένες Πολιτείες). Το σύνολο των έτησιων άποδοχών του φτάνει τα 791.475 δολάρια (23.744.250 δραχμές, δηλαδή δυο περίπου εκατομμύρια το μήνα ή 66 περίπου χιλιάδες την ήμερα). Άλλοι έπτά διευθυντές της ίδιας εταιρείας έχουν έτησιες άπολαυές γύρω στις 500.000 δολάρια.

Τρεις άνήλικι καταδικάζονται σε ζυλωδαρμό

Στο Άτλάντικ Σίτυ συνελήφθησαν 3 παιδιά, ήλικίας 11—14 χρόνων, που είχαν κάνει διάφορες κλο-

πές. Το δικαστήριο των άνηλικών τους καταδίκασε σε μια πρωτότυπη ποινή: Υποχρέωσε τους γονείς τους να τὰ δειρουν σ' ένα δημόσιο χώρο «δυνατά και θορυβωδώς» επί μισή ώρα. Η έκτέλεσι της ποινής έγινε στην πρό του δικαστηρίου πλατεία. Την παρακολούθησε ένας από τους δικαστές, δίνοντας τις κατάλληλες οδηγίες στους γονείς.

τάλαβε ως τώρα;».

Κι' ο Ζάκ έφτασε.

Νικώντας την εξέγερσι της καρδιάς του, έφερε την έλεημοσύνη της εύτυχίας στην κοπέλλα εκείνη που αγαπούσε αδελφικά. Ναι, ήταν έτοιμος να της προσφέρει ολόκληρη την εύτυχία, ανεπιφύλακτα. Αυτή ήταν η άποψαι του.

Άφου δέ μπορούσε ν' άποφύγη τη θυσία, θά την έκτελούσε ήρωικά.

Θά κομμάτιαζε ολότελα την καρδιά του. Μα τί πείραζε; Άρ: κεί που δέ θα πέθαινε ή μικρή του Ρενέ!...

Εκείνη είχε μεταμορφωθί ολότελα, από τότε, που ήξερε πως θάρχοντα ο Ζάκ. Δεν έμενε πια ξαπλωμένη άρες ολόκληρες στη σαϊζ-λόνγκ, ακίνητη, χαμένη σε μια μακρινή όνειροπόλησι. Πηγαινοερχόταν, όλο κέφι και ζωντάνια, σιγοτραγουδούσε κάπου-κάπου.

Ήταν τόσο δυνατή ή χαρά, που γέμισε την καρδιά της, ώστε δεν έκανε άδικο κόπο για να την κρύψει.

Όταν, τ' άπόγεμα, φάνηκε τ' άυτόκίνητο, που έφερε το Ζάκ, ή κοπέλλα βρισκότανε στην έξωπορτα της βίλλας.

Βλέποντάς τον, έσφιξε την καρδιά της με τὰ δυο της χέρια. Της φαινόταν πως θάρπαζε, έτσι δυνατά, που χτυπούσε.

Όστόσο, προσπάθησε να νικήση την ταραχή της, να κρύψει τη συγκίνησι της.

Η μαρκησία στεκόταν κοντά της και την κύταζε προσεχτικά. Καμμία λεπτομέρεια δεν ξεφευγε άπ' τη διαπεραστική ματιά της.

Ο Ζάκ προχώρησε προς τὸ μέρος τους. Ήταν χλωμός, αλλά ήρεμος.

Έσφιξε στο στήθος του τις δυο γυναίκες και τις κράτησε έτσι πολλή ώρα.

Ύστερα, ενώ οι ύπηρέτες φρόντιζαν για τις βαλίτσες του νέου, μπήκαν κι' οι τρεις στη βίλλα και πέρασαν σ' ένα σαλονάκι, δίπλα στη βεράντα.

Τα πρώτα λεπτά πέρασαν μάλλον δύσκολα, γιατί ο καθένας σκεπτόταν άλλα πράγματα...

Κουδέντιασαν για διάφορα άσημαντα θέματα, για τὸ ζω, που έκανε μοναχός του στο Παρίσι ο Ζάκ, για τὸ ζωγραφική, που άποτελούσε τὴ μοναδική άσχολία του.

Είχε φέρι μαζί του όλα τὰ συνεννά του: μουσαμάδες, καθά: λέτα, χρώματα, πινέλα... Γιατί σκόπευε να ζωγραφίση μερικά λ: τολικά τοπία.

Αυτό εξηγούσε στις δυο γυναίκες, ήρεμα, αδιαφορά.

Μά ή μαρκησία, που τὸν κύταζε τρυφερά και προσεχτικά, καταλάβαινε πόσες προσπάθειες του κόστιζε αυτή ή φαινομενική ήρεμία, ή προσπάησι.

Κύταζε επίσης τη Ρενέ. Και την έδλεπε να ξαναζή, ν' αναστήν, πιδ γρήγορα, πιδ έλεύθερα, να ένθουσιάζεται για τὰ σχέδια του Ζάκ — αυτή που έμενε αδιαφορη για όλα, όταν δεν ήταν εκεί ο νέος.

Την άλλη μέρα, ο Ζάκ θ' άρχιζε να παίζη το ρόλο του.

Όσο επαναστατούσε άκόμα όλο του τὸ είναι, διαμαρτυρόταν ή συνείδησι του... γιατί ένιωθε πως, παρ' όλη την ύπασχεσι, που είχε δώσει στη μητέρα του, ποτέ δέ θάρπαυε ν' αγαπήη την όμορφη, τη γοητευτική Ζερμάν. Της είχε χαρίσει όλη την καρδιά του και δέ σκόπευε να την πάρη πίσω, ποτέ!

Μ' όλη την όμορφη της, ή Ρενέ δέ θα κέρδιζε ποτέ τὸν έρωτά του. Της έλειπε ο μυστηριώδης εκείνος φωταστέφανος, που κάνει μια μονάχα, την εκλεκτή, τόσο διαφορετική άπ' τις άλλες — συ-

χνά δέ κι' άπ' τὸν πραγματικό έαυτό της.

Θ' άναγκαζόταν, λοιπόν, να της λή ψέματα ο Ζάκ, προσπαθώντας να την κάνει να πιστέψη πως την αγαπούσε φλογερά!

Κι' όμως συχαινόταν τὸ ψέμα. Μά έπρεπε να υποκύψει στο άμείλικτο πεπρωμένο. Δέ γινόταν αλλιώς. Άν προσπαθούσε να τ' άποφύγη, θά εγκληματούσε!

*

Ο νέος ρίχτηκε στη ζωγραφική. Έπρεπε να σώση τὰ προσήματα, να φανή πως γι' αυτό τὸ λόγο είχε έρθει εκεί, κι' όχι για τὸν είχε καλέσει μ' άπόγνωση ή μητέρα του...

Ήταν άπαραίτητο να μην περάση καμμία ύποψια άπ' τὸ νοῦ της Ρενέ.

Και τὰ πράγματα εξελίχθηκαν, άπλά, φυσικά...

Τὸ πρωί εκείνο, ή μαρκησία κι' ο Ζάκ είχαν κουδεντιάσει ίδιαιτέρως. Ή μητέρα είχε σφίξει τὸ νέο στην άγκαλιά της, ψιθυρίζοντάς του:

— Ζάκ μου, σε ίκετεύω να φανής δυνατός... Πρέπει!... Ίσως μάλιστα ναύαι άργά κιόλας!... Μα κάρη να μπορούσες ν' αγαπήσεις αυτή την καύμενούλα πραγματικά, βαθιά, όπως τ' αξίζει!

Κι' ο Ζάκ απάντησε: — Μητέρα, θά γίνη εύτυχισμένος, σου τ' όρκίζομαι.

Αυτό ήταν όλο. Κανείς άπ' τους δυο τους δέ μπόρεσε να προφέρη άλλη λέξη — τόσο δυνατή ήταν ή συγκίνησι τους.

Έπειτα έφυγε ο νέος... Τὸ μεσημέρι, στο τραπέζι, είχαν κουδεντιάσει για διάφορα άσημαντα μικροπράγματα, όπως συνήθως. Ύστερα ο Ζάκ ξαναπήγε στη γωνία, που είχε διαλέξει για να εργασθί: ένα ξεφωτο, μέσα σ' ένα δάσος από λεμονιές.

Κατά τις 4, πήγαν να τὸν βρουν ή μαρκησία κι' ή Ρενέ.

Μά ή πρώτη δεν έμεινε καθόλου κοντά στους νέους. Σχεδόν άμέσως, βρήκε μια πρόφασι για να φύγη, να τους άφήσι μόνους.

Ο Ζάκ καθότανε σ' ένα πάνινο σκαμνάκι κι' ή Ρενέ χάρω, στα χόρτα.

Μείνανε κι' οι δυο σιωπηλοί άρκετή ώρα. Ένας πυρετός ελόγιζε τὸ αίμα της Ρενέ. Αυτό τὸ τέτ-ά-τέτ ήταν γι' αυτήν μια άπειρη άπόλαυσι. Ένοιωθε κάτι σαν ίλιγγο...

Τέλος, μίλησε ο νέος. Φαινόταν κι' αυτός σαν παραζαλισμένος. Πότε κοκκίνιζε και πότε χλωμαίνε.

Μια τρομερή πάλη γινόταν μέσα του... Θάρρισκε τάχα τὸ θάρρος να συνεχίση ως τὸ τέλος τη θυσία, που είχε όρκισθί να κάνει; Τώρα που είχε φτάσει ή ώρα, έχανε όλη του τη δύναμη, δέ μπόρεσε πια...

— Ρενέ, άγάπη μου, τί έχεις; Γιατί δέ μιλάς; ψιθύρισε ξαφνικά. Ή φωνή του είχε ένα τόσο παράξενα τρυφερό.

Η κοπέλλα ένιωθε τὴ ζάλη της να μεγαλώνη... σὰ να την είχε παρασύρει άνεμοστρόβιλος... Ένα κενό είχε σχηματισθί μέσα στο κεφάλι της.

Θά τὸ σκότανε, λοιπόν, ή εύτυχία!...

Έβγαλε μια αδύνατη φωνή και σωριαστηκε, χάρω, μισολιπόθυμη. Ο Ζάκ άρμωσε άμέσως, τὴ σήκωσε στην άγκαλιά του. Τὴ νόμιζε νεκρή... κι' ο πόνος τὸν σάραζε τώρα...

Μά ή Ρενέ άνακρίστηκε άπότομα κι' άνοιξε τὰ μάτια της — τὰ μεγάλα μάτια με τὴν παράξενη λάμψη.

Συνερχόταν... Όταν είδε πως βρισκόταν στην άγκαλιά του Ζάκ, ξανακίεσε τὰ βέβφορά της. Ή

ψυχή της είχε γεμίσει ήλιο, έκστασι.

Άκουγε, μακρινή, χαϊδευτική, σαν όνειραμένη μουσική, τὴ φωνή του νέου να λέη:

— Ρενέ, κύταξέ με... άνοιξε τὰ μάτια σου... Δεν ξέρεις πόσα πράγματα έχω να σου πώ! Τάρκρυβα τόσο καιρό μέσα μου... ποτέ δεν τόλμησα να μιλήσω... Φοβόμουν! Δεν ξέρει κανείς τί μπορεί να γίνη, με τις κοπελλί-

τσες. Είναι άμείλικτες. Γελάνε για όλα...

Όστόσο, κάθε πρωί, έλεγα με τὸ νοῦ μου: «Αύριο πρέπει να τολμήσω!»...

Και σὺ δέ μάντευες πως, αν σου φάνηκα τόσες φορές αδιαφοροσ, σχεδόν ψυχρός, ήταν γιαιτί κλεινόμεν στον έαυτό μου, γιατί φοβόμουν μήπως μια χειρονομία μου, μια λέξι μου, σου φα-

νερώση εκείνο που θά ήθελα να μαντέψης.

Μά τώρα δεν άντέχω πια.Πρέπει ν' άνοίξω επιτέλους τὴν καρδιά μου, ν' άφίσω να ξεχυθί ο φλογερός έρωτας, που τὴν πλημμυρίζει... Βλέπεις, έχω γονατίσει μπροστά σου και σου άπλώνω ή κετευτικά τὰ χέρια...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ή συνέχεια.

Ζητήστε σήμερα τὸ άνοιξιάτικο κουτί του ROL

... Ένα μπουκέτο ολόδροσα λουλούδια για τὸ νοικοκυριό σας...

Τώρα με γνωρίζετε... Είμαι **ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ROL** και όπως βλέπετε είμαι πάντοτε μαζί του. Σήμερα τὸ **ROL** με τὸ άρωμά του, τὸν πλούσιο άφρό του και τὴ λουλουδένια φορεσιά του, έρχεται να χάριση στο νοικοκυριό σας τὴν φρεσκάδα της άνοιξης!

Ζητήστε το σήμερα από τὸν παντοπώλη σας!... και μὴ ξεχνάτε τὸ γραμματοκιβώτιό μας:

ΒΙΑΝΙΑ Α Ε ΠΕΙΡΑΙΩΣ 32 - ΜΟΙΧΑΤΟΙ
«ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΡΙΤΣΙ ΤΟΥ ROL»

ROL Me 07
ΡΟΥΧΑ ΧΙΟΝΑΤΑ - ΧΕΡΙΑ ΒΕΛΟΥΔΙΝΑ

ΚΟΥΣΕΝΤΟΣ

ΗΤΑΝ μια ήλιόλουστη ημέρα σε μια μικρή και κομψή λουτρό-πολι της Φλωρίδας. Στο ξενοδοχείο «Ναπολέον», όπου μαζεύονταν χειμώνα-καλοκαίρι οι εκατομμυριοσχοί όλου του κόσμου, για να περάσουν ευχάριστα τις «διακοπές» τους, η ζαλίστρα της Τζούλια Μπρίσμπον, μοναδική κληρονόμος του «εσάβλιαν» των αυτοκινήτων Χάρκνες, πήρε το εσωτερικό τηλέφωνο, που βρισκόταν στο κοινοβόριο, και ζήτησε πρόγευμα για δύο άτομα.

Όταν το γκαρσόνι το έφερε και τ' άφησε στο μικρό σαλόνι, που βρισκόταν ανάμεσα στις δύο παραδοκίμαρες, η Τζούλια τον παρακάλεσε να ειδοποιήσει τον άντρα της στο δωμάτιό του, ότι τον περιμένει. Μά ο άντρας της, ο Τσάρλς Μπρίσμπον, δεν ήταν ούτε στο δωμάτιό του, ούτε στο μπάνιο...

Με τον πανικόφλο που είχε, ύστερ από το χτεσινόβραδυ έμε-θυσ, δεν φανταζόταν να βγίηκε έξω, είπε η Τζούλια. Κάπου εδώ θα είναι...

Το γκαρσόνι βγήκε στη μεγάλη βεράντα και ανακάλυψε εκεί το πτώμα του Τσάρλς, (του μικρότερου αδελφού του Άγγλου κόμηντος Μπρίσμπον). Ο Τσάρλς ήταν πεσμένος μπρούνατος στις μαρμαρίνες πλάκες και έπλεε μέσα σε μία λιμνη αιμάτω...

Ο Ιατροδικαστής, που έφτασε σε λίγο μαζί με τους αστυνομικούς, έμαθε από τη Τζούλια ότι ο άντρας της είχε κληρονομήσει από τη Ρωσία γιαγιά του, στενή συγγενή του τελευταίου Τσάρου, την αιμοφιλία κι ότι ζούσε όπως της είχε ήπιωσει τις λίγες μέρες του, όπως τους, με τον αιώνα φόβο, μήπως κόμη κατά το ζώρισμα ένα μικρό εξόγκωμα που είχε στο λαιμό του, κοντά στην καρδιά και πεθάνει από τη μοιραία ασταμάτη αιμορραγία.

Ο νεκρός ήταν μισοεξηλασμένος. Σε μάγουλά του ήταν ακόμη κολλημένη η κρέμα ού ευρισμάτος και μόνο από το πηγούνι προς τα κάτω ο Τσάρλς είχε προφάσει να ευριστή. Κόπηκε ασφαλώς με τη λάμα, λιποθύμισε κι' έπεσε, μεθυσμένος καθώς ήταν χωρίς να έχη τη δύναμη νη ζήτηση βοήθεια.

Παράξενο! Είπε ο αστυνόμες. Γιατί ευριστήκε τη νύχτα κι' όχι το πρωί, που θα είχε ξεμεθύσει;

— Ασφαλώς πήρε, όπως συνηθί-ζε πάντα, και μερικά όπνικιά, πα-ρατήρησε η Τζούλια, τακισμένη α-πό τη λύπη της. Άλλοιώς θα μ' φώναζε, μόλις άρχισε να τρέχει το αίμα. Μά πώς έρετε ότι ευριστήκε τη νύχτα κι' όχι το πρωί;

— Από την ερηρότητα της κρέμας του ευρισμάτος στα μάγουλά του κι' από την ποσότητα του αίματος που έχασε, της άπαντησε ο Ιατροδικασ-τής.

Οι ειδικοί είχαν φωτογραφίσει το πτώμα, το πρόσωπό του και το λαι-μό κι' έφυγαν.

— Τα συλλυπητήρια μου, κυρία Μπρίσμπον, είπε ύστερα από λίγο

Το γκαρσόνι βγήκε στη βεράντα και ανακάλυψε εκεί το πτώμα του Τσάρλς...

ΤΟ ΓΑΛΑΖΙΟ ΠΟΥΛΙ

ο αστυνόμες στη Τζούλια. Είναι κρίμα που χάσατε από ένα τόσο άσημαντο άτυχημα τον άντρα σας...

— Ύστερ από λίγο παρουσιάστηκε ένας καλοντυμένος άντρας στο δια-μέρισμα της Τζούλιας.

— Είμαι ο ντετέκτιβ Κόλ, συ-στήθηκε. Έχω καλέσει μερικούς γνωστούς σας για να διαλευκάνω μερικές απορίες, που έχω...

— Όταν όμως μπήκε ύστερα ο Χάρολντ Σέρβ, ο πρώην αρραβω-νιστικός της, η Τζούλια χλώμιασε. Απώς δήλωσε ότι δεν γνώριζε το νεκρό κι' ότι είχε μάθει για το γάμο της Τζούλιας χτες μόνο από τις εφημερίδες, δηλαδή από το έρ-θο της Βίκυ Ρέν, της κοσμικη-γράφου που είχε μάθει τα νέα — όπως έγραφε — από ένα τηλεφώνη-μα του κ. Μπρίσμπον και που α-νηγγυιλε στο μικρό άρθρο της λε-πτομέρειες για το έντυπωσασκό κο-σμικό γεγονός, ύστερ από την έ-πισκεψή της στο νεόνυμφο ζευγά-ρι.

— Μισούσα τον Μπρίσμπον, είπε τέλος, μα δεν τον σκότωσα. Ύστερα μήκη μια υπέρκομη κυρία, όμορφη, «μοιραία», από έ-

κείνες που είναι γοητευτικές ακόμη και στα πενήτα τους χρόνια. «Η-ταν κάπως νευρική, μα πάντα «αρι-στοκράτισσα». Όταν είδε τα κοκκι-νισμένα μάτια της ο Κόλ σκέφτη-κε: «Είναι δυνατόν, η λαίδη Φέλι-ποια Κόμπτον να έκλαψε;»

— Η Τζούλια τον γνώρισε στο σπίτι μου πριν λίγες μέρες, είπε. Μά άπορά τότε πρόφτασα και παν-τρεύτηκαν, από ήμισυ έξι, με-ζή ως προχτές! Και προχτές άκρι-βώς ο Τσάρλς μου άναγγειλε στη-καρτικά ότι θα δοκίμαζε το «γα-λάζιο πουλί» με την Τζούλια... μα

έγώ δεν τον πίστεψα.

— Το «γαλάζιο πουλί;» ρώτησε ο Κόλ παραεξευμένος.

— Ναι, έτσι έλεγε κάποια γαλά-ζια όπνικιά σκονάκια. Θα τα έ-δινε της Τζούλιας κρυφά, ρίχνον-τάς τα στο ποτό της και θα την έκλεβε!... Τού έφευγε η λέξη «φλω-ρίδα» μισομεθυμένος καθώς ήταν κι' έτσι, μόλις έκασανίστηκε προχτές από την επαλή μου και μαζί του και η Τζούλια, πήρα το αεροπλάνο κι' έφτασα χτες εδώ. «Ηταν εύκολα πιά τον ανακάλυψα. Τον είδα λοι-πόν, χτες το βράδυ, του μίλησα σε-στή, χτες τον φασέρησα ότι θα δη-μιουργούσα σκάνδαλο και θα έπε-δεικνυα ότι δεν είχαν παντρευτεί. Μά εκείνος με κοροϊδευέ!... «Ότι κι' αν κάνης, μου έλεγε, τα εκα-τομμύρια της Τζούλιας είναι σε λί-γο δικά μου!» Δεν τον είδα από τότε κι' έμαθα μόνο πριν λίγη ώρα στην αστυνομία, όπου πήγα κι' ο-που σάς γνώρισα. κ. Κόλ, για το θανάτο του...

— Τον έρεπετε πολύ καιρό, λαί-δη Κόμπτον; ρώτησε ο Κόλ.

— Βέβαια... από τότε που πέθα-νε ξαφνικά η πρώτη του γυναίκα, λίγες μέρες ύστερ από το γάμο τους... εκείνη η πλούσια χήρα από τη Νότιο Άφρική, που είχε πέσει τόσο εύκολα στο δίχτυα του μα-καρίτη του Τσάρλς... Παραεξευη-τισμένη τότε έλοι, μα, όταν μάθαμε για το ξαφνικό θανάτο της έδω στη Φλωρίδα, που είχε έρθει με τον Τσάρλς για να περάσουν το μήνα του μέλιτος... Ναι, τον γνώρισα πολ-ύ καιρό... μα μόνο τελευταία εί-σθάνθηκα τόσο ζωνηρά την γοητεία του... (Η λαίδη Κόμπτον σάν να είχε ξεχάσει τους άλλους γύρω της στο πολυτελές σαλόνι του ξε-νοδοχείου, κι' όσο μιλούσε τόσο περισσότερο έχανε την αυτοκυρια-ρχία της)...

— Όταν κατάλαβα ότι θα τον χάσω όριστικά, άποφάσισα να έρθω εδώ... Μά τα λόγια μου χτες πήγαν χαμένα... Εκείνος με κο-ροϊδευε κι' έφυγα έξω φρενών, πριν γινίση η Τζούλια στο ξενοδοχείο... Είχε πιάει να κάνει μια επίσκεψή για να γλυτώσει από την ενο-χλητική δημοσιογράφο, τη Βίκυ Ρέν, που είχε έρθει και που ήθελε σώνει και καλά να μάθω όλες τις λεπτομέρειες του ελδύλλιου τους...

— Όσο μιλούσε η λαίδη Κόμπτον, η Τζούλια, που ήταν πολύ χλωμή, δεν άνοιξε το στόμα της. Ξαφνιά-στηκε ωστόσο, όταν είδε ύστερα τη Βίκυ Ρέν να μπαίνει στο σαλόνι της. Η δημοσιογράφος κάθισε στον αναπαυστικό καναπέ κι' άρχισε:

— Όταν ήρθα εδώ για τη συ-νέντευξή που μου είχε υποσχεθί ο κ. Μπρίσμπον τηλεφωνικώς, και μι-λήσα με την κυρία Μπρίσμπον, ω-που με ντύθη ο κύριος Μπρίσμπον, μου έκανε έντοπωσι η φανερή α-γνοία της για την άρρώστια του άνδρα της, που είναι γνωστή ακόμη και σε μιάς πούε ξένους! Άλοχολού-μαι από καιρό με την κοσμική στή-λη και ξέρω αρκετές λεπτομέρειες από τη ζωή των διεθνών προσωπι-κοτήτων. Κι' ο Τσάρλς Μπρίσμπον ήταν γλεντζές και χαρτοπαίκτης γνωστός σ' όλες τις ήπειρους! Ό-μολογώ, λοιπόν, ότι μου φάνηκε πα-ράξενη η ξαφνική αναχώρησή της κυρίας Μπρίσμπον και την άκολου-θησα...

Και γυρίζοντας προς τη Τζούλια, έξασκολούθησε:

— Έφυγα άμέσως ύστερ από σας κυρία Τζούλια, και ρώτησα έ-πειτα τον υπάλληλο στη δημοτική θειλίοθηκη, όπου είχατε πάει, πιά θειλία ζητήσατε. Ξέρει ποιά εί-μαι, και μου έδωσε πρόδωμα τις πληροφορίες που τού ζήτησα. Πα-ραγγέλλατε λοιπόν, διάφορα Ιατρικά θειλία για την «αιμοφιλία»; Σας άκολουθήσα έπειτα ως το κατάστη-μα, που άγοράσατε μια ευριστική μηχανή με λάμες!...

— Η Τζούλια τον κούτταε τρομα-γμένη, χωρίς ωστόσο να τη λέει.

— Κυρία Χάρκνες, είπε ο Κόλ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στη Τζούλια — προτιμώ να σας φω-νάξω με το γνωστό σ' όλους όνο-μα του πατέρα σας, γιατί άμφιδάλ-λω αν παντρευτήκατε πραγματικά με τον Τσάρλς Μπρίσμπον — μπορώ να ριζώ μια ματιά στο μπάνιο σας; Ο ντετέκτιβ γύρισε σε λίγο και

είπε:

— Από την άρχή άπόρησα, γιατί ο Μπρίσμπον χρησιμοποίησε λάμες κι' όχι ηλεκτρική ευριστική μηχανή! Βεβαιώθηκα τώρα ότι χρησιμο-ποίησε πραγματικά ηλεκτρική ευ-ριστική μηχανή, γιατί το μπάνιο άπάρχει μια ειδική λουρίον για το δέρμα, που χρησιμοποιείται ύστερ από το ζώρισμα με μηχανή. Κά-ποιος, λοιπόν, πέταξε την ηλεκτρική μηχανή και την αντικατέστησε χτες τη νύχτα με μια ευριστική μηχανή με λάμες... Κάποιος — ή μάλλον κά-ποιος — που άγόρασε προηγούμενως μια τέτοια μηχανή, μόλις έμαθε δ-λες τις λεπτομέρειες για την αιμο-φιλία στη θειλίοθηκή... Κυρία Τζού-λια Χάρκνες, γιατί δολοφονήσατε τον Τσάρλς Μπρίσμπον; Πώς ώρα-ν το σκοτώσατε, μπορώ να σας πώ-έγώ; «Ηταν μεθυμένος κι' ήταν εύ-κολο σε σας να του δώσατε ένα ή-κυλο από τα περίφημα «γαλάζια» ό-πνικιά του μέσα σ' ένα ποτό. «Ό-ταν ευθιστήκε σε νάρκη, τον τρα-βήσατε στη βεράντα, τού αέρισατε το πρόσωπο με κρέμα, περάσατε την ευριστική λεπίδα πάνω από το εξόγκωμα του και το κόψατε λίγο... Τα άλλα ήταν «βουλία» της αι-μοφιλίας! Είναι γνωστό ότι και το

πίο άσημαντο τραύμα καταναίει μορταίο για όποιον πάσχει από την άρρώστια αυτή... Σας ρώτησα γιατί τι αιδωνόσαστε... μα φαντάζο-μαι, τι αιδωνόσαστε, όταν ευθιστή-κατε χτες το πρωί, μετά από τη νάρ-κη, όπου σας είχαν ευθισεί τα ό-πνικιά του Μπρίσμπον, που σας έλ-χε ρίξει στο ποτό σας, στη θειλία της λαίδης Κόμπτον την προηγού-μενη μέρα για να σας φέρη εδώ, χωρίς να μπορούσατε να του αντι-σταθήτε... Ίσως προσπαθήσατε να σας εκθείσατε... Δεν μπορούσατε να μη δεχθήτε ένα γάμο σε κάποιο μα-κρινό χωριό, μια που σας είχε εκθείσει, σας είχε δήλωσει ως γυναικά του στο ξενοδοχείο και εί-χε ειδοποιήσει τηλεφωνικώς πρωί-πρωί τους δημοσιογράφους ότι ή-σαστε παντρεμένοι από εδώ και λί-γες μέρες... Ο Μπρίσμπον έκανε καλά τη δουλειά του, ήξερε δέ ότι όλοι στην πατρίδα σας έδω, θα σας υποκοιτάρανε, αν μάθαιναν την παράνομη περιπέτειά σας... Ίσως είχατε άκούσει τις φήμες σχετικά με το ξαφνικό «θανάτο» της πρώ-της πλούσιας έπισης, γυναικάς του και φοβήθηκατε, μή σας στείλη κι' έσας, μόλις παντρευθήτε, στον άλλο κόσμο, για να κληρονομήση την πρoίκα σας... Ναι, κυρία Τζούλια Χάρκνες... αυτή η μοιραία σας περι-μενει! Σήμερα ειδοποιήθηκε η αστυ-νομική διεύθυνση έδω από το Λον-δίνο να συλλάβη τον Τσάρλς Μπρίσ-μπον για φόνο... Η εκκώτατη Γυάφοντ είχε, έπί τέλους όλες τις άποδείξεις στο χέρι της ότι ο Μπρίσ-μπον δολοφόνησε την πρώτη του γυναίκα με μια μεγάλη δόσι ό-πνικιακήν...

— Η Τζούλια, ύστερ άπ' αυτή την άποκάλυψη, όμολόγησε τα πάντα. Και είχε άκούσει την έξομολόγησή της, μήκη μέρα:

— Λυπούμαι για σας, κυρία Χάρ-κνες, της έλεγε γιατί πρόκειται για ένα κάθαρμα... μα ίσως σας θσώ-σουν για το έγκλημά σας και έρρι-πε τη χαμένη ευχή...

Κι' έρριξε μια ματιά στον πρώην άρραβωνιαστικό της, που έαστοσε τρυφερά την Τζούλια από τη μέση. Πριν την άδηγηση στον τμήμα, η νέα ρώτησε τον ντετέκτιβ:

— Μά πώς καταλάσατε ότι έγώ τον σκότωσα;

— Είδα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ

στη Τζούλια — προτιμώ να σας φω-νάξω με το γνωστό σ' όλους όνο-μα του πατέρα σας, γιατί άμφιδάλ-λω αν παντρευτήκατε πραγματικά με τον Τσάρλς Μπρίσμπον — μπορώ να ριζώ μια ματιά στο μπάνιο σας; Ο ντετέκτιβ γύρισε σε λίγο και

είπε:

— Από την άρχή άπόρησα, γιατί ο Μπρίσμπον χρησιμοποίησε λάμες κι' όχι ηλεκτρική ευριστική μηχανή! Βεβαιώθηκα τώρα ότι χρησιμο-ποίησε πραγματικά ηλεκτρική ευ-ριστική μηχανή, γιατί το μπάνιο άπάρχει μια ειδική λουρίον για το δέρμα, που χρησιμοποιείται ύστερ από το ζώρισμα με μηχανή. Κά-ποιος, λοιπόν, πέταξε την ηλεκτρική μηχανή και την αντικατέστησε χτες τη νύχτα με μια ευριστική μηχανή με λάμες... Κάποιος — ή μάλλον κά-ποιος — που άγόρασε προηγούμενως μια τέτοια μηχανή, μόλις έμαθε δ-λες τις λεπτομέρειες για την αιμο-φιλία στη θειλίοθηκή... Κυρία Τζού-λια Χάρκνες, γιατί δολοφονήσατε τον Τσάρλς Μπρίσμπον; Πώς ώρα-ν το σκοτώσατε, μπορώ να σας πώ-έγώ; «Ηταν μεθυμένος κι' ήταν εύ-κολο σε σας να του δώσατε ένα ή-κυλο από τα περίφημα «γαλάζια» ό-πνικιά του μέσα σ' ένα ποτό. «Ό-ταν ευθιστήκε σε νάρκη, τον τρα-βήσατε στη βεράντα, τού αέρισατε το πρόσωπο με κρέμα, περάσατε την ευριστική λεπίδα πάνω από το εξόγκωμα του και το κόψατε λίγο... Τα άλλα ήταν «βουλία» της αι-μοφιλίας! Είναι γνωστό ότι και το

πίο άσημαντο τραύμα καταναίει μορταίο για όποιον πάσχει από την άρρώστια αυτή... Σας ρώτησα γιατί τι αιδωνόσαστε... μα φαντάζο-μαι, τι αιδωνόσαστε, όταν ευθιστή-κατε χτες το πρωί, μετά από τη νάρ-κη, όπου σας είχαν ευθισεί τα ό-πνικιά του Μπρίσμπον, που σας έλ-χε ρίξει στο ποτό σας, στη θειλία της λαίδης Κόμπτον την προηγού-μενη μέρα για να σας φέρη εδώ, χωρίς να μπορούσατε να του αντι-σταθήτε... Ίσως προσπαθήσατε να σας εκθείσατε... Δεν μπορούσατε να μη δεχθήτε ένα γάμο σε κάποιο μα-κρινό χωριό, μια που σας είχε εκθείσει, σας είχε δήλωσει ως γυναικά του στο ξενοδοχείο και εί-χε ειδοποιήσει τηλεφωνικώς πρωί-πρωί τους δημοσιογράφους ότι ή-σαστε παντρεμένοι από εδώ και λί-γες μέρες... Ο Μπρίσμπον έκανε καλά τη δουλειά του, ήξερε δέ ότι όλοι στην πατρίδα σας έδω, θα σας υποκοιτάρανε, αν μάθαιναν την παράνομη περιπέτειά σας... Ίσως είχατε άκούσει τις φήμες σχετικά με το ξαφνικό «θανάτο» της πρώ-της πλούσιας έπισης, γυναικάς του και φοβήθηκατε, μή σας στείλη κι' έσας, μόλις παντρευθήτε, στον άλλο κόσμο, για να κληρονομήση την πρoίκα σας... Ναι, κυρία Τζούλια Χάρκνες... αυτή η μοιραία σας περι-μενει! Σήμερα ειδοποιήθηκε η αστυ-νομική διεύθυνση έδω από το Λον-δίνο να συλλάβη τον Τσάρλς Μπρίσ-μπον για φόνο... Η εκκώτατη Γυάφοντ είχε, έπί τέλους όλες τις άποδείξεις στο χέρι της ότι ο Μπρίσ-μπον δολοφόνησε την πρώτη του γυναίκα με μια μεγάλη δόσι ό-πνικιακήν...

— Η Τζούλια, ύστερ άπ' αυτή την άποκάλυψη, όμολόγησε τα πάντα. Και είχε άκούσει την έξομολόγησή της, μήκη μέρα:

— Λυπούμαι για σας, κυρία Χάρ-κνες, της έλεγε γιατί πρόκειται για ένα κάθαρμα... μα ίσως σας θσώ-σουν για το έγκλημά σας και έρρι-πε τη χαμένη ευχή...

Κι' έρριξε μια ματιά στον πρώην άρραβωνιαστικό της, που έαστοσε τρυφερά την Τζούλια από τη μέση. Πριν την άδηγηση στον τμήμα, η νέα ρώτησε τον ντετέκτιβ:

— Μά πώς καταλάσατε ότι έγώ τον σκότωσα;

— Είδα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

— Είπα τις φωτογραφίες τού νε-κρού, είπε αυτός. Κυρία Χάρκνες... κανένας άνδρας δεν άρχίζει το ζώ-ρισμα από το πηγούνι προς το λαι-μό άφήνοντας τα μάγουλά αέρι-στα! Μόνο κάποιος που δεν είχε ιδέα από το πώς ευθιστεί ένας άν-δρας, μπορούσε να το έχη κάνει... όηλαδή μια γυναικά κι' έπομένως... έσείς!

ΟΙ ΕΡΩΤΕΣ ΤΟΥ ΛΟΡΔΟΥ ΜΠΑΪΡΟΝ

Μιά θεαλλώδης ζωή

Η ζωή του λόρδου Μπαΐρον υπήρξε ένα ά-
ληθινό μυθιστόρημα, μεστό σε περιπέτειες,
πλούσιο σε άπρόοπτα, συναρπαστικό σε έν-
διαφέρον και γλοκή. Άναριθμοί συγγρα-
φείς προσπάθησαν ν' αποδώσουν αυτή την
θεαλλώδη ζωή, που πέρασε σαν μετέωρο,
προκαλώντας την έκπληξη των συγχρόνων
του και το θαύμα των μεταγενεστέρων. Ο
Μπαΐρον πέθανε νεώτατος. Τα κυριώτερα
περιστατικά της ζωής του θα δώσουμε στους
αναγνώστες μας, αρχίζοντας από τη ζωή
των προγόνων του, που είναι αληθινά εκπλη-
κτική, σύμφωνα με το έργο του Γάλλου άκα-
δημαϊκού Άντρε Μωρουά.

3 Οι Μπαΐρον είχαν γειτονες τους Τσάγουερθ,
που έμεναν στο Άννεσμπυ. Ανάμεσα στο Νιού-
στεντ και το Άννεσμπυ υπήρχε μια δεινροστοχία
από θαλανιδίες, που την αποκαλούσαν εσφαλ-
μένα δεινροστοχία. Αυτή την όνομασία της την έδω-
καν από τότε που ένας Μπαΐρον είχε νυμφευθεί
μια Τσάγουερθ. Άλλα ούτε η συγγένεια, ούτε το
ότι ήταν γειτονες έμπόδιζαν τον «Κακό Λόρδο»
να τους φέρνεται άσχημα. Κάποτε, φιλονεικήσε
σε μια ταβέρνα του Λονδίνου μ' έναν Τσάγουερθ
και τον προκάλεσε σε μονομαχία χωρίς μάχτη-
ρες. Κλείστηκαν κι' οι δύο σ' ένα δωμάτιο κι' ο
Μπαΐρον, χρησιμοποιώντας το ξίφος του για έγ-
χειρίδιο σκότωσε δόλια τον αντίπαλό του. Για
την πράξη του αυτή δικάστηκε από τη Βουλή των
Λόρδων, που, για ν' αποφυγή μια θανατική κα-
τάδικη, τον κήρυξε άθωο για την κατηγορία της
δολοφονίας κι' ένοχο μόνο ανθρώποκτονίας. Άλλα,
η Βουλή των Λόρδων δεν είχε αρμοδιότητα για
τά απλά εγκλήματα ανθρώποκτονίας. Από τ' άλ-
λο μέρος, ο Μπαΐρον, σαν λόρδος, δε μπορούσε να
δικαστεί από τα κοινά δικαστήρια. Έτσι έμεινε ά-
καταδίκαστος. Οι Μπαΐρον κατάγονταν από το
Νορμανδό Μπουρόν, που είχε πάει στην Άγ-
γλία μαζί με το Γουλιέλμο τον Κατακτητή. Ο
πρώτος ιδιοκτήτης του Νιούστεντ ήταν κό μικρός
σέρ Τζών με τη μεγάλη γενειάδα.

1 Στην ηλικία των έννέα χρόνων, ο Γεώργιος
Γκόντον Μπαΐρον ήξερε κι' όλες την άσπρη.
Ήταν τρελλά έρωτευμένος με τη μικρή εξαδέλφη
του, Μαίρη Ντάφ, μια χαριτωμένη μελαχροινή.
Έφτιασε όνειρα δεν μύλουσε παρά μόνον γι' αυ-
τήν κι' επιζητούσε όλες τις ευκαιρίες για να έρι-
σκει κοντά της. Κι' όταν του δινόταν αυτή η
ευτυχία της χάιδεψε πολλά ώρα το πρόσωπο και
τά μαλλιά... Την εποχή εκείνη, ο Γεώργιος ζούσε
στο Άμπερντιν της Σκωτίας μέσα στη φτώχεια
και τη λύπη, μαζί με τη μητέρα του Κατερίνα
Γκόντον ντε Γκάιτ, μια χήρα άπονημένη από
τη ζωή, πεισματάρης και πυρηνική. Ο Γεώργιος
είχε γεννηθεί στο Λονδίνο στις 22 Ιανουαρίου
1788. Ήταν, λοιπόν, δέκα χρόνων, όταν στις
άρχες του 1798 έφτασε στο Άμπερντιν η είδηση
ότι ο άρχοντας της οικογενείας Ουάλλιαμ, πέμπτος
βαρώνος Μπαΐρον, που τον αποκαλούσαν «Ο κα-
κός λόρδος» είχε πεθάνει στο Νιούστεντ, τον πα-
λιό οικογενειακό πύργο. Ο λόρδος Ουάλλιαμ είχε
χάσει το μοναδικό γιό του, που είχε σκοτωθεί
στην Κορική, κατά την πολιορκία του Κάδι, το
1794. Έτσι, κληρονόμος του τίτλου και της
περιουσίας του θα γινόταν ο μικρανιψιός του Γε-
ώργιος, «το παιδάκι του Άμπερντιν» όπως το
έλεγαν. Όταν ο διευθυντής του σχολείου τον ά-
πεκάλεσε «λόρδο Μπαΐρον», το παιδάκι ταραχτή-
κε τόσο πολύ, που άπάντησε «παρών» και έξωπα-
σε άμέσως στα κλάματα. Μια καινούργια ζωή
άρχισε τώρα για το μικρό λόρδο.

4 Ο σέρ Τζών, ο γυνάργης των Μπαΐρον, είχε
άγοράσει το Νιούστεντ για 800 λίρες από τον
Έρρικο τον 8ο, την εποχή, που ο Κωνσταντίνος
αυτός βασιλιάς της Άγγλιας έδωκε τους δεσμούς
του με την Αγία Έδρα και έδωσε τα κτήματα
της έκκλησίας. Ο πρώτος βαρώνος Μπαΐρον πα-
ρέμεινε πιστός στο βασιλιά Κάρολο 2ο Στιούαρτ
κι' όταν οι άντρες του, που έπαναστάτησαν, τον
εξόρισαν, τον άκολουθήσαν στη Γαλλία. Η άφο-
σίσις του έφτασε στο σημείο να κλειστή τα μά-
τια όταν ο εξόριστος μονάρχης συνδέθηκε έρω-
τικά με τη γυναίκα, του, στην οποία οι χρονοί-
νογραφοί της εποχής δίνουν τη σειρά της 17ης
ενοσημότητας του. Ο πατέρας του Γεωργίου Μπαΐ-
ρον λεγόταν Τζών, αλλά οι συγχρόνοι του τον ά-
ποκαλούσαν Τζάκ ο τρελλός (το Τζάκ είναι το ύ-
ποκοριστικό του Τζών) κι' όχι του Τζαίμης, όπως
πιστευόταν συνηθώς. Γιος του ναυαγίου Μπαΐ-
ρον, που τον άποκαλούσαν επίσης «Τζάκ ή κακό-
καίριος», γιατί στα ταξίδια του συναντούσε πάντα
θύελλες, ο Τζών Μπαΐρον ή Τζάκ ο τρελλός είχε
μετάσχει νέος στον πόλεμο της Άμερικής. Επ-
ναγύρισε στην Άγγλία πλοίαρχος σε ηλικία 22
χρόνων, ευθαγμένος στα χρήα και έθωρετό σαν έ-
νας από τους χειρότερους ευπατριδές του έσ-
λαίου. Λίγον καιρό άργότερα, κατέκτησε την
δημοφιλή σύζυγο του μαρκησιού ντε Καρμάρτεν.

2 Η μητέρα του πούλησε άμέσως τα έπιπλα του
σπιτιού τους στο Άμπερντιν. Άλλα δεν κατέφε-
ρε να συγκεντρώσει παρά μόνον 74 λίρες, 17 σελ-
λίνια και 7 πένες. Έφυγε κατόπιν μαζί με το
γιό της και μία γριά υπηρέτρια για το Νιού-
στεντ. Φανταζόταν πως ήταν κιάλια πλούσια. Άλ-
λά στο Νιούστεντ την περίμενε μια σκληρή άπο-
γοήτευση. Το σπίτι ήταν ένα παλιό γοτθικό άδεια-
ειο, που το είχαν μετατρέψει σε πύργο. Άπό
μακριά φαινόταν έπιθλητικό και άγέρωχο. Άλλα
ήσαν μισοσυντρίμματα, ακάθαρτο κι' έλεινιο. Ο
«Κακός λόρδος» το είχε άρήσει να καταστραφή
κι' είχε παραμελήσει έπισης τον κήπο του και το
γειτονικό δάσος. Αυτός ο πέμπτος λόρδος Μπαΐ-
ρον είχε μέσα του το πνεύμα του κακού. Άλλαζε
την κοίτη των ρυακίων ή έσπαζε τα πράγματα
των λιμνών και πλημυρίζε τα χτήματα των γει-
τόνων του σε τρόπο που έρισκόταν σε άδιάκοτες
προστρίδες μαζί τους. Η έκκεντρίκότης του έπι-
σης δεν είχε όριο. Το άρεσε να οργανώνει άγών-
ες τριώνών πάνω στο ίδιο το σώμα του! Είχε
πάντα πιστόλια στη ζώνη του κι' οι άντρες του τον
άποφύγαν, γιατί ήταν έτοιμος με την παραμικρή
άφορμή να καυχώσθαι μαζί τους. Εκείνη που ύ-
πόφερε περισσότερο από τις παραδεινές και τους
κακούς τρόπους του ήταν ή γυναίκα του. Στο
τέλος, ή δυστυχισμένη άναγκάστηκε να φύγει.
Ο λόρδος Μπαΐρον σκούσε από τότε με μία ύπη-
ρέτρια, που είχε θάνατους τρόπους κι' ήταν το
ίδιο κακή και μοχθηρή σαν αυτόν.

5 Οι δύο άγαμημένοι κατέφυγαν στη Γαλλία.
Ο μαρκησιος ντε Καρμάρτεν ζήτησε τότε δια-
ζύγιο και πέτυχε την έκδοσή του εις βάρος της
συζύγου του. Μετά την έκδοσή του, ο Τζών Μπαΐ-
ρον νυμφεύθηκε τη νεαρή κι' όμορφη λαίδη Κά-
νιερ, που το 1784 έφερε στον κόσμο μία κόρη,
την Αδουστα Μπαΐρον. Η μικρή αυτή ήταν ένα
χαριτωμένο πλάσμα κι' όλα έδειχναν πως θα γι-
νόταν το ίδιο όμορφο, όσο κι' ή μητέρα της. Λίγον
καιρό μετά τον τοκετό, ή λαίδη Μπαΐρον, που
δεν είχε συνάξει ακόμη, πήρε μέρος σ' ένα έφιπ-
πο κνηγί. Άρρώστιας τότε και πέθανε. Ο Τζών
Μπαΐρον, με το θάνατο της στερήθηκε το εισό-
δημα των 4000 λιρών, που, σύμφωνα με τους
άγγλικούς νόμους, θα πηγαίνα σ' άλλο μέλος της
οικογενείας των Κόνιερ. Ο Τζάκ ο τρελλός (Τζών
Μπαΐρον) ήταν τώρα το ίδιο φτωχός όσο κι' ο
ταν γύρισε από την Άμερική κι' είχε επί πλέον
στη ράχη του και τη μικρή Αδουστα. Η μόνη
διέξοδος γι' αυτόν ήταν να κάνει έναν πλούσιο
γάμο. Ξαναγύρισε, λοιπόν, στην Άγγλία και
πήγε στο Μπάθ, που ήταν ή λουτροπόλη της υβ-
δας. Κι' άς δεν άργησε να έμπνευξη ένα παρό-
μοιο πάθος σε μία πολυένη νεά, την Κατερίνα
Γκόντον ντε Γκάιτ. Η Κατερίνα δεν ήταν όμορφη
άλλα, είχε στην κατοχή της τον πύργο του Γκάιτ
κι' ένα έτήσιο εισόδημα 23.000 λιρών.

6 Ο πρώτος άρχων του Γκάιτ ήταν γιός του
κόμητος Χούντλντ και της Άνναμπελας Στιούαρτ,
άδελφής του βασιλιά Άσκούδου 2ου της Σκωτίας.
Τα περισσότερα από τα μέλη αυτής της οικογε-
νείας είχαν τραγικό τέλος. Ένας Γκόντον είχε
αυτοκτονήσει πέφτοντας σε μία λιμνή, άλλος δο-
λοφονήθηκε και κάμποσοι πέθαναν στο Ικρίωμα.
Ο έκτος κυρίαρχος του Γκάιτ συνήθιζε να λη-
«δέ μορφή να σταματήσει. Το χέρι μου έχει κα-
κή έντοτική. Ξέρω πως θα πεθάνω στο Ικρίωμα».
Όπως κι' έγινε. Ο πατέρας της Κατερίνας Γκόν-
τον είχαν αυτοκτονήσει πέφτοντας στη θάλασσα,
στην πόλη του Μπάθ, όπου ο Τζών Μπαΐρον συναν-
τήθηκε μαζί της. Η Κατερίνα, τρελή από έρω-
τα, έγινε σύζυγός του. Κι' ύστερα από ένα χρό-
νο, το 1788, έφερε στον κόσμο ένα άγόρι, τον
Γεώργιο Γκόντον Μπαΐρον. Το παιδί αυτό ήταν
όμορφο, αλλά κούτσαινε και, για να το διορ-
θώσουν τα πόδια του, του τά τάλιναν μ' έπιδε-
σιμους. Η κόρη του Μπαΐρον από τον πρώτο γάμο
του, έρισκόταν κοντά στη γιαγιά της από τη
μητέρα της, τη λαίδη Χόντερνις. Ο Τζών Μπαΐ-
ρον καταπατάλλανε την περιουσία της γυναίκας
του και λίγο έλειπε να πουλήσει και τον πύργο
του Γκάιτ. Οι δύο σύζυγοι φιλονεικούσαν τώρα
διαρκώς και πολλές φορές πετούσαν τα πιάτα
ο ένας στο κεφάλι του άλλου. Ο Τζών Μπαΐρον
έγκατέλειψε, στο τέλος, τη γυναίκα του και το
παιδί του, αφήνοντάς τους ένα έτήσιο εισόδημα
135 λιρών και κατέφυγε στη Γαλλία.

9 Ο Μπαΐρον μοιάζει σε λίγο ότι ή Μαίρη-
Άνν έχει μνηστευθεί με τον Τζάκ Μάστερ, που
είναι ο καλύτερος κυνηγός και ίππευς της περιο-
χής. Είναι τότε ή λύπη του, που τον Οκτώβριο
άρνιεται να ξαναγυρίσει στο κολέγιο του Χάρ-
ροου. Η μητέρα του γράφει σ' έναν οικογενεια-
κό φίλο: «Ο Γεώργιος είναι άρρωστος από άγά-
πη, μια άγάπη χωρίς έλπιδα, που, κατά τη γνώ-
μη μου, είναι ή χειρότερη από τις άρρώστιες.
Με λίγα λόγια, ο μικρός άγαπάει τρελλά την μίς
Τσάγουερθ. Αν ο γιός μου έρισκόταν στην κα-
τάλληλη ηλικία κι' ή νέα αυτή δεν ήταν μνηστευ-
μένη, νομίζω ότι παρόμοιος γάμος θα ήταν ό-
τι χειρότερο θα μπορούσε να φαντασθή κανείς για
το Γεώργιο. Τον έπόμενο χρόνο, ο Μπαΐρον γνώ-
ρισε την έτεροπλήξη άδελφή του Αδουστα, που
ήταν τότε 20 χρόνων (ο Γεώργιος ήταν 16). Είχε
πάει μια πολύ καλή μόρφωσι κι' ήταν μνηστευ-
μένη με τον εξαδέλφο της Γεώργιο Λέιγκ, συν-
ταγματάρχη του βαλκανογραφόν συχνά. Ο πρώτος της
δελφός του άλλοτε έγραφε συχνά. «Ο πρώτος της
γράφει: «Έχω την πρόθεσι ν' άγαπήσω την πρι-
οη γυναίκα, που θα έρθει μπροστά μου». Μιας
σε λίγο ότι κι' ή χαριτωμένη εξαδέλφη του Μαί-
ρη Ντάφ, που ήταν ο πρώτος κρυφός έρωτας του,
παντρεύτηκε. Δεν φαίνεται να είναι καθόλου τυ-
χερός στον έρωτα. Οι έρωτικές αυτές άποτυχίες
του τον θλίβουν σε μεγάλη άπογοήτευση.

7 Ο Τζών Μπαΐρον ζούσε στη Γαλλία με διά-
φορα τεχνάσματα. Στη Βαλαντιέν, όπου έγκα-
ταστάθηκε, κυνηγούσε κυρίως τις νέες, που έρ-
γάζονταν στα πανδοχεία. Σ' ένα γράμμα του σε
κάποιο φίλο του γράφει: «Οι άντρες εδώ λένε
πως είμαι πολύ έρωτιάρας, αλλά και πολύ άστα-
τος. Νομίζω πως κατέκτησα το ένα τρίτο των γυ-
ναίκων της Βαλαντιέν και ιδιαιτέρως μία νέα
του πανδοχείου «Ο Κόκκινος Άητός». Είναι ψη-
λή κι' όμορφη και δεν με κούρασε άκόμη...».
Άλλα ή οικονομική του κατάσταση ήταν άξιοθρή-
νητη. Κατά τα τέλη του 1791 έγραφε: «Δεν έχω
πιά ούτε ένα πουκάμισο... Δεν έχω πεντάρας». Στο
τέλος, αυτοκτόνησε. «Μ' όλες τις άδυναμίες του,
έγραφε ή χήρα του Κατερίνα Μπαΐρον, τον ά-
γάπησα πάντα με ελκρινεία». Η λαίδη Μπαΐ-
ρον άφροιάθηκε έκτοτε στην άνατροφή του γιού
της, που τήν πενήνα μέσα που διέθετε.
Μετά το θάνατο του θείου Ουάλλιαμ, (του «Κακού
Λόρδου») μητέρα και γιός πήγαν στο Νιούστεντ.
Άλλα, ο παλιός πύργος ήταν πολύ καταστραμμένος
και ή επιδιόρθωσι του απαιτούσε πολλά χρήμα-
τα. Η χήρα Μπαΐρον άγκαταστάθηκε τότε σ' ένα
μικρό σπίτι στο Νότινγκαμ κι' έστειλε το γιό
της στο άριστοκρατικό κολέγιο του Χάρροου. Νοί-
κιασε, έξ' αλλού, το Νιούστεντ, την άκουσε να
λέει στην καμαριέρα της: «Αναρωτιέμαι πως θα
έφερτο πόσο τον λυπάσαι». Το πλήτημα ήταν τρο-
ματικό. Ο Γεώργιος Μπαΐρον, ντεράς τις
καλοκαιρινές διακοπές του στο Νιούστεντ, Ο
Μπαΐρον δέχεται αυτή την πρόσκλησι.

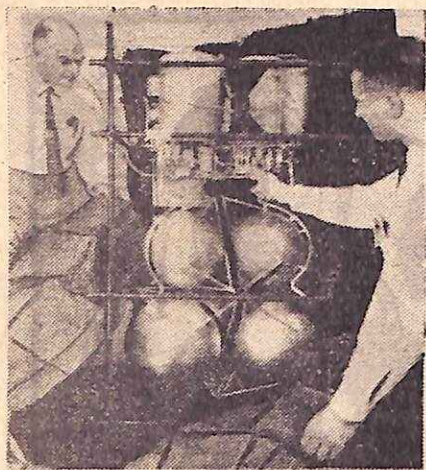
10 Τα άλληπάλληλα αυτά πλήτηματα έκαναν θα-
θεία άντρωποι στον Μπαΐρον. Άφοδ τερμάτισε
της σπουδής του στο κολέγιο του Χάρροου, μπήκε
τον Οκτώβριο του 1806, σε ηλικία 17 χρόνων,
στο πανεπιστήμιο του Καίμπριτζ. Έχει ένα έτήσιο
εισόδημα 500 λιρών. Άλλα δεν του άρκει. Κα-
ταφεύγει στους τοκογύρους και δανειζεται χρή-
ματα. Παίζει χαρτιά, πίνει και συναναστρέφεται
με νέες έλευθεριαν ήζων. Μία άπ' αυτές την έντο-
σε άνδρική και την πήγε το καλοκαίρι στο Μπαρ-
τον, που ήταν ή πλάς της μεδούας. Έπειτα από ό-
λες αυτές τις παρεκτροπές, έρισκόταν χωρίς πεν-
τάρα και καταφεύγει στη μητέρα του που μένει
τώρα στο Σάουθβιλ. Άλλα ή μητέρα του δεν εί-
ναι σε θέση να τον βοηθήσει. Του δίνει μόνον συμ-
βουλές, που τον εξοργίζουν. Ευτυχώς, κοντά στο
σπίτι της μητέρας του μένει ή οικογένεια Πίγκοτ.
Ο Μπαΐρον έχει μακρές συζητήσεις με την Έ-
λισάβετ Πίγκοτ, που είναι μια χαριτωμένη και
πολύ ευγενική νέα. Μια μέρα της άπογοήτευσε
μερικά ποιήματα, που έχει γράψει κι' ή Έλισά-
βετ τον παροτρύνει ν' άρρωσθή στην ποιησι. Ο
Μπαΐρον άκούσθηκε ή συμβουλή της κι' έπειτα
από λίγο δημοσιεύει μια συλλογή ποιημάτων με
τον τίτλο «Έρωτες πεμπτύες». Το βιβλίο σά-
τον λόρδο Μπαΐρον άντρωποι. Πολλές οικογένειες
άναγνώριζαν τις κόρες τους στις ήρωίδες του.

8 Μια μέρα που ο λόρδος Μπαΐρον έκανε έφιππος
τον περιπάτο του στο δάσος του Νιούστεντ, συ-
νάντησε μία νεαρή άμαζόνα. Γνωρίστηκαν κι' έ-
γιναν φίλοι. Τις έπόμενες μέρες συναντήθηκαν και
πάλι. Η νέα αυτή, άστόσο, δεν ήταν άλλη από
την Μαίρη-Άνν Τσάγουερθ, έγγονή εκείνου που
ο Ουάλλιαμ Μπαΐρον είχε σκοτώσει άνανδρα σ'
ένα καμπαρέ του Λονδίνου. Άλλα ήταν πιά άργά
για να διακοφούν τις σχέσεις τους, που είχαν
γίνει πολύ στενές, χωρίς, όμως, ν' άπομακρυν-
θούν από τα πλαίσια της φιλίας. Κάνουν συχνούς
περιπάτους μαζί κι' ο Μπαΐρον την οδηγεί σ' ένα
σπλάτο, που διασχίζεται από έναν ύπογειο ποτα-
μό. Μια άλλη μέρα την πηγαίνει στη Γαμήλιο
Δεινροστοχία με τις δεκανιδίες. Ο Μπαΐρον ά-
γαπάει τη νεαρή φίλη του «Η συντροφός μου,
γράφει, ήταν ή Μαίρη-Άνν Τσάγουερθ, που την
αγαπούσα από καιρό, χωρίς, όμως, να της το
έχω πη, μ' όλο που θα το είχε μαντέψει και χω-
ρίς νά της το πω». Η Μαίρη-Άνν του γιό χάρισε
το πορτραίτο της κι' ένα δαχτυλίδι. Κι' ο Μπαΐ-
ρον φαντάστηκε πως κι' αυτή έπίσης τον αγαπού-
σε. Άλλα, ένα έράει, πηγαίνοντας να την πάρη
από το σπίτι της στο Άννεσμπυ, την άκουσε να
λέει στην καμαριέρα της: «Αναρωτιέμαι πως θα
έφερτο πόσο τον λυπάσαι». Το πλήτημα ήταν τρο-
ματικό. Ο Γεώργιος Μπαΐρον, ντεράς τις
καλοκαιρινές διακοπές του στο Νιούστεντ, Ο
Μπαΐρον δέχεται αυτή την πρόσκλησι.

11 Ο ποιητής ξαναγυρίζει στο Λονδίνο, όπου το
θέλημα του που έχει δημιουργήσει κάποια φημη-
Στο μεταξύ, έχει πατήσει κι' έχει γίνει όλο-
στροφώδης, ένα θαύμα ν' άποχτήσει μια έλε-
νειακή όμορφη. Για να το κατορθώσει, έπιδίε-
ται σε διάφορα σπέρ. Παίρνει έπισημμένα ένοσημίες
από τον Ιταλό Άγγελο, που θεωρείται σαν άσ-
σος στο είδος του και μαθήματα πυγμαχίας, από
τον Τζάκσον, που είναι πρωτοπυγμαχός της Άγ-
γλιας. Παίζει, έξ' αλλού, κριker και άσφαλείται
με την Ιταλία και το κολούμπι. Έχει περιορίσει
ταύτοχρονα το φαγητό του σ' ένα μόνον γεύμα
την ήμερα και δεν πίνει πια μπύρα. Καί το θα-
μα πραγματοποιείται. Όταν τον Ιούλιο του
1808, άφοδ πήρε από το πανεπιστήμιο του Καίμ-
πριτζ το δίπλωμα του διδάκτορος των τεχνών,
πηγαίνει να πάρη στην κατοχή του την ιδιοκτησία
του Νιούστεντ, έχει μεταφορτωθεί σ' ένα νεαρό θεό,
που κουτσάει όμως, έλαφρά. Το πρόσδο του
είναι γοητευτικό, λεπτό, χαριτωμένο, αλλά έκφρά-
ζει ταύτοχρονα θέλησι και δραστηριότητα. Στο
Άννεσμπυ ξαναβλέπει την Μαίρη-Άνν Τσάγουερθ,
που έχει γίνει τώρα κυρία Μάστερ. Η Μαίρη-
Άνν νοιώθει μια δυνατή συγκίνησι. Ξασαλέπον-
τας τόσο όμορφο πάλι παλιό παιδικό της φίλο. Ο
ποιητής έκφράζει με μερικότες στίχους τα αισθή-
ματά του. Τον άλλο χρόνο, Έγινε δεκτός στη
Βουλή των Λόρδων. Διψάει τώρα να χαρή τη ζωή.

Ένας τύπος «κυτόταρο καυσίμου», με υδρογόνο και οξυγόνο, δοκιμάζεται σ' ένα αμερικανικό επιστημονικό εργαστήριο

Το «κυτόταρο ΚΑΥΣΙΜΟΥ»

Παράγει ηλεκτρισμό από τη χημική ενέργεια

Αφ' ότου ο άνθρωπος άρχισε να παράγει ηλεκτρισμό για τις ανάγκες του, δεν έμεινε ποτέ ικανοποιημένος από τα μηχανήματα, που χρησιμοποιούσε για το σκοπό αυτό.

Ακόμα και στα τελειότερα σημερινά εργοστάσια ηλεκτροπαραγωγής, η μεταβολή του κάρβουνου ή του πετρελαίου σε ηλεκτρικό ρεύμα, γίνεται σε τρεις διαδοχικές φάσεις: καίεται η καύσιμη ύλη και παράγει θερμότητα, παράγεται ατμός με τη θερμότητα και με τον ατμό κινείται μια στροβιλογεννήτρια (δυναμό με τουρμπίνη). Έτσι όμως πηγαίνει χαμένη περισσότερη από τη μισή ενέργεια, που περιέχει το κάρβουνο. Η «ωφέλιμη απόδοση» δηλαδή είναι μόλις 40%.

Τώρα, λοιπόν, βρέθηκε ένας τρόπος να μεταβάλλεται η καύσιμη ύλη απ' ευθείας σε ηλεκτρισμό, χωρίς να μεσολαβεί η παραγωγή θερμότητας. Έτσι, η απόδοση ανεβαίνει στα 80% περίπου. Αυτό γίνεται στο λεγόμενο «κυτόταρο καυσίμου».

Εκτός απ' τη διπλάσια απόδοση, το «κυτόταρο» αυτό πλεονεκτεί και από την άποψη του μεγέθους και του βάρους. Ανάλογα δηλαδή με το βάρος του, παράγει διπλάσιο ηλεκτρισμό από τις μπαταρίες νικελίου - καδμίου και ακόμα περισσότερο από τις κοινές μπαταρίες με θειικό οξύ και μολυβένιες πλάκες.

Πώς λειτουργεί το «κυτόταρο καυσίμου»; Είναι ακριβώς το αντίθετο από ένα κοινό χημικό πείραμα, που γίνεται στα Γυμνάσια, στο μάθημα της Φυσικής: τη διάσπαση δηλαδή του νερού στα συστατικά του, σε υδρογόνο και οξυγόνο, με τη διοχέτευση ηλεκτρικού ρεύματος. «Αν ανακατέψουμε οξυγόνο και υδρογόνο και προσθέσουμε μια χημική ουσία, που βοηθάει τα αέρια αυτά να ενώθουν, θα σχηματισθεί πάλι νερό και θα παραχθεί ηλεκτρισμός. Αυτή η απλή αντίδραση γίνεται, βασικά, στο «κυτόταρο καυσίμου». Και η χημική ενέργεια μεταβάλλεται απ' ευθείας σε ηλεκτρισμό, χωρίς να παράγεται θερμότητα.

Ωστόσο, για την ώρα, το «κυτόταρο καυσίμου» δε μπορεί να χρησιμοποιηθεί σε κοινές εφαρμογές της καθημερινής ζωής, π. χ. στα ηλεκτρικά φανάρια της τσέπης ή στα αυτοκίνητα, κυρίως γιατί χρειάζεται καθαρό υδρογόνο, που κοστίζει πολύ.

Στο πρόγραμμα όμως της εξερευνητικής του Διαστημικής, δεν παίζει τόσο ρόλο το κόστος, όσο οι μικρές διαστάσεις, η ελαφρότητα και η μεγάλη απόδοση των συσκευών, που θα χρησιμοποιηθούν. Απ' αυτές, λοιπόν, τις από-

ψεις, το «κυτόταρο καυσίμου» είναι ιδεώδες. Είκοσιπέντε κιλά «κυτόταρο» μπορούν να αντικαταστήσουν ηλεκτρικές μπαταρίες βάρους 500 κιλών!

Επίσης, το «κυτόταρο καυσίμου» μπορεί να έχει άμεσες εφαρμογές για στρατιωτικούς σκοπούς, γιατί κι εκεί θεωρείται δευτερεύων ο παράγων του κόστους.

Ωστόσο, οι έρευνες που προσπαθούν συνεχώς να τελειοποιήσουν το «κυτόταρο καυσίμου» και να κάνουν φηνηότερη τη λειτουργία του. Επινοήθηκε π. χ. ένας τύπος του, που χρησιμοποιεί φτηνό, ακάθαρτο υδρογόνο.

Μεγάλο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι προσπάθειες ν' αντικατασταθεί το υδρογόνο με άλλα καύσιμα, ιδίως με βενζίνη ή κηροσίμη. Αυτό το είδος του «κυτόταρο» λειτουργεί σαν ένα μικροσκοπικό διύλιστήριο. Διασπά δηλαδή τη βενζίνη σε αέρια, που ένωσανται κατόπιν με το οξυγόνο και δίνουν ηλεκτρισμό.

Το μειονέκτημα αυτής της λύσεως είναι ότι, για να γίνει η διάσπαση, χρειάζεται θερμότητα. Τα πρώτα «κυτόταρα» τέτοιου είδους λειτουργούσαν σε θερμοκρασία 500 βαθμών, στα νεώτερα όμως άρχουν 60 βαθμοί μόνο. «Αν κατορθωθεί να γίνει η διάσπαση σε θερμοκρασία δωματίου (γύρω από τους 20 - 30 βαθμούς), το «κυτόταρο» αυτό, με τα φτηνά καύσιμα, θα βοηθήσει τεράστιες εφαρμογές.

Γίνονται επίσης προσπάθειες για να χρησιμοποιηθεί, αντί βενζίνης, οινόπνευμα ή αμμωνία.

Με τα στοιχεία, που υπάρχουν σήμερα, οι ειδικοί προβλέπουν, ότι, ως το 1965, το «κυτόταρο καυσίμου» θα χρησιμοποιείται μόνο στα διαστημόπλοια και σε ώριμους στρατιωτικούς σκοπούς.

Απ' το 1965 ως το 1970, θα έχει ένα περιορισμένο αριθμό εφαρμογών, για την κίνηση μεγάλων οχημάτων σε μικρές αποστάσεις.

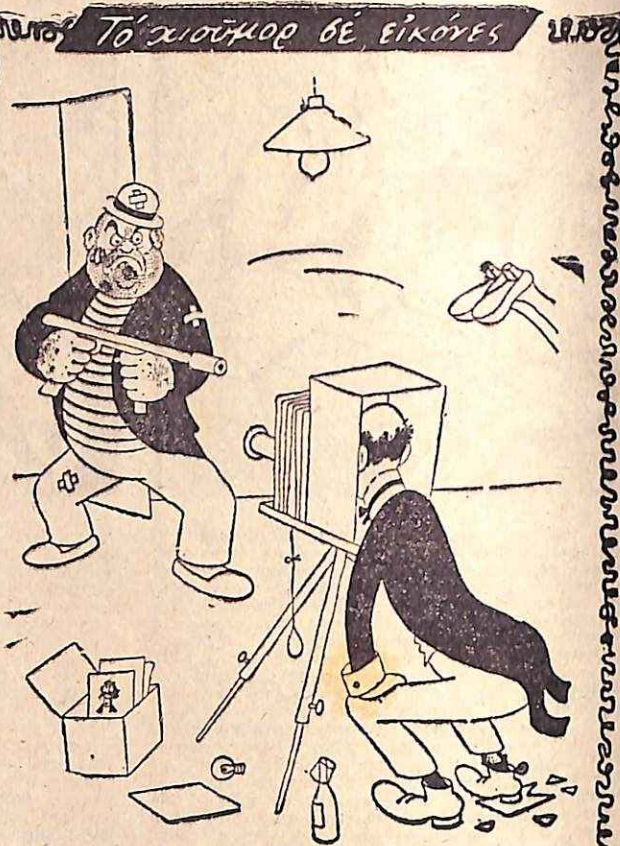
Το «Αμερικανικό Ναυτικό» π. χ. επιδιώκει να αποκτήσει ένα τύπο υποβρυχίου με «κυτόταρο καυσίμου». Το σκάφος αυτό θα είναι τελείως άθροιστο και κατάλληλο για αποστολές μικρής ακτίνας, όπου δε συμφέρει να χρησιμοποιηθούν οι τόσο πολυδάπανοι ατομικοί αντιδραστήρες.

Όσο για τα αυτοκίνητα και τις άλλες γενικές χρήσεις, το «κυτόταρο καυσίμου» θα αρχίσει να χρησιμοποιείται σ' αυτές μετά το 1970. Τα αποτελέσματα θα είναι τότε εκπληκτικά. Η απόδοση θα είναι τριπλάσια απ' των σημερινών βενζινομηχανών. Μικρά ηλεκτρικά μοτέρ, που θα λειτουργούν με «κυτόταρο», θα δίνουν κίνηση απ' ευθείας στους τροχούς. Δε θα υπάρχει ψυγείο, ντεμπραγιάζ, ταχύτητες, διαφορικό, κλπ. Το φρενάρισμα θα γίνεται με ηλεκτρόφρενα — σαν τα χρησιμοποιούμενα σήμερα στα τραίνα. Οι δονήσεις της μηχανής, οι καπνοί της εξάτμισης κλπ. θα ανήκουν πια στο παρελθόν.

Πρέπει ν' αναφέρουμε, τέλος, και τις επαναστατικές έρευνες, που γίνονται προς μίαν άλλη κατεύθυνση: για την παραγωγή ηλεκτρισμού από τη δράση μικροβίων, μέσα σε «βιολογικά κυτόταρα». Όταν κατορθωθεί αυτό, ο ανεξάντλητος αριθμός μικροοργανισμών, που υπάρχουν στη θάλασσα, θα μπορεί να εφοδιάσει με ηλεκτρισμό τις πέντε ήπείρους της Γης!

Η «ΜΟΝΑ ΛΙΖΑ» ΕΙΝΕ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ!

«Αν πιστέψουμε τον έμπορο ζωγραφικών έργων Ράουντ Χέκινγκ, ο περίφημος πίνακας «Μόνα Λίζα» — που ξαναγύρισε τώρα στο Μουσείο του Λούβρου, αφού θαυμάστηκε από 1.500.000 Αμερικανούς — είναι ένα επιδέξιο αντίγραφο! Το πρωτότυπο έργο του Λεονάρντο ντ ντ Βίντσι — ισχυρίζεται ο Χέκινγκ — βρίσκεται στη δική του συλλογή, στη Νίκαια. Το βρήκε σε κάποιο γαλλικό καλοκαιριό, εδώ και λίγα χρόνια, και το αγόρασε για 30 φράγκα. Δε δέχτηκε δε να το πουλήσει, ακόμα κι' όταν κάποιος Αμερικανός του πρόσφερε 3.500.000 φράγκα.

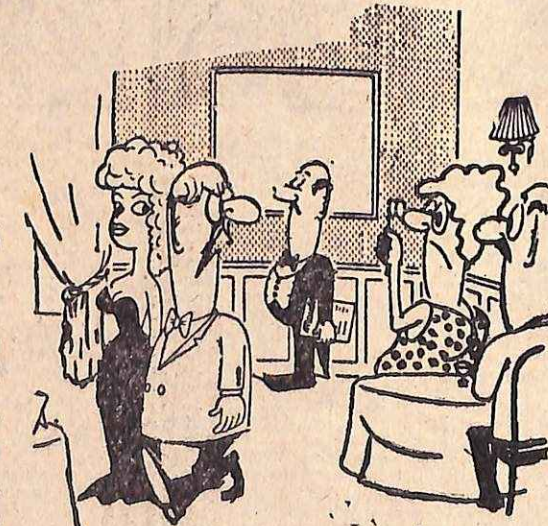

ΜΥΘΙΑ

— Χαμογελάστε λιγάκι, δεσποινίς!...

— Ο άνδρας μου έχει επιφορτισθεί και με την εκπαίδευση ταχυδρομικών περιστερών!

— Για να ησυχάσετε, κυρία μου, σας πληροφορώ, πως είναι η κόρη μου!

Η «ΕΡΩΤΙΚΗ ΥΠΟΤΟΝΙΑ» του συζύγου

Η κατανόηση και η υπερνίκηση της γυναίκας του μπορούν να τον γιαιτρέψουν

ΣΤΑ περισσότερα αντρώγυνα, συμβαίνει πολλές φορές ο σύζυγος να φαίνεται απορροφημένος και απληρώσιμος. Η γυναίκα του νοιώθει τότε μοναξιά, φέδους και ανησυχίες — ώσπου ανακαλύπτει ότι η φαινομενική αδιαφορία του άντρα της οφείλεται σε κάποια αναποδιά της δουλειάς του ή σε κάτι άλλο, άσχετο πάντως προς την προσωπική τους ζωή. Ησυχάζει τότε και δειχνει μάλιστα συμπάθεια και κατανόηση, γιατί ξέρει πια πως πρόκειται για μια προσωρινή κατάσταση. Που δεν απαιτεί τη συνεισφορά της ευτυχίας.

Κάποτε όμως η αδιαφορία του συζύγου επιμένει, συνεχίζεται. Η γυναίκα αντιλαμβάνεται πως δεν τον τραβάει πια ερωτικά. Κάθε είδους υποψίες ριζώνουν σιγά-σιγά στο μυαλό της. Νοιώθει σαν να ανεπιθύμητη. Η δυσπιστία και η απογοήτευση δημιουργούν λίγο-λίγο ένα τέλως ανώμαλο στο αντρώγυνα. Αν δε γίνει κάτι, και γρήγορα μάλιστα, ο γάμος τους μπορεί να καταστραφεί ανεπανόρθωτα.

Άλλοτε, ούτε θα σκεπτόταν ποτέ κανείς να ζητήσει συμβουλή από ένα ειδικό για ζητήματα όπως η γυναικεία ερωτική ψυχρότης ή η στειρότης — δυο κοινές αιτίες συνυψιστικής δυστυχίας — σήμερα όμως τα προβλήματα αυτά αντιμετωπίζονται με ειλικρίνεια και λύνονται συχνά με ευκολία.

Ωστόσο, το πρόβλημα της ανδρικής ανικανότητας μένει συχνά κρυφό, γιατί ο άντρας ντρέπεται και θεωρεί προσβλητικό να συμβουλευθεί κάποιον, που θα μπορούσε να τον βοηθήσει αποτελεσματικά. Περιορίζεται μονάχα να εμπιστευθεί το μυστικό του σ' ένα στενό φίλο του, κι' εκείνος του συνιστάει κάτι τωτονικά χάπια «θαυματουργά». Είναι όμως σχεδόν βέβαιο, ότι τα χάπια αυτά δε θα ωφεληθούν σε τίποτα, και τότε τα πράγματα γίνονται ακόμα χειρότερα, γιατί ο σύζυγος πεπειθεί πως η κατάσταση του είναι αθεράπευτη.

Οι περισσότεροι άνθρωποι πιστεύουν, ότι, στην ανικανότητα, χρειάζονται ορμόνες. Άλλ' αυτό συμβαίνει μονάχα σε ώριμους, σπάνιες περιπτώσεις, που υπάρχει πραγματική ορμονική ανεπάρκεια.

Όσο για τα τωτονικά, ωφελούν μόνον όταν η ανικανότητα είναι σύμπτωμα μιας γενικής εξασθενησεως του οργανισμού. Στις πιο πολλές όμως περιπτώσεις, η μάλλον σχεδόν πάντοτε, η ανικανότητα έχει ψυχολογική προέλευση. Προκαλείται δηλαδή από φόβο ή από συναισθηματικό ένοχο.

Αν ένα παιδί ανατράφηκε με την ιδέα, ότι ο φυσικός έρωτας είναι αντικείμενο ντροπής, μπορεί να συνδυάσει μέσα στο ύπνο, συνειδητό του την ερωτική ένωση με την ένοχη. Κι' αυτό μπορεί να φέρει εμπόδια άργότερα στη σεξουαλική ζωή του, ιδίως δε σε περιόδους σωματικής ή ψυχικής καταπόνησεως.

Αυτό το συναισθηματικό ένοχο είναι κάποτε η αιτία, για την οποία ένας άντρας τελείως φυσολογικός μπορεί, με έκπληξη και ντροπή του, να φανεί ανίκανος, προκειμένου για μια παράνομη ερωτική σχέση του.

Επίσης ο φόβος — όποιαδήποτε κι' αν είναι η προέλευσή του — μπορεί να προκαλέσει μια πα-

ροδική ανικανότητα. Έδώ πρόκειται για ένα υπόλειμμα της προϊστορικής εποχής, όταν ο άνθρωπος — που δε διέφερε και πολύ από τα ζώα — φοβότανε διαρκώς την ξαφνική επίθεση κάποιου εχθρού, την ώρα του ερωτικού του ζευγαρώματος. Ο κίνδυνος αυτός περιώριζε τις σεξουαλικές όρμες του. Το ένστικτο λοιπόν αυτό διατηρήθηκε ανάμεσα στους αιώνες. Κι' έτσι, τώρα ακόμα, ο άντρας που φοβάται — είτε έχει συνειδησί του φόβου του, είτε όχι — μπορεί να φαίνεται προσωρινά ανίκανος.

Αν μάλιστα δεν αντιληφθεί αυτή την πραγματικότητα, η ανικανότητά του μπορεί να χειροτερεύει την κατάσταση του και να πάθει τελικά μια ψυχωση, περισσότερο ή λιγότερο σοβαρή (φ:31α).

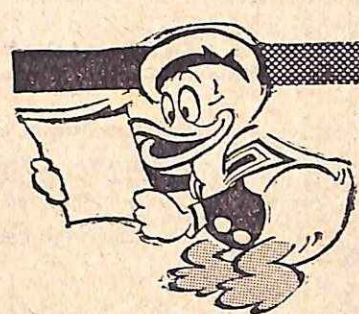
Σε τέτοιες περιπτώσεις, ο άντρας χρειάζεται πραγματική συμπάθεια και κατανόηση εκ μέρους της γυναίκας του. Πως όμως να του τις προσφέρει εκείνη, εφ' όσον δεν της ανοίξει την καρδιά του και δεν της εξηγήσει με ειλικρίνεια τι του συμβαίνει;

Μη ξεροντας την πραγματική κατάσταση, μπορεί να πιστέψει πως αυτή είναι η αιτία της ανωμαλίας. Μπορεί ακόμα, από αδεξιότητα, να καταστρέψει τη λίγη αυτοπεποίθησή, που του απομένει, με μια ασυλλόγητη ειρωνική λέξη της, ή ακόμα μ' ένα άστοχο άστείο της, που θα τον γελοιοποιήσει.

Αν φερθεί δε έτσι αδέξια, είναι ενδεχόμενο να τον σπρώξει να την απάτησει — όχι γιατί έπαψε να την αγαπάει, αλλά γιατί θέλει με κάθε τρόπο ν' αποδείξει πως διατηρεί τον ανδρισμό του.

Πως πρέπει, λοιπόν, να αντιδράσει η γυναίκα, όταν παρατηρήσει πως ο άντρας της παρουσιάζει «ερωτική υποτονία»; Δε θα τον κατηγορήσει, ούτε θα τον κοροϊδέψει, ούτε θα τον κατακρίνει. Αυτή τη στιγμή, ο άντρας χρειάζεται την αγάπη και τη στοργή της, περισσότερο παρά ποτέ.

Αν η ανωμαλία συνεχιστεί, έτσι που να μη μπορεί πια να θεωρηθεί προσωρινή, θα του συστήσει να ζητήσει τη συμβουλή ενός ειδικού γιατρού — πάντως όμως χωρίς να του υποβάλει την ιδέα της αποτυχίας στον ανδρικό ρόλο του.

Ο Πουαρώ και οι γυναίκες

ΑΣΦΑΛΩΣ ο πιο κομψός άνθρωπος του Παρισιού ήταν ο κ. Πουαρώ. Ήταν και το πιστεύει. Γι' αυτό τον βλέπανε να κάνει τον περιπάτο του στα κοσμικά κέντρα, να συχνάζει στις πρεμιέρες των θεάτρων και σ' όλες τις δεξιώσεις.

Τον Πουαρώ τον ήξερε όλο το Παρίσι. Οι μοδιτρούλες διασκέδαν μαζί του. Οι καλλιτέχνες τουτρώγαν ένα σωρό λεφτά κι' οι εύθυμες γυναίκες άφηναν χωρίς βενζίνα τ' αυτοκίνητό του. Α, ο Πουαρώ ήταν γαλαντόμος! Όταν του άρεσε μια γυναίκα, την κυνηγούσε και μπορούσε γι' αυτήν να πουλήσει και το σκακάκι του.

Διπλόρανε στο δρόμο κι' άρχιζε το ερωτικό πυρ στην αρχή με εκφραστικές ματιές και χαμογέλα, έπειτα με λόγια, ύστερα με χειρονομίες και τέλος... άρπαζε ένα γερό χαρτούκι στο πρόσωπό του. Θέε μου! Ο δύστυχος ο Πουαρώ ήταν πολύ άτυχος στους ερωτικές του! Φαντασθήτε, ότι ένα χρόνο τώρα, είχε νικηθεί μια πολυτελή «ερωτική φωλιά», κι' ο μόνος δεν είχε πατήσει το πόδι της σ' αυτή ούτε ηλιχκή γάτα!

— Πουαρώ, έχεις κεσάτια, του λέγαν οι φίλοι του.

Τι αδιόκριτοι, που ήταν αυτοί οι άνθρωποι! Διαρκώς χώνανε τη μύτη τους στις υποθέσεις του. Δεν τον άφηναν να ησυχάσει.

— Πουαρώ, το μάγουλό σου είναι κόκκινο... του παρατηρούσαν μόλις τον έβλεπαν το βράδυ.

— Τι; Πως; Έχω κοκκινιάδα; ρωτούσε ανήσυχος εκείνος.

— Όχι, μά φαίνεται, ότι ξεμαυτίζω!

— Βάλε λίγη μπενζίνη... στο μαυτί μου! Έτσι πληροφορούσαν τους απαντούσε, με αφέλεια.

Κι' η αφέλεια του δεν είχε δόξα. Κι όμως, εδώ που τα λέμε, θα μπορούσε να έχει επιτυχίες. Γιατί κομψός ήταν, συμπαθητικός αρκετά και λίγο πλούσιος. Μά ελα που είχε το ελάττωμα να ιωνγιά τις γυναίκες! Κι' όποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς, δεν πιάνει κανένα. Το ίδιο είχε πάθει κι' ο Πουαρώ. Η πολυτελής «ερωτική φωλιά» του ήταν για τους φίλους του και προ πάντων για το διαβολάθρωπο το Μωρίς, που άλλαζε τις γυναίκες, όπως τις γραβάτες του.

— Μωρίς, του έλεγε ο Πουαρώ, νομίζω, ότι είσαι φίλος μου. Δε μπορείς να μου δώσεις μια καλή συμβουλή; Πες μου πως κατακτάς τις γυναίκες;

— Μά δεν υπάρχει κανένας κανόνας γι' αυτή τη δουλειά. Γιατί τις περάσες τις γυναίκες; Δε μπορείς να κανονίσεις τα αισθηματά τους με μια συνταγή...

— Πρέπει να μου πής δηλαδή την αλήθεια, έπαινε ο δύστυχος ο Πουαρώ. Βορέθηκε να τρώω χαρτούκια... Έμένα μου χρειάζονται φίλα...

— Χι, έκανε σκεφτικός ο Μωρίς, αυτό δεν είναι τόσο εύκολο, όσο το φαντάζεσαι... Εύκολότερα σου δίνει η γυναίκα ένα χαρτούκι, παρά ένα φίλο!

— Δε θα μπορούσε τουλάχιστον να μου δώσει και τα δυό... ρώτησε ο Πουαρώ.

— Ο Μωρίς τον λυπήθηκε.

— Άκουσε, του είπε, θα σου ομολογήσω το μυστικό μου. Οι

φαγες πάλι καμιά ανόποδη!

Ε, το είχε, φαίνεται, η μοίρα του άτυχου Πουαρώ να δεχεται χαρτούκια. Ήταν ο μόνος, που μπορούσε να μιλήσει για τη δύναμη των γυναικών. Και, όταν διάβαζε στις εφημερίδες κι' έβλεπε να τις αναφέρουν ως «άσθενες φύλο», διαμαρτυρόταν. Είχε πικρή πετρα της... αδυναμίας τους! Μια του είχε σπάσει κάποτε τρία δόντια! Άλλη τον είχε ρίξει με μια γροβιά στη μέση του δρόμου. Και τρίτη τον είχε στείλει στο Σταθμό των Πρώτων Βοηθειών! Μά ο Πουαρώ δεν έβαζε μυαλό. Σ' αυτό τον ταίριαζε η παροιμία του λυκού. «Όσο κι' αν αλλάζε το μαλλί του, αυτός εξακολουθούσε να είναι ο ίδιος. Θα τον βλέπατε αιώνιας εύθυμο, κομψό, με άθος στη μπουτονιέρα, με χαμένα τα χέρια στις τσέπες, με πηδηχτό βήμα να σκορπίζει δεξιά κι' αριστερά χαμόγελα και να χαιρετά όλες τις γυναίκες:

— Καλησπέρα σας, κυρία!

— Τα σέλλη μου, ναντά!

— Πως είστε, δεσποινίς;

Κι' η ατέλειωτη σειρά των υπακούσεων, των μεριδιματών, εξακολουθούσε μέρες, μήνες, χρόνια. Λίγο ακόμη κι' οι διάφοροι «επιστολές» θα έδειχναν στους ένοους, μεταξύ των άλλων αξιοθεάτων του Παρισιού και τον Πουαρώ!

Τον καυμένο τον Πουαρώ! Ποτέ δεν είχε κάνει τίποτα σε κανένα. Όλοι τον αγαπούσαν και τον κοροϊδεύαν:

— Πουαρώ, η μικρή μου είναι ξετρελλωμένη μαζί σου! Μα τι έχεις και τραβάς έτσι τις γυναίκες...

— Βάλε λίγη μπενζίνη... στο μαυτί μου! Έτσι πληροφορούσαν τους απαντούσε, με αφέλεια.

Κι' η αφέλεια του δεν είχε δόξα. Κι όμως, εδώ που τα λέμε, θα μπορούσε να έχει επιτυχίες. Γιατί κομψός ήταν, συμπαθητικός αρκετά και λίγο πλούσιος. Μά ελα που είχε το ελάττωμα να ιωνγιά τις γυναίκες! Κι' όποιος κυνηγάει πολλούς λαγούς, δεν πιάνει κανένα. Το ίδιο είχε πάθει κι' ο Πουαρώ. Η πολυτελής «ερωτική φωλιά» του ήταν για τους φίλους του και προ πάντων για το διαβολάθρωπο το Μωρίς, που άλλαζε τις γυναίκες, όπως τις γραβάτες του.

— Μωρίς, του έλεγε ο Πουαρώ, νομίζω, ότι είσαι φίλος μου. Δε μπορείς να μου δώσεις μια καλή συμβουλή; Πες μου πως κατακτάς τις γυναίκες;

— Μά δεν υπάρχει κανένας κανόνας γι' αυτή τη δουλειά. Γιατί τις περάσες τις γυναίκες; Δε μπορείς να κανονίσεις τα αισθηματά τους με μια συνταγή...

— Πρέπει να μου πής δηλαδή την αλήθεια, έπαινε ο δύστυχος ο Πουαρώ. Βορέθηκε να τρώω χαρτούκια... Έμένα μου χρειάζονται φίλα...

— Χι, έκανε σκεφτικός ο Μωρίς, αυτό δεν είναι τόσο εύκολο, όσο το φαντάζεσαι... Εύκολότερα σου δίνει η γυναίκα ένα χαρτούκι, παρά ένα φίλο!

— Δε θα μπορούσε τουλάχιστον να μου δώσει και τα δυό... ρώτησε ο Πουαρώ.

— Ο Μωρίς τον λυπήθηκε.

— Άκουσε, του είπε, θα σου ομολογήσω το μυστικό μου. Οι

ΠΡΟΪΟΝΤΑ

Ο ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ ΣΤΟ ΣΠΙΤΙ

ΙΖΟΛΑ

ΤΑ ΠΙΟ ΦΡΟΝΤΙΣΜΕΝΑ

«Η ΝΤΙΑΝΑ ΞΑΝΑΓΥΡΙΣΕ!..»

Το συναρπαστικό μυθιστόρημα της ζωής μιᾶς μικρῆς Ὁλλανδέζας

Ἡ Χέλγκα Χέρντμαν ἡ πραγματικὴ μητέρα τῆς Ντιάνας, σὲ μιὰ φωτογραφία τῆς, πού παρήχθη στὴ Ρώμη, τὸ 1943, λίγες ἑβδομάδες μετὰ τὴ γέννησί τῆς κόρης τῆς.

Τὸ ξαφνικὸ κουδούνισμα τῆς πόρτας ἔκανε τὴ Μανουέλα ν' ἀφίση τὸ περιοδικό, πού διάβαζε, ἐνῶ ἀναρωτιόταν ποῖος μποροῦσε νὰ εἶναι. Μὰ, ὅταν σηκώθηκε καὶ ἀνοίξε τὴν πόρτα, ἡ ἐκπληξί τῆς μεγάλωσε περισσότερο. Μπροστά της στεκόταν μιὰ ἀγνώστη κοπέλλα ὁμορφῆ, ψηλὴ, λεπτή, μὲ δυὸ μεγάλα γελαστά μάτια.

— Μὰ ἐσύ εἶσαι ἡ Μανουέλα! φώναξε ἡ ἀγνώστη κοπέλλα.

Κι' ἀμέσως τὴν ἀγκάλιασε καὶ τὴ φιλοῦσε, ἐνῶ τὰ μεγάλα μάτια τῆς γέμιζαν δάκρυα.

— Δὲ μὲ γνωρίζεις, Μανουέλα; ἐξακολουθῶσε συγκινημένα. Εἶμαι ἡ Ντιάννα...

Ἡ Μανουέλα ἔνοιωσε ἕνα κόμπο στὸ λαίμο. Πῶς δὲν εἶχε γνωρίσει ἀμέσως τὴ Ντιάννα; Τὴν ἀγκάλιασε κι' αὐτὴ μὲ τρυφερότητα, μὲ συγκίνησε κι' ἄρχισε νὰ φωνάζει, μὲ φωνὴ πνιγμένη ἀπὸ δάκρυα:

— Μαμά, θεῖα, ἔλατε γρήγορα!...

Οἱ δυὸ γυναῖκες ἔβλεπαν τρέχοντας, σα-στισμένες ἀπὸ τὴ φωνὴ τῆς Μανουέλας καὶ γιὰ μερικὲς στιγμὲς δὲ μπορούσαν νὰ καταλάβουν τί εἶχε συμβῇ, βλέποντας τὴ Μανουέλα ἀγκάλιασμένη μὲ μιὰ ἀγνώστη κοπέλλα.

Μὰ, τὴν ἄλλη στιγμὴ, ἡ Μανουέλα στράφηκε πρὸς τὸ μέρος τους μὲ τὸ πρόσωπο μουσκεμένο ἀπὸ δάκρυα.

— Δὲν τὴν ἀναγνωρίζετε; τοὺς φώναξε. Εἶμαι ἡ Ντιάννα! Ἡ Ντιάννα!...

Ἡ σκηνή, πού ἀκολούθησε ἦταν ἀκόμη πρὸς συγκινητικὴ. Ἡ Μαρία καὶ ἡ Ἑρνέστα Ματτεόνι, ἡ μητέρα καὶ ἡ θεῖα τῆς Μανουέλας, ἀγκάλιασαν μὲ λυγμούς τὴν ἀγνώστη κοπέλλα, πού τὶς φιλοῦσε, γελώντας καὶ κλαίγοντας μαζί.

Κι' ἀμέσως, μέσα στὴν ἀτμόσφαιρα ἐκείνου τοῦ σπιτιοῦ, πού ἡ Ντιάννα εἶχε περάσει εὐτυχισμένα τὰ πρῶτα παιδικὰ τῆς χρόνια κι' ἀπ' ὅπου, ὕστερα, τὴν εἶχε τραβήξει μακριὰ μιὰ ἀπόφασι τοῦ δικαστηρίου, ἄρχισαν νὰ ξαναβρῶν οἱ ἀναμνήσεις — ἀναμνήσεις χαρούμενες καὶ θλιμμένες, ἀναμνήσεις μακρινές, ἀλλὰ καὶ ὁλοζώντανες.

Ἦταν 16 Ἀπριλίου τοῦ 1951, ὅταν ἡ Ντιάννα Λούντχολμ βῆκε ἀπὸ τὸ σπίτι τῶν Ματτεόνι. Ἦταν μιὰ ὁμορφὴ κοπελλίτσα ὀκτῶ χρόνων, πού μιλοῦσε θαυμάσια τὰ ἱταλικά. Κι' ὅμως ἡ μικρὴ Ντιάννα δὲν ἦταν ἱταλίδα καὶ ὅλοι στὴ Σάντα Ἀννα — στὸ ἱταλικὸ χωριὸ τῆς Τσκαάνης, πού βρίσκεται τὸ σπίτι τῶν Ματτεόνι — ἤξεραν, ὅτι δὲν ἦταν κόρη τοῦ Ἀντζέλο Λαπίνι καὶ τῆς Μαρίας Ματτεόνι, παρ' ὅλο πὺν ἦταν γραμμένη στὸ σχολεῖο σὰ νόμιμὴ κόρη τοῦ ζεύγους Λαπίνι.

Πρὶν ἀπὸ δώδεκα χρόνια οἱ ἐφημερίδες ἔγραφαν τὴ συγκινητικὴ ἱστορία μιᾶς κοπελλίτσας, τῆς Ντιάνας, πού τὴν διεκδικoῦσαν οἱ θεοὶ γονεῖς τῆς, πού τὴν εἶχαν ἀναθρέψει ἐπὶ ὀκτῶ χρόνια, σὰν πραγματικὴ κόρη τους, καὶ ἡ πραγματικὴ μητέρα τῆς. Ὁ νόμος ἔδωκε δικαίωμα στὴ μητέρα τῆς κι' ἔτσι ἡ μικρὴ ἀναγκάστηκε νὰ τὴν ἀκολουθήσει. Τώρα, ξαφνικά, ἡ Ντιάννα ξαναγύρισε στὴν Ἱταλία γιὰ νὰ ξαναβρῇ τὴ θετὴ τῆς οἰκογένεια.

Ἡ μικρὴ Ντιάννα ἦταν κόρη μιᾶς ξένης, μιᾶς Γερμανίδας ἡ μιᾶς Ὁλλανδέζας — καὶ οἱ δὲν ἤξερε ἀκριβῶς — μιᾶς ὁμορφῆς κυρίας, πού κάποια μέρα εἶχε ἐξαφανισθῇ μυστηριωδῶς, ἀφίνοντας τὴν κορούλα τῆς στὸς Λαπίνι, πού τὴν εἶχαν δεχθῇ καὶ τὴν εἶχαν ἀγαπήσει σὰ νὰ ἦταν παιδί τους.

Ἡ Ντιάννα γεννήθηκε στὴν Πολυκλινικὴ τῆς Ρώμης, στὴς 8 Ὀκτωβρίου τοῦ 1943, ἀπὸ τὴ Χέλγκα Χέρντμαν, καὶ εἶχε καταγραφῇ στὸ ληξιαρχεῖο σὰν κόρη ἀγνώστου πατρός.

Μόλις βγῆκε ἀπὸ τὴν κλινικὴ, ἡ Χέλγκα ζήτησε νὰ ἐμπιστευθῇ κάποιον τὴ νεογέννητη κόρη τῆς.

Ἀργότερα εἶνε γνωστὸ, ὅτι τὰ γερμανικά "Ες" — ἔς τὴν κυνηγοῦσαν καὶ ἐπομένως ἦταν ἀδύνατον γιὰ τὴ νεαρὴ μητέρα νὰ φροντίσῃ ἡ ἴδια τὴν μικρὴ. Ἐτσι, ἐμπιστεύθηκε τὴ Ντιάννα στὴ Μαρία Ματτεόνι καὶ στὸ σύζυγό τῆς.

— Κρατήστε τὴ Ντιάννα καὶ φροντίστε τὴν, σὰ νὰ ἦταν δικό σας παιδί... τοὺς παρακάλεσε.

Καὶ τοὺς ὑποσχέθηκε χίλιες λιρέτες τὸ μῆνα γιὰ τὴ συντήρησι τῆς μικρῆς.

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀντζέλο δέχθηκαν νὰ κρατήσουν τὸ κοριτσάκι, ὅχι τόσο γιὰ τὶς χίλιες λιρέτες, ὅσο ἐπειδὴ δὲ μπορούσαν ν' ἀποκτήσουν παιδιὰ καὶ ἐπιθυμοῦσαν νὰ ἔχουν ἕνα παιδάκι, πού νὰ τὸ μεγαλώσουν, σὰ νὰ ἦταν δικό τους.

Τὴν ἐποχὴ ἐκείνη, ἡ Μαρία Ματτεόνι καὶ ὁ Ἀντζέλλο Λαπίνι ὑπηρετοῦσαν καὶ οἱ δυὸ τὸν κόμητα Ἐμο Καποντζίλιο. Μὰ, ἀπὸ τὴ στιγμὴ, πού ἀνέλαβαν τὴ Ντιάννα, ἡ ζωὴ τους ἄλλαξε. Σκέφτηκαν, ὅτι τώρα πού εἶχαν μιὰ ἐκὸν, δὲ μπορούσαν πιά νὰ ἐξακολουθήσουν νὰ ὑπηρετοῦν σ' ἕνα στίτι. Ἐτσι, ἐγκατέλειψαν ἐκείνη τὴ δουλειὰ καὶ ἀποφάσισαν νὰ ὀργανώσουν τὴ ζωὴ τους μὲ καινούργιες βάσεις.

Στάθηκαν τυχεροί. Στὴ Ρώμη, πού τὴ σφυ-

ροκοποῦσαν οἱ βομβαρδισμοὶ καὶ πού ἦταν πλημμυρισμένη ἀπὸ πρόσφυγες, πού ἔφταναν ἀπὸ κάθε σημεῖο τῆς Ἱταλίας, κατάρθωσαν νὰ βροῦν ἕνα ἀδελφὸ διαμέρισμα. Ἦταν τὸ διαμέρισμα ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ ναυτικοῦ, πού εἶχε φύγει κρυφά, ἐπειδὴ τὸν καταζητοῦσαν οἱ Γερμανοί. Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀντζέλλο ἐγκαταστάθηκαν ἐκεῖ μὲ τὴν μικρὴ Ντιάννα ἀκόμη στὶς φασκίες. Ἡ Χέλγκα Χέρντμαν πῆγαινε κάθε μέρα καὶ ἐπισκεπτόταν τὴν κορούλα τῆς, πάντα τρυφερὴ καὶ πάντα γεμάτη εὐγνωμοσύνη γιὰ τὸ ζεύγος Λαπίνι. Μὰ τὸ ποσό, πού εἶχαν συμφωνήσει γιὰ τὴ συντήρησι τῆς μικρῆς, δὲν κατάρθωνε νὰ τὸ δώσῃ. Ἡ ὥραία ξένη κυρία δὲν εἶχε χρήματα καὶ φαίνονταν νὰ ζῇ μιὰ ζωὴ ἀνίσχυη, ἀπὸ ἀγνώστους λόγους. Ὄσπου, κάποια μέρα, ἡ Χέλγκα ἔφυγε, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα. Μόνον ὕστερα ἀπὸ χρόνια εἶνε γνωστὸ, ὅτι εἶχε φύγει, ἐπειδὴ, ὅπως εἶπαμε, τὴν κυνηγοῦσαν οἱ Γερμανοί.

Ἦρθε κατόπιν τὸ τέλος τοῦ πολέμου. Ἡ Ντιάννα μεγάλωσε καὶ οἱ θεοὶ γονεῖς τῆς ἦταν εὐτυχισμένοι. Πιστεύουν, ὅτι ἡ ἀληθινὴ μητέρα τῆς δὲ θὰ παρουσιαζόταν πιά καὶ ὅτι τὸ κοριτσάκι θὰ ἔμενε μαζί τους γιὰ πάντα.

Ξαφνικά, ὅμως, τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1945, ὅταν ἡ Ντιάννα ἦταν δύο χρόνων, ἔφτασε ἕνα γράμμα ἀπὸ τὴ Σουηδία. Ἡ Χέλγκα τοῦς πληροφοροῦσε, ὅτι εἶχε συλληφθῇ ἀπὸ τὰ "Ες". Ἐς, ὅτι εἶχε ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς Ρώσους, ὅτι τώρα εἶχε ἀρχίσει νὰ ἐργάζεται καὶ ζητοῦσε εἰδήσεις ἀπὸ τὴ Ντιάννα.

Μὰ τὸ ζεύγος Λαπίνι δὲ μπόρεσε νὰ τῆς στείλῃ μιὰ ἀπάντησι, γιὰτὶ τόσο στοὺς φασκί-λο, ὅσο καὶ μέσα στὸ γράμμα, δὲν ὑπῆρχε καμμιὰ διευθύνσι. Τὸ ἴδιο συνέβαινε καὶ μὲ τὰ γράμματα, πού ἀκολουθῶσαν καὶ πού ἔφθαναν πότε ἀπὸ τὴν Ὁλλανδία, πότε ἀπὸ τὸ Βέλγιο, πότε ἀπὸ τὴν Ἀγγλία καὶ μὲ ὑπογραφὰ ἄλλοτε Κάρμεν Ρόμπερτσον, ἄλλοτε Κάρμεν Χέρντμαν-Ρόμπερτσον καὶ, τέλος, Χέλγκα Λούντχολμ.

Σ' αὐτὸ τὸ τελευταῖο γράμμα τῆς, ἡ Χέλγκα πληροφοροῦσε τοὺς θετοὺς γονεῖς τῆς Ντιάννας, ὅτι εἶχε παντρευθῇ ἕνα Σουηδὸ, ὅτι ζοῦσε στὴν Ἀγγλία καὶ τοὺς ζητοῦσε φωτογραφίες τῆς κόρης τῆς.

Οἱ Λαπίνι, παρ' ὅλη τὴν ἀγωνία τους στὴ σκέψι, ὅτι ἦταν δυνατόν νὰ χάσουν τὴ Ντιάννα, ἔστειλαν ὡστόσο στὴν πραγματικὴ μητέρα τῆς φωτογραφίες τῆς Ντιάννας καὶ τῆς ἔγραψαν, ὅτι μεγάλωνε καλὰ καὶ ὅτι ἦταν εὐτυχισμένη.

Στὸ τέλος τοῦ 1945, οἱ ἀπαιτήσεις τῆς δουλειᾶς τους ἀνάγκασαν τὴ Μαρία καὶ τὸν Ἀντζέλλο νὰ στείλουν τὴν μικρὴ Ντιάννα στὴ Λούκκα, ὅπου κατοικοῦσαν οἱ γονεῖς τῆς Μαρίας καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς Ἑρνέστα, πού εἶχε μείνει χήρα ἀπὸ τὸ 1945, ὅταν ὁ σύζυγός τῆς ἐκτελέστηκε ἀπὸ τοὺς Γερμανοὺς.

Ἡ Ἑρνέστα εἶχε μιὰ κόρη, τὴ Μανουέλα, πού εἶχε γεννηθῇ μόλις λίγες μέρες μετὰ τὴ Ντιάννα. Τὰ δυὸ κοριτσάκια θὰ ἔκαναν συντροφιά, θὰ ἔπαιζαν μαζί καὶ ἡ Ἑρνέστα θὰ περιποιόταν καὶ τὴ Ντιάννα μὲ τὴν ἴδια ἀφυσίσι, πού φρόντιζε καὶ τὴ δικὴ τῆς κόρη.

Κι' ἔτσι ἔγινε. Ἡ Μανουέλα καὶ ἡ Ντιάννα εἶχαν τὰ ἴδια φορέματα, τὸ ἴδιο δωμάτιο. Ἡ Μαρία Ματτεόνι καὶ ὁ Ἀντζέλλο Λαπίνι, πού δούλευαν στὴ Ρώμη, πῆγαιναν τὰ Σαββατοκύριακα στὴ Λούκκα μὲ τὴ μοτοσυκλέττα, γιὰ νὰ περάσουν σχεδὸν δυὸ μέρες κοντὰ στὴν ἀγαπημένη τους κορούλα.

Ἡ Χέλγκα δὲν εἶχε γράψῃ πιά ἀπὸ πολλοὺς μῆνες καὶ οἱ δυὸ σύζυγοι εἶχαν ἀρχίσει πάλι νὰ ἐλπίζουν, ὅτι ὁ κίνδυνος εἶχε περάσει.

Μὰ, τὴν ἀνοιξὶ τοῦ 1949, ἕνα ἀπὸ τοὺς καλύτερους δικηγόρους τῆς Ρώμης, κάλεσε τὸν Ἀντζέλλο Λαπίνι. Ἡ Χέλγκα Χέρντμαν καὶ ὁ σύζυγός τῆς εἶχαν ἐτάσει ἀπὸ τὸ Λονδῖον καὶ

ζητοῦσαν τὴ Ντιάννα. Ἦταν μάλιστα διατεθειμένοι νὰ δώσουν ἕνα ἀξιόλογο ποσὸν γιὰ νὰ τὴν πάρουν μαζί τους.

Ἀπελπισμένη, ἡ Μαρία Ματτεόνι, ἀπάντησε, ὅτι αὐτὸ ἦταν μιὰ ἀπαράδεκτη σκληρότητα, ὅτι δὲ μπορούσαν, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ τραβήξουν τὴ Ντιάννα μακριὰ ἀπὸ τὰ πρόσωπα, πού εἶχε συνηθίσει νὰ ἀγαπάη.

Μὰ ἡ Χέλγκα, πρὸς κομψὴ καὶ πρὸς ὁμορφὴ ἀπὸ ποτὲ, δὲ θέλησε ν' ἀκούσῃ τίποτα. Ἡ-θέλε νὰ μάθῃ ἡ μικρὴ νὰ τὴ φωνάζῃ αὐτὴ «μαμά» καὶ νὰ τῆς χάρισῃ τὴν τρυφερότητα, πού γιὰ τόσα χρόνια εἶχε κλείσει γι' αὐτὴν μέσα στὴν καρδιά τῆς. Ὁ μητρικὸς ἐγωϊσμός τῆς δὲν τὴν ἄφηνε νὰ δεῖξῃ κατανόησι γιὰ τὸν πόνο τῆς ἄλλης γυναῖκας, πού εἶχε ἀναθρέψει τὴν κόρη τῆς, πού τὴν εἶχε δὴ νὰ μεγαλῶνῃ μέρα μὲ τὴν ἡμέρα, πού εἶχε ξενοχτή-σει δίπλα στὸ κρεβάτι τῆς, ὅταν τύχαινε νὰ εἶναι ἀρρωστή, πού τῆς εἶχε μάθει τὰ πρῶτα βήματα καὶ τὰ πρῶτα λόγια καὶ πού ἡ Ντιάννα εἶχε συνηθίσει νὰ τὴν ἀγαπᾷ σὰν πραγματικὴ τῆς μητέρα.

Ὁ Ἀντζέλλο καὶ ἡ Μαρία πῆραν τὴ Ντιάννα μαζί τους στὴ Ρώμη καὶ ὁ Ἀντζέλλο ἀναγκάστηκε νὰ πηγαίῃ κάθε μέρα τὴν μικρὴν στὸ ξενοδοχεῖο, ὅπου ἔμενε ἡ Χέλγκα μὲ τὸ σύζυγό τῆς καὶ νὰ τὴ συνοδεύῃ στὶς ἐκδρομὲς, πού ὀργάνωνε ἡ Χέλγκα, γιὰ νὰ διασκεδάσῃ τὴ Ντιάννα. Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἀφήσῃ μόνη οὔτε στιγμὴ, γιὰτὶ φοβόταν, ὅτι θὰ τοῦ τὴν ἔκλεβαν.

Λίγες ἑβδομάδες ἀργότερα, ἡ Χέλγκα καὶ ὁ σύζυγός τῆς ἔφυγαν, ἐπὶ τέλος, ἀπὸ τὴ Ρώμη καὶ ἡ Ντιάννα ξαναγύρισε στὴ Λούκκα. Γιὰ μιὰ φορὰ ἀκόμα ὁ κίνδυνος φάνηκε νὰ ἀπομακρυνεταί...

Μὰ τὰ γράμματα τῆς Χέλγκα ξανάρχισαν σὲ λίγο νὰ φτάνουν ὅλο καὶ πρὸς ἐπίμονα. «Θέλω τὴ Ντιάννα, ἔγραφε. Εἶμαι ἔτοιμη νὰ πληρώσω ὅποιοδήποτε ποσόν, γιὰ νὰ μοῦ τὴν ξαναδώσετε».

Τὸ 1951, κάποιο ἀγγλικὸ περιοδικό, δημοσίευσε ἕνα ἀρθρο μὲ τὴ ρομαντικὴ ἱστορία τῆς Χέλγκα Χέρντμαν, ὅπως τὴν εἶχε ἀφηγηθῇ ἡ ἴδια στὸ συντάκτη τοῦ.

Σύμφωνα μ' αὐτὴν, ἡ Χέλγκα εἶχε παντρευθῇ ἕνα Ὁλλανδὸ ἀντάρτη, κατὰ τὸ διάστημα τῆς κατοχῆς τῶν Κάτω Χωρῶν ἀπὸ τοὺς ναζί, καὶ εἶχε ἀποτελέσει κι' αὐτὴ μέλος τῶν Ὁλλανδῶν ἐπαναστατῶν. Μὰ λίγο μετὰ τὸ γάμο τῆς οἱ ναζί συνέλαβαν καὶ τοῖς ἐπέβαλαν τὸ σύζυγό τῆς καὶ τότε ἐκείνη, πού εἶχε σωθῇ ὡς ἐκ θαύματος ἀπὸ τὴ σύλληψι καὶ τὴν ἐκτέλεσι, κατάρθωσε νὰ ξεφύγῃ μὲ ψεύτικο διαβατήριον καὶ νὰ φτάσῃ στὴν Ἱταλία, ὅπου, ἕνα μῆνα ἀργότερα, ἔφερε στὸν κόσμο τὴ Ντιάννα.

Μὰ δὲν τῆς ἦταν δυνατό νὰ μείνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ ἀναθρέψῃ ἡ ἴδια τὸ παιδί τῆς, παρ' ὅλο

Ἡ Ντιάννα ἀνάμεσα στὴν θετὴ μητέρα τῆς καὶ στὴν «ἐξαδέλφη» τῆς Μανουέλα, στὸ σπίτι, ὅπου πέρασε εὐτυχισμένα τὰ πρῶτα παιδικὰ τῆς χρόνια.

πού τὸ λαχταροῦσε. Κυνηγημένη ἀπὸ τὴ Γκεσταπὸ, ἐξακολούθησε τὴν περιπλάνησί τῆς στὴν Εὐρώπη. Στὸ τέλος, οἱ Γερμανοὶ κατάρθωσαν νὰ τὴ συλλάβουν καὶ νὰ τὴν κλείσουν σ' ἕνα στρατοπέδο συγκεντρώσεως. Μὰ, σὲ μεταξὺ, οἱ Γερμανοὶ εἶχαν ἀρχίσει νὰ χάνουν τὸν πόλεμο καὶ ἡ Χέλγκα δὲν ἄργησε νὰ ἐλευθερωθῇ ἀπὸ τοὺς Ρώσους.

Σ' ὅλο αὐτὸ τὸν καιρὸ, ἡ Χέλγκα — πάντα σύμφωνα μὲ τὴν ἀφηγησί τῆς — δὲν εἶχε λησμονήσει, οὔτε γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὴ Ντιάννα, τὴν ἀγαπημένη τῆς κόρη, πού εἶχε ἀναγκαστῇ νὰ τὴν ἐμπιστευθῇ σ' ἕνα ἀντράγγινο στὴ Ρώμη. Μὰ, πρὶν νὰ γυρίσῃ κοντὰ τῆς, πρὶν ζήτησῃ νὰ τὴν ξαναπαρῇ, ἤθελε πρῶτα νὰ τῆς ἐξασφαλίσῃ μιὰ ἀνετὴ καὶ ἡραμὴ ζωὴ, γι' αὐτὸ εἶχε προσπαθήσει νὰ ἀργασθῇ καὶ γι' αὐτὸ εἶχε δεχθῇ νὰ ξαναπαντρευθῇ.

«Τώρα θέλω νὰ ξαναπαρῶ κοντὰ μοῦ τὴν μικρὴν μου Ντιάννα, κατέληξε ἡ Χέλγκα στὴν ἀφηγησί τῆς, καὶ εἶμαι βέβαιη, ὅτι θὰ τὸ κατορθώσω».

Λίγους μῆνες, μετὰ τὴ δημοσίευσι αὐτοῦ τοῦ ἀρθρου, ἡ Χέλγκα γύρισε στὴ Ρώμη καὶ ἔκανε μῆνυσι ἐναντίον τῶν συζύγων Λαπίνι, μὲ τὴν κατηγορία, ὅτι «κρατοῦσαν τὴ Ντιάννα

χωρὶς τὴ θέλησί τῆς».

Ἡ Μαρία καὶ ὁ Ἀντζέλλο ἀγωνίστηκαν, ὅπως μπορούσαν. Ἡ Ντιάννα παρουσιάστηκε στὸ δικαστήριον καὶ μὲ τὴ συμπεριφορὰ τῆς ἔδειξε τὴ βαθεῖα ἀγάπη, πού ἔτρεφε γιὰ τοὺς θετοὺς γονεῖς τῆς.

Μὰ, ὅλα ἦταν ἀνῶφελα. Οἱ νόμοι ἦταν μὲ τὸ μέρος τῆς Χέλγκα καὶ τὸ δικαστήριον ἀναγκάστηκε νὰ τοὺς ἐπιβάλῃ.

Ἐτσι, τὶς 16 Ἀπριλίου τοῦ 1951, ἡ μικρὴ Ντιάννα ἀποχωριζόταν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, πού εἶχε ἀγαπήσει, σὰν ἀληθινούς γονεῖς τῆς.

Ἡ Χέλγκα πῆρε μαζί τῆς τὸ κοριτσάκι στὸ Λονδῖον.

Ἀργότερα, τὴν ἐμπιστεύθηκε στὸν πατέρα τῆς στὸ Βίλχελμσβάδεν, κι' ἀπὸ δύο χρόνια τώρα, ἡ Ντιάννα παρακολουθεῖ μιὰ σχολὴ καλῶν τεχνῶν στὸ Ἀννόβερο.

Μὰ, σ' ὅλα αὐτὰ τὰ δώδεκα χρόνια, πού μεσολάβησαν ἀπὸ τότε, πού ἡ Ντιάννα ἀναγκάστηκε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν πραγματικὴν μητέρα τῆς, δὲ μπόρεσε νὰ ξεχάσῃ τοὺς θετοὺς γονεῖς τῆς καί, μόλις μπόρεσε, ξαναγύρισε γιὰ ν' ἀγκαλιάσῃ τὴ «μαμά» τῆς, τὴ θεῖα Ἑρνέστα, τὴν «ἐξαδέλφουλα» τῆς Μανουέλα, καὶ νὰ τοὺς δεῖξῃ τὴν ἀγάπη τῆς, τὴν εὐγνωμοσύνη τῆς, τὴν ἀφοσίωσί τῆς.

— Ἦλθα νὰ μείνω γιὰ λίγες μέρες κοντὰ σας, τοὺς εἶπε, συγκινημένη, καὶ νὰ ξαναβρῶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ σπίτι τὴ γλυκεῖα ἀτμόσφαιρα ἐκείνου τοῦ καιροῦ, πού ἡ νοσταλγία τοῦ δὲν ἔφυγε ποτὲ ἀπὸ τὴν καρδιά μου. Καὶ τώρα πιά, πού ἔγινε ἡ ἀρχή, μόλις βροῖσκω εὐκαιρία, θὰ ξαναγυρίζω κοντὰ σας, γιὰτὶ σὰς ἀγαπῶ, ὅπως ἀκριβῶς σὰς ἀγαποῦσα καὶ τότε...

ΔΥΟ ΔΕΙΑ ΧΕΡΙΑ

ΔΥΟ μέρες 'νιν ξεκίνησαν, με το υπερκαρένιο για να 'ρθή από τη Νέα Υόρκη, ο Σπύρος Λάντης, τηλεγράφησε στη γυναίκα του: «Γιστρέφω με «Ολυμπία».

Και δυο μέρες ώσπου να επιβιβαστή, γύρισε στα διάφορα μαγαζιά και ψώνισε ύφασματα, κάλτσες και κοσμήματα. Κάθε πράγμα, που αγόραζε, έλεγε:

— Αυτό είναι για τη Σοφία... Αυτό για το Κατινάκι... Αυτό για τη Φρόσω...

Σταματούσε όμως κι' έλεγε: «Για τη μητέρα τί να πάρω; Έδω δυσκολευόταν στην ελπίδα του, γιατί δεν ήξερε τί να πάρη μια πολύ ηλικιωμένη γυναίκα, με γερνόντισσα.

Της πήρε όμως ένα σκούρο μάλινο υφασμα κι' ένα σάλι, στο ίδιο χρώμα.

Οι δυο μέρες, όμως, άργουσαν να περάσουν. Ανέβαινε και κατέβαινε στο ξενοδοχείο, όπου είχε πιάσει δωμάτιο για τις δυο μέρες αυτές. Έκανε μία βόλτα και ξαναγύριζε στο χάλι του ξενοδοχείου.

Δεν είχε κανένα γνωστό στη Νέα Υόρκη, γιατί έρχοταν από πολύ μακριά, από το Τέξας όπου δουλέψαγε κι' όπου απόκτησε μερικά χρήματα, αρκετά, όπως υπολόγιζε, για να ζήσει άνετα πιά στην Ελλάδα, με την οικογένειά του.

Κι' όταν το σκέπτονταν αυτό, διέκρυζε, φέρνοντας στο νου του τρία προσώπια, τις δυο κορούλες του και τη γυναίκα του!

Τ' αγαπούσε πολύ αυτά τα πρόσωπα και γι' αυτό έφτυγε από κοντά τους, με την υπόσχεση να ξαναγυρίσει πλούσιος και να τις κάνει ευτυχισμένες.

Και τότε τον έπιανε το παράπονο, όταν συλλογιζόταν πως δε φάνηκε συνεπής και αξιοστός, όπως είχε σχεδιάσει, να είναι. Τα περασμένα βούζαν σά σίφουνας μέσα στο κεφάλι του, που βάραινε τότε και που το έχωνε ανάμεσα στις παλάμες του με απελπισία...

Θυμόταν, λοιπόν, ο Σπύρος το μικρό καφεενάκι που 'χε εκεί, σ' ένα στενό του Ψυρή και πλάι σ' αυτό τις δυο φτωχικές καμαρούλες, σε μία ούλη, όπου ζούσε ήσυχος με τη μητέρα του.

Λίγοι καφέδες και μερικά ούζα έδωσαν τα έσοδα της ημέρας, όταν γνώρισε τη Σοφία, μία κοντή, στρουμπουλή κοπελίτσα, που δούλευε ως υπηρέτρια σ' ένα πλουσιόσπιτο.

Νέος ήταν τότε, με πολλά όνειρα, αλλά με λίγες ελπίδες. Τό γάμο, τον φοβόταν, γιατί ήξερε τα οικογενειακά βάρη και το καφεενάκι δε σήκωνε πιά πολλά έσοδα...

Κι' όμως το αγάπησε αυτό το κορίτσι. Όταν ο έρωτας μπήκε στην καρδιά, θάλυνε και το μυαλό... Πόσες φορές όμως δε συνερχόταν για μία στιγμή και δεν ανυπερήφανοι:

— Τί κάνω; Πού θα καταλήξω ή σχέσι μου με τη Σοφία; Του άρσε ωστόσο η συντροφιά της κι' όσο δεν του μιλούσε αυτή για γάμο, δεν της έλεγε κι' αυτός τίποτα.

Μια μέρα, ήταν Κυριακή άπογευμα, γυρίζοντας από ένα περίπατο τους στο Ζάππειο, είδαν να βγαίνει από μία εκκλησία μία γαμήλια πομπή.

Σταμάτησαν αμίλητοι και κύτταζαν το ευτυχισμένο ζευγάρι. Άθελαν τους ο ένας εσφιγγε το χέρι του άλλου, ενώ ο καθένας έδραζε αντίστοιχα τον εαυτό του, με τη φαντασία, στη θέσι του γαμπρού και της νύφης.

Κι' όταν οι νιόπαντροι προσπέρασαν και μπήκαν σ' αυτοκίνητο, αυτοι κυττάχτηκαν περίεργα, με μάτια λαμπερά.

Η ματιά τους αυτή έλεγε πολλά, μα τα στόματά τους δεν τολμούσαν να προφέρουν λέξι.

Με το κεφάλι σκυφτό, το χέρι προσμένο, ο ένας στο μπράτσο του άλλου, προχωρούσαν από στενό σε στενό, ώσπου έστασαν έξω σχεδόν

φταναν τα λίγα λεφτά, που θα μάζευε έτσι;

Η μάννα του ήταν καλή και μία μέρα, που τον είδε ν' αναστενάζει, τού είπε:

— Εκεί που τρώνε δυο, παιδί μου, μπορούν να φάνε και τρεις. Το ένα δωμάτιο θάναι δικό σας και τ' άλλο δικό μου, κι' έχει ο Θεός.

Άγκάλιασε τότε τη μάννα του με δάκρυα στα μάτια και το βράδυ της πήγε τη Σοφία.

Κι' η Σοφία τούς είπε το μυστικό της:

— Έχω πάρει ένα οικοπεδάκι. Έχω και καμμία τριανταριά χιλιάδες στην τσέπη. Θα τα καταφέρουμε να χτίσουμε ένα σπίτι...

Έτσι, κατάφεραν να χτίσουν το σπίτι και να κάνουν το γάμο τους μέσα σ' έξη μήνες.

Οι δυο μητέρες τα κανόνισαν μία χαρά ν' αόισαν το ζευγάρι ελεύ-

Κι' όμως το αγάπησε αυτό το κορίτσι ο Σπύρος...

από το σπίτι της Σοφίας.

Δεν ήταν σωστό αυτό, που έκαναν, γιατί οι γείτονες, τα κυριακάτικα βράδια βρίσκονταν έξω από τα σπίτια τους και κουβεντιάζαν. Έτσι, η μητέρα της Σοφίας, μόλις είδε την κόρη της με το Σπύρο, χλώμιασε και δεν ήξερε τί να πη.

Τη σιωπή αυτών, που τούς κύτταζαν περίεργα, την έλυνε η Σοφία, όταν είπε:

— Ο άρραβωνιστικός μου, ο κύριος Σπύρος Λάντης, καφετζής.

Ο Σπύρος χαμογέλασε και δέχτηκε τα συγχαρητήρια της γειτονιάς.

— Έτσι, από εκείνο το βράδυ, ο Σπύρος λογάριζε τον εαυτό του άρραβωνισμένο και πήγαινε που και που στο σπίτι της Σοφίας. Στη μάννα του όμως δεν είχε πη ακόμη τίποτα. Εκείνη, ωστόσο, τάξερε, γιατί πρόλαβε να της τα πη κάποια γειτόνισσα.

Από την ημέρα εκείνη άρχισε να κάνει οικονομίες. Μα σε τί θα τού-

θερο και να ζήσουν αυτές μαζί. Μα η μάννα της Σοφίας πέθανε γρήγορα κι' έτσι η μάννα του Σπύρου πήγε με τα παιδιά, γιατί την είχαν και ανάγκη, αφού γεννήθηκε το πρώτο τους κοριτσάκι.

Σε δυο χρόνια ήρθε και το δεύτερο κορίτσι. Το ένα είχε πάρει το όνομα της μίας γιαγιάς και το άλλο της άλλης γιαγιάς.

Ο Σπύρος δούλευε σκληρά και κουραζόταν να ζήσει από το καφεενάκι του Ψυρή τις πέντε ψυχές.

★

Μία μέρα μπήκε στο καφεενάκι ο ένας Αμερικανός να πη ένα καφέ.

Ήταν ηλικιωμένος κι' είχε ζήσει πολλά χρόνια στην Αμερική. Από κουβέντα σε κουβέντα, λοιπόν, κατάφερε το Σπύρο να τον κάνει μαζί του στο Τέξας, να τον κάνει σενάριο σ' ένα έστιατόριο, που είχε εκεί πέρα. Με τον καιρό θα γινόνταν αυτός ιδιοκτήτης ξεπληρώνον-

ΠΟΝΕΜΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

τας το χρέος του με δόσεις.

Η φτωχεια από τη μία μεριά, τα πλούτη της Αμερικής από την άλλη και τα λόγια του Αμερικανού, ξεσήκωσαν το Σπύρο κι' αυτός ξεσήκωσε τα μυαλά των δικών του.

— Θα γίνω πλούσιος! τούς έλεγε.

Κανείς δεν τούφερε αντίρρηση. Πούλησε, λοιπόν, το καφεενάκι, έδωσε τα λεφτά στη γυναίκα του και της υποσχέθηκε πως θα της έγραφε συχνά και θα της έστελνε και λεφτά.

Κι' έφυγε μαζί με τον Αμερικανό, για το Τέξας, ενώ οι ευχές των δικών του τον συνόδευαν στα σχέδιά του...

★

Μα αλλοιώς τα υπολόγιζε κι' αλλοιώς τα βρήκε ο Σπύρος στο Τέξας. Ήταν ένα μικρό μαγαζί με λίγες, αλλά έξω, σε κάποιο σταυροδρόμι, απ' όπου περνούσαν αυτοκίνητα και σταματούσαν να δροσιστούν με κανένα ποτό και να φάνε κανένα σάντουιτς.

Ο Αμερικανός τα κατάφερε να του φορτώσει τα μαγαζάκια, παίρνοντας γραμμάτια κι' έφυγε.

Μόνος, χωρίς να ξέρη τη γλώσσα, με τη βοήθεια ενός παιδιού, άφησε ψιού του Αμερικανού, στρώθηκε στη δουλειά, να ντρεπόταν να γράφη τη κατάσταση στη γυναίκα του. Η Σοφία έλαβε μερικά γράμματα κι' απ' αυτά μάντεψε πως ο άντρας της δεν πέτυχε! Δεν περίμενε, λοιπόν, ούτε συμβουλές πιά, ούτε λεφτά από τον άντρα της. Ξανάπιασε τη δουλειά της στο παλιό σπίτι, όπου εργαζόταν ως υπηρέτρια κι' άφισε τα δυο κορίτσια να τα προσέχει η πεθερά της.

Αυτά δεν τάξερε ο Σπύρος κι' υπόφερε όσο ένοιωθε πως οι δικοί του έμεναν δίχως καμμία βοήθεια. Έκανε, λοιπόν, υπομονή, δούλεψε πέντε χρόνια και μία μέρα βρήκε την ευκαιρία να πουλήσει το μαγαζί. Ευτυχώς πήρε τοίς μετρητοίς ένα καλό ποσό και νά, που τώρα γύριζε στην Ελλάδα, στην οικογένειά του.

Μα ο Σπύρος δεν ήξερε και κάτι άλλο: Ότι η γυναίκα του, όπως ήταν εργατική και προκομμένη, είχε φύγει έδω και δυο χρόνια για τη Γερμανία, όπου κέρδιζε αρκετά, τόσα, που να συντηρή και το σπίτι στην Ελλάδα.

Το τηλεγράφημά του, λοιπόν, δεν τόλαβε η γυναίκα του, αλλά η μάννα του. Εκείνη όμως τηλεγράφησε στη Σοφία, πως έρχοταν ο άντρας της κι' η Σοφία τα κατάφερε να ξαναγυρίσει κι' αυτή σπίτι της, εγκαίρως.

★

Με πόση έκπληξη ο Σπύρος αντίκρισε στην αποβάθρα τα κορίτσια του και τη γυναίκα του να τον περιμένουν! Όλα είχαν αλλάξει γι' αυτόν! Τις έβλεπε αλλοιώτικες, καλοντυμένες κι' απορούσε, γιατί αυτές δεν τους είχε καθόλου βοηθήσει. Γύρισαν μ' ένα ταξί στο σπίτι. 'Η για η μητέρα κι' όλοι έκλαιγαν από τη χαρά τους για το γυρισμό του Σπύρου.

Κι' όταν ήσυχασαν, μετά το φαγητό, ο ένας διηγήθηκε τις περιπέτειές του στον άλλο.

Ταπεινωμένος ο Σπύρος, φίλουσε από ευγνωμοσύνη τα χέρια της γυναίκας του, τα άξια αυτά χέρια, που τον αντικατέστησαν κι' έτσι δεν υπέφερε η οικογένειά του.

— Έχω φέρει μαζί μου αρκετά λεφτά, γιατί πουλήσα το μαγαζί στο Τέξας, της είπε.

— Έχω κι' εγώ — είπε η Σοφία — τα λεφτά που πήραμε, όταν πουλήσαμε το καφεενάκι. Κατά τα λοιπού, Σπύρο, και θα ζήσουμε καλά. Μα δε θα χωρίσουμε πιά ούτε. Συμφωνώ!

MIPANTA

Η ΣΕΛΙΣ

ΤΗΣ

ΓΥΝΑΙΚΑΣ

ΕΛΑΦΡΑ ΠΡΩΤ'ΙΝΑ ΦΟΡΕΜΑΤΑ

ΤΟ περίφημο μοντέλο του Γκλάνς «Ζακελίν» (φέρνει το όνομα της κυρίας Κέννεντυ που τ' αγόρασε) είναι ο τύπος της τυνίκ, που η αυτή η γυναίκα βολεύεται τόσο στην πόλη, όσο και στην εξοχή. Είναι ανοιχτόχρωμο (ίσπυρο ή κίτρινο ή ροζ) με δίχρωμη σκούρα μπροστούρα γύρω από ίσιο μεγάλο ντεκολτέ και στις μεγάλες μασχάλες. Πέφτει σε άνετη γραμμή και συγκρατιέται με μία ζώνη στα ίδια χρώματα της χοντρής μπροστούρας. Το άπλο, μα πολύ κομψό αυτό μοντέλο, κολακεύει κάθε γυναίκα.

Για τις ψηλές και λεπτές, ταιριάζει το μοντέλο από «επόνις» με κορσάζ «μπλουζάν» και φαρδύ «πέπτα», που σπαλιούν το μπροστινό κορσάζ σ' άλλο το μέγεθος του και κρατιούνται πάνω από το στήθος και στη μέση με δυο μεγάλα κουμπιά. Πέττα και κουμπιά, μπορεί να γίνουν από άλλο χρώμα.

Η ΡΩΜΑΝΤΙΚΗ ΝΟΤΑ ΣΤΑ ΝΕΑ ΤΑΓΙΕΡ

Όσο πιο απλή είναι η κοπή στα καλοκαιρινά ταγιέρ, τόσο πιο φανερά είναι η τάση τους για μία λίγο «ρωμαντική» γαρνιτούρα: Ένα κέντημα (γίνεται πολύ όμορφο πάνω σε σαντούνη), μια «άπλικασιόν» (σ' άλλο χρώμα και μόνο σ' ένα πέττο ή σε μία μόνο τσέπη), «πασσαμαντερί» στο γιακαδάκι, μία απλή ζώνη δεμένη σε φιόγκο, ένα μεγάλο λουλούδι μπροστά, πάνω στη ζώνη ή δίπλα στο πρώτο κουμπί, ψηλά στον ώμο ή πίσω στη μέση του ντεκολτέ, αν το ταγιέρ έχει μεγάλο ανοίγμα και «γιακά» φανταζι.

Η ΝΕΑ ΚΟΥΠ ΤΗΣ ΦΟΥΣΤΑΣ

Είναι συνήθως απλή και σκέτη, μα όχι σε τέτοιο σημείο, όπως στα ανοιχτάχρωμα μοντέλα. Όταν φοριέται με μπλουζά ή όταν αποτελεί ένα μέρος από ένα δίχρωμο φουρώ, η φούστα μπορεί να γίνει με φαρδιά κουφωτή πιέττα μπροστά στη μέση ή με γραμμή λίγη έβαζε.

Στα ντε—πιές και σε πολλά φουρώ ή φούστα γαρνίρεται με μεγάλες τσέπες. Στα ντε—πιές οι τσέπες είναι χωνευτές, αλλά στα φουρώ έξωτερικές.

Η ΤΥΝΙΚ ΤΗΣ ΜΟΔΑΣ

Ένα από τα πιο απλά, μα συγχρόνως και πιο... εκζητημένα (χάρης στα άδεσσούρα) μοντέλα, είναι η νέα τυνίκ—φόρεμα από τουάλ ροζ—πάλ, που λανσάρεται στην Ιταλία. Η κοπή είναι σκέτη, με μικρό, ψηλό και στρογγυλό ντεκολτέ και φαρδείς ώμους. Οι μόνες γαρνιτούρες είναι τρεις πρόσθετες «πιέττες», κομμένες από το λοξό ύφασμα, πάνω από το στρίψιμα (ή δ-λί τυνίκ κόβεται δηλαδή ίσια και το τελευταίο τμήμα της λοξά) κι' ένα μονό κολλιέ από κόκκινες και άσπρες χάντρες, που φτάνει ως το ύψος των γοφών! Συμπληρώνεται με παπούτσια από το ύφασμα του φορέματος και κεντημένα με μεγάλες χάντρες, σαν αυτές του κολλιέ.

ΝΕΑ ΑΠΟΓΕΥΜΑΤΙΝΑ ΣΥΝΟΛΑ

Στις Ιταλικές «μπουτίκ», φημισμένες για την καλαισθησία και την κομψότητα των μοντέλων τους, λανσάρονται τώρα πολλές τυνίκ για το ά-

Πρωινό φόρεμα νεανικό. 'Η φαρδιά «ζώνη», που συνδέει το κορσάζ και τη φούστα, καθώς και το μικρό γιακαδάκι, είναι σε αντίθετο χρώμα.

πόλεμα και για το βράδυ.

Μια τυνίκ από ελαφρύ οργάντζα έμπριμέ με ασύμμετρες ρίγες (φαρδιές και σπενές) σε κόκκινο, ροζ, άσπρο και μπλε βασιίζεται στην έντυπαση που προκαλούν οι λοξές ρίγες (στην ίδια διεύθυνση στο κορσάκι, στη φούστα και στα τρουά—κάρ μανίκια) και που δίνουν κάτι το πολύ άεργο στην όλη εμφάνιση. Ντεκολτέ μπροστά ίσιο, πολύ ψηλά, άπνοω στο λαιμό και πίσω μεγάλο. Στενή, δεμένη ζώνη.

Ένα άλλο, πιο «άμπιγιέ» μοντέλο σε μεταξωτό ή σαντούνγκ ροζ—φραμπούζ του ράφτη Τρι-κό, έχει άπνοω στην ίσια φούστα μία μονοκόμ-ματη τυνίκ, άνοιχτη πίσω, από τη μέση και κάτω. Μπροστά είναι κλειστό το ντεκολτέ και στην πλάτη, σε σχήμα «V», πολύ χαμηλό. Το ντεκολτέ και το πίσω άνοιγμα της τυνίκ, γαυρίζονται με διπλές «ρύς» (φρού—φρού) από το ίδιο ύφασμα.

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΤΟΥ ΣΤΥΛ «ΣΑΙΝ — ΤΡΟΠΕΖ»

Για την πιάζ λανσάρονται και πάλι τα στενά μακριά πανταλόνια, που στηρίζονται χαμηλά στους γοφούς. Τα συνοδεύουν κοντές και φαρδιές μπλούζες, που άφινουν το σώμα γύρω από τη μέση γυμνό. Κλείνουν ψηλά στο λαιμό και είναι χωρίς μανίκια. Παράλλαγες της μπλούζας (με μικρό και στρογγυλό ντεκολτέ) έχουν πίσω στο λαιμό ένα άνοιγμα, που κλείνει με κουμπι ή με φερμουάρ.

Η ΝΕΑ ΚΑΖΑΚΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Θα φορεθούν έφετος πολύ τα σύνολα από στενό πανταλόνι και μακριά καζάκα από νήμα πλεχτό με βελονάκι. Οι καζάκες αυτές είναι συχνά μονόχρωμες, κίτρινες, ροζ κ.ά., ενώ το πανταλόνι έχει σκούρο χρώμα. Το ντεκολτέ είναι είτε όβαλ και σκέτο είτε μ' ένα μικρό στρογγυλό γιακαδάκι, τύπου εσάρτας, που δένεται μπροστά

και συνεχίζει σά γραβάτα φανταζί. Άλλες καζάκες έχουν μύτερο ντεκολτέ και φοριούνται μ' ένα φουλάρ ή κλείνουν με μύτερο μπροστά γιακά, στυλ «μπλούζας», κι' ένα φιογκάκι από σπενή, σκέτη, πλεκτή λουρίδα.

Τα σύνολα αυτά προτείνονται στους άκόλουθους συνδυασμούς: γκρενά καζάκα, πανταλόνι μπλουά—ντέ ροζ (άποχρωσι του μπλε—ροζ) — καζάκα ροζ ή «τερρακότα», πανταλόνι πράσινο — καζάκα μπλε (σιελ ή «κανάρ»), πανταλόνι καφέ — καζάκα άσπρη, πανταλόνι μαύρο.

Οι καζάκες αυτές έχουν μανίκια ή όχι. Συνήθως τελειώνουν στις μασχάλες σε ίσια γραμμή με την πλαϊνή ραφή τους.

Μερικά Ιταλικά άσπρα μοντέλα έχουν στο κάτω μέρος τους φαρδιές κεντητές (ή πλεκτές) φάσες με πολύχρωμο νήμα ή μετάξι «άρλεκίνους» σε συνδυασμό τεσσάρων ή πέντε χρωμάτων. Το στόλισμα γίνεται επίσης με μονόχρωμο νήμα, μ' ένα διαφορετική (δαντελλωτή) πλέξι. Τα μανίκια σ' αυτά τα πολύχρωμα μοντέλα, σπολίζονται με μία πολύ στενή μπροντούρα στην άκρη τους.

Μία πιο «άμπιγιέ» παραλλαγή της καζάκας αυτής είναι η «καζάκα—γκολφίνο». Είναι μπροστά άνοιχτη και κλείνει είτε όλόκληρη με κρυφά κουμπιά, είτε μόνο από το λαιμό ως τη μέση. Από εκεί και πέρα μένει άνοιχτη και άφινει να διαφαίνεται λίγο το πανταλόνι. Γίνεται πολύ κομψή, σε σκέτη πλέξι, με φαρδιές φάσες στην άκρη του κορσάκι και των μανικιών, στο ίδιο χρώμα, μ' ένα πλέξι «μαργαρίτας», σε φάρδος 20 πόντων περίπου. Έχει μικρό και σκέτο ντεκολτέ.

Η άνοιχτη ως τη μέση καζάκα—γκολφίνο έχει φάσα επίσης γύρω στο μπροστινό άνοιγμα και συμπληρώνεται με μικρό γιακαδάκι.

ΤΟ ΝΕΟ ΣΤΥΛ «ΣΕΙΡΗΝΑΣ»

Η «σειρήνα του 1963» βασιίζεται στο συνδυασμό χρώματος και γραμμής, όπως τα καθορίζουν

Πολύ κομψό ντύσιμο «μετά το μπάνιο»... στυλ «σειρήνας» και καζάκα—τυνίκ σε στυλ «κουλί» με κινέζικα σχέδια πάνω στις φαρδιές, δίχρωμες «ρίγες».

Οι Παρισινοί ράφτες, που δημιούργησαν άλλωστε το στυλ αυτό κι' όπου διακρίνονται τρεις γραμμές: η έξωτερική κουπί, η «μοιραία» εμφάνιση και το ντυσιμο «δεύτερο δέρμα».

Το έξωτικό στυλ παίρνει πολλά στοιχεία του κυρίως από τη νήσο Μπάλι. Λανσάρεται σε κοντή ή μακριά κουπί. Κοντό σύνολο: αποτελείται από μία καζάκα—τυνίκ με μανίκια σε σούπλ γραμμή. Μία ραφή από τη μέση και κάτω άνοιχτη. Ύλικο: σαντούνγκ ροζ—σέκινγκ.

Το μακρύ σύνολο αποτελείται από το μπαλινέζικο «σαρόνγκ» είδος φούστας, με μία πλαϊνή ραφή άνοιχτη και από μία μπλούζα με μανίκια «ζαπονέ». Ύλικο: τουίλ έμπριμέ πορτοκαλλί—κίτρινο—καφέ.

Η «μοιραία» εμφάνιση έχει σκέτη καζάκα, χωρίς μανίκια και πανταλόνι φαρδύ προς τα κάτω (πιέτρες ή πλισσέ στο πλάι που άνοίγουν σε βεντάλια). Ύλικο: τουίλ μεταξωτό έμπριμέ με μεγάλα και πολύχρωμα σχέδια.

Το ελαφροστό σά «δεύτερο δέρμα» σύνολο του στυλ «σειρήνας» μοιάζει κάπως με τα «τρικόδ» χορευτών και ταιριάζει μόνο σε καλλιγρυμμά σώματα. Αποτελείται από μπλούζα—καζάκα με μανίκια και κλειστό ίσιο ντεκολτέ, καθώς και από το μακρύ στενό πανταλόνι. Ύλικο: σαντούνγκ ελαστικό. Χρώματα: άσπρο ή μπλε—σιελ. Συμπληρώνεται με σανδάλι — καλτσάκι, που είναι ένας χαριτωμένος νεωτερισμός. Μπροστά είναι σά σανδάλι και στη φτέρνα σάν καλτσάκι, που δένεται πάνω από το στενό πανταλόνι.

Η «ΠΥΤΖΑΜΑ» ΤΗΣ ΠΛΑΖ

Θα φορεθώ έφετος πολύ και συγκεκριμένα σε δύο κομψά: σε στυλ «κιμονό ζαπονέ» και σε στυλ «χωριατοπούλας».

Άριστο ερά: Ριγωτό μαγιώ για τις γεμάτες γυναίκες. Δεξιά: Ριγωτό μαγιώ της μόδας για λεπτά σώματα.

Το σύνολο σε στυλ «ζαπονέ» ταιριάζει περισσότερο στις λεπτές. Αποτελείται από ένα πολύ στενό πανταλόνι μακρουν 5/6 και από μία καζάκα «τζούντο», (μακριά ως την άρχη της γούπας και φαρδιά, σταυρωτή ζακέττα με γιακά σημόκινγκ και φαρδύ μανίκια «ζαπονέ»). Η φαρδιά ζώνη είναι δεμένη σε φιογκό. Ύλικο: τουίλ. Πανταλόνι μονόχρωμο μπλε—σιελ και καζάκα σε πολύ φαρδιές κάβτες ρίγες, σε πέντε άποχρώσεις, από το μπλε—παγασιού ως το τυρκουάζ. Οι άνοιχτές άποχρώσεις βρίσκονται προς τα πλάγια και τα μανίκια. Η εμφάνιση «χωριατοπούλας» ταιριάζει σ' όλα τα σώματα, μ' ειδικά στις γεμάτες γυναίκες. Είναι ένα πολύ πραχτικό σύνολο, που αποτελείται από ένα άνετο πανταλόνι σε κανονικό μακρουν και από μία ζακέττα—πουκάμισο με μανίκια, που κουμπώνει μπροστά και πλάγιως. Έχει ψηλό, στρογγυλό ντεκολτέ. Ύλικο: μπλε βαμβάκερο σταμπάτο με πολύ μικρά σχέδια ή λουλούδια σε ροζ και πράσινο.

ΤΟΛΜΗΡΑ ΝΤΕΚΟΛΤΕ ΣΤΑ ΜΑΓΙΩ

Στα μονοκόμματα μαγιώ εγκαινιάζεται έφετος ένας τολμηρός νεωτερισμός: το «τρίτο» ντεκολτέ, που προστίθεται στο μπροστινό και στο άνοιγμα της πλάτης και που μπορεί να είναι αυτό το «τρίτο» είτε μπροστά, είτε πίσω!

Πρόκειται, δηλαδή για το έξης: Το κανονικό μύτερο ντεκολτέ κλείνει μπροστά με πλατύ φιογκό και άνοίγει πιο κάτω πάλι σε σχήμα ρομβοειδές, άφινοντας ένα μέρος του σώματος (μ'εχρη τον όμοφαλό) άκόλυπτο.

Στην πλάτη, το «τρίτο» ντεκολτέ μπορεί να είναι πιο τολμηρό και να φτάνη κάτω από τη μέση.

Η «ΜΑΡΙΝΙΕΡ» ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΛΑΖ

Η «μαρινιέρ» δείχνει μεγάλη προτίμηση για τις ρίγες, τόσο σά σύνολα «κοντά σόρτς» και

καζάκα», όσο και σά απλά φορεματάκια με τεράστιο ναυτικό γιακά.

Ριγωτό π.χ. είναι το μεταξωτό τουίλ για το άσπρο—μαύρο σύνολο από σόρτς και καζάκα που έχει μαύρη «ρελιούρ» γύρω από λαιμό και στη φάσα του μπροστινού άνοιγματος. Κλείνει ψηλά στο λαιμό με τρία μαύρα κουμπιά.

«Ριγωτή» (άλλα αυτή τη φορά σε όριζόντια γραμμή) είναι η εμφάνιση στο ντέ—πιές, που αποτελείται από άσπρα σόρτς και άσπρη μακριά μπλούζα με άνωμαλες κίτρινες ρίγες. Οι σπενές στην άρχη ρίγες άρχίζουν στο ύψος του στήθους και φαρδύνουν όλο και περισσότερο προς τα κάτω.

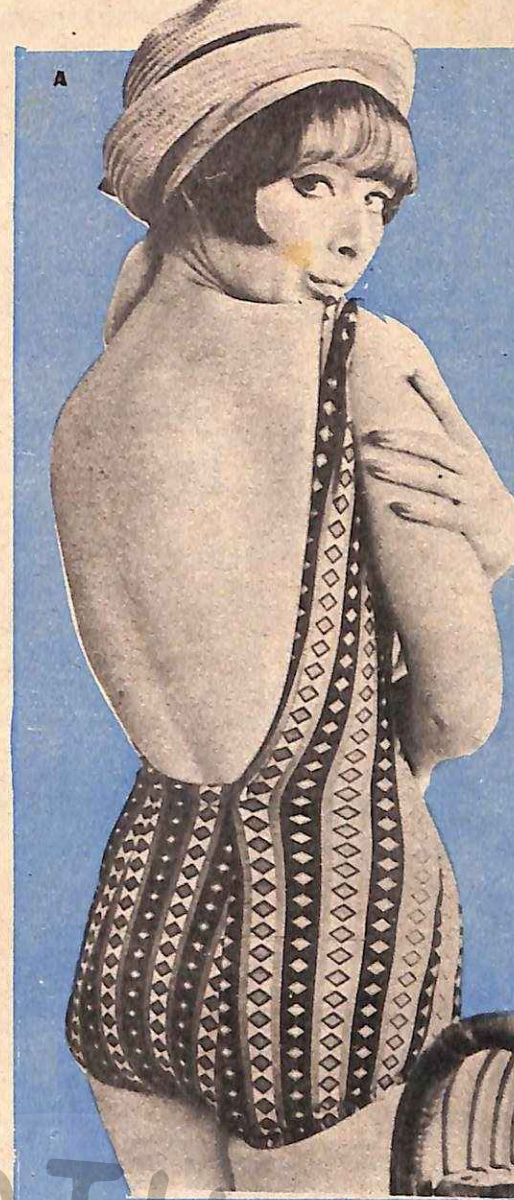
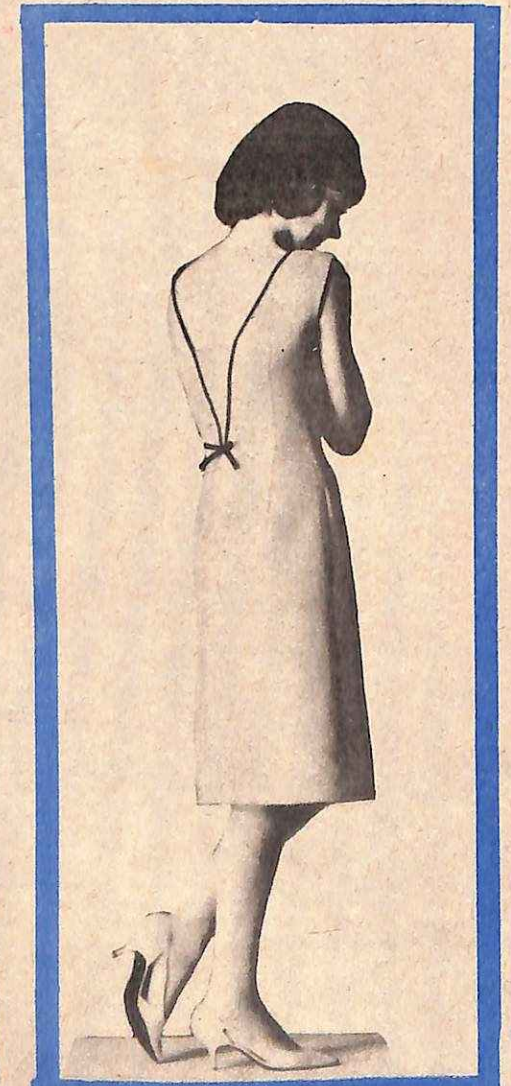
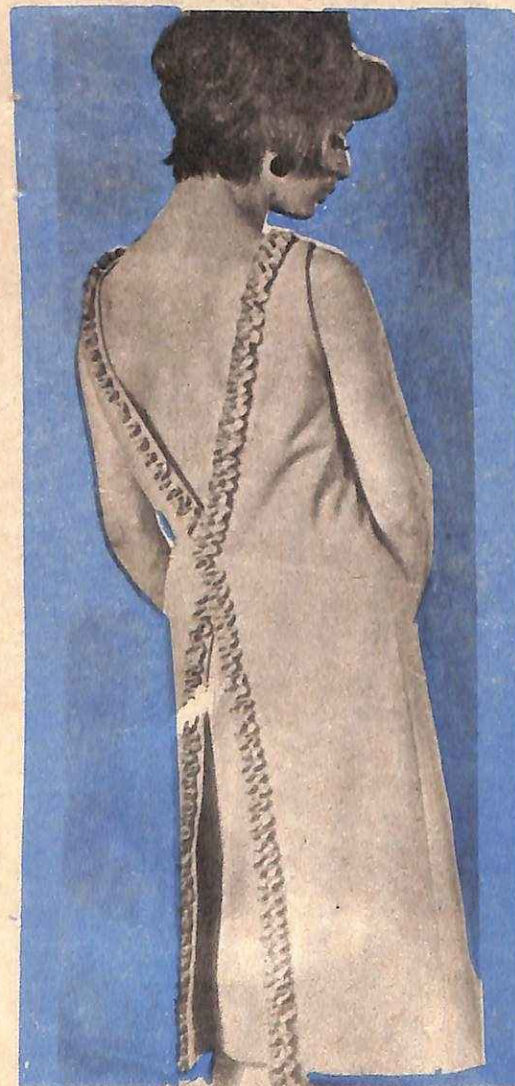
Ρίγες έχει επίσης ο μεγάλος «γιακάς—πλαστρόν» στο πριονό φόρεμα. Είναι μπροστά μονοκόμματος, σάν πλαστρόν και φτάνει ως τη μέση. Πίσω όμως είναι πιο κοντός, σά ναυτικός γιακάς. Είναι άσπρος σάν το φόρεμα και τελειώνει με δύο μπλε φάσες. Η δεύτερη είναι στην άκρη πιο φαρδιά. Οι φάσες αυτές μοιάζουν, λοιπόν, με μπλε ρίγες.

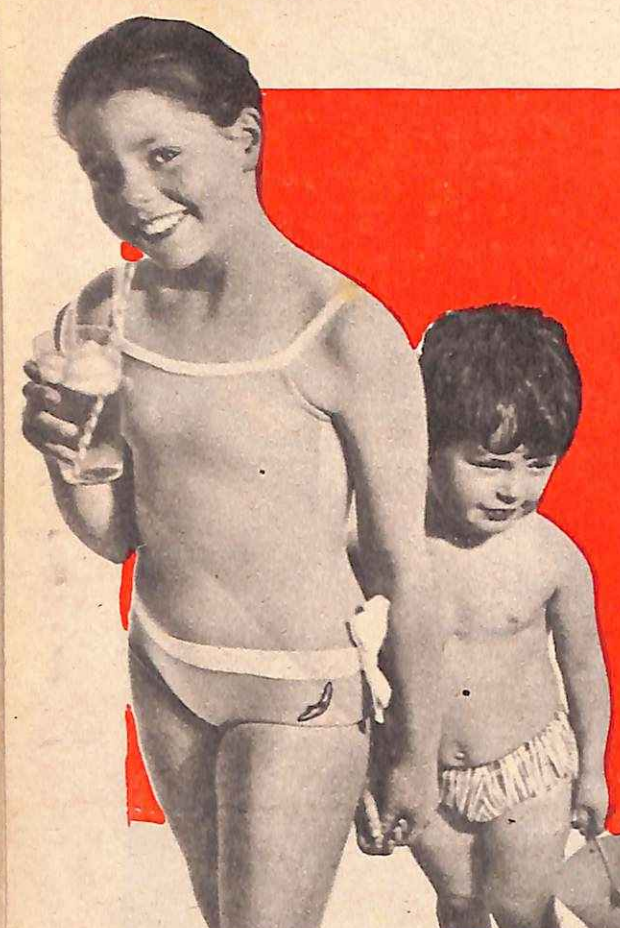
ΝΕΟΙ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΙ ΧΡΩΜΑΤΩΝ

Για τα σύνολα «μετά το μπάνιο» θα φορεθούν έφετος πολύ οι άκόλουθοι χρωματικοί συνδυασμοί:

Μπλε ριγωτό κορσάκι (καζάκα, μπλερό, μπλούζα κ.ά.) με ροζ—σέκινγκ κοντό πανταλόνι. Κίτρινο ελαστικό σαντούνγκ για το στενό πανταλόνι και τα σανδάλια—καλτσάκια και ροζ ή μπλε για την καζάκα. Καφέ για το στενό—μακρύ πανταλόνι, ροζ ή τυρκουάζ για την καζάκα—ζακέττα.

Α και Β) Δυο νέα σχέδια (το «άφρημένο» και το «γεωμετρικό») για την κουπί της μόδας χωρίς πλάτη.

Παιδικά μαγιώ.

Πολύ συνηθίζονται στα δίσκωμα μπικίνι να έχει η ζώνη πάνω στο στήθος το χρώμα του μπλουζού και ο μπουστός να έχει «φρεϊντ» στο ντεκολτέ από το υλικό και χρώμα του στήθους.

ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΝΤΥΣΙΜΟ

Στο υπανάπτυκτο στήθος ταιριάζει το κορσάζ «μπλουζόν» και η στενή φούστα. Το μεγάλο στήθος φαίνεται πιο μικρό κάτω από ένα μακρύ κορσάζ, που φτάνει ως τους γοφούς σε σούπλ γραμμή. Οι μεγάλοι γοφοί καμουφλάρονται με ριχτές, μάλλον μακρείδες ζακέτες ή καζάκες και με τ-σια φούστες. Οι χοντροί μηροί κρύβονται κάτω από φαρδείς φούστες.

Η ΠΑΙΔΙΚΗ ΜΟΔΑ

Πρακτικά, εύκολοφόρετα και αμετάβλητα είναι τα νέα παιδικά μαγιώ από ελαστικό νάυλον, που είναι επίσης μεγάλης άντοχης.

Για τα μικρά αγόρια θα διαλέξετε ένα εύθυμο πολύχρωμο σλιπ. Για τα κοριτσάκια θα προτιμήσετε χίμαιρες συνδυασμούς (π.χ. μπλε—σιελ και άσπρο).

Χαριτωμένο νεωτερισμό στη μόδα για τα πολύ μικρά κορίτσια αποτελεί το «δισπλό» φόρεμα. Θα κόψετε και θα ράψετε σχεδόν συγχρόνως δύο φορεματάκια από διαφορετικό ύφασμα και χρώμα (μια και τα δύο «λαβόμπλ»), π.χ. το ένα από τουλί σιελ με πικύρ και κομμάτια κόκκινα και το δεύτερο πιο «αμπίγιέ», από κόκκινο βαμβακερό με άσπρα πουνά. Φοριέται και από τις δύο πλευρές του. Έχει κούπ σε στυλ «μπατον-νέ» και κλείνει μπροστά από πάνω ως κάτω με κομπιά.

Για κορίτσια μέχρι 12 χρόνων, ταιριάζει τώρα πολύ το σταμπάτο (με μεγάλα κορρά και μικρά άγριολοιούδα) βαμβακερό. Το κορσάζ με κορρά ντεκολτέ και μπρετέλλες κόβεται από το λοξό ύφασμα, ή σουρωτή φούστα από το ίδιο. Έχει δύο χωνευτές (στις μπροστινές ραφές της φούστας) τσέπες, που γαρνίρονται με «πάτα».

Για τα αγόρια, για κάθε ώρα, θα προτιμήσετε το ελαφρύ πολυδεράκι από τη στερεότυπη μπλούζα. Τα νέα μοντέλα είναι από ντραλόν «μπριγιαντέ» κι' όχι μόνο από το γνωστό κοτόν μεσεριζέ, με δίχρωμες οριζόντιες ρίγες. Πλένονται εύκολα και διατηρούνται με λίγο κόπο σε άριστη πάντα κατάσταση.

ΓΙΑ ΤΟ ΜΗΡΟ

Ένα πρακτικό σύνολο από κοτονάντ καρρὸ για το μωρό, είναι το φαρδύ σλιπ και το φόρεμα — ποδιά, με πρόσθετη μπροστά, σαν ποδιά, μια φαρδιά φάσα από ελκτικό νάυλον, που καθορίζεται εύκολα. Ένα «άντρ—ντέ» με περασμένη μια σκούρα κορδελλίτσα, στολίζει τις δύο ραφές (όπου ενώνονται ποδιά και φόρεμα).

1. Το νέο «δισπλό» φορεματάκι για τα κοριτσάκια.
2. Χαριτωμένο φόρεμα για κορίτσια μέχρι 12 χρόνων.
3. Το πρακτικό ριγωτό πουλόβερ από ντραλόν «μπριγιαντέ».

Έτσι χάνεται το «προγυάλι»

Έχετε «προγυάλι»; Σοπλώνετε πάνω σ' ένα τραπέζι, έτσι ώστε το κεφάλι σας να κρέμεται προς τα πίσω, στο κενό. Ύστερα ανασηκώνετε και ξανακρεμάτε επανειλημμένως το κεφάλι σας, 10 φορές το λιγότερο, συνεχώς, χωρίς ν' αλλάξετε διόλου στάσι.

Τὸ μασάζ τοῦ λαιμοῦ

Γιὰ τὸ μασάζ τοῦ λαιμοῦ σας, τὸν ἀλείφτε πρώτα μὲ ἀφροίτη κολντκρέμ ή με ἀμυγδαλάδο. Ύστερα τὸν πιέζετε διαδοχικά, μὲ τὰ χέρια ἀνοιχτά, ἐπὶ ὥστε νὰ μὴν σχεδὸν πιεσθῶν ἀνάμεσα στὰ δύο πρώτα δάχτυλά σας. Κάνετε ἐπίσης, μὲ τὸν ἴδιον τρόπο, μασάζ τοῦ στέρκου, στὸ σημεῖο όπου πολλές παχείες κυρίες βλέπουν νὰ σχηματίζεται ἓνα ἀντιστοιχιστικὸ ἐξόγκωμα ἀπὸ λίπος.

Ὁ λαιμὸς χρειάζεται «τρεφὴ»

Ἄν τὸ δέριμα τοῦ λαιμοῦ σας δείχνῃ πὸς ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ θρεπτικὴ οὐσία, τὸν ἀλείφτε μὲ παχύ στρώμα μιᾶς πάστες φτιαγμένης ἀπὸ μέλι, τριανταφυλλόερο καὶ ἀλεῦρι θρώγης. Βάζετε ἀπὸ πάνω ἓνα κομμάτι πανὶ ἀδιείρηχο ἢ νάυλον καὶ τελευταῖα μὴ κομπρέσα ἀπὸ μὴ φλοκάτη πετσέτα, δευτηγμένη σὲ ἑρσαστὸ νερὸ καὶ στρωμένη. Ἐπαναλαμβάνετε τὸ ἴδιο 3—4 φορές. Στὸ τέλος μπερτεῖτε γ' ἀρίστη τὴν πάστα πάνω στὸ λαιμὸ σας διὰ διήλωση τῆς νύχτας, τυλίγοντάς τὸν μὲ μὴ γάζα.

Ἄν ὁ λαιμὸς σας ἔχῃ χρώμα κυτρινωπὸ, κάπως πὸς σκούρο ἀπ' τὸ πρόσωπό σας, ἀνακατέψτε ὀξυγὲν καὶ ζουμί λεμονίου, σὲ ἴσες ποσότητες, δευτηγμένη μὲ μὴ γάζα καὶ ἐφαρμόστε τὴν γύρω τοῦ. Τὸ ὕγρο αὐτὸ ἔχει τὴν ἰδιότητα νὰ ἀσπρίνῃ τὸ δέριμα. Ἐπειδὴ ὁμαί εἶναι συγχρόνως καὶ στυπτικὸ καὶ μπερτεῖ νὰ ἐλάττω μὴ λεπτὴ ἐπιδερμίδα, μπερτεῖτε νὰ κάνετε ὑστερα ἓνα ἐλαστικὸν μασάζ μὲ λίγη κολντκρέμ ή με ἀμυγδαλάδο.

Ἀντὶ γιὰ σαποῦνι

Μὲ τὸ ἀργυλόχλωμα, μπερτεῖτε νὰ φτιάσετε ἓνα μίγμα πὸς καθαρῇ καὶ ἀπολυμνῇ συγχρόνως. Σὲ 20 κιλά ἑρσαστὸ νερὸ, προσθέτετε 2 κιλά ἄσπρο ἀργυλόχλωμα καὶ μισὸ κιλό νιτρικὸ οἰδ' (ἀκουσάροτε). Ἀρίστε μερικὲς μέρες, γιὰ νὰ κατασταλάξῃ τελείως τὸ μίγμα. Ύστερα χύνετε τὸ ὕγρο, μαζεύετε τὸ χῶμα, τὸ πλένετε καλὰ καὶ τὸ ἀνακατεύετε μὲ 6 γραμμάρια περμαγκανάτ, τριμμένο σὲ σκόνη. Δίνετε στὴ μάζα αὐτὴ ὅποιον σχῆμα θέλετε. Καὶ, κάθε φορὰ πὸς πρὸκειται νὰ πλύνετε καὶ νὰ ἀπολυμνῇ τὰ χέρια σας, χύνετε λίγο ἀπ' αὐτὸ τὸ μίγμα καὶ τὸ χρησιμοποιεῖτε σάν σαποῦνι.

Πομάδα γιὰ τὰ μπράτσα

Γιὰ νὰ εἶναι τὰ μπράτσα σας δροσερά καὶ ἀπαλά, σάν ἐλασθῆν, τοὺς κάνετε κάθε πρῶτ' μασάζ μὲ τὴν ἑξῆς πομάδα:

Μέλι	60 γραμ.
Γάλα ἀμυγδαλῶν	100 »
Βελόνη	20 σταγ.

Τὰ «φαῖρ — πᾶρ» τοῦ γάμου

Στὰ «φαῖρ—πᾶρ» τῶν γάμων, γράφεται πρῶτα τὸ δόγμα τῆς οὐγενείας τῆς νύφης καὶ ὑστερα τῆς οὐγενείας τοῦ γαμπροῦ. Ἄν ὁ μὸς ἀναγγέλλων τοὺς γάμους τοὺς οἱ ἴδιοι οἱ νεόνυμφοι κι' ὅχι οἱ οὐγενεῖες τοὺς — πράγμα πὸς γίνεται, ὁσάκις πρόκειται γιὰ πρόσωπα ὅχι πολὺ νέα — γράφεται πρῶτα τ' ὄνομα τοῦ γαμπροῦ καὶ ὑστερα τῆς νύφης.

Ἡ ἴδια σειρά κρατεῖται καὶ στὰ μιλιέτα τῶν συζύγων. Γενικά, στὸ γάμο, τὸ ἐπικρατέστερο ὄνομα εἶναι τοῦ γαμπροῦ.

Ἡ εὐγένεια στὸ τηλέφωνο

Ὅταν ζηπᾶτε κάποιον στὸ τηλέφωνο, ἐκεῖνος πὸς θὰ σᾶς ἀπαντήσῃ — ἔστω κι' ἂν εἶναι ὁ ὁμηρέτης — δὲν ἔχει ὑποχρέωσι νὰ σᾶς πληροφορήσῃ ἂν ἐρωτᾶτε ἢ ὅχι στὸ σπῆτι τοῦ πρῶτου πὸς σᾶς ἐνδιαφέρει, ἐρῶςον δὲν πῆρε προηγουμένως τ' ὄνομά σας. Γενικά, ὁ καλὸς ἄνθρωπος ἔχει δικαίωμα νὰ μᾶθῃ ποῖος τὸν καλεῖ. Κι' ἂν γιὰ ἀποδοχῇ λόγο δὲν θέλῃ ν' ἀπαντήσῃ, μπερτεῖ νὰ δώλῃ νὰ πούῃ ὅτι ἀπουσιάζει. Κανείς δὲν εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ μιλήσῃ μὲ ὁποιοδήποτε, ἐπιθυμητὸ ἢ ἀνεπιθυμητὸ.

Στὸ τραπέζι

Ἡ οἰκοδόμοινα πὸς κάνει τραπέζι σὲ καλὲς ἀμεινους, δὲν πρέπει ποτὲ νὰ σηκώνεται ἀπὸ τὴ θέσι τῆς, πρὶν ἀποτελειώσῃ τὸ φαγητὸ τοὺς ὅλοι ἀνεξαιρέτως οἱ συνδαιτυμένους. Ἀλλὰ καὶ σ' ἓνα οἰκογενειακὸ τραπέζι, δὲν ἐπιτρέπεται νὰ σηκωθῇ κανεὶς, πρὶν δώσῃ τὸ σύνθημα ἢ οἰκοδόμοινα, ἢ ὁποῖα πάλι περιμένει νὰ τελειώσῃ ὅλοι τὸ φαγητὸ τους.

ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΟ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΟΥ ΤΖΕ.Ι.ΜΣ ΤΖΕ.Ι.Ζ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Α'.

3 Ἰουνίου. Ὁρα 23.45'.

ΗΓΑΙΝΕ με μὴ βόλτα χουσεῖ μόν, εἶπε ἡ κ. Πόλσον στὸν καθάριο τοῦ πόλσον ἑαυτοῦ τῆς ἑαυτοῦ σάουνα.

Ὁ Τέρον Χάμλεϋ ζῆταξε τὸν ὄγκο ἐκεῖνο τῆς ἑαυτοῦ σάουνα κι' ἀνατοίχισε.

Κάνει φοβερὸ ζῆταξ ἐδῶ μέσα, συνέχισε ἡ κ. Πόλσον διασχίζοντας τὴν σάλλα τοῦ ντάνινγκ. Ὄνα πολλὰ πὸς εὐχάριστα ἔξω, στ' αὐτοζῆτο... μαζὶ σου!

Καὶ τὸν χτύπησε ἐλαφρὰ στὸ μπράτσο.

Ὁ, νά, κυρία, ἀπάντησε ὁ Τέρον, σκουπίζοντας τὸ μπετό τοῦ.

Ἦξερε τί θὰ συνέβαινε... Τὸ πρόβλεπε, ἀπ' τὴν περασμένη βδομάδα...

Τὴν ἀκολούθησε, γεμάτος ἀνδρία. Ἐκεῖνη προχώρησε μὲ μεγάλη κι' ἀπολαυστικὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα. Οἱ πελάτες τῆς νύχτας καὶ χουφομαρογελούσαν εἰσωνικά.

Καθὼς ὁ Τέρον περνοῦσε μπροστὰ ἀπ' τοὺς μουσικοὺς, ὁ διευθυντῆς τῆς ὁρχήστρας μονομύρισε μερικοὺς λέξεις. Ὁ Τέρον δὲ μπερσε νὰ τίς ἀκούσῃ, κατάλαβε ὅμως τὴ σημασία τοὺς κι' ἀδιαθέτησε ἀκόμη πὸς πολὺ.

Στὴν πόρτα, προσάβησε νὰ πείσῃ τὴ νύχτα τοῦ νῦν μείνουν στὸ ντάνινγκ. Μὰ ἦταν τὸ ἴδιο σάν νὰ ἐπιχειροῦσε νὰ σπῶσῃ τὴ θάλασσα μὲ τὰ χέρια τοῦ.

Ἐξῶ ἦταν ἀνοτάδι κι' ὁ ἀέρας φαινόταν ὁμοειδῆς, ὑστερα ἀπ' τὴ ζῆταξ τοῦ ντάνινγκ.

Σταμάτησαν μὴ στιγμὴ στὴν κορυφὴ τῆς σάλλας. Ἐκεῖνη πέρασε τὸ μπράτσο τῆς κάτω ἀπ' τὸ δικό του. Τὴν ἐνοίωσε νὰ λαχταράσῃ ἀπὸ ἀνυπομονή.

Τὴν εὐχάριστη μὴν πὸς εἶμαι! τὸ εἶπε. Ἐξῶ τὴν ἐντύπωσι πὸς ἔξανεῖν.

Μὴ λῆτε ἀνοήσιες, ἀπάντησε μηχανικά ὁ Τέρον. Εἰσάστε νᾶ...

Γιὰ κατὶ τέτοια κομπλιμέντα τὸν πληρώνανε, αὐτὴ κι' οἱ ἄλλες παλαδῆς...

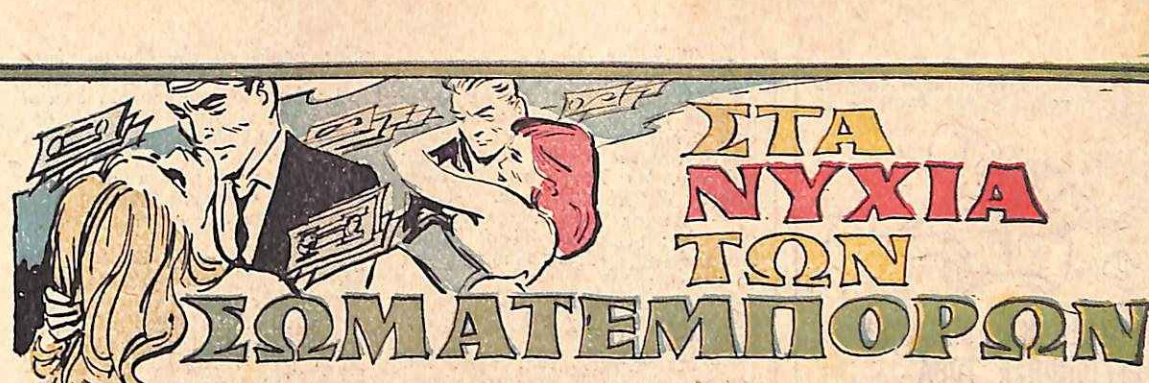
Ὁχι, ὅχι, νὰ λέμε τὴν ἀλήθεια, Τέρον! τὸν διέκοψε μὲ φιλαρέσκεια. Δὲν εἶμαι πάλι νᾶ, μὰ οὐτὲ καὶ γοῖα. Αὐτὰ εἶναι τὰ ὠραιότερα χρόνια τῆς ζωῆς μου.

Ὁ Τέρον ἀνατοίχισε...

Μὴ κοῦρα ἑαυτοῦ ἀπ' τὸ ἀνοτάδι καὶ στάθηκε μπροστὰ στὸ κέντρο. Ἐνᾶς νεαρὸς σωφρὸς πῆδησε ἔξω καὶ κράτησε ἀνοιχτὴ τὴν πόρτα γιὰ ν' ἀνεβῇ. Ὄνα τὰ εἶχε κανονίσει τελοσπάντων, ἡ κ. Πόλσον! Ὁ Τέρον ἐνοίωσε σάν πιεσθῶν σὲ παγίδα...

Ὁ σωφρὸς τοῦνεψε καὶ τοῦβλεψε πονηρὰ τὸ μάτι. Μὰ ἔκρινε ἔκρινε πὸς δὲν τὸν εἶδε καὶ κάθισε στὸ βολάν, δίπλα στὴν κ. Πόλσον. Τοῦδουσαν νὰ κλάψῃ ἀπ' τὴ ντροπὴ τοῦ...

Κάνει ψύχρα, εἶπε μὲ μὴ τελευταῖα ἀπελπισμένη προσπάθεια. Εἰσάστε σίγουρα πὸς δὲν κινδυνεύετε νὰ χουολογήσετε;... Καλλίτερα νὰ χουολογήσετε...

νέυετε νὰ χουολογήσετε;... Καλλίτερα νὰ χουολογήσετε... Καλλίτερα νὰ χουολογήσετε...

Ὁ, ὅχι, διαμαρτυρήθηκε ἐκεῖνη μ' ἓνα νευρικό γέλιο. Κι' ἂν χάνη ψύχρα, θὰ ζεσταθῶμε σὲ λίγο.

Αὐτὸ ἦταν! Τοῦ τῶς πὴ καθερὰ. Δὲ μπορούσε πᾶ νὰ τοῦ μείνῃ χαμιά ἀμφιβολία...

Τὸ χέρι τοῦ ἔτρεψε, καθὼς ἔβαζε πρῶτὴ ταχύτητα. Καὶ ντεμπραγίσωσε ἀπότομα, νευρικά.

Ποῦ πάμε; ῶσπες.

Ὅλοσῖα; Θὰ σὲ ὁδηγήσω ἐγώ... ἀπάντησε ἐκεῖνη ἀνομιλῶντας ἀπάνω τοῦ.

Ἐνοίωσε στὸν ὄμο τοῦ τὸ βάρος τοῦ ζεστοῦ καὶ πλάσματος χουμοῦ τῆς.

Ἀφοῦ κάνανε ὅς 3 μίλια στὸ μεγάλο ὁδόν, τοῦ εἶπε ὑστερα νὰ στρίψῃ ἄριστερα.

Πήρανε ἓνα χουματόδρομο, ἀνάμεσα στὰ ψηλὰ δέντρα πὸς τοὺς κρεβάνε, τὸν ὁρανό.

Στάσαν ἐδῶ! πρόφερε ἀπότομα ἡ κ. Πόλσον. Μὴ βουχῇ φωνή.

Μὰ ὁ νέος ἔκανε πὸς δὲν ἀκούσε καὶ πάτησε γάζα.

Τέρον, χουσεῖ μόν, σου εἶπα νὰ σταματήσῃ, τοῦ ψιθύρισε ἐκεῖνη στ' αὐτὴ. Ἐξῶ καὶ νὰ σὺ πῶ. Συγχρόνως πῆρε τὸ κλειδὸ τῆς μηχανῆς καὶ τ' αὐτοζῆτο σταμάτησε σιγὰ—σιγὰ.

Ὁ Χάμλεϋ εἶναι μὲ τὰ χέρια πάνω στὸ βολάν, ντάνινγκ μαζικά, μέσα στὴ νύχτα. Γιὰ ἓνα λεπτό, δὲ μίλησε κανεὶς τοῦς.

Ἐξῶ ἦταν ἀνοτάδι κι' ὁ ἀέρας φαινόταν ὁμοειδῆς, ὑστερα ἀπ' τὴ ζῆταξ τοῦ ντάνινγκ.

Τέρον, ἀγῶνι μόν, εἶπα πὸς πολὺ ὁμοειδῆς!

Ὁ Χάμλεϋ τραβήχτηκε λίγο.

Εὐχάριστὸ πολὺ... μονομύρισε. Μὲ χουακίστε...

Ἐνοίωσε στὸ πρόσωπό τοῦ τὴ λαχανιασμένη ἀναπνοὴ τῆς.

Νά, εἶμαι τὸ ὁμοειδῆς παιδί πὸς ἔχω δὴ ποτὲ, πρόσθεσε ἐκεῖνη. Ζήτησέ μου ὅτι θέλεις καὶ θὰ τὸ ἔχῃς!

ΤΑ ΜΕΓΑΛΑ ΜΕΣΑ

— Θὰ στὴν κόψω ἐγὼ αὐτὴ τὴ συνήθεια!...

σοτεινὸ τηλέφωνο. Ὁ δημοσιογράφος τὸ ζῆταξε καλὸς...

Τυχερὸς εἶσαι... μονομύρισε, γιὰ κείνον πὸς τοῦ τηλεφώνουσε. Ἀπὸ λεπτά ἀνδρόθεος, δὲ θὰ μ' εὐχαρίσῃς πᾶ ἐδῶ.

Σήκωσε τὸ ἀκουστικό.

Ὁ κ. Χένον θέλει νὰ σᾶς δῇ, τοῦ εἶπε μὴ γυναικεία φωνή.

Ὁ Τέρον ἔκανε μὴ χουματάσα. Πέστε τὸν πὸς ἔφυγα, ἀπάντησε βιαστικά.

Μὰ μὲ διάταξε, ἂν δὲ σᾶς βρῶ ἐδῶ, νὰ σᾶς τηλεφωνήσω στὸ σπῆτι σας.

Τὴ συμβαίνει τελοσπάντων; Καμιά πνοαγία, καμιά μεγάλη σίγκουρα...

Δὲν ἔρω. Ἐλάτε ἀμέσως... Ὁ κ. Χένον φαίνεται σὲς καλὲς τοῦ.

Ὁ Τέρον ἔκλεισε τὸ τηλέφωνο, ἔσπευξε πρὸς τὴν καρέζα τοῦ καὶ σηκώθηκε. Ἦξερε πὸς ὁ Χένον, ὁ ἀνομιλῶν τῆς «Σημείας τοῦ Σαίν-Λουί», ἦταν ἓνας τίπος καλὸς κι' εὐχάριστος, πὸς σπάνια ἔχανε τὸ κέφι τοῦ.

Ἀνεβῶντας τώρα στὸ γραφεῖο τοῦ, ἐστῆσε τὸ μισὸ τοῦ γιὰ νὰ μαντέψῃ, γιὰ τὸν εἶχε καλέσει. Ἰδὲ δὲν εἶχε!

Τῆς μὴ μὴ ἱστορία, γιὰ καλὸν περαιοσυνομιλῶν λογαριασμὸ ἔξοδον τοῦ. Μὰ ὁ Χένον δὲν ἦταν τίπος πὸς νὰ σκοτίζεται γιὰ κατὶ τέτοια... Μήπως τοῦ κακοφάνηκε ὁ τῶτος πὸς εἶχε στολίζει ὁ Τέρον τὸ Μεντέτα, στὴ δικὴ Ραῦσον; Μὰ αὐτὸς ὁ ἴδιος τοῦ εἶχε δώσει τὸ ἱλὸ γιὰ τὸ ἄσθμα τοῦ...

Μὰ, θὰ δοῦμε τί ἐπαθε! ἀνέφρησε, ἀνασηκώνοντας τοὺς ὄμους τοῦ.

Ἐσπευξε τὴ θολὴ τσεμπορτα καὶ πῆγε. Ὁ Χένον πηγαίνονταν μέσα στὸ γραφεῖο, μ' ἓνα ὀρθὸ πούρο στὰ χεῖρα. Ἦταν ψηλὸς, εὐσταθῆς.

Ἐστῆσε στὸ Τέρον μὴ ἀσφαρτερὴ μανία.

Κλείσε τὴν πόρτα, γυνίσε. Ἐξορῶντες, ὥσπας νάθη!

Ὁ Τέρον κάθισε, νευρικά σὲ μὴ πολυθρόνα, ἀκούμπησε τὰ πόδια τοῦ πάνω στὸ γραφεῖο κι' ἔκλεισε τὸ μάτι τοῦ.

Μὲ συγχωρεῖτε, ἀρετικὸ, διχατολόγησε. Ἦσαν ὅσο πὸς γοῖνα ἑαυτοῦ.

Ὁ Χένον ἐξακολούθησε τοὺς πηγαίνοντες τοῦ, μασουλώντας ἄγρια τὰ χεῖρα τοῦ πούρου τοῦ.

Ἐχῆς πῶτος πληροφορίες γιὰ τὸ Τέρον Χάμλεϋ; ῶσπες ἔξανε.

Ὁ Τέρον ἀνασῆκωσε τοὺς ὄμους τοῦ.

Ἐξῶ πὸς εἶναι ἓνα καλὸ παιδί. Κάνει τὸν «κοσμικὸ χουετ» στὸ κέντρο τοῦ Ἰχάντου. Μὰ δὲν τὸν ἔχει διαφθερῇ ἀνομιλῶν τὸ τὸ ἐπαγγελία τοῦ.

Ἄ, ἔτσι; Εἶναι καλὸ παιδί, ἔ; Λοιπὸν, σὲ πληροφορῶ πὸς αὐτὸ τὸ ἀγγελοῦδι μπερτεῖ νὰ μὴ σκοτίσῃ τὴ θέσι μου... καὶ τὴ δικὴ σου ἐπίσης!

Ἀδύνατο! φώναξε ἐκπληκτός ὁ Τέρον. Τὴ συμβαίνει;

Αὐτὸς ὁ καλὸς ἀνθρώπος ἐπῆλθε νὰ κακοποιήσῃ τὴν κ. Πόλσον, χῆς τὴ νύχτα.

Σκίτσος μικρού μαθητού
μας, εκ του φυσικού.

ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΕΓΓΡΑΦΗΤΕ ΤΩΡΑ ΣΤΗΝ Α.Β.Σ.

για να μάθετε να σχεδιάζετε, να σκισάρετε ή και να ζωγραφίζετε. Είναι μία κατάλληλη εποχή για να δοκιμάσετε τη σπουδή σας, που θα γίνει στο σπίτι σας εύκολα, ξεκούραστα, όπου και αν μένετε, χωρίς να διακοπή αν πάτε το καλοκαίρι σε εξοχή. Όσοι είστε γονείς, μη ξεχνάτε ότι η Α.Β.Σ. βοηθάει πολύ τα παιδιά στις σχολικές τους επιδόσεις. Για πληροφορίες επισκεφθείτε μας ή αν έμποδίζετε είτε αν μένετε ο έπαρξια, στείλτε μας τη δημοσίευσή αυτή για να λάβετε δωρεάν και χωρίς υποχρέωση σας, το ατομικό μας τεύχος με κάθε επεξηγησι για το σύστημα και για τον τρόπο της διδασκαλίας μας.

ΣΧΟΛΗ Α.Β.Σ.

ΣΧΕΔΙΟΥ - ΖΩΓΡΑΦΙΚΗΣ
Πανεπιστημίου 10.-Τηλ. 623-880
ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΕΔΡΑ: ΠΑΡΙΣΙ

100% ΡΙΖΙΚΗ ΑΠΟΤΡΙΧΟΣΙΣ

ΑΠΑΛΛΑΓΗΤΕ από τις
περιττές τρίχες προσώπου,
σώματος ΤΑΧΥΤΑΤΑ
ΧΩΡΙΣ ΙΧΝΗ
ή υπερτριχία διαρκώς
τελείως ΑΝΟΔΥΝΑ - ΠΝΕΥΜΑΤΑ.
Είμαστε άδυναμάντων,
νοσηλεύων στα Βελγία.
ΑΙΣΘΗΤΙΚΗ ΧΕΙΡΟΥΡΓΙΚΗ
ΔΕΡΜΑ ΦΡΕΣΚΟ

ΚΑΤΑΠΟΛΕΜΗΣΤΕ ΡΥΤΙΔΕΣ - ΛΕΚΕΔΕΣ
ΠΟΡΥΞΕΙΣ - ΠΛΑΔΑΡΩΣΗ - ΤΡΙΧΟΠΤΩΣΗ
ΠΑΜΑΔΕΙΣ - ΑΚΜΕΣ ΜΕ PLACENTA
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ 4 - ΚΟΡΑΚΙ
ΣΥΜΒΟΥΛΕΥΟΜΕΝΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΤΗΛ. 612010

ΚΑΣΤΡΙΟΤΙΣ

Ο ΝΕΥΡΟΛΟΓΟΣ ΨΥΧΙΑΤΡΟΣ ΚΩΝ. ΓΑΡΟΦΑΛΙΔΗΣ

Δέχεται: Πανεπιστημίου 46, γωνία
Χαριλάου Τρικοπτή - ΑΘΗΝΑΙ
Τηλέφ. 614.620

ΠΡΟΣΕΥΧΕΙΣ
ΑΝΤΑΛΛΑΖΟΜΕΝΑ ΤΑ ΠΑΛΑΙΑ
ΣΑΣ ΕΠΙΠΛΑ ΜΕ ΜΟΝΤΕΡΝΑ ΚΑΙ
ΝΟΥΡΓΗ ΤΟΥ ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΥ ΜΑΣ
ΤΗΛΕΦΩΝΗΣΤΕ ΕΙΣ ΤΟ 843-493
ΕΠΙΠΛΩΣΕΙΣ "ΜΕΤΑΞΑ"
ΜΟΣΧΟΠΟΛΕΩΣ 19
ΑΓ. ΝΙΚΟΛΑΟΣ (ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ)

ΡΟΥΣΣΑ ΠΛΑΤΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΟΥ ΙΑΤΡΟΣ

ΜΑΙΕΥΤΡΗ ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ
Δέχεται καθ' ἐκάστην 9-3. Τὰ α.
πογεύματα μόνον ἐπὶ συνεντεύξει
Χαριλάου Τρικοπτή 113.- Τηλέφ.
613.610.- Οικία 710.752.

— Τι έκανε, λέει;
"Ο Τζέυ σηκώνονταν κι' όλας,
με άλλα μέλη έκφρασι, αλλά θυ-
μήθηκε την κ. Πόλσον κι' έσκα-
σε στα γέλια. Ξανάπεσε στην πολυ-
θρόνα του και γέλασε με την καρ-
διά του. "Ο Χένου τον κούταζε,
μαύρος απ' το κακό του.

— Σκάσε λοιπόν, Ισπανόξικο
γουρούνη; ούλολας. Τι σ' έπιασε
και χαχανίζεις έτσι; Που βόσκεις
το άστέιο;

— "Ο δημοσιογράφος σκούπισε τὰ
μάτια του, που είχαν δακρύσει απ'
τά πολλά γέλια.

— Με συγχωρήτε... είπε. Μὰ
δεν πιστεύω να χάψατε μία τέτοια
ιστορία! Είναι τελείως απίθανη...
Έκτος πού θα μπορούσε να ήταν
μητέρα του, αυτή ή γυναίκα είναι
άσχημη, τεράστια, άσουλούπινη,
σάν έλέφας!

— Μήπως θέλεις να τὰ τηλεφω-
νήσω στον Πόλσον, όλ' αυτά; εί-
πε σαρκαστικά ο Χένου. "Αν τον
άκουγες, πριν από λίγο! "Αφού
απ' το κακό του...

— Μὰ τί κρύβεται πίσω απ' αυ-
τή την ιστορία; Ξέρετε καλά, ύ-
πως κι' εγώ, πώς είναι παραμύ-
θι... Τι ζητάει λοιπόν από σας ο
Πόλσον;

— "Ο Χένου έσφίξε τις γροθιές
του.

— Θέλει το τομάρι του Χάμ-
σλεϋ. Θέλει να κλείσει το κέντρο
του Γκρανταμ... Γυρεύει αίμα, εκ-
δίκησι!...

Τη στιγμή εκείνη, χτύπησε το
τηλέφωνο. "Ο Χένου γύρισε και το
κούταξε φιλοπονητά.

— Στοιχηματίζω πώς είν' αυ-
τός και πάλι! είπε, σηκώνοντας το
άκουστικό.

— "Απ' τη θέσι του, ο Τζέϋ μπο-
ρούσε ν' άκούση τὰ μουγκρητά που
βγαίνανε απ' το τηλέφωνο. "Ο Χέν-
ου τούκλεισε το μάτι, ενώ συγχρό-
νως απάντησε στο μικρόφωνο:

— Μάλιστα, κύριε διευθυντά...
Βέβαια... Καταλαβαίνω, κύριε διευ-
θυντά...

"Ο Τζέϋ διασκέδαζε, βλέποντάς
τον σ' αυτή την κατάσταση.

— Ναί, εδώ είναι... προσέθεσε ο
άκουσινταχτής. Να σάς τον δώσω
άμέσως!

"Ο Τζέϋ κούνησε άδονητικά τὰ
χέρια του, πανικόβλητος. "Αλλ' ο
λένου του είχε δώσει κι' όλας το
άκουστικό.

— Θέλει να σου μλήση ο κ.
Πόλσον, πού είπε σκουπίζοντας το
μέτωπό του.

"Ηταν ή πρώτη φορά που δινό-
ταν εύκαιρία στο Τζέϋ να μλήση
με τον ιδιοκτήτη της εφημερίδας.

— Έδώ "Ελλινγκερ, είπε στο μι-
κρόφωνο.

Του σάνηκε πώς είχε γίνει μία
έκρηξη δίπλα στ' αυτί του κι' απο-
μάκρυνε γρήγορα το άκουστικό.
Αλλά, κι' από μακριά άκούη, μπο-
ρούσε ν' άκούη καθαρά τους βου-
χνημούς του Πόλσον:

— "Ελλινγκερ; Είσαστε αυτός
που πληρώνω για το άστυνομικό
ρεπορτάζ;

— Μάλιστα, κύριε.

— Ν' αναλάβετε άμέσως το
Γκρανταμ! Φέρετε μου κάθε πλη-
ροφορία, πού θα συγκεντρώσετε
γι' αυτόν... "Επίσης, ν' άσοληθή-
τε με χείνω το γουρούνη, το Χάμ-
σλεϋ. Πρέπει να τους κάψουμε!...

"Εμπρός, μη χάνετε στιγμή!... Δο-
στε μου πάλι το Χένου.

"Ο Τζέϋ επέστρεψε το άκουστι-
κό στον άρχισινταχτή, ξανακάθη-
σε κι' έκανε άερα με το καπέλο
του.

"Ο Χένου άκουσε για λίγο, κι'
ένα ύψος μελλοθάνατου... Όταν
πάψανε επιτέλους τὰ μουγκρητά,
κοίμασε στη θέσι του το άκουστικό.

— Είμαι άνισόροπος! είπε κοι-
νώντας το κεφάλι του. Πήγε στην
εισαγγελία, άναστάτωσε την άστυ-
νομία. Μὰ του είπανε παντού πώς

δὲ μπορούν να τὸν ἐξυπηρετήσου-
νε. "Ο Γκρανταμ είναι ἐν τάξει,
και για τὸ κέντρο του δὲν έχει να
πὴ κανείς τίποτα.

"Ο Τζέϋ ἔβρισε τὸ κεφάλι του μ'
ἀμνηστία.

— Ἄς κἀνὴ μὴνυσὶ στὸ Χάμ-
σλεϋ, για ἀπόπειρα βίαιου, είπε.

"Ο Χένου σήκωσε ψηλά τὸ χέ-
ρι του.

— Για ὄνομα τοῦ Θεοῦ! φώνα-
ξε. Οὔτε λέξὴ για τὴν κ. Πόλσον!
Κανείς δὲν πρέπει νὰ μὴθὴ αὐτὴ
τὴν ιστορία. "Ο Πόλσον μὴ τὴ φα-
νέσω, ἐπειδὴ εἶχα ἀρνηθῆ νὰ τὰ
βάλω με τὸ Χάμσλεϋ χωρὶς νὰ
φταίη. "Όσο για σένα, υποτίθεται
ὅτι δὲν τὰ ξέρεις, ὅτι δὲ σὺ εἶπα
τίποτα.

"Ο Τζέϋ χαμογέλασε στενοχω-
ρημένα.

— Βέβαια, ἀν μαθευτῇ ἡ ιστο-
ρία, θὰ γελᾶσθὴ ὅλη ἡ πόλι με τὸν
Πόλσον... Εἶμαι σίγουρος πὼς δὲν
τὴν πιστεύει οὔτε ὁ ἴδιος.

— "Όχι, ἀσφαλῶς, ἀπάντησε ὁ
Χένου ἀνασηκώνοντας τοὺς ὤμους
του. Τί νὰ κἀνὴ ὅμως; Θέλει νὰ
εὐχαριστήσῃ τὴ γυναίκα του, για-
τὴ τὴν τρέμει! Κι' αὐτὴ ἡ γοῖά
ζωντανόβγαια γυρεύει τὸ κεφάλι τοῦ
Χάμσλεϋ.

— Ἀκούστε! είπε ὁ Τζέϋ. "Εγὼ
εἶμαι δημοσιογράφος. Δὲ σὰς κά-
νω, για τὴ δουλειά που θέλετε.

Καλλίτερα νὰ βρῆτε ἕνα ἰδιωτικό
ντέτεκτιβ. Αὐτὸς θὰ καταφέρῃ
γρήγορα νὰ σὰς παραδώσῃ τὸ
Χάμσλεϋ, δεμένο χειροπόδαρα, κι'
εἶσι θὰ ἡσυχάσουμε ὅλοι.

"Ο Χένου τὸν στραβοκύνταζε.

— Δὲν άκουσες τὸν Πόλσον; εί-
πε. "Εμπρός, ξεκίνα άμέσως! Καί
μὴν ξαναγύρισες, πὼν ξεκουπώ-
σης κατὶ ἐνδιαφέρον.

"Ο Τζέϋ σηκώθηκε.

— Μὰ τὴν πίστι μου, μουγκοῖ-
ρσε, εἶναι ἡ πιὸ ἔορμη ὑπόθεσι ὅ-
λης τῆς καριέρας μου! Δὲν ὑπάρ-
χει καμμιὰ πιθανότητα νὰ ξετινά-
ξω τὸ Χάμσλεϋ. Κι' άλλωστε, δὲν
εἶναι κακό παιδί...

"Ο Χένου ξανακάθησε στὸ γρα-
φεῖο του.

— Σὲ προειδοποιῶ πὼς πρέπει
νὰ βρῆς κατὶ ἀποδότησε, είπε
σοβαρά. "Αν δὲ γίνῃ αὐτὸ που θέ-
λει ὁ γέρος, θὰ μὰς δώξῃ καί
τοὺς δυὸ απ' τὴν εφημερίδα. Ξέ-
ρω πὼς φέρεται σὲ κατὶ τέτοιες
περιπτώσεις.

"Ο Τζέϋ είχε πάει ὡς τὴν πόρτα.

— Μὰ τί θέλετε νὰ βρῶ; ρώ-
τησε. Μοῦ είπατε πὼς ὁ Γκραν-
ταμ δὲν έχει τίποτα εἰς βάρος του.

— "Ετσι ξέρω. Μὲ ἀηδιάζει αὐ-
τὸ που θὰ σοῦ πῶ, Τζέϋ, ἀλλ' ἂν
δὲ βρῆς τίποτα, πρέπει νὰ πλάσης
κατὶ με τὴ φαντασία σου, γι' αυ-
τοὺς τοὺς δυὸ... Εἶμαι πολὺ γέρος
παί, για νὰ ψάξω γι' ἄλλη δου-
λειά.

"Ο Τζέϋ κούνησε τὸ κεφάλι του.

— Δὲ γίνεται τίποτα, είπε. Δὲ
μπορῶ ν' ἀδικήσω ἕνα ἄθωο, ἐπει-
δὴ ἡ γυναίκα τοῦ Πόλσον βάλθη-
κε νὰ ξαναβρῇ μιὰ δευτέρα νεότη-
τα! Θὰ πάω ἐκεῖ, νὰ γώσω λίγο
τὴ μύτη μου. "Αν δὲ βρῶ τίποτα,
θὰ παρατηρῶ, γιατί δὲν εἶμαι πιὰ
σὲ θέσι νὰ πλάθω ψεύτικες ιστο-
ρίες.

— "Ισως νάχῃς δίκιο, είπε ὁ
Χένου ἀναστενάζοντας. Μὰ... ψά-
ξε καλά!

— "Ο κεύ! ἀπάντησε ὁ Τζέϋ.

Κι' ἔφυγε, κλείνοντας πίσω του
τὴν πόρτα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

4 "Ιουνίου. Μεσάνυχτα.

Στὴ γωνία τοῦ δρόμου, τριγυρί-
ζε ἕνας πόλιμαν, κοινώντας μι-
χανικά τὸ κλάχι του.

"Ο Ράβεν τὸν εἶδε, στὴ δια-
σταύρωσι με τὸ δρόμακι, καί κρύ-
φτηκε βιαστικά στὴ σκιά. Μασού-

ΠΡΟΪΟΝ ΤΗΣ
C I B A

Binafix

Τέλειο
χτένισμα
χάρης στὴν
ιδεώδη
ΕΛΒΕΤΙΚΗ
ΣΠΡΕΪ-ΛΑΚ
ΜΠΙΝΑΦΙΞ

ΝΤΕΤΕΚΤΙΒΣ
ΠΕΠΕΡΑΜΕΝΟΙ

Εἰδικὸι δι' ἐρεῦνας—πληροφορίας ἐ-
πὶ πάσης φύσεως ἰδιωτικῶν ἐμπιστε-
υτικῶν ὑποθέσεων, γάμων, διαζυγίων,
ἐπιτηρώσεως ἀνηλίκων, ἀναζητήσεως
πραγμάτων ὑπὸ κατάσχεσιν κλπ. Δι-
εθνές Γραφεῖον Πληροφοριῶν «Α-
ΤΗΕΝΕΣ», Πανεπιστίμιον 2 (πλατεία
Κλαυθιδῶνος), τηλ. 227.709. Τὴν σο-
βαρότητα τῶν ἐργασιῶν μας ἐγγυᾶ-
ται ἡ πολυετής εὐδόκιμος ἀστυνομί-
κή προϋπηρεσία μας.

ΓΙΑ ΤΟΝ
ΣΚΩΡΟ
ΑΣΦΑΛΕΙΑ 100% ΜΕ ΤΟ
AEROSOL B.P.D.
BOMBRINI
(ΑΥΤΟΜΑΤΟΥ ΦΕΚΑΣΜΟΥ)

Ψεκάζετε τὰ ντουλάπια καί
τὰ μολλινά σας ἀπὸ ἀπόστασιν
60-70 ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου.

ΧΡΙΣΤΙΝΑ ΚΟΚΚΙΝΟΥ— ΠΑΠΑΔΑΤΟΥ

ΙΑΤΡΟΣ
ΜΑΙΕΥΤΡΗ — ΧΕΙΡΟΥΡΓΟΣ
ΓΥΝΑΙΚΟΛΟΓΟΣ

Ἰ. Ἀχαρνῶν 98 — Ἀμφιλοχίας 1
Ἐπαυκάμψε ἐκ τοῦ ταξιδίου της
καί δέχεται ὡς καί πρότερον 10—
12 καί 5 π.μ. ὡς καί ἐπὶ συνεντεύξει
Τηλέφωνον 810.760.

σε βλαστήμιες κι' ἔβραζε ἀπὸ μα-
νία.

Κύνταζε μιὰ μεγάλη πολυκατοι-
κία, με ἑκατοντάδες κατ'όψωτα
παράθυρα, πού βρισκόταν ἀντίκρου
του. Στὸ ἔκτο πάτωμα αὐτοῦ τοῦ
σπιτιοῦ, ὁ Τούτσι Μεντέτα κρα-
τούσε ἕνα διαμέρισμα ἀπὸ ἑξῆς δω-
μάτια. "Ο Ράβεν, απ' τὴ θέσι του,
ἔβλεπε τὰ παράθυρά του.

Ἀκουμπούσε στὸν τοίχου, με τὸ
κεφάλι γυμνὸ μισοστὰ καί τοὺς
ὤμους του καμπουριασμένους. Φαι-
νόταν ἐκεῖνον πού ἦταν πραγματι-
κά: μιὰ δύναμι καταστροφῆς, ἀ-
μείλιχτη καί ὑποβλη.

"Ο πόλιμαν προχώρησε λίγο ἀ-
κόμη. "Ο Ράβεν τὸν εἶδε νὰ κυτ-
τάξῃ ἀδιάρκως γύρω του, νὰ βγί-
λῃ τὸ πηλίκιό του καί νὰ σκουπίζῃ
τὸ πρόσωπό του μ' ἕνα τεράστιο
ἀσπρο μαντήλι.

"Η νύχτα ἦταν ἔσπτη. "Ο πόλι-
μαν ὀνειρευόταν μιὰ δροσερή
γωνία καί δὲν ὑποψιάζονταν καθό-
λου πὼς ὁ Ράβεν ἀνυπομονοῦσε νὰ
τὸν δῇ νὰ φεύγῃ.

Τέλος, ξαναφόρεσε τὸ πηλίκιό
του καί ξεκίνησε για ἕνα κοντινὸ
μάτο, ὅπου θὰ μπορούσε νὰ πῇ με
τὴν ἡσυχία του ἕνα ποτηράκι.

"Ο Ράβεν περιέμενε μερικά δευ-
τερόλεπτα, κι' ὕστερα προχώρησε
λίγο κι' ἐπιθεώρησε τὸ δρόμο. Μὴ
βλέποντας τίποτα τὸ ἀνησυχασι-
κό, ἔκανε μερικά βήματα ἀκόμη
καί βγήκε ἀπὸ τὸ σκοτάδι.

Τὴν ἰδίᾳ ὥρα, στὸ διαμέρισμα
του, ὁ Μεντέτα διασκέδαζε ρίχνον-
τας πασιέντες. Εἶχε ἕνα ποῦρο ἀ-
γόμενα στὰ χοντρά χεῖλιά του καί
ἕνα ποτήρι με οὐίσκι κοντά του.
Μονάχα τὸ θεόδιμα τῶν χαρτιῶν
τάραζε τὴ σιωπή.

Τοῦ ἄρεσε νὰ συγκεντρῶνῃ τὸ
νοῦ του στὶς πασιέντες... Ἄκου-
σε τὴ Τζῶαν ν' ἀνοίγῃ τὴ βρύση
τοῦ μπάνιου. "Εροῖσε μιὰ ματιά
στὸ ἐκκρεμές τοῦ τζακιού. Κόν-
τευαν μεσάνυχτα.

Τὸ τηλέφωνο χτύπησε ξαφνικά.

"Ο Μεντέτα μισοσηκώθηκε καί
κούταξε τὸ μηχανήμα με ζαρωμέ-
να φρόνιμα.

— Θέλεις ν' ἀπαντήσῃ; τὸν ρώ-
τησε ἡ Τζῶαν, μέσα απ' τὸ λου-
τό.

"Ο Μεντέτα σηκώθηκε καί διέ-
σχιζε τὸ δωμάτιο, με βαρὺ βῆμα.

— "Όχι, ὄχι, ἀπάντησε δυνατὰ
για νὰ τὸν άκούση ἡ φιλενάδα του.
Για μένα θὰ εἶναι.

Σήκωσε τὸ άκουστικό καί ρώ-
τησε:

— Ποιὸς εἶναι στὸ τηλέφωνο;
— Εσείς, Τούτσι! "Εδὼ Γκραν-
ταμ.

"Ο Μεντέτα κατσούφιασε.

— Τί τρέχει; είπε ἀπότομα. Δὲν
εἶναι ἡ ὥρα κατάλληλη για τηλε-
φωνήματα.

— Σωστά. Ἀλλὰ μὰς βόηκε μιὰ
κεραμίδα! ἔξηγησε ψυχρὰ ὁ Γκραν-
ταμ. "Εκεῖνο τὸ κάθισμα, ὁ Χάμ-
σλεϋ, μὰς ἔμπλεξε ἄσχημα.

— Πῶς δηλαδή; ἀπόρησε ὁ Μεν-
τέτα. Δὲν καταλαβαίνω;

— Διλάρωσε τὴ γυναίκα τοῦ
Πόλσον καί τῆς πήρε ἕνα σωρό
λεφτά, αὐτὲς τὶς τελευταίες βδο-
μάδες.

— "Ε καί τί μ' αὐτό; ρώτησε μ'
ἀνυπομονησία ὁ Μεντέτα. Σὰς
σκάωσες καμμιὰ ἀτάκη;

"Ο Γκρανταμ γέλασε πικρά.

— "Όχι. Ἀλλὰ ἡ γοῖά τοῦ Ράβεν
τὸν ἐρωτεύθηκε, καί τότε ὁ Χάμ-
σλεϋ ἀποφάσισε νὰ τὴν παρατήσει.
Χτὲς τὸ βράδυ, τὸν πήρε μιὰ βόλ-
τα καί τοῦ ρίχτηκε για καλά. Κι'
αὐτὸ τὸ κτήνος ἔφυγε καί τὴν ἀ-
φισε στὰ κῆρα τὸ λουτρό.

Τὸ χοντρὸ πρόσωπο τοῦ Μεντέ-
τα ἠρπάζε κάπως.

— "Ε, κι' ὕστερα; Ποιὸς μπορεῖ
νὰ τὸν κατηγόρησῃ γι' αὐτό;...
Τὴν ἔχω δῇ, τὴ γοῖά, καί ἀηδιά-
σα κι' ἐγώ.

— Ναί, μὰ ξέρετε τί ἔκανε; Πῇ-

γε κι' είπε στὸν άντρα της πὼς ὁ
Χάμσλεϋ γύρεψε νὰ τὴ βιάσῃ! Πῶς
σὰς φαίνεται, αὐτό;

— Εἶναι τρελλή. Δὲ θὰ τὴν πι-
στέψῃ ὁ Πόλσον.

— "Ετσι; "Ε, λοιπόν, ἐγὼ σὰς
λέω πὼς, αὐτὴ τὴ στιγμή, ὁ Πόλ-
σον κάνει σάν τρελλός! "Ισως δὲν
τὴν πιστεύει, μὰ έχει φροντισεῖ
απ' τὸ θυμὸ του. Θὰ προσπαθήσῃ
νὰ μὰς κλείσῃ τὸ μαγαζί. Εἶναι
σοβαρὰ τὰ πράγματα, Τούτσι!

"Ο Μεντέτα γέλασε σαρκαστικά.

— "Ας δοκιμάσῃ! είπε. Δὲ θὰ
τὸ καταφέρῃ. Δὲν ὑπάρχει τίποτα
εἰς βάρος μας.

— Δὲν ξέρετε σὲς τὸν Πόλσον,
ὅσο ἐγώ! ἔπαινε ὁ Γκρανταμ.
Θὰ μὰς χτυπήσῃ με τὴν ἐφημερί-
δα του κι' ἴσως ἀνακαλύψῃ κατὶ.

"Ο Μεντέτα σκέφθηκε μιὰ στι-
γμή.

— "Όχι, ὅσο θὰ εἶμαι ἐγὼ ζω-
γανός, είπε στὸ τέλος. Θὰ πάω νὰ
τοῦ πῶ δυὸ λόγια. Ἄς κἀνὴ ὅτι
θέλει τὸ Χάμσλεϋ, εἰς ὅμως πρέ-
πει νὰ μὰς ἀρίστη ἡσυχία.

— Θὰ τὸ κάνετε, αὐτό; είπε ὁ
Γκρανταμ, καθισμασμένος. Ναί,
πηνάινετε. Τούτσι! Ἀῖριο τὸ πρωί,
άμεσως!

— Καλά, καλά, ξέρω τί θὰ
κάνω.

Κι' ὁ Μεντέτα ἔκλεισε τὸ τηλέ-
φωνο.

"Η Τζῶαν βγήκε απ' τὸ λουτρό.
Ἦταν ἀληθινὰ πολὺ ὁμορφή, με
τὴ μεταξοτὴ ρομπά της. Τὸ στο-
μα της ἦταν λίγο μεγάλο ἴσως,
ἀλλὰ προκλητικό. Ἦταν ψηλή, με
φαιδιές πλάτες, λεπτὴ μέση καί
στρογγυλοὺς γοφούς.

— Ποιὸς ἦταν; ρώτησε.

"Ο Μεντέτα μάζεψε τὴν τράπου-
λα πάνω απ' τὸ τραπέζι. Δὲν είχε
πιά κέφι για πασιέντες. Φύλαξε
τὰ χαρτιά μέσα στὴ θήκη τους,
σάν ταχτικός ἄνθρωπος πού ἦταν
πάντα, κι' ἤπια δυὸ γουλιές οὔσκι.

— "Ο Γκρανταμ, ἀπάντησε.

— Τί σὲ ἤθελε, τέτοια ὥρα;

"Ο Μεντέτα ἀνασηκώσε τοὺς ὤ-
μους του.

— Πήγανε νὰ πλαγιάζσῃ, είπε.
Θάρθῃ κι' ἐγὼ σ' ἕνα λεπτὸ.

"Η Τζῶαν γύρισε ἄλλου τὸ πρῶ-
σοπὸ της, για νὰ μὴ δῇ ὁ Μεντέ-
τα τὴν ἐχθρική ματιά της.

— Μὴ ποῦ κἀνὴ τὸ μυστηριώ-
τanos, είπε στὸ τέλος. Θὰ πάω νὰ
τοῦ πῶ δυὸ λόγια. Ἄς κἀνὴ ὅτι
θέλει τὸ Χάμσλεϋ, εἰς ὅμως πρέ-
πει νὰ μὰς ἀρίστη ἡσυχία.

— Θὰ τὸ κάνετε, αὐτό; είπε ὁ
Γκρανταμ, καθισμασμένος. Ναί,
πηνάινετε. Τούτσι! Ἀῖριο τὸ πρωί,
άμεσως!

— Καλά, καλά, ξέρω τί θὰ
κάνω.

Κι' ὁ Μεντέτα ἔκλεισε τὸ τηλέ-
φωνο.

— Τούτσι, πρέπει νὰ μάθω! ἔ-
πέμεινε ἡ νέα γυναίκα. Συνέδῃ τι-
ποτα στὸ «Κλάμπ»;

Τὴν κούταζε με μιὰ περιέργη
ἐκφρασι, θυμὸς καί εἰρωνείας μαζί.

— "Όχι, ὄχι, είπε σπρώχνοντας
τὴν πρὸς τὴν πόρτα της κρεβάτο-

κι' όμως συγγάζανε στο «Κλάμπ 22» και ξεδεύανε σε μια νύχτα 22, τι κερδίζανε μέσα σε ολόκληρη βδομάδα.

— Είδα προχτές τ' αυτοκίνητο του αφεντικού σου, του Πόλσον, είπε στο Τζέι. Τι το θέλει, τέτοιο σαράβαλο; Γιατί δεν αγοράζει ένα καινούριο;

— Ο ρεπόρτερ ανασήκωσε τους ώμους του.

— Ίσως το κρατάει για συναισθηματικούς λόγους, παρατήρησε.

— Μπα! Πες καλλίτερα από ταίχουνιά!... Δεν του λές καμιά καλή κουβέντα για μένα; — Αν καταφέρω να τον πλησιάσω, σίγουρα θα του πουλήσω ένα καλό άμάρι.

— Ο Τζέι ύποσχέθηκε να κάνει ό,τι μπορούσε.

— Θάθελα επίσης να πιάσω πελάτι το Μεντέτα, πρόσθεσε ο Μπέννυ. Αυτός χρειάζεται καμιά, και πολλά μάλιστα. Θα μπορούσα να του τα προμηθεύω... Προσπάθησα να πάρω μια σύσταση απ' το Γκράνταμ, μα αυτός δε δείχνει νάχη τέτοια διάθεση. Θέλει ποσστά, φαίνεται, απ' όσα θα κερδίσω.

— Α, ο Γκράνταμ ξέρει το Μεντέτα; ρώτησε ο Τζέι με ξαφνικό ενδιαφέρον.

— Αν τον ξέρει; Μα φυσικά! Είναι πασίγνωστο πώς τον έχει χρηματοδοτήσει, στην επιχείρησή του «Κλάμπ 22».

— Ο Τζέι ήπιε μια γουλιά απ' τη μύρα του.

— Ο Μεντέτα είναι κάθαρο, είπε. Καλλίτερα να μη μπλέξεις μαζί του.

— Ο Μπέννυ ανασήκωσε τους ώμους του.

— Τι με νοιάζει; Τα λεφτά του είναι καλά... Δε μ' ενδιαφέρει ποιος αγοράζει τ' αυτοκίνητά μου, φτάνει μόνο να με πληρώσει!

— Ίσως νάχης δική... μονομούρισε ο Τζέι, αποτελειώνοντας τη μύρα του.

Τη στιγμή εκείνη, μπήκε στο κέντρο μια ξανθεία, μαζί μ' ένα ψηλό νεο με χοντρά μαγουλάκια. Φορούσε ένα κοκκινο φόρεμα, πολύ εφιαρμωστό στο στήθος, και στους γοφούς. Κι' εγκαταστάθηκε πάνω σ' ένα ψηλό σκαμνί του μπάρ, δείχνοντας γενναίως τις γαμπές της.

— Ο Μπέννυ την ζήτησε τόσο επίμονα, ώστε την έκανε να χαμογελάσει φιλόξενα και να τραβήξει προς τα κάτω τη φούστα της.

— Τι όμορφες κοπέλλες που μαζεύτηκαν εδώ άνοιξη! παρατήρησε ο Μπέννυ αναστενάζοντας. Δε βρίσκες;

— Ο Τζέι δεν ενδιαφερότανε πολύ. — Οσοδήποτε απάντησε:

— Ναι, βέβαια, πολύ όμορφες... Μα ποιος είναι η γυναίκα σου; Τι γίνεται;

— Ο Μπέννυ εξασκολευότανε να τραβήξει με τα μάτια την ξανθεία.

— Η Σάντι; είπε. Καλά είναι... πολύ καλά. Έχει πάρει σε κάποιο φιλικό σπίτι... Έγώ ήρθα σ'ι μπάρ να πιω κάτι και να βοθώ τ'σως κανένα πελάτη. Μα βλέπω πως δεν μπαίνει τέτοια ελπίδα. Ας πηγαίνω, λοιπόν.

— Εσφίξε το χέρι του Τζέι κι' έφυγε.

— Ο ρεπόρτερ παράγγειλε δεύτερη μύρα. Ένω περίμενε να του τη σερβίρουνε, παρουσιάστηκε ο Γκράνταμ. Ήταν ψηλός, αδύνατος, με άσημενα μαλλιά, με τραχεία φυσιογνωμία. Αυό οπτιδες κατεβαίνανε απ' τη μύτη ως το στόμα του.

— Ο Τζέι τον ήξερε μονάχα εξ' όψεως και δεν του είχε μιλήσει ποτέ. Όταν τον είδε, γύρισε προς το μπάρ και πλήρωσε το μπάρμαν.

— Ο Γκράνταμ πήγε κοντά του.

— Τι θέλετε εδώ; του είπε με

Δέρμα
λείο
σάν μετάξι

OPILCA
(Οπίλκα)

•Απαλό αποτριχωτικό
με εύχριστο άρωμα

•Αποτριχώνει
γρήγορα, αποτελεσματικά,
χωρίς να έρεδιξη
πρόσωπο - μασχάλες - πόδια.

OLIVIN

εξθρικό τόνο.

— Ο Τζέι στράφηκε και τον ζήτησε στα μάτια.

— Νομίζω πως δε γνωρίζομαι, προσέφερε ψυχρά.

— Ο Γκράνταμ αντιστοιήθηκε. — Τ-στερα πρόσθεσε:

— Δε θέλουμε εδώ δημοσιογράφους. Δε μας αρέσουνε καθόλου!

— Ο Τζέι ανασήκωσε τα φρύδια του.

— Πολύ ενδιαφέρον, αυτό, είπε ειρωνικά. Μονάχα τους δημοσιογράφους αφορά ή απαγορεύει; σας; Για δώστε μου το μαύρο πινακά σας! Βάζω στοιχήμα πως δε σας αρέσουνε ούτε οι αστυνομικοί.

— Ο Γκράνταμ χτίστηκε τα δάχτυλά του πάνω στο μπάρ.

— Μη θυμώνετε, είπε με άρρωστη φωνή. Σας προσεδοποίησα απλώς. Για την περίπτωση που δεν το ξέρατε!...

— Δική σας ήταν αυτή η ιδέα ή του Μεντέτα;

— Ο Γκράνταμ ξάρωσε τα φρύδια του.

— Μη μου κάνετε τον έξυπνο! πρόσφερε. Σας σύστησα απλώς να μην ξαναπατήσετε εδώ το πόδι σας. Τιποτ' άλλο...

— Ο Τζέι κοίτησε το κεφάλι του.

— Το «Κλάμπ 22» είναι δημοσιο κέντρο, ανοιχτό για όλο τον κόσμο, είπε. — Αν ήμουν στη θέση σας, δε θα επέμενα! Αυό λογάς, δημοσιευμένα στην εφημερίδα μου, μπορεί γα σας βλάψουνε πολύ στη δουλειά σας.

— Πραγματικά, παραδέχτηκε ο Γκράνταμ, κουνώντας το κεφάλι του. Έγώ σας έχανα μια σύσταση. Δε είσατε αναγκασμένος να σι. Δε είσατε να δει σας. Φυσικά, έχετε δικαίωμα να γοργεσθε εδώ. Μα δε σας βλέπουμε με καλό μάτι...

— Μη μου το λέτε, γιατί θα

κλάψω! απάντησε ο ρεπόρτερ ειρωνικά.

— Ο Γκράνταμ ζήτησε το μπάρμαν κι' ύστερα το ρολόι.

— Μπορείς να κλείσεις τώρα, Χένρι, είπε. Όρα είναι πιά.

Κι' απομαζούνθηκε.

— Ο Τζέι αποτελειώσε τη μύρα του. Χαϊρέτησε με το κεφάλι το μπάρμαν, που έκανε πως δεν τον έβλεπε, και πέρασε στη μεγάλη σάλλα. Οι πελάτες ετοιμάζονταν να φύγουν.

— Ο ρεπόρτερ πρόσθεσε τον Κλέι Ρότσερς, το σαξοφωνίστα της ορχήστρας, που έβαζε στη θήκη του το δογανό του. Τον ήξερε καλά.

— Πήρε απ' τη γκαρνταρούα το καπέλλο του, βγήκε απ' το κέντρο και περιέμενε απ' έξω τον Κλέι. Όταν τον είδε να βγαίνει, τον πήρε από πίσω και τον πλησίασε όταν είχαν φτάσει πιά στο μεγάλο δρόμο.

— Ο Ρότσερς φάνηκε εκπληκτος πού τον έβλεπε.

— Πού γνωρίζεις, τέτοια ώρα; του είπε, κοιτάζοντας το ρολόι του. Είναι 2 περασμένες.

— Ο Τζέι άρχισε να προχωρή, δίπλα του.

— Οι δημοσιογράφοι δεν κοιμούνται, απάντησε. Τι θάλλεγε; για ένα ποτηράκι; Ξέρω ένα μπαράκι, εδώ κοντά, που διανιττε-ρενεί.

— Ο Ρότσερς κούνησε το κεφάλι του.

— Προτιμώ να γυρίσω στο σπίτι, δήλωσε. Είμαι κουρασμένος.

— Μα ο Τζέι τον έπιασε απ' το μπράτσο του και τον τραβήξε μαζί του σε μια πόρτα.

— Ένα ποτήρι μόνο, του είπε. — Τότε φεύγεις.

— Το μπάρ ήταν υπόγειο. Κατέδραχαν μερικά σκαλοπάτια και μπήκανε σε μια μικρή σάλλα, σχεδόν άδειαν.

— Ένας κοντόχοντρος Ίταλός μοσκοιμώτανε πίσω απ' τον πάγκο. Σηκώθηκε, βλέποντάς τους να μπαίνουνε.

— Καλησπέρα, κύριοι. τους είπε. Τι θα πάρετε;

— Ούσιν, απάντησε ο Τζέι. Και πρόσθεσε, δείχνοντας ένα τραπέζι, στο βάθος της σάλλας:

— Φέρετε μας εκεί τη μπουγάλα. Μόλις καθίσαμε, ο Ρότσερς χαμογυρήθηκε κι' έτριψε τα μάτια του.

— Είμαι πρόφιος απ' την κουρασ-ση! είπε. Πρέπει να βρω καμιά άλλη δουλειά. Αυτή με σκοτώνει!

— Δε θα σε κρατήσω πολλή ώρα, δήλωσε ο Τζέι, ορίζοντας ού-ίσιν στα ποτήρια. Μπορείς να μ' εξυπηρετήσεις σε κάτι...

— Ευχαριστώ. Τι θέλεις από μένα;

— Να παρακολουθής τί γίνεται στο «Κλάμπ» και να με κρατάς ένημερο.

— Ο Ρότσερς ανασήκωσε. Τα νυσταγμένα μάτια του άνοιξαν διάπλατα.

— Δεν καταλαβαίνω τί θέλεις να πής... μονομούρισε.

— Αυτό που είπα... Τι ιδέα έχεις εσύ για το «Κλάμπ 22»;

— Ο Ρότσερς μισόκλεισε τα μάτια του.

— Ζητάς να βοηθώ πάτημα, για να το κλείσει ή αστυνομία; ρώτησε με κάποια ψυχρότητα.

— Κάτι τέτοιο... παραδέχτηκε ο Τζέι, αφού διάτασε μια στιγμή. — Άκουσε, φίλε μου! Με ξέρεις; Δε θέλω να σου δυσκολέψω τη ζωή. Καταλαβαίνω καλά πως πρέπει να σκεφθής τη δουλειά σου...

— Μα, αν με βοηθήσεις, δε θα γίνης ζημιωμένος.

— Δηλαδή...

— Δε θάθελες να δουλέψης στην ορχήστρα του Κλέι Σόμερς; — Αν συμφωνήσ, μπορώ εγώ να σου το κανονίσω.

— Το πρόσωπο του Ρότσερς φωτίστηκε.

— Μιλάς σοβαρά; φώναξε.

— Ο Τζέι έγνεψε «ναι».

— Είχα πάντα αυτή την επιθυμία, να δουλέψω με το Σόμερς. — Η ορχήστρα του χαλάει κόσμο.

— Λοιπόν, κάνε μου τη χάρη που σου ζήτησα, κι' εγώ θα σου το πληρώσω... Θέλω να μου λές τί γίνεται στο «Κλάμπ».

— Μα τί μπορεί να γίνεται; Εί-ναι κι' αυτό ένα ντάνανγκ, σάν τόσα άλλα. Κάποι-κάποι μονάχα τσακωνόμται τίποτα μεθυσμέ-νοι...

— Ο Τζέι φάνηκε απογοητευμέ-νος.

— Έλαζα πως θα είχες παρα-τηρήσει κάτι ενδιαφέρον, είπε.

— Οχι, απολύτως τίποτα, τον βεβαίωσε ο Ρότσερς, αδειάζοντας το ποτήρι του.

— Σκέψου καλά! έπέμεινε ο Τζέι. Δεν είδες, δεν άκουσες τί-ποτα, πού να σου φανή περίεργο;

— Ο Ρότσερς χαμογυρήθηκε πάλι.

— Όχι, σου λέω, απάντησε, χαρμόνως τα νυσταγμένα μά-τια του στη μοτίλτα με το σή-σιν. Έδώ και δυό μήνες, είχε έρ-θει ένας υπερχος και γύρισε και-νιά. Έκανε μια μεγάλη σκηνή. Αυό ήταν όλο.

— Ο Τζέι έκαμε μια κίνηση άνι-πομονώσας.

— Δηγήσου μου πάντως αυτό το έπεισόδιο, είπε.

— Μα τί να σου διηγηθώ!... Ή-ταν ένας τύπος, μάλλον κακοντυ-μένος, που φαινόταν για ύπλλη-λος γουαφίου. Ζητούσε να διή το Γκράνταμ. Κι' επειδή εκείνος δεν ερχότανε, έβαλε τις φωνές.

— Κάτι έλεγε για την άδερφή του, για κάποιο μέρος που την εί-χαν πάρει... Δεν ξέρω ακριβώς, δεν

τον πολιτοόρεξα... Τα γκαρσόνια τον ξελοφορτώσανε και τον πετά-ξανε έξω. Δεν ξαναφάνηκε από τότε.

— Τι έλεγε για την αδελφή του; επέμεινε ο Τζέι.

— Μά... την είχε χάσει, νομίζω. Κι' έλεγε πως ο Γκράνταμ ήξερε πού βρισκότανε... Ήταν τρύφα στο μεθύσι.

— Είσαι βέβαιος γι' αυτό;

— Μά... έτσι νομίζω! Πρέπει ναμυ μεθυμένος κανείς, για να κάνει τέτοια φασαρία σ' ένα κέν-τρο σάν το «Κλάμπ 22».

— Περίεργο!... μονομούρισε ο Τζέι. Ξέρεις ποιος ήταν;

— Ο Ρότσερς ξάρωσε τα φρύδια του.

— Είχα ακούσει τότε τ' όνομά του, αλλά το ξέχασα. Δε μ' εν-διέφερε, βλέπεις...

— Προσπάθησε να θυμηθής! Θέλω να τον βρω. Ίσως αυτός να ξέρη κάτι.

— Ο Ρότσερς σκέφθηκε λίγο κι' ύστερα είπε:

— Δε μπορώ να το θυμηθώ. Μα φαίνεται πως τον ήξερε ο Τζέ-ρολντ Φόστερ... Έπαινε στο «Κλάμπ», εκείνο το βράδυ. — Ο-ταν λοιπόν άρχισε να φωνάζει αυ-

τός ο τύπος, τον ζήτησε. Φαίνε-ται πως τον αναγνώρισε, γιατί ση-κώθηκε, πήγε κοντά του και του είπε να καθήση σόφινμα... Μπο-ρείς να ρωτήσεις αυτόν, αν θέλεις.

— Ναι, θα πάω να τον βρω, α-πάντησε ο Τζέι.

— Σηκώθηκε και πρόσθεσε:

— Μπορείς να πς για ύπνο τό-ρα. Δε σε κρατάω περισσότερο. Μα φρόντισε νάχης πάντα ανοι-χτά τα μάτια και τ' αυτιά σου, την ώρα της δουλειάς σου.

— Ο Ρότσερς σηκώθηκε κι' αυ-τός.

— Ήταν σοβαρό εκείνο που μου είπες για το Σόμερς; ρώτησε.

— Και βέβαια. Θα το μιλήσω αύριο το πρωί, ύποσχέθηκε ο Τζέι. Βγήκαν μαζί απ' το μπάρ.

— Δε βλέπω τη μύτη μου! γγό-νισε ο Ρότσερς, ψάχνοντας να βοή τα σκαλοπάτια στα σκοτεινά.

— Θα σου κάνω λίγη παρέα ά-κόμα, είπε ο ρεπόρτερ.

— Χωρίστηκαν, μερικά τετράγω-να πιο πέρα. Ο Ρότσερς πήγε να πάρη τ' αυτοκίνητό του από ένα γειτονικό γκαράζ κι' ο Τζέι στά-θηκε να περιμένει το λεωφορείο.

— Ήταν πολύ ικανοποιημένος απ' την άποψήν έρευνά του. Δεν είχε

ανακαλύψει σπουδαία πράγματα— αυτό πίστευε, τουλάχιστον—μα θα μπορούσε πάντως να πη στο Χέν-ρι πως είχε μπει σε κάποιο δρόμο. — Αν κατορθωναν να πάρουν δυό ήμερών προθεσμία απ' τον Πόλ-σον, θα τελείωνε ως τότε την ά-ποστολή του.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'.

5 Ιουνίου.— 2,15' το πρωί.

— Ο Ράβεν δεν μπορούσε να κοι-μηθί. Τριγύριζε στους σκοτεινούς δρόμους, γεμάτος γολή και μίσος.

— Περατούσε μηχανικά, σάν αυτό-ματο. Θάθελε να ξεθυμάνη σε κά-ποιον άνθρωπο ανυπεράσπιστο, να χώσει τα χέρια του σε μια σάρκα, να την ξεσάσει!

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

δύσκολο, μα έπειτα θα κανονίζον-ταν όλα.

— Το μόνο εμπόδιο που τον χώριζε απ' την άρχηγία της οργάνωσης, ήταν ο Μεντέτα. Με το Γκράνταμ, δε θάβοισκε καμιά δυσκολία. Αυ-τός δε θάχε καμιά δουλειά να δια-κινούνε την πλούτη του. Θάσκυ-δε άμεσως το κεφάλι και θα τον παραδεχότανε για άρχηγο.

— Μα έρεπε πρώτα να ξεκάνη το Μεντέτα!

— Έστριψε άριστερά, σ' ένα σκο-τεινό δρόμο. Το κεφάλι του ήταν γεμάτο σχέδια και συνδυασμούς. Τα πόδια του πογούσαν απ' το περ-πάτημα, είχε ανάγκη να ξεκουρα-στή. Μα το μυαλό του κάπαζε...

— Κάποιος του μίλησε στα σκοτει-νά. — Ανασήκωσε, στάθηκε και γύ-ρισε το κεφάλι του. Μία γυναίκα προχώρησε προς το μέρος του, με προκλητικά κοινήματα.

— Θέλεις παρέα, χουσε μου; του είπε μαλακά.

— Ο Ράβεν τη συγάρηκε άμεσως. — Η πρώτη του σκέψη ήταν να της σπάσει τα μούτρα με μια γροθιά. Μα δε βρήκε το θάρρος, έτσι που ήταν κουρασμένος.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άνετο και πολυτελέστατο διαμέρισμα και τρι-γυρισμένο από σωματοφύλακες, ε-σκαζε απ' τη ζήλεια του.

— Όσο συλλογίζονταν το Μεντέτα, έγκατεστημένο σ' ένα άν

Η ΠΕΡΙΟΧΗ της λίμνης Κιβού, στην Ουγκάντα, ήταν ως χτές άκοπη. Ο παραδείσιος των κυνηγών θηρίων. Ένας απ' αυτούς, ο βαρώνος Κάρολος ντέ λ' Επίν, είχε κάποτε εκεί μια παράξενη περιπέτεια: Δέχτηκε την επίθεση ολόκληρης αγγέλης λιονταριών. Νά πως αφηγήθηκε ο ίδιος αυτή την εκπληκτική περιπέτεια:

«Είχα εγκαταστήσει το μικρό στρατόπεδό μου σε μια κοιλάδα, που περιτοιχίζονταν από ψηλά βουνά. Οί ιθαγενείς, που με συνόδευαν, είχαν ανάψει ολόγυρα μεγάλες φωτιές. Άκουσα, ξαφνικά, ένα βρυχηθμό από το μέρος του γειτονικού βουνού. Ήξερα καλά αυτό το βρυχηθμό. Κάποιο λιοντάρι θάπρεπε να βρισκόταν εκεί κοντά. Έδωσα άμέσως τις απαραίτητες διαταγές στους ανθρώπους μου.

Μόλις άρχισε να χαράζει, όταν ξεκινήσαμε. Με συνόδευαν δυο ιθαγενείς, που κρατούσαν τα όπλα μου. Φτάσαμε γρήγορα στο γειτονικό βουνό, που σκεπάζονταν από μια πυκνή βλάστηση. Άλλα στη βλάστηση αυτή υπήρχε ένα είδος μονοπατιού. Τό είχε φτιάξει κάποιο κοπάδι από βουβάλους, περνώντας σαν οδοστρωτήρας πάνω από τα χόρτα. Ήμουν έτοιμος να το ακολουθήσω, όταν ο ένας από τους ιθαγενείς μπήκε μπροστά μου.

— Μην προχωρής, λευκέ, μου είπε. Τα βουβάλια πέρασαν τρέχοντας από δω. Ο βρυχηθμός, που άκουσαμε χτές το βράδυ, τα έξηγεί όλα. Κάποιο λιοντάρι τα κυνηγούσε.

Άλλα δεν άκουσα τη συμβουλή του κι' άρχισα να προχωρώ στο πρωτότυπο αυτό μονοπάτι. Οί δυο μαύροι μ' ακολουθούσαν. Σε κάποια στιγμή, ένας απ' τους ιθαγενείς μ' έπιασε από το μπράτσο:

— Λευκέ, κύταξε...

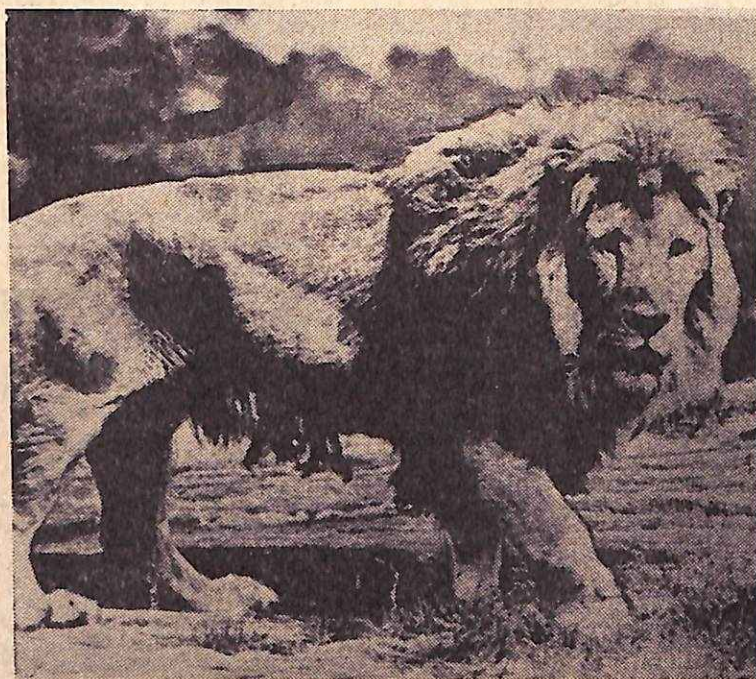
Ανάμεσα στους κορμούς των δέντρων, ξεχώριζε ένας σκούρος όγκος. Ήταν ένας βουβάλος. Πηρα αμέσως το όπλο από τα χέρια του μαύρου, το έφερα στον ώμο μου και πυροβόλησα. Ο βουβάλος έκανε ένα τεράστιο πήδημα και χάθηκε πίσω από τα ψηλά χόρτα... Κι' άλλα βουβάλια πέρασαν τρέχοντας από το ίδιο μέρος. Πυροβόλησα και δεύτερη φορά και σκότωσα ένα απ' αυτά.

Ο θόρυβος εξασθένιζε ολοένα. Οί βουβάλιοι απομακρύνονταν... Άλλ' έπειτα από λίγο, ο θόρυβος ξαναδυναμώσε. Ήταν σαν την επέλαση μίας ιλης ιππικού. Τα ζώα ξαναγύριζαν.

Είχα πάρει το δεύτερο όπλο μου κι' όταν τα ζώα ξαναπέρασαν από μπροστά μου, έριξα διαδοχικά και τις δυο σφαίρες. Είχε ημερώσει πια και διέκοινα καθαρά το στόχο μου. Δυο βουβάλια σωριάστηκαν κάτω.

Υπήρχε κάτι το πολύ παράξενο σ' αυτό το τρέξιμο. Ή πείρα μου με είχε μάθει, ότι τα ζώα φύγουν μακριά από τον κίνδυνο. Γιατί, λοιπόν, τα βουβάλια είχαν ξαναγυρίσει προς το μέρος μου;... Δεν είχα προστάσει ν' αποτεινώσω τις σκέψεις μου, όταν είδα το κοπάδι να ξαναρχεται στα βήματά του. Βρισκόμουν πάνω στη γραμμή της πορείας του και σίγουρα θα με ποδοπατούσαν. Τό κακό ήταν, ότι δε μπορούσα να φύγω ούτε προς τα δεξιά, ούτε προς τ' αριστερά. Πήρα τότε το ένα από τα όπλα μου, που ο ιθαγενής τó είχε ξαναγυρίσει και σημάδεψα τό βουβάλι, που προπο-

ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΟΣ Μ' ΕΝΑ ΚΟΠΑΔΙ ΛΙΟΝΤΑΡΙΩΝ

Τό τελευταίο λιοντάρι στάθηκε για μια στιγμή αναποφάσιστο...

ρευόταν. Ή σφαίρα τó βρήκε ανάμεσα στα δυο κέρατα και τó ξάπλωσε νεκρό. Τα άλλα, τρομοκρατημένα, άλλαξαν τότε πορεία.

Μέσα σ' ελάχιστα λεπτά, είχα σκοτώσει τέσσερα βουβάλια (γιατί και τó πρώτο, μ' όλο που κατάφερε ν' απομακρυνθώ, είχε χτυπηθεί). Διέταξα τους δυο ιθαγενείς να τρέξουν στο χωριό, γιά να φέρουν κι' άλλους ανθρώπους, που θα μετέφεραν τα σκοτωμένα βουβάλια.

Όταν έφυγαν οί δυο ιθαγενείς, κρέμασα σ' όν ώμο μου τα δυο όπλα, που, στο μεταξύ, τα είχα ξαναγεμίσει, και προχώρησα προς τó μέρος του μικρού δάσους. Άλλά, καθώς πλησίαζα εκεί, άκουσα ένα υπόκοφο μουγκρητό, που τó διαδέχθηκαν και πολλά άλλα. Αυτά τα μουγκρητά δεν είχαν τίποτα τó απειλητικό, με προειδοποιούσαν, ώστόσο, γιά την παρουσία κάποιου κινδύνου, που δεν τόν ήξερα άκομη. Τα ψηλά χόρτα μ' εμπόδιζαν να δω ολόγυρα. Διέκρινα, εύτυχως, λίγο πιο πέρα μια ψηλή φωλιά τερμιτών και, χωρίς να διστασω, διευθύνθηκα προς τά εκεί και σκαρφάλωσα πάνω σ' αυτήν. Και τότε είδα ένα θέαμα, που πάγωσε τó αίμα μου.

Σ' απόσταση όχι μεγαλύτερη από πενήντα μέτρα, δυο άρσενικά λιοντάρια και μια λείαινα, καταβρόχιζαν ένα βουβάλι — θάπρεπε να ήταν τó πρώτο, που είχα

χτυπήσει — βγάζοντας χαρούμενα μουγκρητά.

Σε παρόμοιες στιγμές, τó μυαλό δουλεύει πολύ γρήγορα. Καταλάβαινα τώρα γιατί τα βουβάλια ξαναγύριζαν προς τó μέρος μου. Άνάμεσα στο όπλο μου και τα λιοντάρια, είχαν σκεφθώ πως ο κίνδυνος από τó πρώτο ήταν μικρότερος.

Άλλά τί έπρεπε να κάνω τώρα; Θά ήταν επικίνδυνο να προσπαθώ να φύγω, γιατί, αν ο άρσας έφερνε τή μυρωδιά μου προς τó μέρος των λιονταριών, ήμουν χαμένος. Από τ' άλλο μέρος, δε μπορούσα να περιμένω, ώσπου να φύγουν τα λιοντάρια.

Πήρα άμέσως τήν κατάλληλη θέση, στήριξα τó ένα από τα όπλα στον ώμο μου και σκόπευσα με προσοχή. Ο στόχος μου ήταν

έφυγαν σχεδόν ταυτόχρονα... Είδα τα δυο λιοντάρια, που βρισκόνταν μπροστά να κυλιούνται στο έδαφος.

Άλλα τα δυο άλλα συνέχισαν τó τρέξιμο. Δεν τα χώριζαν παρά έπτά ή οκτώ μέτρα από τή φωλιά των τερμιτών.

Πήρα τó όπλο με τó οποίο είχα χτυπήσει τή λείαινα. Δεν είχε παρά μια μόνο σφαίρα... Σημάδεψα τó ένα από τα λιοντάρια και πίεσα τή σκανδάλη. Τό λιοντάρι κυλίστηκε κάτω... Τα δυο όπλα μου ήταν τώρα άδεια.

Τό τελευταίο από τα λιοντάρια βρισκόταν στή βάση σχεδόν τής τερμιτιέρας. Θά μπορούσε μ' ένα πήδημα να με φτάσει. Άλλα τó θέαμα τού συντρόφου του, που σφάδαζε πάνω στο χώμα, τó έκαμε να σταματήσει μια στιγμή.

Αυτή ή στιγμή μου έσωσε τή ζωή. Προσπαθώντας να μην κάμω θόρυβο, γλύστρησα ένα φυτόκι μέσα στο όπλο μου.

Τό λιοντάρι, που είχε συνέλθει από τήν έκπληξή του, έκανε τώρα τó τελευταίο πήδημα. Τό πυροβόλησα σχεδόν έξ έπαφής και τó είδα να σωριάζεται χάμω.

Ήταν τóση ή συγκίνησή μου, που βιάστηκα να γεμίσω και τα δυο όπλα μου, σά να επρόκειτο να έμφανιστούν κι' άλλα λιοντάρια. Άλλα δεν έγινε τίποτα.

Δεν τολμούσα, ώστόσο, να κατεβώ από τήν τερμιτιέρα, γιατί δεν ήμουν βέβαιος, ότι είχα σκοτώσει τα λιοντάρια. Άν τα είχα τραυματίσει μόνο και μ' έδλεπαν να κινούνται, θα ώρμούσαν άμέσως πάνω μου.

Πέρασα πάνω από τρεις ώρες σ' αυτή τή θέση. Ο ήλιος με πυρολούσε κι' ο ιδρώτας έτρεχε ποτάμι από πάνω μου. Στο διάστημα αυτό, κανένα από τα λιοντάρια δεν είχε μετακινηθώ.

Ετσι, άποφάσισα να κατεβώ και πήγα κοντά. Ήταν πέντε υπέροχα ζώα.

Λίγη ώρα άργότερα, έφτασαν καμμία δεκαπενταριά ιθαγενείς, μαζί με τόν άρχηγό τής φυλής. Είχαν άκούσει τους πυροβολισμούς και σταμάτησαν πίσω από ένα βράχο, γιά λόγους προνοίας. Οί ιθαγενείς ξέρουν πως ένα τραυματισμένο ζώο είναι πολύ επικίνδυνο και σκέφτηκαν πως έπρεπε ν' άφίσουν να περάσει κάμποση ώρα, προτού συνεχίσουν τó δρόμο τους. Αυτός ήταν ο λόγος, που τους έκαμε ν' άργοπορήσουν.

Εμπρός, είπα στους ιθαγενείς. Πρέπει να γδάρωμε γρήγορα αυτά τα ζώα.

Άλλ' ο ιθαγενής φύλαρχος με συγκράτησε.

Περίμενε, λευκέ, μου είπε. Πρέπει να τα δούν οί γυναίκες.

Δεν άργησαν, εύτυχως, να φανούν. Όλο τó χωριό είχε σηκωθεί στο πόδι.

Άρχισε τότε μια περίεργη παρέλασι. Κάθε μια απ' αυτές τις γυναίκες κλωτσούσε τα λιοντάρια και τα έβριζε. Γιατί τα θηρία ήταν ο τρόμος των ανθρώπων αυτών, που πλήρωναν κάθε τόσο ένα ζαυό φόρο στους κυριάρχους τής ζούγκλας.

Ήθεε κατόπιν ο μάγος τής φυλής, που έκαμε ένα σωρό έξορσιμούς.

Στό τέλος, γδάρωμε τα πέντε λιοντάρια και γυρίσαμε στο χωριό, φορτωμένοι με τα δέρματά τους.

Τό κυνήγι αυτό ήταν τó πιο σημαντικό τής ζωής μου. Βρέθηκα κι' άλλοτε σε τραγικές στιγμές. Άλλα ποτέ άλλοτε δεν είχα αντιμετώπισει ένα ολόκληρο κοπάδι από λιοντάρια. Γιά να πώ τήν αλήθεια, ώστόσο, χρωστάω τήν έπιτυχία μου περισσότερο στην καλή μου τύχη παρά στην ικανότητά μου.

ΣΤΟ ΕΡΧΟΜΕΝΟ: Μία έφοδος έλεφάντων.

Νέωθηξε,
καλοκαιριά

με τά έκλεκτά
φορέματα τής
έφετεινής ευ-
λογής μας.

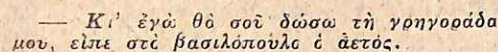
Άφοί Τσιταόπουλοι

★ ΕΡΜΟΝ
★ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΝ

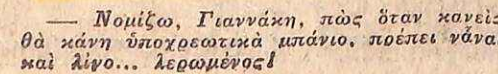

ΤΟ ΔΙΚΑΙΟ ΒΑΣΙΛΟΠΟΥΛΟ

Τότε τὸ βασιλόπουλο κατάλαβε ὅτι ὅσα εἶχ

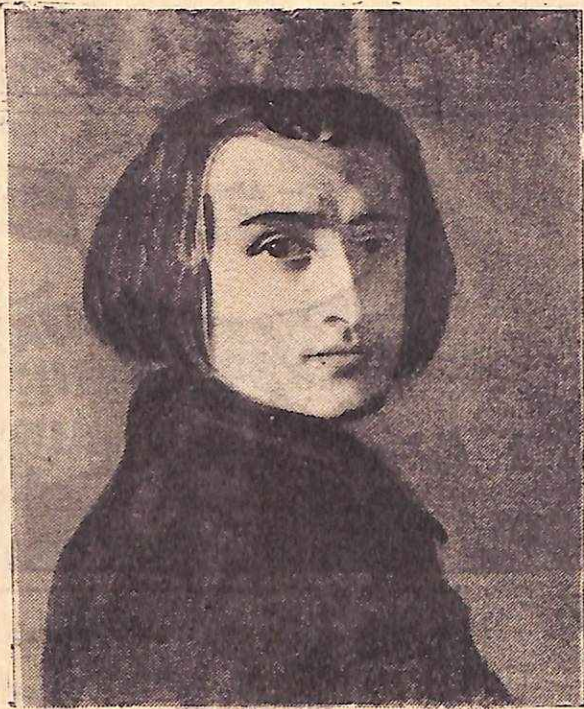
Θὰ κάνη ὑποχρεωτικά μπάνιο, πρέπει νάνα
καὶ λίγο... λερωμένος!

καὶ ἐγένετο ἓνας καλὸς καὶ δίκαιος βασιλεὺς, ποὺ τὸν ἀγαποῦσαν ὅλοι σὰν πατέρα τους.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

— Τι ειδους καταπραυντικό είναι αυτό, που μου δώσατε;... Έκανε το φίλο μου άγριο θηρίο!...

Ο Φράντς Λιστ.

ΦΡΑΝΤΣ ΛΙΣΤ,

ο άπαράμιλλος πιανίστας

Ο ΑΔΑΜ ΛΙΣΤ ήταν διαχειριστής των κτημάτων του πρίγκιπα Έστερχάου κι έμενε μαζί με την οικογένειά του στην Επαυλι Ραϊντινγκ, κοντά στο Ουτενμπουργκ (Ουγγαρία). Όταν τελείωσε τη δουλειά του, συνήθιζε να κάθεται μπροστά στο πιάνο, που βρισκόταν στο σαλόνι του σπιτιού και να παίζει συνθέσεις των αγαπημένων του συνθετών. Ήταν ένας έρασι τεχνίτης της μουσικής.

Το πρώτο έκεινό της Κυριακής, ο Άδამ Λιστ έπαιξε μία συμφωνία του Ρίετ. Ο μικρός του γιους Φράντς, που ήταν τότε έξη χρόνων, τον άκουγε σαν υπνωτισμένο. Όταν ο πατέρας του έπαιξε να παίζει, έτρεξε στον κήπο κι έμεινε εκεί ως πέρα από το μεσημέρι. Η μητέρα του, που είχε άνησυχσει για την απουσία του, κατάφερε, τέλος, να τον βρει και τον έφερε στο τραπέζι. Το παιδάκι άρχισε, ξαφνικά, να σιγοτραγουδά τη μουσική, που είχε ακούσει.

Το πατήρι με το κρασί, που ο πατέρας του έφερε εκείνη τη στιγμή στο στόμα του, λίγο έλειψε να φύγει από τα χέρια του.

— Πως, Φράντς; είπε έκπληκτος. Κατάφερες να συγκρατήσεις αυτή τη μουσική;

— Όταν τελειώσατε, πατέρα, απάντησε το παιδάκι, πήγα στον κήπο και κρύφτηκα ανάμεσα από δέντρα, για να συγκρατήσω αυτή τη μουσική. Και νομίζω πως το κατάφερα.

Η κυρία Λιστ έσφιξε δακρυσμένη το γυίο της πάνω στο στήθος της.

— Θα γίνω σαν σένα, Άδამ, είπε.

— Σάν και μένα; απάντησε ο πατέρας Λιστ. Άλλ' εγώ, Άννα, δεν είμαι παρά ένας πολύ μέτριος εκτελεστής. Ο γυιός μας θα πάει πολύ πιο μακριά, τόσο μακριά, όσο ίσως όνειρεύτηκε να φτάσει κι' εγώ, χωρίς να το κατορθώσω. Πες μου, Φράντς, τί θέλεις να γίνεις;

Το παιδάκι άπλωσε το χέρι του δείχνοντας μία εικόνα που κρεμόταν στον τοίχο.

ΠΑΙΔΙΑ - ΘΑΥΜΑΤΑ

— Ένας Βιρτουόζος σ' αυτή την ηλικία! έλεγε. Άλλ' αυτό είναι παράλογο. Φαίνεται πως ο κόσμος τρελλάθηκε!

Ο Κζέρνυ, ωστόσο, κατάφερε, με τη μεσολάβηση του Σίντλερ, που ήταν ο έπιστήθιος φίλος του Μπετόβεν, να του παρουσιάσει το μικρό μαθητή του.

— Πάίξε μου μία φούγκα του Μπάχ! του είπε κακόκεφα ο μεγάλος συνθέτης.

Άλλ' όταν ο Φράντς τελείωσε το παίξιμό του, ο Μπετόβεν δέ μπόρεσε να συγκρατήσει το θαυμασμό του:

— Διαβολόπαιδο! ψιθύρισε κυττάζοντας με συμπάθεια το μικρό πιανίστα.

— Μαίρ, αποτόλμησε τότε ο Σίντλερ, ο Φράντς δίνει ένα κοντσέρτο στις 13 Απριλίου στη Ρεντουτενσάαλ. Θα μας κάνετε την τιμή...

— Ποτέ! φώναξε ο Μπετόβεν. Δέ βέλω να δώ κανένα. Άλλά σ'υ, διαβολάκο, πρόσθεσε μιλώντας στο Φράντς, θα κάνης εύτυχισμένους πολλούς ανθρώπους, γιατί δεν υπάρχει ωραιότερο πράγμα από τη μουσική.

Ήρθε, τέλος, η ημέρα της παραστάσεως. Τέσσερις χιλιάδες άνθρωποι βρισκόνταν μέσα στην άπέραντη αίθουσα. Καί, ξαφνικά, ένας ψιθύρος άπλώθηκε πάνω σ' αυτή την ανθρωποθάλασσα. Στην είσοδο είχε εμφανιστή ο Μπετόβεν. Με το κορμί λυγισμένο πάνω στο μπαστούνι του, προχώρησε και κάθισε σ' ένα κάθισμα της πρώτης σειράς, που είχε την πρόνοια να του φυλάξει ο Σίντλερ.

Ο μικρός Φράντς άρχισε να παίζει.

Όταν τελείωσε, όλοι συγκρατώνταν την αναπνοή τους. Τι θα έκανε ο Μπετόβεν; Είδαν τότε το μεγάλο συνθέτη να σηκώνεται άργα και ν' ανεβαίνει στη σκηνή. Δάκρυα κυλούσαν από τα μάτια του. Με μία αύσαν από τη μουσική, έσφιξε το μικρό θορύβητη κίνησι. Έσφιξε το μικρό πιανίστα στην αγκαλιά του και τον φίλησε στο μέτωπο.

Το τί επακολούθησε είναι άδύνατο να περιγραφεί. Η αίθουσα σειστήκε από τα χειροκροτήματα. Άλλοφρονες οι θεατές έτρεχαν άπάνω στη σκηνή, για να δουν από κοντά και να συγκαρουν το μικρό καλλιτέχνη. Τον αγκάλιαζαν, τον φιλούσαν και κόντευαν να τον πνίξουν με τα βίαια σφιγίματά τους. Άληθινός πανόουλησμός.

Ο Λιστ έφυγε κατόπιν για το Παρίσι και το Λονδίνο, όπου γνώρισε καινούργιους θριάμβους.

Τον Αύγουστο του 1827 πέθανε ο πατέρας του. Ο Φράντς ήταν τότε δεκάξη χρόνων κι' από τη ζωή δεν είχε γνωρίσει ακόμη τίποτα άλλο, εκτός από τη μουσική και τη δόξα. Σε λίγο, θα γνώριζε και τον έρωτα, που μπήκε με την όρμη της θωελλας μέσα στην ευαίσθητη ψυχή του...

Στο Παρίσι, ο Λιστ συνδέθηκε με τον Άλέξανδρο Δουμα, το Βίκτωρα Ουγκώ, το Λαμαρτίνο, το Μυσσέ, τη Γεωργία Σάνδη, το Μπαλζάκ, το ζωγράφο Ντελακρουά... Έδινε συναυλίες, παρέδιδε μαθήματα σε νέες αριστοκρατικές οικογενειών, έγραφε συνθέσεις. Η εργαστικότητα του ήταν καταπληκτική. Έβρισκε ταυτόχρονα τον καιρό για να πιάη στις κομικές δεξιότητες, όπου ήταν περίφημος.

Ο Λιστ κέρδιζε τεράστια ποσά από τις συναυλίες του. Άλλά δεν ενδιαφερόθηκε ποτέ για το χρήμα. Το σκόρπιζε πάντα και με τα δύο του χέρια.

Κάποτε, μία νέα στην οποία έκανε μαθήματα πιάνου τον βρήκε κινημένο στο τραπέζι του μ' ένα σωρό φακέλους μπροστά του. Στον

κάθενα απ' αυτούς έβαζε ένα χρηματικό ποσόν και κατόπιν έγραφε ένα όνομα.

— Παίζω το ρόλο της Θείας Προνοίας, είπε στη μαθήτριά του. Οι φακέλλοι αυτοί προορίζονται για μουσικούς, καλλιτέχνες, ανθρώπους των γραμμάτων κλπ, που αναξιοπαθούν.

— Η μαθήτριά άπόρησε: — Τόσα χρήματα! είπε. Είναι μία περιουσία!

— Άν το χρήμα άξίζει σέ κάτι, είναι γιατί μπορεί κανείς να το μοιράζει στους άλλους ανθρώπους, της απάντησε ο Λιστ.

Παρά τα τεράστια ποσά που κέρδιζε, βρισκόταν πολλές φορές σε στενωχώρα, γιατί είχε δώσει και την τελευταία του πεντάρα στους άλλους. Η μεγάλη χαρά του ήταν να κερδίζει χρήματα, για να τα μοιράζει.

Κάποτε, έμαθε πως ο Δούναβις είχε πλημμυρίσει κι' ότι χιλιάδες οικογενειών βρισκόνταν σ' άπόγνωσι. Έτρεξε άμέσως στη Βιέννη, έδωσε εκεί δέκα κοντσέρτα κι' έστειλε τις εισπράξεις στους πλημμυροπαθείς, προσθέτοντας και 25.000 φιορίνια από την τσέπη του.

Κάποτε άλλοτε έμαθε πως ο έρνος που έγινε για την άνέγερσι ενός μνημείου στο Μπετόβεν, που, στο μεταξύ είχε πεθάνει, άπέφερε μόνο 250 φράγκα! (Οι άνθρωποι ξεχνούν γρήγορα τα είδοιά τους).

— Αυτό είναι ντροπή! φώναξε άγοανκτισμένος ο Λιστ.

Έκανε άμέσως μία περιόδεια στις κυριότερες πρωτεύουσες της Ευρώπης και συγκέντρωσε πολύ γρηγορά τα χρήματα που χρειαζόνταν για την άνέγερσι του μνημείου. Για τον έαυτό του, δεν κράτησε ούτε ένα φιορίνι.

Πολλές φορές, έξ άλλου, βλέποντας δυστυχισμένους στο δρόμο, έδινε τα ρούχα του και τους τα έδινε κι' έφευγε κατόπιν τρέχοντας για να μη τον αναγνωρίσουν.

Ο Λιστ ενδιαφερόταν λιγώτερο για τον έαυτό του και περισσότερο για τη μουσική. Γι' αυτό, ήταν πρόθυμος πάντα να παρουσιάει τα έργα των άλλων σ' ά κοντσέρτα. Ήταν ο πρώτος που μάντεψε τη μουσική μεγαλοφυΐα του Βάγκνερ και τον βόηθησε όχι μόνο χρηματικά, αλλά και μ' όλα τα κύρος του. Κι' ο Βάγκνερ δεν το έξεχσε. Στις θριαμβευτικές παραστάσεις των έργων του, που δόθηκαν το 1876 στη Βαϊμάρη, δείχνοντας το Λιστ, είπε:

— Νά εκείνος που μ' ενίσχυσε με την πίστι του, σέ μία εποχή που κανείς άκόμη δεν πίστευε σέ μένα.

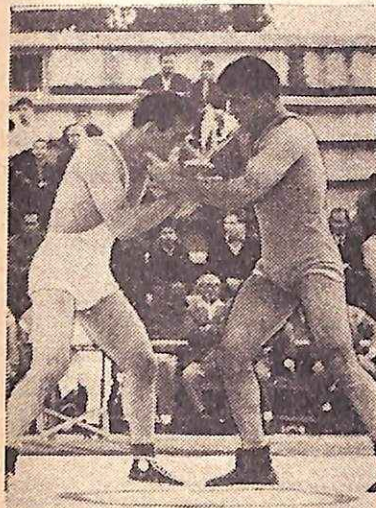
Εκείνος που, χωρίς αυτόν, δε θα άκούγατε ποτέ ίσως ούτε μία νότα από τη μουσική μου. Ο άνθρωπος αυτός είναι ο πολύ αγαπητός φίλος μου Φράντς Λιστ.

Τα τελευταία χρόνια της ζωής του, ο Λιστ κυριεύθηκε από μία διαθεσιμότητα, που τον συνάδευε, άλλωστε, σ' όλη του τη ζωή. Έγκατέλειψε τότε τα κοντσέρτα και τις περιόδες κι' έπιδόθηκε στη σύνθεσι έργων με θρησκευτικό ή μυστικιστικό περιεχόμενο. Φόρεσε ταυτόχρονα το ράσο και χειροτονήθηκε άδελός. Ο θάνατος τον βρήκε στις 31 Ιουλίου του 1886, σέ ηλικία 75 χρόνων. Οι τελευταίες του ώρες ήταν άγωνιώδεις. Τινάζονταν πάνω στο κρεβάτι του κι' έδινε σπαρτακτικές κραυγές. Έπειτα ήρέμησε.

— Υποφέρετε; τον ρώτησε κάποιος.

— Όχι πια, απάντησε. Αυτά ήταν τα στερνά λόγια που βγήκαν από το στόμα του.

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ένα πρώιμο ζωγραφικό ταλέντο.

Ο Φέρελπις παλαιστής μας Γαλακτίδης (δεξιά) αγωνιζόμενος με τον Ίσραηλινό.

ΤΑ ΝΕΑ ΑΣΤΕΡΙΑ

Π. ΓΑΛΑΚΤΙΔΗΣ

Ταλέντο της πάλης

ΔΕΝ είναι η πρώτη φορά, που Ένας νέος άρχίζει ν' άσχολείται με τον άθλητισμό τυχαία. Μα με τον Πέτρο Γαλακτίδη συνέβη και κάτι άλλο. Παρά λίγο να του κόψουν το δρόμο, που του άνοιξε η τύχη, γιατί ήταν πολύ μικρός! Ετσι, η ελληνορωμαϊκή και η έλευθέρα πάλη θα έχαναν ένα ταλέντο. Ευτυχώς, η αγάπη του για τον άθλητισμό νίκησε τις αντίρροσεις για την ηλικία του.

Ο Πέτρος Γαλακτίδης είναι Άθηνάιος. Γεννήθηκε το 1945. Σήμερα εργάζεται σ' ά μηχανικός αυτοκινήτων στο Καλυκοποιείο, ενώ συγχρόνως τα βράδια φοιτά σέ τεχνική σχολή, για να τελειοποιήσει τις πρακτικές του γνώσεις, και νά πάρη μία θεσι καλύτερη στη δουλειά του. Με δυο λόγια είναι ένας άξιόλογος νέος.

Με την πάλη άρχισε ν' άσχολείται το 1959. Ήμουνα τότε 14 χρόνων — μας είπε ο ίδιος — και μία μέρα πήγα στο γυμναστήριο του «Εθνικού» Γ. Σ. για να δώ ένα φίλο μου, που έπαιρνε μέρος σέ άγώνες στίβου. Εκεί, που γύριζα μέσα στο γυμναστήριο, είδα και την αίθουσα της πάλης. Με τράβηξε η «μυρουδιά» της. Αυτό ήταν. Από εκείνη την ημέρα άποφάσισα νά γίνω κι' εγώ παλαιστής.

Άλλ' οι διοικούντες τον «Εθνικό» δεν ήθελαν νά τον γράψουν, γιατί ήταν μικρός. Τελικά, όμως, προ της έπιμονής του Γαλακτίδη, υπεχώρησαν. Έτσι, χωρίς νά το καταλάβουν εκείνη την ημέρα, είχαν άποκτήσει ένα μέλλοντα πρωταθλητή!

— Γιατί σ'υ άρεσε ιδιαίτερα η πάλη; τον ρώτησα.

— Νά σ'ας πώ. Άν έδλεπα για πρώτη φορά πυγμάχους, θα γινόμουν πυγμάχος. Άλλά είδα παλαιστές. Πάντως, πρέπει νά σ'ας έσομολογήθω ότι ήθελα πάντα νά γίνω δυνατός, για νά μη μπορουν νά με δέρουν τα παιδιά της ηλικίας μου!...

Κι' έγινε όχι άπλως δυνατός, αλλά κυριολεκτικά πανίσχυρος! Σήμερα υπολογίζεται πολύ στους κύκλους της πάλης. Με την καθοδήγησι του προπονητή του, αλμυρινόικου κ. Γ. Πετμεζά, και του ολυμπίου παλαιστή κ. Αρκουδά, ετοιμάζεται έντατικά και είναι σχεδόν βέβαιος ότι θα θριαμβεύσει στους πανελληνίους άγώνες.

Αθλητικά παραβρήνια

ΤΟ «ΚΟΥΣ-ΚΟΥΣ» ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

Το 1962 έμφανίστηκε για πρώτη φορά σέ διασυλλογικούς άγώνες Β κατηγορίας και πήρε την τρίτη θέση στην κατηγορία των 67 κιλών. Στους πανελληνίους του ίδιου έτους έχασε με πτώσι από τον Μαυρίδη και σ'ά σημεία από τον Ίωαννίδη και κατέταξη τρίτος. Στην έλευθέρα πάλη κέρδισε όλους τους αντίπαλους του, πλην του Λαζάρου, άπ τον όποιο έχασε με πτώσι και τον Σημαντήρα, με τον όποιο ήρθε ισόπαλος.

Ο Σοφιανίδης, που πήγε στη Βαρσοβία με την Έθνική ομάδα, δεν είχε... μυαλό για νά παίξη. Αίτία ήταν το παιδί του, που το άφισε άρρωστο.

Κάθε φορά, λοιπόν, που γίνονται ύπηρεσιακό τηλεφώνημα στην Άθήνα, παρακαλούσε νά ρωτήσουν τί κάνει το παιδί του και μόνο ά.

Λι τις ύπηρεσίες του Σύρου φοιτητή.

Ο Πιτυχούτης, ύστερα από πολλές «περιπέτειες», πήρε το άπολυτήριο από το στρατό και ήσυχασε...

Η θητεία του ίκανού χ'άφ ε'χε... έπεκταθή έλαφρώς για διαφόρους λόγους κι' αυτό τον είχε εκνευρίσει φοβερά.

Ο Νοτιοαφρικανός μαραθωνοδρόμος Λάγκ, που έμεινε λίγες μέρες παραπάνω στην Άθήνα, το έριξε σ'ά μπάνια...

Όσοι τον είδαν σ'ά «Τσικλητήρεια», θαύμασαν μάλιστα το μελαφρώ χρώμα, που πήρε με τόση ευκολία, ενώ τον είχαν γνωρίσει κόκκινο...

Την κηδεία του Βολκανιονίκη και βουλευτή Γρηγ. Λαμπράκη, παρακολούθησαν και πολλοί σύγχρονοι άθλητές. Από τους παλαιούς, μόνον κ. Δόμνα Καδουνίδου ήταν παρούσα!

ΕΙΔΗΣΟΥΛΕΣ

ΠΕΝΝΙΕΣ-ΣΧΟΛΙΑ

ΤΑ ΤΣΙΚΛΗΤΗΡΕΙΑ

Οι «Πανελλήνιος» και «Πανιώνιος» ώργάνωσαν με έπιτυχία τους άγώνες στίβου σέ μνήμη του αλμπιονίκου Κ. Τσικλητήρα. Από τις έπιδόσεις, καλύτερες ήταν το 1.96 του Σεβαστόπουλου σ'ά ύψος, το 10'.7 του Γεωργόπουλου σ'ά 100 μ. το 71.36 του Πιερράκου σ'ά 400 μ. το 15.14 του Πίτσιου σ'ά 100 μ. το 4.40 του Χατζηλάου σ'ά 20.000 μ. Βάδην (1 ώρα, 40', 20''), που άποτελεί νέο πανελλήνιο ρεκόρ.

Στους άγώνες πήραν μέρος άθλητές έπτά ξένων χωρών.

ΤΟΥΡΚΙΑ — ΕΛΛΑΣ

Η Έθνική εφηδική ομάδα του Βόλλεϋ, που πήγε στην Κωνσταντινούπολη, άγωνίστηκε δυο φορές με την εφηδική της Τουρκίας. Νικήτρια άναδείχτηκε η τουρκική με 3—0 και τις δυο φορές.

ΗΛΘΕ Ο ΣΑΡΟΣΙ

Η ΕΚΟΦ προσκάλεσε τον Ουγγρο προπονητή της ύδατοσφαίρειας κ. Σάροσι, ν' αναλάβη την Έθνική μας ομάδα. Ήδη, ο ένός — νικός άφι. χ'η στην Άθήνα.

ΑΘΗΝΑΙ — ΚΟΠΕΓΧΑΓΗ

Από σήμερα και μέχρι της Κυριακής θα διεξαχθούν σ'ά άσκητήρια του ΟΑΑ διεθνείς άγώνες τένις μεταξύ των ομάδων Αθηνών και Κοπεγχάγης. Την άσκητική ομάδα άποτελούν οι Καλογερόπουλος, Καλύδας και Κανελλόπουλος.

ΣΤΟ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙ

Η Έθνική ομάδα στίβου άνδρών θ' άγωνιστή το Σάββατοκύριακο σ'ά Βουκουρεστί, με την ομάδα της Ρουμανίας, σέ έπίσημη συνάντησι. Βάσι για το άγχιτισμό της Έθνικής μας, έλήφθησαν τ'ά άποτελέσματα των «Τσικλητηρείων».

ΤΡΕΙΣ ΞΕΝΕΣ

Για νά γιορτάσει και... άγωνιστικά τ'ά 55 «όνια του, ο «Παναθηναϊκός» κάλεσε για το καλοκαίρι τις ομάδες «Εβερτον», «Φιορεντινας» και «Μπαρτσέλονα». Δεν είναι γνωστό, αν οι διαπραγματεύσεις θα ευσυδούθουν, γιατί οι ξένες ομάδες ζητούν μεγάλες άποζημιώσεις.

ΠΩΣ ΘΑ ΠΑΙΞΕΤΕ ΣΤΟ «ΠΡΟ-ΠΟ.. ΤΗΣ 9-6-63

Συμβουλές, που θα άποδειχθούν... θησαυρός!

1 ΑΙΓΑΛΕΩ — ΟΛΥΜΠΙΟΝ 2
2 ΑΠΟΛΛΩΝ ΘΕΣ. — ΦΩΣΤΗΡ 1
3 ΕΘΝΙΚΟΣ ΠΕΙΡ. — ΠΑΝΑΘΗΝΑΪΚΟΣ 2

4 ΗΡΑΚΛΗΣ ΘΕΣ. — ΠΑΝΑΓΙΩΛΕΙΟΝ 1 X
5 ΝΙΚΗ ΒΟΛΟΥ — ΑΠΟΛΛΩΝ ΑΘΗΝΩΝ 1
6 ΠΑΝΙΩΝΙΟΣ — ΑΡΗΣ ΘΕΣ. X 2

7 ΠΙΕΡΙΚΟΣ — ΠΑΟΚ 1 X 2
8 ΟΛΥΜΠΙΑΚΟΣ ΧΑΛΚ. — ΔΟΞΑ ΔΡΑΜΑΣ 1 X 2
9 ΠΑΓΚΟΡΙΝΘΙΑΚΟΣ — ΕΔΕΣΣΑΪΚΟΣ 1

10 ΛΕΒΑΔΕΙΑΚΟΣ — ΔΙΑΓΟΡΑΣ (σφ. γήπ.) 1
11 ΑΥΣΤΡΙΑ — ΙΤΑΛΙΑ 1 X
12 ΜΠΑΡΙ — ΛΑΤΣΙΟ 1
13 ΤΡΙΕΣΤΙΝΑ — ΜΠΡΕΣΣΙΑ 1 X 2

Άναπληρωματικοί:

1 ΠΑΝΤΟΒΑ — ΠΡΟ ΠΑΤΡΙΑ 1
2 ΛΟΥΚΕΖΕ — ΒΕΡΟΝΑ X

Άλλά, το Λαζάρου, τον κέρδισε πρόσφατα, σέ άγώνες προκρίσεως που έγιναν για μία ομάδα, που θα πηγαινε στο Βουκουρεστί.

Η μεγαλύτερη, όμως, έπιτυχία του ήταν η νίκη του με 5—1 σ'ά σημεία (σ'ά 70 κιλά της έλληνορωμαϊκής) έπί του Ίσραηλινού Κάντος. Η άγωνιστική του Ικανότητα, τα φυσικά του προσόντα, η αγάπη του για το άθλημα, ύπόσχονται πολλά σ'ά πρόσωπο αυτό του νέου που ενώ λέγεται Γαλακτίδης, έν τούτοις προσφέρει θετικές ύπηρεσίες στην πάλη.

Την μάθαινε εύχάριστα νέα, ήσυχασε.

Την ίδια άγώνια είχε και ο συνοδός κ. Μ. Πετρούτσας, με τη διαφορά ότι αυτός — σ'ά γιατρός — ρωτούσε νά μάθ τί κάνουν οι άρρωστοι της κλινικής του...

Ο Ίμπραημ έφυγε για τη Συρία και δεν πρόκειται νά επιστρέψει, αν η «ΑΕΚ» δεν του άσέση το μισθό.

Οι Ένωσίτες, όμως, φαίνεται ότι στρέφουν τις προσπάθειές τους σ' άλλες ξένες χώρες για Ικανούς παίχτες κι' έτσι δε θα ζητήσουν πάλι.

Από τον άγώνα «ΠΑΟ»—«Ηρακλέους» Θεσσαλονίκης 4—0: Ο τερματοφύλακας του μακεδονικού συγκροτήματος Γαβριγιάνος με θεαματικό άλμα μπλοκάρει τη μπάλλα, ενώ δυο συμπαίχτες του παρακολουθούν την προσπάθειά του.

ΟΙ ΑΡΝΗΤΑΙ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Υπό του Ευαγγελικού Ίεροκήρυκος ΣΠΥΡΟΥ ΖΩΔΙΑΤΗ

«Ο μεγαλύτερος κίνδυνος που αντιμετωπίζει ο Χριστιανισμός, δεν προέρχεται από τους εχθρούς του, αλλά από τους φίλους του. Ο στρατός, τον εχθρό του ξέρει πώς να τον αντιμετωπίσει. Τον πολεμά. Δεν τον φοβάται. Η δύναμη που εχθρού, γεννά μέσα σου την αποφασιστικότητα να τον νικήσεις.

«Αλλά να φοβάσαι εκείνον που σου κάνει τον φίλο και όμως στην πραγματικότητα δεν είναι. Ο αδιάφορος αξιωματικός, ο μη εθνικόφρων στρατιώτης μέσα στις τάξεις του ίδιου στρατού μας, είναι πολύ πιο επικίνδυνος από τον ισχυρότερο γυναικά και δεδηλωμένο εχθρό μας.

Στο 10ον κεφάλαιο του Ευαγγελίου του Ματθαίου ο Χριστός, διδίδει στους μαθητές Του ώριμα κείμενα εξουσίας, ωριμάς προνομίας. Ο αντιμετωπίζουν πνευματικά άκαθάρτοι, αρρώστους, λίκους ντυμένους σαν πρόβατα, δίκους, διαβόλους. «Μη φοβηθείτε από τὸν ἀποκρινόμενον τὸ σῶμα» — τὸς εἶπε — «τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένην ἀποκτείνει». Κι ἔπειτα τὰ στρωθιά. Κανένα δεν πέφτει στη γῆ χωρίς να το θέλει ο Οὐράνιος Πατέρας. Νὰ ἐξερετε ἀκόμη ὅτι καὶ οἱ τριχὲς τῆς κεφαλῆς σας εἶναι ἠριθμημέναι. Μη φοβηθεῖτε λοιπόν πολλὰν στροφάλιν διαφέρετε σεις. Αὐτὲς εἶναι τὰ προνομία τῶν πολιτῶν τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Γιὰ νὰ τὴν ἀποκτήσῃς πρέπει πρῶτα νὰ πολιτογραφηθῇς στὴ Βασιλεία, νὰ γίνῃς παιδί τοῦ Θεοῦ. Πῶς; Ἀπαρνούμενος τὴν αὐτοδικαιοσύνη σου, τὸν ἐαυτὸ σου, καὶ δεχόμενος διὰ τῆς πίστεως τὸν Χριστὸν ὡς προσωπικὸν σου Σωτῆρα καὶ Κύριον. Πέσε σὰ γόνυ σὰν με συντριβὴ καρδίας, με πνεῦμα ταπεινωμένο καὶ μὴ λησὲ με ἐλκρινεῖα στὸν Χριστό. Πές Του πῶς εἶσαι ἀμαρτωλὸς καὶ πῶς θέλεις νὰ σὲ σώσῃ. Ἀπλὴ ἡ πράξις αὕτη, ἀλλὰ θαυματουργικὴ. Ἡ ζωὴ σου ἀλλάζει. Γίνεσαι καινούργιος κτίσις. Ὁ Θεὸς γίνεται Πατέρας σου καὶ σοὺ δίδει τὰ προνομία τῶν παιδιῶν Του. Δεν ὑπάρχει μεγαλύτερο ἀπόκτημα στὴ ζωὴ σου.

«Αὐτὸς ἀμέσως κατόπιν οὗ Χριστός, προσθέτει κατὰ τὸ ἀξιοπροσέκτο: «Πᾶς λοιπὸν ὁστις με ὁμολογῇ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἔλω ὁμολογήσει καὶ ἐγὼ αὐτὸν, ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς. Μοὺ τὸ ἐν ὁμοῖοις. Ὅστις δὲ με ἀρνήσῃ ἐμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἔλω ἀρνήσῃ αὐτὸν καὶ ἐγὼ, ἐμπροσθεν τοῦ Πατρὸς. Μοὺ τὸ ἐν ὁμοῖοις». (Ματθαίου 1' 32—33).

Αὐτοῦ ἐξέτασι μᾶς ζητᾷ ὁ Χριστὸς νὰ κάνουμε. Τὸ πρῶτο πράγμα εἶναι νὰ δῆς μήπως οὐτὲ καν εἶσαι πολίτης τοῦ οὐρανοῦ, ἀσχετο ἀν ὀνομάζου Χριστιανός. Τὸ γεγονός, ὅτι ποτὲ σου δὲν ἔγινες πολέμιος τοῦ Χριστιανισμοῦ, δὲν θὰ πῇ ὅτι εἶσαι καὶ πιστὸς ἀναγεννημένος Χριστιανός.

Ἀφ' οὗ βεβαιώθῃς ὅτι εἶσαι παιδί τοῦ Θεοῦ ἢ γίνῃς διὰ τῆς μετανοίας καὶ πίστεως, πρόσθε μὴπως γίνεσαι ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ πρὸς ἐπικίνδυνος ἀπὸ τοὺς εχθρούς Του. Καὶ πῶς μποροῦμε ὡς μαθηταὶ τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸν ἀρνηθούμε;

Πρῶτα ἀπ' ὅλα με τὰ λόγια μας. Θυμᾶσαι τὸν ἀπόστολο Πέτρο; Μία ὑπέρβρια τὸν ῥώπερ ἂν ἦταν μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ. Ὁ Κύριός του, δικαζόταν μέσα, ἀπὸ τοὺς εχθρούς Του, φοβήθηκε ὁ Πέτρος. Ἀρνήθηκε ἀκόμη καὶ τὴν ἄλλη γνωριμία με τὸν Χριστόν. Ρωτήθηκε κάποιος ἡγέτης ἂν ἦταν Χριστιανός. Ἡ ἀπάντησίς του: «Ναί, ἀλλ' ὅχι καὶ ἀποκρουστικός». «Ἦξελε νῦν Χριστιανὸς καὶ ταυτοχρόνα παιδί κοσμικῆς συντροφιάς. Εἶσαι ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἂν με τὸ στόμα σου ἀπερίσκεπτα διακηρύττῃς ὅτι ὁ Χριστιανισμός καὶ ἡ ἀμαρτία τοῦ κόσμου εἶναι δυνατόν νὰ συμπάρουν.

Ἐνας ἱνδὸς εἰδωλόλατρες ἦταν ἀνήσυχος σκεπτόμενος τὴν μετὰ θάνατον ζωὴν. Ἦκουσε ὅτι ὁ Χριστιανισμός θὰ μπορούσε νὰ τὸν πληροφορήσῃ καὶ νὰ τὸν ἀναπαύσῃ. Πῆγε στὴν Ἀγγλία, γνωστὴ σ' αὐτὸν γιὰ τὸν Χριστιανισμό τῆς. Προσεκλήθη σ' ἕνα δειπνόν. Στράφηκε σ' ἕνα διπλανὸ του καὶ τὸν ρώτησε: «Μπορεῖς νὰ μοῦ πῇς κάτι γιὰ τὸν Χριστόν, τὸν Ἰδρυτὴν τῆς Θρησκείας σας;». Σιωπὴ ὁ Χριστιανός. «Ἄλλος ἀπήντησε: «Δὲν μιλοῦμε γιὰ τέτοια πράγματα σὲ δειπνόν. Τί λέτε, μετὰ τῶν ἡμῶν τῶν Ἑλλήνων «Χριστιανών» νὰ εἶναι διαφορετικὰ τὰ πράγματα; Ἡ μόνον, οἱ καθ' ἡμᾶς καί-ρετικοί» εἶναι ἀρνηταὶ τοῦ Χριστοῦ; Πῆγε κατόπιν ὁ ἱνδὸς σ' ἕνα χορὸ. Ἦνθε χόρευε ὁ διαπρεπὴς αὐτὸς ἱνδὸς μετὰ «Χριστιανῶν» κοπέλλας. Ἦνθε ἦσαν οἱ Ἰδρυτὴς τῆς Θρησκείας τῆς. Ὁ ἱσὸς Χριστὸς ἦταν ὁ δὲν εἶναι τὸπος καὶ χρόνος αὐτὸς γιὰ νὰ μιλοῦμε γιὰ τὸν Χριστόν; ἦταν ἡ ἀπάντησις τῆς κοπέλλας. Νὰ γιὰ τὸν Χριστιανισμό μας δὲν προχωρεῖ εἶναι ὑπερπλήρης ἀπὸ ἀρνητάς. Μήπως καὶ σὺ τέτοιος εἶσαι καὶ δὲν ἔχεις τὴν ἐλκρινεῖα καὶ τὸν ἀνδρισμὸ νὰ τὸ ὁμολογήσῃς;

Μπορεῖς ν' ἀρνήθῃς τὸν Χριστόν ὅχι μόνον διὰ τῶν λόγων σου, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς σιωπῆς σου. Ἐνας Γάλλος συγγραφεὺς, ἔφερε τὴν νέα γυναῖκα του στὴν ἀρχοντικὴ οἰκογένειά του. Δὲν συνήνεσαν γιὰ τὸν γάμον καὶ ἡ κοπέλλα ἦταν ἀνεπιθύμητη. Ἀλλ' ἦσαν εὐγενεῖς καὶ δὲν ἐβλήσαν νὰ ἐξωτερικεύσουν τὰ αἰσθήματά τους κατὰ τῆς κοπέλλας. Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρὸ ἡ κοπέλλα ὁμολόγησε ὅτι ἡ ζωὴ τῆς ὑπῆρξε τραγικὴ ὅχι γιὰ ὅτι ἔλεγον τὰ μέλη τῆς οἰκογενείας, ἀλλὰ γιὰ ὅτι δὲν ἔλεγον... Ἡ τραγωδία τῆς σιωπῆς. Ἀρνεῖται τὸν Χριστόν ὅχι μόνον ὅταν λὲς πῶς δὲν ἀγαπᾷς τὸν Χριστόν, ὅτι δὲν ἐνδιαφέρεσαι, ἀλλὰ καὶ ὅταν δὲν λὲς τίποτε γι' αὐτόν. Πρόσθε μὴπως ἡ ἀρνήσις σου, εἶναι ἡ τραγωδία τῆς σιωπῆς σου.

Υπάρχει καὶ τρίτος τρόπος τῆς ἀρνήσεως τοῦ Χριστοῦ. Τὸν ἀρνούμεθα με τὴν πράξις μας. Μπορεῖς νὰ μιλάς διαρκῶς γιὰ τὸν Χριστόν καὶ ὅμως νὰ εἶσαι ἀρνητὴς Του. «Φαντάζομαι πῶς ὁ Γιάννης εἶναι ὁ καλλίτερος ἐργάτης σας» — εἶπε ἕνας ἱεροκῆρυς περιοδεύοντας νὰ ὑψαντοῦργεῖ. «Ὅχι» — ἀπάντησε ὁ ἐπιστάτης — «στέκεται καὶ μιλά γιὰ τὸν Χριστό, χωρίς ταυτοχρόνα νὰ δουλεύουν τὰ χεῖρά του... Ὁ Χριστιανισμός του, εἶναι τῶν γειγνών, ὅχι τῶν χειρῶν. Ὁ δικός σου ἀρνεῖται, εἶδους εἶναι; Μήπως εἶσαι καὶ σὺ ἀρνητὴς τοῦ Χριστοῦ, εἴτε λαϊκὸς εἶσαι, εἴτε στὸν κλῆρο ἀνήκεις;

ΣΠΥΡΟΣ ΖΩΔΙΑΤΗΣ

MENTIOYΜ

ΕΛΕΝΗ ΚΙΚΙΔΟΥ

Τῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἑμευνῶν (Βραβεῖον Τηλεπαθίας μακρὰς ἀποστάσεως). Δέχεται καθ' ἑκάστην 9—1 π.μ. καὶ 5—8 μ.μ. δόξας Μεσοβίου 25 Α' ὁδὸς (στάσις Μουσείου) Τηλέφωνον 810.975.

Θὰ μπορούσε νὰ εἶναι τὸ φινάλε ἑνὸς φιλμ τοῦ Καρνὲ ἢ τοῦ Ντουβιὲ. Μία ἀπὸ ἐκείνες τὶς ἱστορίες, πού ἦταν μαζί ἀστυνομικῆς, τραγικῆς, ἀνθρώπινες καὶ ὁμαντικῆς καὶ πού πρὶν ἀπὸ τριάντα χρόνια ἦταν τὸ «φρόντε» τῶν νεαρῶν Γάλλων σκηνοθετῶν.

Ταύροχον ὅλα τὰ στοιχεῖα. Ἐνα λιβάδι σὲ μιὰ ἔρημη περιοχή ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, μόλις φωτισμένο ἀπὸ τὸ πρῶτο χλωμὸ φῶς τῆς αὐγῆς. Πέφτει μιὰ βορροῦλα λεπτὴ καὶ ἐννευσιστική.

Μακρὰ, στὸ βάθος, ἕνα παλὶ ἐξοχικὸ σπίτι μ' ἕνα σκῆλο, πού γανγίζει.

Στὴ μέση τοῦ κάμτον ἔξαυρὸν τρεῖς φινιέραι: Λίγο παρμερα με ἕως κάπως ἀμῆχανο στέκεται ἕνας ἀστυνομικός. Μερικὰ μέτρα πρὸ πέρα ἀπ' αὐτὸν ἕνας παπᾶς, με τὸ μαζὸ τοῦ μαῦρου ὁμοῦ τοῦ λασπομένο στὸ κάτω μέρος. Πρὸ πέρα ἀκόμη, μιὰ κοπέλλα.

ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ, ΑΓΚΑΛΙΑΖΕΙ ΤΗ ΒΑΝΤΑ!

Ἡ κοπέλλα εἶναι χαριτωμένη, δείχνει πάνω - κάτω δεκαεφτά

Αὐτὸς εἶναι ὁ Τζιουζέππε Παστορούττι, ὁ νεαρὸς πρωταγωνιστὴς αὐτῆς τῆς ἱστορίας, πού θυμίζει λίγο ἀστυνομικὴ περιπέτεια καὶ λίγο παραμῦθι...

Ο ΚΑΤΑΔΙΚΟΣ ΠΑΡΑΔΟΘΗΚΕ ΤΗΝ ΑΥΓΗ...

Συγκινητική ἱστορία πού μοιάζει με ἀστυνομικὸ χρονικὸ καὶ με ρομαντικὸ παραμῦθι

χρόνον. Ἐχει μάτια κατακόκκινα ἀπὸ τὰ δάκρυα.

Ἡ ἀνομιή τῶν τριῶν ἀνθρώπων δὲν παρατείνεται πολὺ. Ἡ σιλουέτα ἑνὸς ἀνδρα φαίνεται ἀπὸ μακριά. Εἶναι ἕνας νέος μελαχρινὸς με πρόσωπο χλωμὸ καὶ μάτια φλογισμένα ἀπὸ τὸν πυρετό. Τὰ ρούχα του εἶναι κορυφωμένα νὰ καὶ πάνω στὸ ἀριστερὸ πόδι του τὸ πηγμένο αἷμα μιὰς πληγῆς ἔχει σχηματίσει ἕνα μεγάλο σκούρο λεκέ.

Ὅταν φτάνῃ σὲ καμμιὰ δεκαριά μέτρα ἀπὸ τὸν ἀστυνομικὸ, σηκώνει τὰ χεῖρά του καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ προχωρῇ πρὸς τὸ μέρος του. Ὁ ἀστυνομικὸς τὸν πλησιάζει, ἀλλὰ ἡ κοπέλλα κινεῖται πρὸ γόηγορα ἀπ' αὐτόν. Μ' ἕνα πῆδημα τὸν προσπερνά καὶ τρέχει νὰ τυλίξῃ τὰ μπράτσα της στὸ λαμὸ τοῦ πληγωμένου νεοῦ. Γιὰ μιὰ στιγμὴ ἔκρινος χαμογελάει, τῆς ἀνταποδίδει τὸ ἀγκάλιασμα καὶ ὁ ἄσπερος πέφτει στὸ χῶμα ἀναίσθητος.

Δὲν μοιάζει πραγματικὰ μ' ἕνα φιλμ; Ὁ νέος εἶναι ὁ Τζιουζέππε Παστορούττι, ἕνας μικροχλέφτης 22 χρόνων καὶ δραπέτης ἀπὸ τὶς ἀγορευτικὲς φυλακῆς. Κι' ἐκείνη εἶναι ἡ Βίλμα Γκατσόλα, μιὰ μαθητευομένη κομμώτρια. Καὶ ὁ κάμπος βρίσκεται κοντὰ στὴν Πιασέντσα, μιὰ μικρὴ ἰταλικὴ πόλιν.

ΜΙΑ ΔΡΑΠΕΤΕΥΣΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΦΙΛΜ

Ἡ ἱστορία ἀρχίζει πρὶν ἀπὸ

Τζιουζέππε μιλοῦσε συχνὰ στὴ φυλακὴ. Δὲν ὑπάρχει ἀμφιβολία ὅτι γι' αὐτὴν δραπέτευσε καὶ ὅτι θὰ τὸν συλλάβουν στὸ σπίτι της.

Στὸ μεταξὺ, ὁ Τζιουζέππε ἀπομαρχνεῖται τρέχοντας ἀνάμεσα σὲ στενὰ ἀνόμερα δρομάρια. Ἡ ὁδὸς Ζανέττι δὲν εἶναι μακριὰ ἀπὸ τὶς φυλακῆς, ἀλλὰ γιὰ νὰ φτάσῃ κανεὶς μετὰ τὰ πόδια, θέλει ὁπωσδήποτε μιὰν ὥρα. Ἔτσι, ὁταν φτάνῃ στὸ δρόμο τῆς Βάντας, οἱ ἀστυνομικοὶ μετὰ τὴν μοτοσυκλῆτες τὸν ἔχουν προλάβει.

Μπροστὰ στὴν πόρτα εἶναι ἕνας σκοπὸς, πού τὸν διατάσσει νὰ σταματήσῃ, ἀλλ' ἐκείνος δὲν ὑπακούει. Τότε ὁ ἀστυνομικὸς ἀδειάζει ἐναντίον του ὅλες τὶς σφαίρες τοῦ ὅπλου του. Μία σφαῖρα χτυπάει τὸν νεαρό στὸ μηρὸ, μὴ ἐκείνος καὶ πάλι δὲν σταματᾷ. Πρὶν πρὸς τὴν ἀντίθετη κατεύθυνση καὶ φεύγει τρέχοντας.

Ἡ δραπέτευσί του δὲν τοῦ εἶχε χορηγήσει σὲ τίποτα. Οἱ ἀστυνομικοὶ ἔχουν φτάσει στὴ Βάντα πρὶν ἀπ' αὐτόν. Δὲν τὸν μένει παρά νὰ φύγῃ καὶ νὰ κρυφτῇ στὴν ἔξοχ.

Ἡ Βάντα δὲν εἶχε τὴν παραμυθὴ ἰδέα γιὰ τὴν δραπέτευσί τοῦ ἀρραβωνιαστικοῦ της.

«Ἦμουν στὸ σπίτι κι' ἔγραβα, λέει, ὅταν ἔφταν ἀκούσα πυροβολισμοὺς κάτω ἀπὸ τὰ παρθένα μου. Δὲν ἤξερα ὅτι ὁ Τζιουζέππε εἶχε σκοπὸ νὰ δραπέτευσῃ, διαφορετικὰ δὲν θὰ τὸν ἄφηνα νὰ τὸ κάνῃ. Μὰ ὅταν ἀκούσα τοὺς

μη καὶ... ἐλικόπτερα καὶ ἀστυνομικὰ σκυλιὰ γιὰ νὰ συλλάβῃ τὸν Τζιουζέππε Παστορούττι, «ἐπικίνδυνος δραπέτης».

Φαίνεται ὅμως πῶς ἡ ἰδέα ὅτι εἶχε γίνῃ ἕνα εἶδος καταχτήτων μενὸν ἐγκληματίας σήκωσε τὰ μυαλά τοῦ Τζιουζέππε, τόσο μάλιστα, ὥστε βόηκε τὸ θάρος νὰ πλησιάσῃ στὴν πόλιν καὶ νὰ τηλεφωνήσῃ στὴ Βάντα.

Ἡ κοπέλλα, ἀναλόγησε σὲ δάκρυα χαρᾶς, ὅταν ἀκούσε στὸ τηλέφωνο τὴ φωνὴ τοῦ ἀγαπημένου της, πού τὸν νόμιζε νεκρό.

«Ὁ Τζιουζέππε μιλοῦσε με σιγὴν, διηγείτο ἡ ἰδία. Μοῦ εἶπε ἀμέσως ὅτι εἶχε δραπέτευσῃ, γιὰ τὴν ἡμέρα νὰ ἔρθῃ κοντὰ μου, καὶ ὅταν τὸν ρώτησα γιὰ τὸ τραῦμα του, μοῦ ἀπάντησε: «Μικροπράγματα, μικροπράγματα». Τὸν συμβούλευσα νὰ μὴν πλησιάσῃ στὸ σπίτι μου, πού τὸ παρακολούθουσε μέρα καὶ νύχτα ἡ ἀστυνομία καὶ τὸν παρακάλεσα νὰ μὴ ξανατηλεφωνήσῃ. Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ τρέξω κοντὰ του, νὰ τοῦ πῶ τρῶμα καὶ φάρμακα γιὰ τὴν γῆ του, μὰ καταλάβαινα ὅτι ἦταν ἀδύνατον. Οἱ ἀστυνομικοὶ θὰ με παρακολούθουν, μόλις

θὰ μ' ἔβλεπαν νὰ βγαίνω καὶ θὰ ἦταν σὰν νὰ τοὺς ὡδηγοῦσα ἐγὼ νὰ συλλάβουν τὸν Τζιουζέππε...».

Στὸ δεύτερο τηλεφώνημα, τὴν ἐπομένη μέρα, ὁ Τζιουζέππε εἶχε χάσει ὅλη σχεδὸν τὴν σιγὴν καὶ τοῦ εἶπε ὅτι κατάλαβε ἀμέσως καὶ τοῦ εἶπε ὅτι σκεπτόταν νὰ πᾶν νὰ μιλήσῃ με τὸν ἱερεὰ τῆς φυλακῆς, πού συμπαθοῦσε σὲ πάντα τὸν νεό. Ἐκείνος θὰ τὴν συμβούλευε τί ἔπρεπε νὰ κάνῃ.

Ὁ Τζιουζέππε δέχτηκε εὐκολὰ τὴν πρότασί της. Ἀπὸ δυὸ μέρες καὶ δυὸ νύχτες τοιγυροῦσε στὸς κάμπος κάτω ἀπὸ τὴ βορρῆ καὶ ὁ πυρετός τοῦ σφυροκοποῦσε τοὺς κρατάρους καὶ τὸ τραῦμα τοῦ πονοῦσε ὅλο καὶ περισσότερο. Ἀλλοστε ὁ σκοπὸς του εἶχε ἀποτύχει. Δὲν θὰ κατώρθωνε ποτὲ νὰ πλησιάσῃ τὴ Βάντα.

Ὅταν ὁ Τζιουζέππε τηλεφώνησε γιὰ τριττὴ φορὰ, ἡ φωνὴ του ἦταν ἄνευ καὶ ἀκούγονταν μόλις σὰν ἕνας ψίθυρος. Εἶχε ἕνα ἀσχημὸ δῆμα καὶ ἦταν φανερό ὅτι ψυγνόνταν στὸν πυρετό. Ἡ Βάντα τοῦ εἶπε ὅτι εἶχε μιλήσει με τὸν ἱερεὰ τῶν φυλακῶν καὶ ὅτι ὁ

λα ἦταν ἑτοιμὰ γιὰ νὰ πᾶν νὰ παραδοθῇ.

Στὴν ἀρχή, ὁ Τζιουζέππε ἐπανεστάθηκε σ' αὐτὴ τὴν σκέψιν. Ἀρνήθηκε, μὰ οἱ παρακλήσεις τῆς Βάντας, οἱ ὑποσχέσεις της ὅτι θὰ τὸν περιέμενε με ὑπομονὴν νὰ βγῇ ἀπὸ τὴ φυλακὴ, δὲν ὡδηγῶσαν νὰ τὸν ληγίσουν. Δέχτηκε νὰ παραδοθῇ ὑπὸ ἑνα ὄμοιο ὄμοιο: Ὁ Τζιουζέππε Παστορούττι, ἐλασμοῦ ἀξίον ἀπὸ τὸν μῦθο τοῦ «δραπέτου ἀνδρῶν», πού εἶχε δημιουργηθῇ γυνὼ ἀπὸ τὸ ὄνομά του σ' αὐτὲς τὶς τρεῖς ἡμέρες, δῆλωσε ὅτι θὰ παραδινόταν τὴν ἐπομένην τὸν πρῶτὸ μετὰ τὴν ἀνατολή τοῦ ἡλίου στὸν κάμπο, πού βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν. Καθόρισε ἀκόμη ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ πᾶν νὰ τὸν πάρουν μόνο ἡ Βάντα, ὁ ἱερεὰς τῶν φυλακῶν κι' ἕνας ἀστυνομικός. Αὐτὴ ἡ δραπέτευσίς ἦταν γιὰ τὸν Τζιουζέππε μιὰ ἀσχημὴ περιπέτεια, μὰ ἤθελε νὰ ἔχῃ τοῦλάχιστον ἕνα ὄμοιο φινάλε.

ΜΙΑ ΑΡΡΑΒΩΝΙΑΣΤΙΚΙΑ ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΗ

Οἱ ὁμοὶ τοῦ Τζιουζέππε εἶναι δεκάτοι, ἀλλὰ σ' αὐτοὺς ἡ Βάντα προσέθεσε κι' ἕνα δικό της. Ζήτησε καὶ πέτυχε νὰ μὴν εἶναι ὁ πλημμένος ὁ ἀστυνομικός, πού θὰ πᾶνε νὰ συλλάβῃ τὸν ἀρραβωνιαστικὸ της γιὰ νὰ ἀποφυγῇ δυσάρεστες ἐκπλήξεις. Φοβόταν ὅτι ὁ Τζιουζέππε τῆς ἦταν δυνατόν νὰ ἀλλάξῃ ἰδέαν τὴν τελευταία στιγμὴ καὶ ὅτι ὁ ἀστυνομικός θὰ χρησιμοποιοῦσε τὸ ὄπλο του ἐναντίον του καὶ ὑπῆρχε φόβος νὰ τὸν πληγώσῃ πάλιν ἡ καὶ νὰ τὸν σκοτώσῃ.

Ἡ καὶ μὴν ἡ Βάντα, παρ' ὅτι ὁ λὸγικὴ της καὶ τὴν εὐθυνοσίαν της εἶναι μόνο δεκατέτες χρόνων καὶ ἡ... γοητεία ἐκείνου τοῦ ἀνθρωποκνηνιγγοῦ τὴν εἶχε ἐπηρεάσει λίγο. Δὲν εἶχε καταλάβῃ ὅτι, παρ' ὅλα αὐτὰ, ὁ Τζιουζέππε εἶχε μείνει ἐκείνος πού ἦταν, ὅτι, ἂν οἱ ἀστυνομικοὶ τὸν εἶχαν προλάβῃ, τὸ ἔχαν κάνει ἐπειδὴ αὐτὸ ἦταν τὸ καθήκον τῶν καὶ τοῦ, παρ' ὅλα τὰ ἐλικόπτερα καὶ τὰ λαγώνικα, κανεὶς δὲν εἶχε θεωρήσει οὐτὲ γιὰ μιὰ στιγμὴ (γιὰ καλὴ τὴν τύχην) τὸν Τζιουζέππε Παστορούττι «ἐπικίνδυνος ἐγκληματίας».

Ὅπως καὶ νὰ ἔχῃ τὸ πρόβλημα, ὅμως, ἡ ματοδοσία τοῦ νεαροῦ δραπέτη ἐκτατοποίησε πέρα γιὰ πέρα. Τὸ φινάλε ἦταν πραγματικὰ κινηματογραφικὸ, ὥστε τὸ ἤθελε αὐτός.

Τώρα, ἡ Βάντα, σὰν καλὴ καὶ λογικὴ κοπέλλα, πού ἀπέδειξε ὅτι εἶναι, ἐξαγνήσει στὸ κομμωτήριο, ὅπου ἐργάζεται σὰν μαθητευομένη, ἔνθ' ὁ Τζιουζέππε βρίσκεται στὸ νοσοκομεῖο καὶ εἶναι καλὰ σχεδὸν καλά.

Ἡ περιπέτεια τοῦ θὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ μιλήσῃ στὴ φυλακὴ μερικὸς μῆνες περισσότερο, ὅσο προβάλλει ὁ ἰταλικὸς νόμος γιὰ τοὺς ἐλαφροπινύτες, πού ἐπιχειροῦν νὰ δραπέτευσουν.

Μὰ ὅταν θὰ βγῇ, εἶναι σίγουρο ὅτι ὅλη αὕτη ἡ περιπέτεια τῆς φυλακῆς, τῆς δραπέτευσος καὶ τοῦ ρομαντικοῦ φινάλε στὸν κάμπο μετὰ τὴν βορρῆ, θὰ τοῦ ἔχουν ἀφαιρέσει μιὰ γιὰ πάντα τὴν βόη, νὰ παραδίξῃ τὸν ποινικὸ κώδικα.

Καὶ μιὰ καὶ ἡ Βάντα εἶναι ἀπορροσμένη νὰ τὸν περιμένῃ με ἀφοσίωσιν, ὁ Τζιουζέππε - ὁ νεαρὸς μικροχλέφτης πού ἀναστάθηκε τὸν ἀστυνομικὸ - δὲν θὰ δυσκολεντῇ νὰ γίνῃ ἕνας τίμιος πολίτης κι' ἕνας καλὸς οἰκογενειακός.

Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ Βάντα Γκατσόλα, ἡ δεκαπεντάχρονη ἀρραβωνιαστικὴ τοῦ Τζιουζέππε, πού τὸν ἐπείχε νὰ παραδοθῇ. Ἡ Βάντα ἐντάσσεται σ' ἕνα κομμωτήριο.

Ο μαχαράγιας του Κρασνίρ ζήτησε το άγιοειδίκενο έκδοτο πρώτο κακόκεφο. Φλεγόταν απ' την άκατανίκητη επιθυμία να κατακτήσει μια Γαλιβούλα. Μά δεν μπορούσε να το κατορθώσει. Κι' αυτό τον δαιμονίζε, τον έκανε ιδιότροπο και σκληρό.

Και νάταν, βέβαια, καμιά σπουδαία, κόρη κανενός σημαντικού μέλους της παροικίας των ξένων, το πράγμα δε θα τον στενοχωρούσε τόσο και δεν θα τον πεινούσε.

Μά το χαριτωμένο αυτό πλάσμα, τ'άκι, με τα καστανά μάτια, πουχαν άναστατάσει το μεσόκοπο μαχαράγια του Κρασνίρ, δεν ήταν παρά μία μανικιουρίστα, που εργαζόταν στο μοναδικό ευρωπαϊκό κουρείο της πρωτεύουσας του βασιλείου του.

Ο μαχαράγιας του Κρασνίρ την είδε γυμνά, μία μέρα, που περνούσε πάνω στο μεγαλόπρεπο άσπρο λέσσαντ του απ' το δρόμο, που ήταν το κουρείο, όπου εργαζότανε. Ήταν η μόνη γυναίκα που δεν προσκύνει στο πέρασμά του.

Γύρισε και την πρόσεξε και στο αντίκρουσμα της κυριασικής κορμοστασιάς της φούτωσε μέσα του ο έρωτας.

Ρώτησε τότε τους συνδούς του ποιά ήταν και του εξήγησαν. Την ίδια μέρα έστειλε και την κάλεσε στο παλάτι του να του φτιάξει τα νύχια. Τ' άλλα κορίτσια σκάσανε απ' τη ζήλεια τους.

Είσαυ τυχερή! της είπαν. "Εκείνη την τύχη σου... Θά σε γεμίσει με δώρα".

Εκείνη σήκωσε τους ώμους της αδιάφορη:

Μπορεί να πάθω όποια από σας θέλει. Εγώ δε θα πάσω στο παλάτι του, παρά μόνο αν πρόκειται να γίνω γυναίκα του...

Σαν πολύ μεγάλη ιδέα έχεις για τον εαυτό σου, Ζυλμπέρτ, της είπαν κοροϊευτικά.

Μπορεί... Μά να το δήτε πως μία μέρα θα γίνω βασίλισσα, είπε.

Οι άλλες την κούτασαν με εירוνομία και περιέργεια. Κι' ύστερα, άφου δε συμφωνούσαν ποιά θα πήγαινε στο παλάτι για το μανικιούρ του μαχαράγια, αποφασήθηκαν για να βάλουν κλήρο. Η Ζυλμπέρτ άπομένει μόνη, σε μιάν άκρη του σάλοισι και ευχίστηκε σε όνειρο.

Θυμότανε τώρα τα περασμένα. Ορφανή από παιδική, ανατράφηκε από μία φτωχή θεία της, αδελφή του πατέρα της γεροντό κορη. Για να κερδίσει το ψωμί της, έγινε μανικιουρίστα. Μία μέρα, απ' το συνικιακό μαγαζάκι που δουλεύε, πέρασε μία απ' τις γυναίκες, που λένε τη μοίρα. Σαν όλα τα κορίτσια, άστεια και σοδαρά μαζί, θέλησε κι' αυτή ν' άκουση την τύχη της. Άπλωσε την παλάμη της στη μαγισσα.

Εσύ είσαι από εκείνες που τις λένε τυχερές άτυχες, της είπε η ταίγνια. Θά γίνης άρχοντας και θά ξεπέσεις δουλεύοντας, γιά ν' άνεθης σε θρόνο βασιλικό και να πεθάνης με την κορόνα στο ξανθό σου κεφάλι.

Η Ζυλμπέρτ γέλασε.

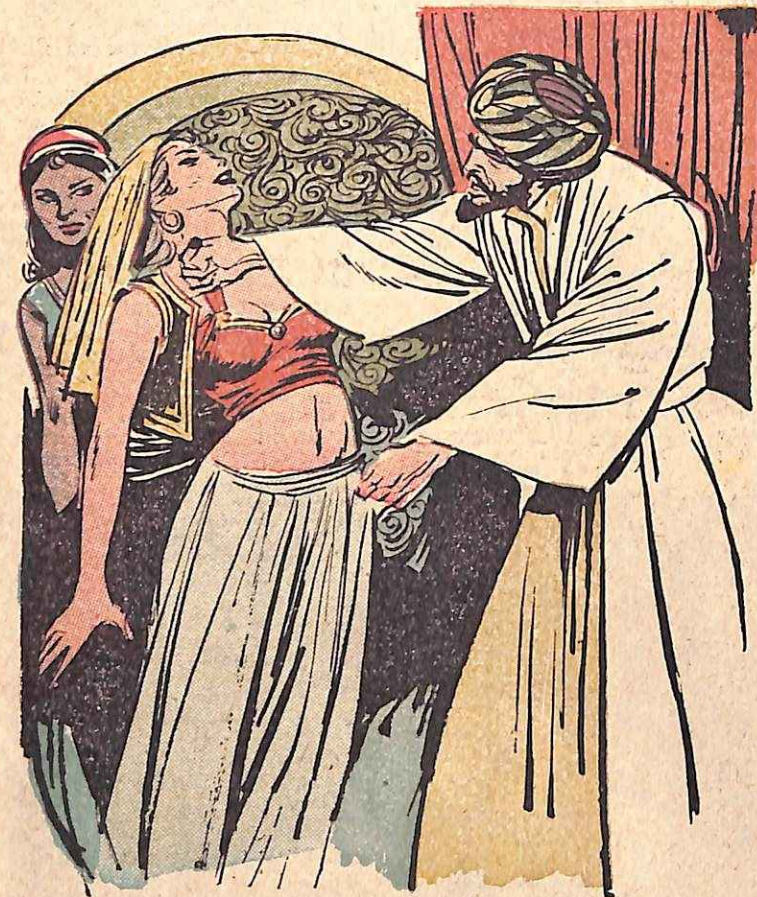
Δεν πέρασε όμως πολλός καιρός κι' έγινε το πρώτο δάμα: "Η βέα της φτωχής κοπέλλας είχε πεθάνει" κ' εκείνη ζούσε μόνη της μιά ζωή ήσυχη. Απ' το μαγαζί, που εργαζόταν στο σπίτι κι' απ' αυτό πάλι στο μαγαζί. Στις γιορτές έβγαίνει περίπατο με καμιά φίλη της. "Οσο για όνειρα κι' ελπίδες, μικρά πράγματα". Τα λόγια της ταίγνιας νας είχαν δεχαστή.

Κι' άξαφνα, άπροσδόκητα, μοιραία, ήρθε η εύτυχια της Ζυλμπέρτ. Ένα κορασάκι από "Άγγλους τουρίστες πέρασε απ' το κουρείο τυχαία γιά να φρεσκαριστή. Μέσα σ' αυτός ήταν κι' ο Έντο Βάλμυστορ, ένας ψηλός άντρας, κομψός, σωστός ζέντελιαν, με παιδική όψη και δύο γαλάζια μάτια, γεμάτα και λωσλή και άβυσσότητα. Ζήτησε να του κάνει μανικιούρ. Ζυλμπέρτ και κουβεντιάσανε — μιλούσε εκείνος καλά τα γαλλικά — πρότεινε, όταν τούπε πως ήταν μόνη στον κόσμο κι' έρημη, να την πάρει γυναίκα του!

Κι' η μικρούλα Ζυλμπέρτ, είτε επειδή ήταν της μόρας της είτε επειδή την έβλεπε η περιπέτεια — της είπε πως θά πήγαιναν στις μισσιονάριες "Ινδίες, όπου ήταν υπάλληλος — δέχθηκε.

Βγήκαν λοιπόν, απ' το κουμω, θήριο μαζί, πηλιν από κατάντημα

Η ΛΕΥΚΗ ΜΑΧΑΡΑΝΗ

Το χέρι του έπεσε βαρειά και το μαχαίρι του ξέσκιε το αλαβάστρινο στήθος της...

του «Λούβρου» και της πήρε ο "Έντο, ο τι χρειαζόταν για να πάει στην εμφάνιση αντάξια του. Κατέληξαν έπειτα στην καμαρούλα της και τ' άλλο πρωί έφυγαν για τη Μασσαλία γιά να παρουν το υπεροκάνειο.

Η ζωή της με τον Έντο ήταν ένα όνειρο. Τη λάτρευε και της έκανε μία ζωή που δεν την είχε ποτέ της ελπίς. Μά γιά γάμο, μετά την αναχώρησή τους, δεν έκαναν συζήτηση. Γιατί, ποιάς έξερε; Κι' εκείνη, που έδωσε πως της ήταν άφορτισμένος, δεν ταίλεγε τίποτα.

Εκείνος, άλλωστε, την παρουσίασε γιά γυναίκα του και κανείς ποτέ δεν το άμφισβήτησε. Μονάχα, όταν ύστερ' από μία ζωή εύτυχιας πέντε ολοκληρών χρόνων ο άγαπημένος της πέθανε ξαφνικά, χωρίς ν' άφησει διαθήκη κατάλασε τι ά είχε ο έπισημος γάμος. Δεν πήρε τίποτα γιά κληρονομιά, ούτε σύνταξη. Κι' έτσι, μόνη κι' έρημη, έκει κάτω — μη θέλοντας να πάρει τον κακό δρόμο — πάνω στο μίστομα της όμορφιάς της, ξανάτισσε τη παλιά της δουλειά...

Δεν πήγε λοιπόν, στο μαχαράγια. Ο άγερωχος μονάρχης πέθανε. Μά τι μπορούσε να κάνει; Δεν ήταν 'Ινδη, γιά νάχη πάνω της δικαίωμα ζωής και θανάτου. Δέχτηκε την άλλη μανικιουρίστα, άναγκαστικά, γιά να μην προσδοχή. Και όταν έφυγε, τη γέμισε με δώρα, με την ελπίδα πως αυτά θα δαμψώναν τη μικρή Ζυλμπέρτ. Μά και σε νέα πρόσκληση εκείνη δεν πήγε.

Ο μαχαράγιας του Κρασνίρ τότε φρένιασε. Και πήγε κρυφά ο ίδιος στο κομωτήριο.

Μάγισσα της Δύσης, της είπε τότε με χείλη πούτρεμα, καθώς

αυτή του έκοψε τις άκρονυχίδες, γόησσα ξανθή, που λιώνει με την περηφάνια σου καρδιάς, τι θάβεις λοιπόν, γιά να γίνης δική μου; Άφησε το χέρι του πεισιμωμένη. Άν ήθελα να πωληθώ, δεν ήταν λόγος να τυραννιέμαι εδώ μέσα... του είπε.

Κι' έκανε να φύγει.

Ο μαχαράγιας δαγκώθηκε: "Τι νες, λοιπόν, ήλε της Δύσης; Θέλεις να γίνης γυναίκα μου; Ζήτησε τα γλυκά, καστανά μάτια της στο πρόσωπό του. Παρά τα σαρανταπέντε του χρόνια, ο μεγάλος κερπής εκείνος ηγεμόνας με το μελαφό πρόσωπο, ήταν ένας στίβας άντρας, άρκετα συμπληθητικός.

— Α, το μάλισα... του άπάντησε. Μά θά το ζητήσης από τον πρόξενο της Γαλλίας.

Και βγήκε φωνάζοντας μιάν άλλη να τελειώσει το μανικιούρ.

— Α, περήφανη νεράιδα, που ξέρεις να σαλεύεις το νού, θά δεχτώ να ύποστω και τον τελευταίο έξουτελισμό, που θά ζητήσης από μέρους μου όσο νάρη ή εύλογη μένη άρα, που θά στραγγίσω απ' τα κόκκινα χείλη σου, όλο το μέλι του έρωτα, που κλείνει το τριαντάφυλλέ σου στόμα... Θά σωρώ ά κόμα και στα πόδια σου, ώπου να φτάση η στιγμή, που τα χέρια μου θά σ' άγκαλιάσουν.

Μά ύστερα, όταν τα μάτια μου θά κλείσουν απ' την έρωτική εύτυχία τότε θά μου πληρώσης με τη ζωή σου την τόσο ταπεινώς, που μου έπέδωλες. Κάθε στιγμή άγωνίας που πέρασα, θά μου την πληρώσης με δάκρυα πικρού πόνου.

Ο μαχαράγιας έφυγε απ' το κουρείο άφρονίζοντας. Η μέρα του

ΕΞΩΤΙΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

στο παλάτι πέρασε μαρτυρική και η νύχτα του γεμάτη άγωνία. Η είκόνα της Ζυλμπέρτ με το ύπερογο κορμί δεν έσβηνε απ' τη σκέψη του. Και τον τρώαζε η θυσία που του...

Ζήτησε, δεν εύρισκε τόσο εύκολο να εκδικηθή, άμα θά την έπαιρνε στο χαρέμι του με την επέμβαση του πρόξενου. Μπορεί να πληρώνε την εξαφάνισή της με την έκθρονισή του κι' αυτό δεν του άρεσε. Τούδιε το σή λούχ και τόσες άπολαύσεις ο θρόνος!...

Στον πυρετό των σκέψεων αυτών, μία είκόνα πέρασε απ' τη θύμησή του: "Η Ζαχαρά! Η μελαψή Σουδανέζα, που ήταν η πιο άγαπημένη μέσα στις 300 γυναίκες του έκεινη που με τη φλογερή ιδιοσυγκρασία της τούδε χάρισε τη μεγαλύτερη εύτυχία. Σ' αυτής, λοιπόν, την εκδικητική έμπνευση ο άφρων την τύχη της Ζυλμπέρτ, όταν πιά άρχε γλεντήσκει και θάχε δαρεθή την άγκαλιά της. Ζηλιάρα, περήφανη κι' εκδικητική η Ζαχαρά, θέσπισε τον πιο όδυνηρο θάνατο γιά την αντίζηλό της. Θά της ξεριζώανε ένα ένα τα ρόδινα νύχια των χεριών και των ποδιών κάνοντας την να σπαρταρή από τον πόνο. Κι' ύστερα, όταν πιά θά χόρταινε τη λύσσα της, θά την έδινε στον άσπρο της έλέφαντα, να της σπάση τα πλευρά με τη μακρεία προδοσκήδα του, να την ποδοπατήση κάτω απ' τα δαρυά πέματα των ποδιών του...

Και με την τρομερή αυτή σκέψη στο νού του έπιμονα, άποκοιμήθηκε γιά να ζυγνήσει κατσοφρεμένα... Συλλογιζόταν πάλι την ύπόδειξη της Ζυλμπέρτ και διατάζε. Μά η πράλα να την κατακτήσει του θόλωνε το νού.

Κι' έτσι κάλεσε τον έμπιστο του μυτικοσύμβουλο και του άνέθεσε να ένεργησι... Άλιγες μέρες άργότερα, στο άνάκτορο του μαχαράγια ή άορφη Γαλιβούλα έμπαίνε θριαμβευτικά...

Μά οι μέρες περνούσαν κι' οι νύχτες έφευγαν, χωρίς το πάθος του μαχαράγια να σβύνη.

Στο παλάτι τώρα κάθε άλλη γυναίκα είχε παραμελησθή κι' η Ζυλμπέρτ ήταν η κυρίαρχος εκεί μέσα. Μία κυρίαρχος, που το θέλημα της γοήτευε και το χαμόγελό της σκλαβωνέ δλους. Η Ζαχαρά, ήταν πιά γιά να σκάσει. Δύο μήνες είχαν περάσει, χωρίς ο μαχαράγιας του Κρασνίρ να τη θυμήθ, χωρίς η πόδι του να δροσκέληται το κατώφλι του άνά της. Μάταια στολίζονταν και άρματιζόταν. Τα μάτια της δούρκωναν τότε και το μισός κόλασος στην έρωτευμένη ψείφη της.

— Αυτή ή ζήνη πρέπει να λείψη, μά τον "Άλλάχ" ψιθύριζε. Και έβαλε ένα σταντικό σχέδιο στο νού της: Νά σκοτώσει το μαχαράγια γιά να την κάμουν πάνω απ' τον τάφο του, σύμφωνα με το έθιμο του τόπου... Κι' από τότε πέρασε νύχτες άγρυπνη, ζητώντας να βρή τρόπο να μπει στον κοιτώνά τους. Κι' έπι τέλους, ένα σκεπτικό βράδυ το κατάφερε, σκεπτόντας με το κοφτερό μαχαίρι της το φύλακα του ηγεμονικού θαλάμου. Πατώντας στις μύτες των ποδιών της πέρασε μέσα κι' ύψωσε το χέρι της να χτυπήσει με λύσσα το μαχαράγια. Μά έκελνος, που άγρυπνούσε και χάρδενε τα ξανθά μαλλιά της άγαπημένης του Ζυλμπέρτ, την είδε και, σαν μανιασμένο θείο, τινάχτηκε πάνω. Τι θέλεις εδώ, στρίγγλα; φώναξε.

Και πιάνοντας το χέρι της, της πήρε το μαχαίρι, το σπάζει κι' έκανε να τη σφάζη. Μά η καλοκόρη Ζυλμπέρτ, που ο θόρυβος την είχε ξυπνήσει, έτρεξε να μπει στην είση γυρεύοντας έλεος γιά την αντίζηλό της. Πριν όμως ο μαχαράγιας προφτάση να την αντίληψη, όπως ήταν τυλωμένος απ' το θυμό του, άφισε το χέρι του να πείσθαι από το μαχαίρι του έξαστος το αλαβάστρινο στήθος της. Η Ζυλμπέρτ έπεσε χάμω, θάγοντας μία κραυγή πόνου ενώ το αίμα, όλο-θερμό, έτρεχε απ' την πληγή.

Ετσι η προφητεία της ταίγνιας άγθηκε άληθινή, κι' η όμορφη Ζυλμπέρτ πέθανε με το στέμμα στα ξανθά της μαλλιά...

ΑΝΡΙ ΚΛΑΡΙΣ

ΤΑ ΑΣΤΡΑ

Το μέλλον μας

Οι προβλέψεις του Δρος ΚΑΜΑ γιά την περίοδο 6— 12 'Ιουνίου 1963

ΖΩΔΙΑ...	ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ...	ΑΙΣΘΗΜΑΤΑ...	ΥΓΕΙΑ... ΤΥΧΗ
 ΚΡΙΟΣ 22 Μαρτίου 20 'Απριλίου	★ 'Η πανσέληνος συνοδεύεται από ευχάριστες έκπληξεις, που ξαναφέρνουν την αισιοδοξία. ★ Πολύ πιθανόν να σάς κάνουν μία πρόταση συνεργασίας. Μη δισιστήτε στην πρώτη έντυπωσι και μελετήστε την προσεκτικά, πριν δεχθήτε.	★ Λογομαχία με έτερόφυλο πρόσωπο θ' άποτελέσει σοδαρό κίνδυνο, γιά την εύτυχία σας. ★ Προσέξτε πολύ τα λόγια σας. 'Υπάρχει πιθανότητα να πητε πράγματα, γιά τα όποια θά μετανοιήσετε πικρά. ★ Σας συκοφαντούν.	Μη χάσετε καμιά εύκαιρία γιά άνάπαυσι και μη εκθέτετε τον οργανισμό σας σε κινδύνους, που είναι δυνατόν ν' άποφύγετε. ★ Αναβάλετε κάθε περιττή μετακίνησι και ιδίως τα ταξίδια με άεροπλάνο. ★ Τυχερό το 7.
 ΤΑΥΡΟΣ 21 'Απριλίου 21 Μαΐου	★ Παρουσιάζεται κάποιο ζήτημα, που πρέπει να χειριστήτε με προσοχή και λεπτότητα. Είναι μία σπάνια εύκαιρία, από την όποια πρέπει να έπωφεληθήτε πολλαπλώς. ★ Μη έχετε μεγάλη έμπισσύνη στους φίλους σας.	★ 'Απομακρυνθήτε, όσο είναι ακόμα καιρός, από πρόσωπα, που σάς παρασύρουν ή άντικείμενα κατήφορο. ★ Θά συμβούν γεγονότα, που θά σάς σπρώξουν στην άπογοήτεισι και στη μελαγχολία. ★ Προσοχή στις αντιδράσεις.	★ Προσοχή στο φαγητό, γιάτι υπάρχει κίνδυνος τροφικής δηλητηρίασεως. ★ Γενική βελτίωσι της υγείας, χάρις στον Κρόνο, που άπομακρύνει κάθε κίνδυνο άσθενείας. ★ Μη δισιστήτε στην τύχη, γιάτι δε σάς εύνοει τις ημέρες αυτές.
 ΔΙΔΥΜΟΙ 22 Μαΐου 22 'Ιουνίου	★ Θά σάς γίνη μία ένδιαφέρουσα πρόταση. Μελετήστε την προσεκτικά και προσπαθήστε να έπωφεληθήτε όσο το δυνατόν περισσότερο από την εύκαιρία που σάς προσφέρεται. ★ Προσοχή στις πιστώσεις, που χορηγείτε.	★ Όσοι έχουν παιδιά άς προσέξουν πολύ πως θά συμπεριφερθούν μαζί τους. Μία μεγάλη ασυμπεριφορά θά είχε όληθρια άποτελέσματα. ★ Στον έρωτα, η αύξησι της γοήτειας σας εξασφαλίζει νέες κατακτήσεις.	★ Διαταραχές στο ουροποιογεννητικό σύστημα, ιδίως γιά τις γυναίκες. Σε περίπτωση που παρατηρούνται, συμβουλευτήτε το γιατρό σας. ★ Προσέξτε έπίσης τα μάτια και μη εργάζεστε κάτω από άνεπαρκή φωτισμό.
 ΚΑΡΚΙΝΟΣ 23 'Ιουνίου 23 'Ιουλίου	★ Πρέπει ν' άναπτύξετε μεγάλη δραστηριότητα, γιάτι η πανσέληνος σάς έξασφαλίζει τη δόθεια και την ύποσπριζι, που σάς χρειάζεται. ★ Γενικά η εργασία παρουσιάζει βελτίωσι, που ξεπερνά τις πιο αισιόδοξες προσδοκίες.	★ 'Η 'Αφροδίτη έπηρεάζει εύνοικά τον αίσθηματικό τομέα και σάς εξασφαλίζει χαρές μακράς διαρκείας. ★ Θά περάσετε ευχάριστες ώρες κοντά σε συγγενείς, που είχαν καιρό να δήτε. ★ Ένα όνειρο θά πραγματοποιηθή.	★ Πολύ καλή περίοδος γιά την υγεία σας. ★ 'Ο 'Ηλιος την έπηρεάζει εύνοικά και άπομακρύνει τους διαφόρους κινδύνους, που την άπειλούσαν. Έτσι διάφορα όργανα άρχίζουν και πάλι να λειτουργούν κανονικά.
 ΛΕΩΝ 24 'Ιουλίου 23 'Αυγούστου	★ Θά χρειαστή κατά τις ημέρες αυτές να καταβάλετε προσπάθειες μεγάλου τερους από συνήθως. Δε θά σάς παράσχουν την ύποσπριζι, που σάς ύποσχέθηκαν και στην όποια σπριζιζετε μεγάλες ελπίδες. ★ Παρουσιάζονται έμπόδια.	★ Δυσμενείς επιδράσεις των άστρων διαταράσσουν την οικογενειακή γαλήνη των συζύγων. ★ Γιά τους έρωτευμένους τα πράγματα είναι έντελως διαφορετικά. ★ Έχετε συμφέρον ν' άναβάλετε την έφαρμογή σοδαρών αποφάσεων.	★ 'Υγεία καλή έπιτρέπει, ιδίως στους πνευματικώς εργαζόμενους να κάνουν μία θεαματική έπίδειξι ικανοτήτων. ★ Τα άστρα σάς παρακινούν στην πολυφαγία. Πρέπει να την άποφύγετε, γιάτι το στομάχι δεν είναι συνηθισμένο.
 ΠΑΡΘΕΝΟΣ 24 'Αυγούστου 23 Σεπτεμβρίου	★ 'Η έφευρετικότης σας προδίδει κατά την περίοδο αυτή μεγάλες ύποσπριζι. ★ Έχετε συμφέρον να κάνετε στην εργασία σας μία έξυπνη και συστηματική διαφήμισι, η όποια θά την ώφεληση ποικιλοτρόπως.	★ 'Η πανσέληνος σάς δοθει να επανδρέτε τη γαλήνη στις συζυγικές ή αίσθηματικές σας σχέσεις. Πρέπει όμως να όδολογήτε μία ύπομονη και καλή θέλησι, γιά να τις διατηρήσετε άρμονικές. ★ Κίνδυνος σοδαρών παρεξηγήσεων.	★ 'Η πανσέληνος μειώνει την άντιβρασι του όργανισμού στους διαφόρους κινδύνους, που τον άπειλούν και πρέπει γι' αυτό ν' αύξήσετε τις προφυλάξεις. ★ Προσέξτε ιδιαίτερος τα νεφρά και τους πνεύμονες. ★ Χρώμα σας το μπλε.
 ΖΥΓΟΣ 24 Σεπτεμβρίου 23 'Οκτωβρίου	★ 'Η πανσέληνος έπηρεάζει εύνοικά τις ένεργειές σας και σάς έπιτρέπει να ύπερηλύστε διάφορα έμπόδια. ★ Είναι πολύ πιθανόν να παρουσιαστούν οικονομικές δυσχέρειες, θά είναι όμως πρόσκαιρες. ★ Άποφύγετε τη βιασύνη.	★ 'Η ζήλια θά καίξη κατά τις ημέρες αυτές σημαντικό ρόλο. Άπό τη μία έρείσι ζηλεύετε πρόσωπο, που σάς ένδιαφέρει και από την άλλη, προκαλείτε με τη στάσι σας τη δική του ζήλια. ★ Έποικιστήτε γιά ταξίδι.	★ Θ' άποφύγετε πολλές διαταραχές και άναμαλίες κάνοντας συχνούς περιπάτους στην έξοχη και παραμυθένια όσο το δυνατόν περισσότερο στον καθαρό άέρα. ★ Κάνετε γυμναστική και προφυλαχτήτε από τη θροσύνη ύγρασία.
 ΣΚΟΡΠΙΟΣ 24 'Οκτωβρίου 22 Νοεμβρίου	★ Περίοδος κατάλληλη γιά να επιδάλετε τις άπόψεις σας και να ζητήσετε τη δόθεια, που σάς χρειάζεται. ★ 'Η εργασία έπηρεάζει εύνοικά από τα άστρα. Θά ύπερηλύστε έμπόδια, που σάς φαίνονται άνυπερβλήτα.	★ Οι αίσθηματικές σχέσεις θά σάς παραγορήσουν γιά τις άναμαλίες, που παρουσιάζονται στους άλλους τομείς. Έτσι θά δήτε τα πράγματα πιο ρόδινα και πιο ευχάριστα. ★ Το Σάββατοκυριακό θά περάσει πολύ εύχαρα.	★ Προσέξτε το κυκλοφοριακό σύστημα και ιδιαίτερα την καρδιά σας. Πρέπει ν' άποφύγετε τις ζωηρές συνηθειές. ★ Οι ήλικιωμένοι άς προσέξουν πολύ κατά τις μετακινήσεις, γιάτι ένα πέσιμο θά είχε δυσάρεστες συνέπειες.
 ΤΟΞΟΤΗΣ 23 Νοεμβρίου 22 Δεκεμβρίου	★ 'Η πανσέληνος διευκολύνει την πραγματοποίησι των φιλοδογιών σας. Έπωφεληθήτε και θά έπιτύχετε κάτι, που θεωρούσατε μέχρι πρό όλίγου άπραγματοποίητο. ★ Ένα ταξίδι θά άποδείχθ εύνοικό γιά την εργασία.	★ Προσφιλές πρόσωπο φαίνεται άνάξιο της μεγάλης έμπισσύνης, που του δείχνετε. Μη πιστεύετε πάντως τις συκοφαντίας και προσπαθήστε να εξακριβώσετε την άλήθεια. ★ Ευχάριστο Σάββατοκυριακό σε φιλικό περιβάλλον.	★ Τίποτα το άξιοσημείωτο στον τομέα της υγείας. ★ Τ' άστρα προκαλούν ένα αίσθημα κοπώσεως και σάς ώνουν στην όκηνηρι. ★ Περιορίστε το κάπνισμα και άποφύγετε τα οινόπνευμα. ★ 'Ο χρυσός φέρνει τύχη.
 ΑΙΓΟΚΕΡΩΣ 23 Δεκεμβρίου 20 'Ιανουαρίου	★ 'Η πανσέληνος συνοδεύεται από καλές ιδέες, που δεν πρέπει ν' άφήσει άνεκμετάλλευτες. Το συμφέρον σας άμως άπαιτεί να φανήτε προσεκτική και ν' άποφύγετε κάθε έπίσπευσι. ★ 'Η σκέψη να προηγηται πάντα της δράσεως.	★ 'Η πανσέληνος εύνοει τα είδύλλια, που θά γεννηθούν κατά τις ημέρες αυτές. Άρχίζει μία εύσιωνη περίοδος, γιά τις αίσθηματικές σας σχέσεις. Κατά το Σάββατοκυριακό όμως ύπάρχει κίνδυνος προστριβών με το άλλο φύλο.	★ 'Η άρρυθμη και έντατική ζωή, που κάνετε, έθεί σε σοδαρό κίνδυνο την υγεία σας. 'Η τακτική αυτή θά έχη όλέθρια άποτελέσματα και πρέπει γι' αυτό να τη σταματήσετε, όσο είναι ακόμα καιρός. ★ Τυχερό το 8.
 ΥΔΡΟΧΟΟΣ 21 'Ιανουαρίου 19 Φεβρουαρίου	★ Οι καλές ιδέες δε θά λείψουν. Δυστυχώς όμως δε θά έρθετε γύρω σας πρόσωπα άρκετά να συμφωνήσουν μαζί σας και να σάς δοθήσουν. Άντίθετα θά προσπαθήσουν να σάς βλάψουν και να σφετεριστούν δικές σας έπιτυχίες.	★ Οι νεαροί έρωτευμένοι, άς προσέξουν πολύ, γιάτι η περίοδος αυτή είναι από τις πιο άναμαλές και έπικινδύνες. ★ 'Η ζήλια θά προκαλέσει ζωηρές αντιδράσεις, που πιθανόν να οδηγήσουν σε ρήξι. ★ Ευχάριστη έκδρομή.	★ Πριν διαλέξετε το μέρος, όπου θά περάσετε τις διακοπές σας, συμβουλευτήτε το γιατρό σας και άποφύγετε τις συστάσεις του. ★ Μη τρώτε ποτέ σαργαφάγα το βράδυ και άποφύγετε τα οινόπνευμα. ★ Τυχερό το 1.
 ΙΧΘΥΕΣ 20 Φεβρουαρίου 21 Μαρτίου	★ 'Η πανσέληνος σάς δοθει να εξακαθρίτε την έμπισσύνη στον εαυτό σας. Αυτό οδηγεί στην έπιτυχία μιά δύσκολη προσπάθεια, παρά τις δυσχέρειες, που θά συναντήσετε. ★ Μη χάσετε τις εύκαιρίες, που παρουσιάζονται.	★ Οι αίσθηματικές σχέσεις περνούν από μία ευχάριστη και καλή και σάς εξασφαλίζουν χαρές και διασκεδάσεις. ★ Μη άφήσετε πάντως να κάνουν κατάχρησι της εύπιστίας σας. ★ Εύνοια της τύχης αύξάνει την αισιοδοξία.	★ 'Η αισιοδοξία είναι γιά σας το καλύτερο φάρμακο, τόσο γιά το νευρικό σύστημα, όσο και γιά τον όλοσυνολικό οργανισμό. ★ Προσέξτε πολύ κατά τις μετακινήσεις, ύπάρχει κίνδυνος πτώσεως και τραυματισμού στο πόδι.

— Παρήγγειλα ένα μπικίνι για σένα, Ρέζα,
και μās τóστειλαν μαζί με τó μοντέλλο για νά
τó έκιμήςωμε καλύτερα!

ΓΑΛΛΙΑΣ